

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ СЪДБОВНО ЗАВРЪЩАНЕ

Превод от английски: Мария Димитрова, 1995

chitanka.info

ГЛАВА I

Люк Джилкрайст не беше копеле, не и в прекия смисъл на думата. Но въпреки законния си произход той влезе в тази роля преди 36 години, в деня на раждането си, и оттогава добре я изпълняваше.

„Джилкрайстови винаги са си падали по драматичните изпълнения — помисли си Кати Уейд, преди да излезе от колата. — Човек лесно би ги взел на подбив, ако не знае, че са отмъстителни и опасни.“

Решително взе куфарчето с документи и тръгна към входа на старата, разрушена от времето къща. Там, лениво подпрян на стената, я чакаше Люк Джилкрайст — така, както ястребът дебне мишката да излезе от дупката. Не беше сам — голямо черно куче от съмнителна порода седеше в краката му. В зъбите си то стискаше метална купичка за храна.

Кати никога не беше срещала Люк, но от години живееше сред Джилкрайстови и добре познаваше същността им. Би разпознала всеки от фамилията, където и да е. „Кланът Джилкрайст прилича на сборище от високи, елегантни вещици и магьосници“ — беше ги оприличила тя пред брат си и своята секретарка. Сравнението ѝ хрумна не само поради отличителните за семейството черти — гарвановочерни коси, аристократични черти на лицата и характерните наситенозелени очи. То по-скоро бе породено от скритото усещане за жестокост и мрачност, което витаеше около тях. Под повърхността си тези хора криеха странни и потискащи чувства.

Определила бе Джилкрайстови като максималисти по рождение. Те бяха или леденостудени, или убийствено разгорещени. Спокойните, умерени чувства за тях бяха съвсем непознати. Те кипяха. Те потъваха в дълбоки размишления. Винаги правеха това, което са си наумили. Способни бяха с години да таят омразата си към някого. Бяха умни, изключително интелигентни хора. За Люк, като за всички останали Джилкрайстови, се носеше същата слава; и той като тях не се интересувал от обикновените неща в живота. За тях всичко бе страст

или разочарование, победа или поражение. Кати не можеше да си представи, че някой от тях би могъл да бъде весел или радостен. Джилкрайстови сякаш изпитваха някакво подобие на щастие единствено когато говореха за пари или за отмъщение.

През последните години Кати често бе размишлявала за странностите на фамилията и не можеше да си обясни защо никога не изпитват положителни емоции. Понякога го обясняваше с амбициозната им природа, друг път — с някаква мистична генетична обремененост. Имаше случаи, когато мислеше, че всичките проблеми на фамилията идват от дългите години матриархат и подчинение на управляващата семейството с желязна ръка Джъстийн Джилкрайст.

Това, в което можеше да бъде сигурна, бе, че Джъстийн Джилкрайст се отнася добре с нея и че много дължи на тази жена. Въпреки това с нетърпение копнееше да се отскубне от задълженията си към Джилкрайстови. Такава възможност най-сетне се беше появила и можеше да се осъществи съвсем скоро. Но за да стане това, първо трябваше да убеди отритнатия магьосник на клана да се завърне в лоното на семейството си. Люк Джилкрайст бе билетът на Кати към свободата ѝ, но той не знаеше това.

Тя внимателно го изучаваше, докато приближаваше къщата. Изведнъж усети, че се чувства неудобно. „Не би трябвало да се притеснявам“ — помисли си нервно. Бе свикнала да се оправя с Джилкрайстови. Номерът беше да не се вземат толкова сериозно, колкото те се отнасят към самите себе си. Но поради някаква непонятна причина този Джилкрайст ѝ въздействаше. Може би защото отчаяно се нуждаеше от него. Собственото ѝ бъдеще вече бе преплетено с неговото.

Като типичен представител на семейството си Люк излъчваше хищническа грациозност. Кати бе добре запозната със семейните легенди, свързани с името му. Знаеше, че е на 36 години — с 8 повече от нейните. В гъстата му черна коса вече проблясваха тънки сребърни нишки. Зеленият лед в очите му сякаш бе замръзнал там още при раждането му.

Кати не беше ниска, но винаги се чувстваше комплексирана от високите представители на фамилията. „Този е най-високият от тях, без малко цели два“ — прецени го тя. Ако застанеше до него, би изглеждала дребна, а много мразеше да се чувства така.

Докато изкачваше стълбите към входната врата, неволно забеляза поразителната прилика между Люк и голямото черно куче, което се мотаеше в краката му. И двамата бяха силни, с добре развити мускули и студени очи. За себе си дори реши, че по-скоро би предпочела да срещне кучето в някоя тъмна алея, отколкото мрачния му стопанин. Животното изглеждаше малко по-дружелюбно от него.

Кати внимателно се вгледа в злите очи на кучето, докато изкачваше последните стъпала. После вдигна поглед нагоре към мъжа. Тръпки я побиваха от тази среща. „Как да не се разтрепериш от тази мрачна къща с този още по-мрачен субект пред нея“ — помисли си. А Джилкрайстови бяха царе на мрачната атмосфера около себе си.

Вятърът откъм морето яростно я блъскаше в гърба и вещаеше буря. Вълните с грохот се разбиваха в самотните скали. Всеки момент дъждът, който валеше над океана, щеше да се изсипе и тук.

Пътуването от Драгън Бей на брега на Уошингтън, северно от Сиатъл, до това уединено място в Орегон бе дълго и изморително. Въпреки това Кати изпита желание да се върне в колата си и да тръгне обратно. Не се плашеше от това, че ще трябва да шофира през цялата нощ, ако можеше това неприятно задължение да свърши толкова бързо.

— Вие сте Люк Джилкрайст, предполагам — започна с решителен тон.

Отдавна се беше научила да бъде категорична при общуването си с членовете на фамилията. Тя бяха способни да блъснат на пътя някой нещастен смъртен, без дори да чуят глухия звук на удара.

— Аз съм Джилкрайст. А коя, по дяволите, сте вие? — попита Люк.

— Казвам се Кати Уейд и съм личната секретарка на баба ви — отвърна тя и стисна по-силно дръжката на куфарчето си.

Опита се да не обръща внимание на това, че плътният му глас я кара да настръхва. „Какво ми става?“ — зачуди се за миг. Обикновено Джилкрайстови нямаха този ефект върху нея.

— Госпожица Уейд, значи. Очаквах да се появите рано или късно — бавно каза Люк.

— От седмици се опитвам да вляза във връзка с вас, господин Джилкрайст. Оставих поне десетина съобщения на телефонния ви секретар. Освен това изпратих четири препоръчани писма и две

телеграми. Знам, че сте ги получил, защото ми показаха разписките, подписани от вас.

— И какво от това? — Люк подпря широкия си гръб на рамката на вратата и я изгледа с вампирския поглед, запазена марка „Джилкрайст“.

Трябваше да му се признае, че изглежда по-добре от всички други в семейството. Изумрудените му очи бяха много по-смуцаващи, отколкото на останалите. Кати се стъписа пред зелената клада на омагьосващия му поглед. Непознато усещане започна да се формира в душата ѝ.

Тя отчаяно се опита да фокусира вниманието си върху нещо друго, за да избегне магията на този поглед, и се загледа в дрехите му.

Той носеше свободен черен пуловер, черен панталон и черни боти. Дрехите подчертаваха вродената елегантност на слабата му фигура. Всички Джилкрайстови имаха предпочитание към този цвят, който най-добре отразяваше сложните им личности. Те до един обожаваха черното.

И всички имаха красиви бели зъби.

— Защо не благоволихте да отговорите на съобщенията ми, господин Джилкрайст? — настоя Кати. Тя придържаше с ръка развените си от вятъра червени кичури, докато сърдито гледаше към него.

— Никога не отговарям на хора, които идват от името на Джъстийн Джилкрайст или са свързани с корпорацията „Джилкрайст“ — каза той и погледът му внимателно я проследи. От върха на червенокосата ѝ глава, до жълтите обувки с много високи токове. — В това няма нищо лично...

Кати пламна от яд при това нахално оглеждане. Усети нещо почти чувствено в погледа на Люк, от което ѝ стана още по-неприятно. Но веднага си каза, че е плод на въображението ѝ. Джилкрайстови никога не биха ѝ обърнали внимание. Тя не беше техният тип.

А и те определено не бяха нейният.

В този момент кучето, което на височина стигаше почти до бедрата на стопанина си, почна да вие. „Главата му прилича на змийска“ — помисли си Кати. Зъбите на песа се склочиха още по-здрави около ръба на купичката, а от устата му потече слюнка.

Все пак успя да овладее нервността си и с изправени рамене се обърна към Люк:

— Вижте, господин Джилкрайст, нали няма да имате нищо против да влезем вътре в къщата? Започва да вали.

Тя смело изкачи всички стъпала, защото знаеше, че ако чака учтива покана, сигурно би останала вън на дъжда по време на целия разговор. В отделни случаи Джилкрайстови бяха напълно способни да излъчват убийствен чар, но го правеха само тогава, когато им изнасяше. Кати предположи, че Люк Джилкрайст вече е преценил, че не си струва да хаби чара си заради нея.

Стопанинът и кучето му се поколебаха, когато Кати мина покрай тях. Люк сви небрежно рамене и влезе след нея в коридора.

— Добре. Вече сте тук и не приличате на човек, който би си тръгнал, без да се опита да постигне онова, за което е дошъл. — Люк погледна песа си. — Изчезвай, Зийк! Дамата е твърдо решена да влезе вътре.

Зийк внимателно изгледа Кати. За последен път нададе жален вой, при което разкри огромните си кучешки зъби. После неохотно се обърна и тръгна по коридора. Скри се зад ъгъла му и влезе в това, което би трябвало да бъде всекидневната.

— Защо непрекъснато носи купичката в зъбите си? — попита Кати с известно неудобство.

— Зийк никъде не мърда без нея.

— Разбирам. Каква порода е?

— Да пукна, ако знам. Преди две години се появи в двора ми и реши да остане. Той отговаря на всички изисквания, които предявявам към съквартирантите си. Не вдига шум, няма нужда да го забавлявам и не ми бърника из нещата.

— Добре. Ще се опитам да не се впечатлявам от изключителното гостоприемство, което вие двамата ми оказвате тук.

Тя припряно влезе в стаята, сложи коженото си куфарче на стария под, покрит с линолеум, и свали слънчевожълтото си сако. За тази среща бе облякла права зелена пола, бледолимонена копринена блуза и това сако. Не знаеше какви щяха да са най-подходящите дрехи за предстоящия сблъсък с тайнствения внук на Джъстийн, но познаваше Джилкрайстови достатъчно добре, за да обуе най-високите си обувки.

— Предупреждавам ви, че си губите времето — каза Люк.

— Нека аз преценя дали това е така — отвърна Кати и демонстративно му подаде жълтото си сако.

Люк изгледа ярката дреха с очевидно неодобрение и не направи никакъв опит да я вземе от ръцете ѝ.

— Няма нужда да го слагам на закачалка. Без друго скоро ще си тръгнете, така че можете да го хвърлите на някой стол.

Тя стисна зъби и го преметна през ръка. После вдигна куфарчето си от пода и последва нелюбезния домакин по коридора. Люк Джилкрайст май щеше да излезе още по-непоносим, отколкото го описваха. Но какво можеше да се очаква от човек, който не си беше направил труда да се свърже с роднините си цели трийсет и шест години?

Баща му, Торнтън Джилкрайст, бе пренебрегнал родителската воля на Джъстийн, за да се ожени за майката на Люк, Клио. Затова всички наричаха Люк „Копелето“. А и той очевидно се стремеше да оправдае прякора си.

Докато Люк вървеше пред нея по коридора, Кати успя да го разгледа подробно. Първоначалното ѝ впечатление за много високия му ръст постепенно се разсея. В крайна сметка той бе около метър и осемдесет. „Не е толкова страшно“ — успокои се Кати. Брат ѝ Матю, който бе седемнадесетгодишен, вече бе също толкова.

Но широките рамене на Люк, цялата му яка и добре сложена фигура бяха много по-различни от крехката младежка физика на Матю. Това бе разликата между зрелия мъж и хлапето, и тази разлика се наричаше сила. Ако Люк бе млад воин, би изглеждал отлично със стегнатото си тяло и плоския корем. Но очите му бяха като на древен заклинател. Кати потръпна без видима причина.

Входната врата на къщата вече се блъскаше от разразилата се с пълна сила тихоокеанска буря. Дъждът бе спуснал оловната си пелена покрай прозорците, докато стигнаха до мизерно обзаведената всекидневна. Зийк се беше проснал на пода близо до камината. Купичката стоеше до главата му. Когато Кати влезе в стаята, той лениво отвори едното си око, после се обърна на другата страна и заспа.

— Седнете — каза Люк и набързо събра разпилените в креслото броеве на списание „Уолстрийт джърнъл“. Хвърли ги върху масичката

за кафе, покрита с последните издания на „Форчън“, „Берънс“ и други финансови вестници.

— Благодаря.

Тя приседна внимателно на края на креслото, защото не искаше да вдига облаците прах, които очевидно се бяха събрали в бродираните възглавнички. Тайно огледа стаята, докато отваряше куфарчето си. Трудно можеше да се повярва, че Люк Джилкрайст печели огромни суми със същата лекота, с която повечето хора ги губеха. Нищо в стаята не подсказваше, че стопанинът ѝ има много пари. Той със сигурност не ги харчеше, за да придаде приличен вид на дома си.

Кати бе смаяна, но се опита да прикрие този факт. Всеки член на фамилията Джилкрайст имаше вроден усет към красивите неща в живота. Единствено черният „Ягуар“, който бе зърнала на алеята пред входната врата, издаваше вкус към лука.

Къщата бе кацнала на ръба на самотна скала и от прозорците ѝ се разкриваше величествената, красива гледка на дивото орегонско крайбрежие. Но това сякаш бе единственото ѝ достойнство. Личеше, че Люк не е дал нито цент за поддръжка на старата сграда.

Мебелите сигурно бяха купени при някоя вехтошарска разпродажба. Тапицерията бе избеляла и на места прокъсана. Платът бе най-малко трийсетгодишен и цветята по него почти не си личаха. Под разхлабените метални крачета на мръсната маса за кафе имаше невероятно захабен и лекъосан килим, който също не си знаеше годините.

— След като сте дошла чак дотук, кажете си приказката и после можете да си вървите — разположи се удобно Люк в издъненото кресло до това на гостенката си.

Кати стисна устни. Той я караше да се чувства нервна, но нямаше да му позволи да я изплаши. Дори на Джъстийн бе отказана тази привилегия.

— Предполагам, че ви е добре известна целта на моето посещение, господин Джилкрайст — започна тя.

— Наричайте ме Люк. Аз със сигурност няма да си губя времето за официалности и ще ви наричам Кати. Дватама със Зийк си падаме по непринудените неща — усмихна се той подигравателно.

Кати повдигна вежди и с разбиране огледа мизерната всекидневна.

— Да, виждам, че не обръщате внимание на формалностите.

— За разлика от баба ми — съгласи се той.

— Как бихте могли да знаете какво е отношението на Джъстийн Джилкрайст към подобни неща? — сухо попита тя. — Та вие дори не я познавате!

— Срегнах я веднъж. Когато се появи на погребението... Това ми беше достатъчно. Нямам желание да я опознавам отблизо.

Кати потръпна. Последното, което би искала, бе думите ѝ да събудят болезнените стари спомени в паметта на Люк. Тя знаеше за самолетната катастрофа, при която преди три години загинаха родителите и красивата му жена Ариел. Отивали при Люк в Лос Анжелис, за да присъстват на откриването на най-новия ресторант от веригата им в Калифорния.

Създадената от Торнтън Джилкрайст и сина му ресторантска верига на Златния бряг бе по-печеливша дори от компанията в Сиатъл, ръководена от бабата на Люк, Джъстийн. Между двете корпорации никога не се създаде пряка конкуренция, може би защото действаха в различни градове. Но негласното съперничество бе известно на всички. Торнтън Джилкрайст искаше да докаже на майка си, че не се нуждае от помощта и връзките ѝ, за да създаде свой собствен успешен бизнес. Той успя да направи това, а Люк продължи начинанието му.

В месеците след погребението Люк продаде всички ресторанти, притежавани от него и баща му. Носеше се мълва, че е натрупал огромно състояние, въпреки че даде всичко на половин цена, защото пазарът бе преситен. Люк умееше да прави пари от всичко, с което се захванеше. През последните години използваше забележителното си умение да печели, като даваше консултации на различни компании, произвеждащи храни и напитки. Помагаше да се откриват нови ресторанти, да се разширяват вериги за бързо хранене, да се сливат компании. От това, което Кати бе подразбрала, Люк извършваше сделката, вземаше значителни комисиони и се заемаше със следващата компания. Очевидно напълно бе изгубил личния си интерес към ресторантския бизнес, който от три поколения бе в кръвта на семейството му.

Тя си пое дълбоко дъх и се насили гласът ѝ да звучи помирително. Не беше лесно, защото Люк вече бе успял да я раздразни.

— Би трябвало да сте се досетил, че баба ви желае да сложи край на старата семейна вражда, съществуваща между нея и вас през всичките тези години.

— Няма никаква вражда. — Гласът му прозвуча безизразен.

— Как можете да твърдите такова нещо?

Той сви рамене.

— Това, което вие бихте определила като близки взаимоотношения, не съществува между нас, но няма и вражда. Тя предполага активни, непрекъснати действия в ущърб на другата страна. На мен не ми пука нито за баба ми, нито за другите от семейството, поради което няма да си губя времето да враждувам, с когото и да е от тях.

Кати отново потръпна. Изведнъж осъзна, че при тези обстоятелства кланът Джилкрайст би трябвало да благодари на щастливата си звезда. Защото, ако Копелето вземеше решение да воюва с тях, те щяха да изпаднат в много по-лошо положение от това, което вече бяха предизвикали.

— Люк, аз съм тук, за да ви помоля да забравите за миналото. Семейството ви има нужда от вас — каза тя с кротък глас.

В очите на Люк за миг блесна студено и мрачно изражение на болка. После изчезна, потъна обратно в тъмната бездна, откъдето се бе появило.

— Семейството ми е мъртво.

Кати погледна в другия край на стаята към спящия Зийк.

— Разбирам загубата ви. Моите родители също загинаха. Корабът им потъна, когато бях на деветнайсет. Оттогава брат ми е цялото ми семейство.

Настъпи кратка, напрегната пауза.

— Съжалявам — каза Люк най-сетне и част от студенината в гласа му се стопи. — И как, по дяволите, започнахте да работите при баба ми?

— Беше много мило от нейна страна да ми предложи почтена работа в момент, когато отчаяно се нуждаех от нея.

— Така ли? И колко точно бе голямо отчаянието ви? — изглежда я той с любопитство.

— Когато родителите ми загинаха, ние с брат ми останахме почти без пари. Имахме заделена само малка сума, за да може той да

продължи образованието си в колежа. Тогава разбрахме, че през последните две години преди смъртта си, татко непрекъснато е бил на ръба на банкрута. След катастрофата бяхме напълно разорени.

— И останахте без пукнат грош, така ли?

— Да, независимо от всичките ни старания да спасим нещичко. Мат бе само на осем години и аз трябваше да си намеря работа по възможно най-бързия начин, за да го задържа при себе си... По това време бях второкурсничка в колежа и още не бях научила кой знае какво.

— Ах, баба ми ви е предложила да станете нейна лична секретарка само защото е добра и чистосърдечна, така ли? Малко ми е трудно да повярвам в тази история. Джъстин Джилкрайст никога не се е славил с благотворителност.

— Казвам ви истината — повтори Кати с решителен тон. — А аз ѝ се отблагодарих, като през всичките тези години се стараех да съм най-добрата лична секретарка. Сега нека се върнем на по-актуалните въпроси, ако не възразявате.

— Не си хабете думите. Отговорът ми е отрицателен.

— Не мисля, че напълно осъзнавате сериозността на положението — хладно възрази тя.

— Напротив, всичко ми е ясно. Корпорацията „Джилкрайст“ в момента изпитва сериозни затруднения. През последните няколко години здравето на баба ми било доста разклатено. На колко стана тя? На осемдесет и една или на осемдесет и две?

— На осемдесет и две.

— Тя дълги години управлява царството си с желязна ръка, но напоследък почна да разхлабва хватката. Поне два от ресторантите ѝ са в окаяно състояние. Луксозният „Джилкрайст Гумей“ не успя да се наложи и вероятно няма да оцелее. Хората във висшия ръководен състав на фирмата се тревожат, защото не виждат подходящ заместник за поста на баба ми. Според тях бъдещето на корпорацията „Джилкрайст“ е доста неясно и най-добрите вече се канят да напуснат потъващия кораб.

Кати преглътна с пресъхнало гърло. Всичко, което каза той, отговаряше на истината. Освен това беше поверителна информация.

— Много добре сте осведомен.

— С това си вадя хляба. За мен използването на информацията е естествено като дишането.

— Разбирам. В такъв случай, след като сте наясно с финансовото положение на корпорацията, няма нужда да влизаме в подробности. Бих искала само да отбележа, че „Джилкрайст“ не е просто едно от многото безименни предприятия. Това е семеен бизнес! Бизнесът на вашето семейство! Би трябвало да изпитвате някакво чувство на лоялност.

— Спестете ми тези неща, за бога — подсмихна се скептично Люк.

— Добре, възможно е да не питаете особена привързаност към Джъстийн. — Тя трескаво започна да търси нови аргументи. — Но все пак имате някакви задължения към другите членове на фамилията, без значение какви са били личните взаимоотношения между баща ви и баба ви.

— Нямам такива. — Той леко смръщи вежди. — Задължения, имам предвид. Нито отговорности пред когото и да било от Джилкрайстови.

— Господи, как може да сте толкова упорит за неща, които са се случили години преди да се родите? Та конфликтът е бил между баща ви и Джъстийн, не между вас и нея!

— Било е нещо повече от обикновен конфликт. Баба ми е лишила татко от наследство и е оскърбила майка ми пред всички. Джъстийн ми лепна етикета „копеле“ още преди да се родя и ясно показва, че няма да ме разглежда като евентуален наследник, нито дори като обикновен член на семейството. Което, между другото, напълно ме устройва. Не желая парите ѝ и не ми трябва губещия ѝ бизнес — отсеке Люк с ясен глас.

— Това е очевидно. Но няма връзка с разговора ни в момента. — Кати се опита да не повишава тон.

— Баща ми също се отказа от парите ѝ — продължи той, без да обръща никакво внимание на думите ѝ. — Започнал е от нулата, след като Джъстийн го изхвърлила на улицата. Захванал се е с мениджмънта на малко ресторантче в Калифорния, изправено пред банкрут. Вдигнал го отново на крака и го купил от собственика. След това нищо вече не можеше да го спре. Когато умря, той и аз притежавахме седем от най-люксовите и печеливши ресторанти в цяла Калифорния.

— Люк, баба ви уважава това, което баща ви е постигнал със собствени сили. Тя оценява и вашите усилия в тази насока. Сега Джъстийн и другите членове на семейството имат нужда от вашите знания и умения. Убедена съм, че дълбоко в сърцето си вие имате желание да им помогнете. Тук се преплитат интересите на толкова много хора, които не са ви сторили нищо лошо. Как можете да им обърнете гръб в такъв момент?

— Така както баба ми е обърнала гръб на моите родители преди тридесет и седем години.

Кати затвори очи, за да се овладее, после погледна Люк право в лицето.

— Вие наистина сте достоен внук на баба си, няма никакво съмнение в това. Този ваш упорит и глупав инат явно се предава генетично, както цвета на очите ви. Боже господи, чудя се защо си губя времето, като се опитвам да ви вразумя!

— Защото Джъстийн Джилкрайст ви плаща за това и когато ви заповяда да скочите, вие го правите. Колко дълго възнамерявате да скачате през обръчите на баба ми, Кати?

— Вие сте последният обръч. С нетърпение очаквам мига, когато ще си подам оставката в корпорацията „Джилкрайст“.

Люк присви очи.

— Писна ви да работите за старата кучка, така ли?

— Никога вече в мое присъствие не се осмелявайте да говорите така за баба си! — Кати побесня от непоносимата му грубост. — Ясно ли се изразявам?

Люк замислено се усмихна на гневната реакция, предизвикана от забележката му. Намести се още по-удобно в креслото и вдигна обутите си в боти крака върху потъмнялата от мръсотия и лекета масичка за кафе.

— Вие сте изцяло под нейно влияние, нали?

— Казах ви вече. Аз съм ѝ задължена. И ми доставяше удоволствие да работя за нея.

— Я стига! — прекъсна я подигравателно той.

Кати пламна.

— В интерес на истината, през повечето време беше точно така. Уверявам ви, че Джъстийн бе изключително благосклонна към мен.

Всичко, което знам за бизнеса, го дължа на нея и не бих могла да го науча никъде другаде.

— Тогава защо горите от нетърпение да напуснете работата си?

— След десет години в корпорацията „Джилкрайст“ реших да пристъпя към осъществяването на плановете си за собствен бизнес.

— И какви са тези планове? — попита Люк с ленив интерес.

Тя го изгледа с подозрение. Дали не се опитваше просто да я отклони от основния разговор?

— Искам да се захвана с мой собствен ресторант за специалитети.

— Странно — озари я студената му усмивка. — Предполагам, че сте добре запозната с числото на банкрутиралите малки ресторантчета.

— Известно ми е, че са твърде много.

— Три от всеки четири ресторанта фалират още през първите две години — продължи Люк и за пръв път в гласа му се появиха почти радостни нотки.

Кати почна да губи всякакво търпение.

— Аз не плащам хонорар за ценните ви консултации, затова бъдете така добър да не ме поучавате. Ако имам нужда от съвет, ще ви помоля да ми го дадете. Дотогава запазете професионалното си мнение за себе си.

— Някога говорила ли сте на Джъстийн с такъв тон? — попита той с присвити очи.

— Джъстийн рядко ме нервира така, както вие успяхте да го направите. — Тя стана от креслото и отиде до прозореца. Впери поглед в бушуващия океан, стисна здраво ръце зад гърба си и се опита да успокои накъсания си дъх. — Искам да осъзнаете колко висок е залогът, преди категорично да откажете помощ на семейството си.

— Нищо не е заложено. По-точно — нищо, на което аз държа.

— Как можете да сте толкова бездушен! — избухна Кати. Тя забеляза, че Зийк е вдигнал глава и я наблюдава с повишен интерес. — Помислете за леля си и чичо си.

— Защо?

— За бога, чичо ви Хейдън е художник. Той наистина е много талантлив, но няма никаква представа как трябва да се управлява такава голяма компания като „Джилкрайст“. Просто не може да наследи директорското място на Джъстийн.

— Това ми е известно.

— Жена му Морийн е галеристка. Добре се справя с всичко, свързано с изкуството, но е абсолютно невежа по отношение бизнеса с храни и напитки. Тя също не може да поеме корпорацията в свои ръце.

— Много присърце взимате нещата.

— А братовчедите ви Идън и Дарън? Баба ви е на мнение, че никой от тях няма необходимия талант, за да поеме компанията — продължи Кати отчаяно. — Освен това Идън се разведе преди шест месеца и е силно депресирана.

— Да си наеме психоаналитик.

— Тя няма нужда от психоаналитик, а от подкрепата на семейството си — наблегна на последната дума Кати. — Тревожа се и за братовчед ви Дарън. Напоследък той се държи доста странно. Мисля, че има някакви неприятности, но не желае да говори за тях.

— Всички проблеми ли разглеждате толкова задълбочено?

— Аз трябва да съм такава в този случай. От мен се очаква да оправя цялата бъркотия, в която е изпаднало семейството ви. Но сама няма да мога. Вие сте този, който трябва да поеме нещата в свои ръце. — Скръсти ръце пред гърдите си и нервно започна да обикаля стаята. — Всичко се разпада. Аз трябва да измисля нещо.

— Защо просто не подадете оставка? Това ми изглежда най-лесният изход от ситуацията за вас.

— Не мога да го направя. Докато не дам всичко най-добро от себе си, за да помогна за спасяването на корпорацията „Джилкрайст“, този въпрос изобщо не стои пред мен. Нима не разбирате? Аз съм длъжница на Джъстийн.

— Само защото ви е дала работа навремето?

— Да — отсече Кати.

— Нека ви кажа нещо. В наши дни умните служители не са чак толкова лоялни като вас. Не си заслужава.

— Вие пък какво разбирате от лоялност? — стрелна го с поглед тя.

— Не сте вие човекът, който ще ми изнася лекции на тази тема, госпожице Кати Уейд — студено я репликира Люк и усмивката му се стопи.

Кати прехапа устни.

— Този разговор е безпредметен.

— Напълно съм съгласен с вас.

— Добре. Повече няма да губя време в опит да събудя очевидно несъществуващото ви чувство за отговорност към вашето семейство. Да опитаме нещо друго. Защо не разгледате спасяването на компанията „Джилкрайст“ като професионално предизвикателство?

Люк се усмихна за миг и разкри равните си бели зъби.

— Упорита сте, не мога да не ви го призная. Какво би ви накарало да се отклоните от предварително начертания маршрут?

— Не можете да ме отклоните. Аз имам нужда от вас.

— В какъв смисъл? — Той повдигна вежди с любопитство.

Кати видя закачливите искрици в очите му и цялата пламна от смущение. Беше направила идиотска грешка, думите просто се изплъзнаха от езика ѝ. Типично за него бе, естествено, да тълкува думите ѝ по възможно най-неприятния начин.

— Всички се нуждаем от вас, нима не разбирате? — Сети се за проблемите, които я очакваха при завръщането ѝ в Драгън Бей. Не биваше все още да се предава. — Вярно е, че си имаме Фрейзър, слава богу, но той не може сам да върши всичко. Джъстийн никога няма да му даде необходимата власт, за да управлява компанията еднолично.

— Кой е Фрейзър?

— Моля? — Тя се намръщи, защото въпросът му прекъсна мислите ѝ. — А, Фрейзър ли? Фрейзър Оганфийлд. Той е главният изпълнителен мениджър на баба ви. Движи всичко в централния офис на компанията, откакто Джъстийн отказа да се занимава активно с мениджмънта преди известно време. Фрейзър е страхотен, но не е Джилкрайст, което е основният му минус според баба ви.

— И той ли е толкова лоялен като вас?

— Да, почти. Както вече ви казах, той е много свестен човек. Аз се опитвам да оправя нещата, но все пак съм само лична секретарка на баба ви, а не изпълнителен директор. Координирам нещата, доколкото мога, но аз също не съм Джилкрайст. Само член на фамилията може да ръководи компанията, Джъстийн е категорична за това. Трябва да се върнете у дома, Люк. Просто трябва — това е ваш дълг.

— Не желая да имам нищо общо с компанията „Джилкрайст“ и точка по въпроса. Ако не можете да възприемете този факт, значи сте по-дебелоглава и от мен. Нали непрекъснато в това ме обвинявате?

Кати го изгледа с безсилен гняв. „Той действително е взел окончателно решение — осъзна тя. — Няма начин да го накарам да промени мнението си. Точка по въпроса!“

Несъмнено имаше много общи неща с баба си.

Застана точно пред него и решително сложи ръце на кръста си.

— Люк Джилкрайст, на ваше място бих потънала в земята от срам.

— Спестете ми тези неща.

— Не, няма да ви ги спестя! Ще получите това, което заслужавате. — Зийк изръмжа и тя млъкна за секунда. Погледна към кучето, после отново се обърна към Люк. — Не ми пука, дори да насъскате това чудовище срещу мен. Ще ви кажа това, което съм решила.

— Не се тревожете. Не смятам, че Зийк ще ви е равностоен противник.

— Смятате ли, че ситуацията е забавна? — с обвинителни нотки запита Кати.

— Не особено, но е интересна. Вие със сигурност внесохте оживление в следобедта ми, който се очертаваше да е доста скучен.

— Сигурна съм, че щеше да е скучен — отсече тя. — Сигурна съм, че всичките ви следобеди са скучни! Както и утрините ви! А за вечерите изобщо няма да споменавам.

— Правилно. Те не са много по-интересни от утрините и следобедите — призна Люк сухо.

— Много смешно, нали?! Аз пък ще ви кажа нещо друго, Люк Джилкрайст, не е смешно, защото залогът е много висок. Имате възможност да спасите всичко онова, което баба ви е изграждала през целия си живот. Бъдещите поколения Джилкрайст зависят от вас. Единствен вие можете да помогнете на компанията да се изправи на крака и по този начин да запазите гордото наследство на фамилията ви.

— Започвате да звучите като текст за реклама — присмехулно се обади той.

— Не ми пука как звучи! Опитвам се да ви накарам да разберете от какво се отказвате, като пренебрегвате дълга си. Помислете си само какво бихте могли да направите! Дъжстийн Джилкрайст с голи ръце създаде ресторантската си верига в Сиатъл. Като неин внук и логичен

наследник, вие можете да заемете мястото ѝ. Само вие от цялото семейство можете да го направите.

— Нямам думи.

— Вие ми се подигравате!

— Може би. Мъничко. Вземам си обратно думите, които казах преди малко. Вие сте не само интересна, а определено сте забавна.

— По дяволите! — извика Кати и ядосано вдигна ръце. — Хората бяха прави, като ме предупреждаваха, че няма смисъл да се опитвам да говоря с вас. Трябваше да ги послушам.

— Вярно е. Но вие не се вслушвате в съвети, нали?

— Джилкрайстови не дават съвети, те издават заповеди. Но вие сте прав в едно. Уморих се да ги изпълнявам.

Върна се при креслото, където бе седяла, грабна сакото и куфарчето си и се отправи към изхода, без да се обърне.

— По дяволите — промърмори Люк.

Тя чу тежките му стъпки по дървения под, когато той бързо я последва към вратата.

— Знам, че не се нуждаете от съветите, които бих могъл да ви дам — каза зад гърба ѝ, — но все пак ще опитам с един. Когато напуснете компанията „Джилкрайст“, ви препоръчвам да излезете от света на бизнеса. Завинаги. Вие сте твърде емоционална, за да успеете в него.

— Аз ли съм емоционална?! От устата на човек, способен да таи омраза в продължение на толкова години, това наистина звучи странно. Знаете къде да си заврете скъпоценните съвети, господин Джилкрайст! На мен те въобще не са ми необходими — троснато каза Кати, решително отвори вратата и излезе на площадката пред входа.

Поройният дъжд плющеше по козирката над вратата и се стичаше по края ѝ. Докато стигне до колата си, щеше да се измокри до кости. Подходящ край за безполезно пропиляния ден.

— Навън вали — обади се Люк зад нея. — Изчакайте ме за секунда и ще ви донеса чадър.

— Няма нужда. Достатъчно търпях компанията ви, на вас и на злюбното ви псе.

Спусна се по стъпалата към алеята. Влажни кичури коса се напъхаха във врата ѝ и провиснаха пред очите ѝ. Толкова бе разстроена, че не се сети да облече сакото си.

От дъжда блузата ѝ стана прозрачна. Тънката материя на коприненото ѝ бельо също не беше добра защита срещу пороя. С огромно неудобство осъзна, че сигурно изглежда полугола.

— По дяволите! — Той я последва по стълбите. — Това е глупаво. По-добре влезте обратно в къщата, за да се изсушите, преди да си тръгнете.

Кати се обърна към него, вдигнала мокрото куфарче пред гърдите си така, че той да не види как гърдите ѝ се очертават под мократа копринена блуза.

— Пак ще ви повторя — когато ми потрябва съвет от вас, ще ви платя за него. Дотогава бъдете така добър да си затваряте устата!

— Щом настоявате.

Люк отвори вратата на колата ѝ и подигравателно се поклони. И той като Кати бе съвсем мокър. Косата му висеше на кичури, а черният пуловер бе станал вир-вода.

Нямаше как да влезе в колата, без да остави куфарчето. Тя ядосано го метна на предната седалка. После присви рамене и се наклони към волана в безуспешен опит да се прикрие от погледа на Люк. Нервно посегна към ключа на стартера.

— Карайте внимателно — подхвърли той, като безцеремонно оглеждаше гърдите ѝ, а в извивката на устните му се очерта определено похотливо изражение.

Кати усети как отново побеснява. „Това е лудост“ — помисли си тя. Ничий мъжки поглед нямаше такова въздействие върху нея. „Като че ли ми е направил магия.“ Отметна мократа коса от очите си и погледна нагоре към него. После внезапно избухна, разочарована и ядосана от неуспеха на мисията си.

— Дано мизерното ви съществуване в тези пущинаци ви допада. И дано наистина ви харесва всяка минута, прекарана тук, в която размишлявате за златните си запаси!

— Благодаря.

— Надявам се да се пукнете от задоволство, задето сте обърнал гръб на семейството си в момент, когато то е имало отчаяна нужда от вас. Точно както Джъстин е постъпила с баща ви преди години.

— Ще се постарая.

Кати напълно изгуби контрол над себе си.

— Дано ви хареса вашето отмъщение! Но ви предупреждавам — след няколко години ще се почувствате самотен и изоставен. Баба ви може да потвърди това най-добре.

В очите на Люк внезапно проблесна нещо по-опасно от досегашния израз на насмешка. Както държеше вратата на колата отворена, той удари с юмрук по покрива ѝ и се наведе напред.

— Коя, по дяволите, сте вие, Кати Уейд, и защо сте толкова загрижена за бъдещето на семейството ми? В предишния си живот сигурно сте сторила нещо наистина отвратително, за да се самоназначите за ангел-хранител на клана Джилкрайст?

— Казах ви вече, аз съм задължена на баба ви. И винаги плащам дълговете си.

— И от къде на къде тя ви е назначила на работа, когато сте била едва на деветнайсет? Само не ми пробутвайте ония приказки, че го е сторила от добро сърце. Познавам я достатъчно добре, за да се вържа на такава измислица.

Кати яростно запали колата. Моторът се забави, сякаш в знак на протест.

— Нае ме, защото е жена със силно развито чувство за семейна гордост и отговорност. В това тя видя възможност да поправи злината, която баща ви е сторил на моята майка навремето.

Люк замръзна на място.

— Какви, по дяволите, ги дрънкате?

— Още ли не сте се досетил? Майка ми беше жената, която баща ви накара да чака сама пред олтара, и избяга със секретарката си.

ГЛАВА II

Люк се облегна на перилата на верандата и остана загледан в колата на Кати, докато тя се скри от погледа му. После тихо изруга, обърна се и бавно се прибра в къщата. Зийк, който бе проявил достатъчно разум да не хукне след стопанина си навън в дъжда, го чакаше в дъното на коридора. Изглежда го изпитателно, после отново се зае с купичката си.

— Предполагам, че изчерпихме въпроса с дамата, която ни тормозеше с проклетите си съобщения по телефонния секретар — каза Люк на кучето. — Сега вече мога да потвърдя с абсолютна сигурност, че госпожица Уейд е истински ужас.

Първите съобщения, оставени на телефонния секретар, бяха привлекли вниманието му, защото топлият женствен глас звучеше жизнерадостно и очарователно. Дори ги бе прослушал няколко пъти, преди да ги изтрие. Понякога нощите в този ветрилник край морето бяха ужасно дълги. И нежният женски глас бе добре дошъл.

Но след дванадесетото съобщение чарът напълно се беше изпарил. Вместо него в гласа се усещаше някаква особена решителност, която сама по себе си също бе доста интересна. „Дамата очевидно е от онзи тип хора, които вършат работата си докрай. Тя няма да се предаде лесно. Или ще постигне това, което си е наумила, или ще загуби, но след като изчерпи всичките си сили. Жена с толкова силен дух обикновено причинява неприятности.“ Люк бе сигурен в това, но все пак с неохота трябваше да признае, че подобно качество е достойно за уважение.

Писмата и телеграмите на Кати също го бяха очаровали. Първите бяха изпълнени с ентузиазъм и жизненост. Те излъчваха такъв безграничен оптимизъм, че го караха да се чувства остарял циник. Тя използва всичко възможно, за да го убеди да се върне в Драгън Бей. Единственото нещо, което не направи, бе да се разхленчи, и Люк бе впечатлен от това. Не понасяше лигавщините.

Последните ѝ писма се бяха превърнали в ожесточени малки лекции по проблемите на семейната чест и отговорност. Финалната телеграма звучеше като тържествен повик за свикване под бойните знамена:

„Помислете за бъдещите поколения. Не се страхувайте да приемете предизвикателството. Ще успеете.“

Когато я получи, Люк бе убеден, че следващата крачка, която Кати ще предприеме, е лично да го посети в убежището му. Той откри, че чака тази визита с нетърпение. Искаше да се убеди дали представата му за притежателката на гласа ще съвпадне с истинската Кати.

„Сега любопитството ми е вече задоволено“ — помисли си недоволено, докато смъкваше мокрия пуловер от гърба си. Кати Уейд бе точно такава, каквато си я беше представял. Приличаше на кръстоносец с пламенен поглед, нагърбил се с безкрайно неблагодарна задача.

„Тя е млада, на не повече от двайсет и седем или най-много... и осем — намръщи се Люк, — твърде млада и неопитна, за да поеме отговорността по спасяването на компанията «Джилкрайст» на раменете си.“

На всичко отгоре бе червенокоса.

Не се беше досетил за това от писмата и телеграмите ѝ, но някак си не бе изненадан. Червените коси никога не го бяха привличали. И все пак бе готов да признае, че цветът на изгрева много ѝ отиваше. Хареса му начинът, по който косата ѝ обрамчваше деликатните черти на лицето ѝ и подчертаваше тъмносиния цвят на нейните очи.

Тъжно си припомни и други детайли, които бе забелязал благодарение на мократа копнинена блуза и тясната пола. Кати имаше красиво тяло с хубави форми. Здраво, силно, жизнено. Женствено. Излъчваше някаква едва доловима, почти наивна чувственост, която според Люк бе много обезпокоителна. Много повече от обезпокоителна. Имаше усещането, че през нощта няма да може да заспи унесен в мисли по Кати Уейд. А тя дори не беше неговият тип.

През последните три години наистина бе прекарал твърде много самотни нощи тук. Странно, но до този момент не си бе давал сметка за това.

Прокара пръсти през мократа си коса. После измъкна от гардероба черна памучна риза и я нахлузи.

„Не е красавица в истинския смисъл на думата — мислеше си той, докато слизаше от спалнята към кабинета си. — Или поне не такава изключителна красавица, каквато бе Ариел.“

Но Кати излъчваше толкова женствена жизненост, че някак си не забеляза липсата на класическо съвършенство в чертите ѝ. Тя бе много по-различна от Ариел. А ако Люк някога се оженеше отново, определено щеше да търси жена като първата си съпруга. Ариел бе тайнствена, екзотична и вълшебна красавица с дълга гарвановочерна коса и бледа сребриста кожа. Дори сега, три години след смъртта си, тя понякога се промъкваше в сънищата му и се опитваше да го съблазни.

От първия миг, в който зърна Ариел, Люк бе убеден, че това е най-подходящата жена в живота му. Взаимното им привличане бе внезапно и пламенно. Преди да загине, те живяха заедно само година и половина — любеха се и се караха в един водовъртеж на всепоглъщаща страст, изпълнена с ярост и зной. Люк бе изумен, когато откри, че освен чувството на любов, сладост и притежание, което изпитва към Ариел, страда още и от мъчителна ревност. Това бе непознато за него, защото винаги бе имал за пример брака на родителите си. Торнтън и Клио бяха свързани за цял живот и всеки от тях го съзнаваше. Взаимно двамата си имаха пълно доверие и Люк бе възприел тази толкова интимна връзка между съпрузите като нещо естествено. Очакваше същото и в собствения си брак. Но Ариел явно изпитваше удоволствие да го дразни понякога. Сякаш страстната му ревност я възбуждаше. Той не допускаше мисълта, че по време на краткия им брак тя му е изневерявала. Ала тя не криеше, че възхищението, което буди у другите мъже ѝ е приятно.

Понякога Люк се замисляше какво ли щеше да стане с брака им след пет, десет или двайсет години. Само Ариел имаше властта да възбужда толкова силни чувства в него. И само тя можеше да го въвлеча в такъв вихър от желание и страст. Спомените за нощите, прекарани с нея, все още го преследваха.

„Да, все някога ще се ожения повторно — каза си, — но никога за жена като Кати.“ Знаеше какво точно търси у бъдещата си съпруга. Имаше нужда от жена като Ариел, жена, чиито тъмни страсти да съвпадат с неговите. Проблемът бе в това, че вероятността да срещне друга Ариел бе нищожна.

Влезе в кабинета си и се отпусна в креслото до бюрото. После дълго гледа празния екран на компютъра, преди да го включи. Веднъж започнал да мисли на какви изисквания трябва да отговаря бъдещата му съпруга, вече не можеше да спре.

— Кати Уейд е виновна за всичко — процеди мрачно през зъби. — Нейното идване в тази къща по някакъв начин предизвика старите мъчителни размисли. Мамка му...

Очертаваше се дълга безсънна нощ.

Зийк влезе в кабинета с неизменната купичка между зъбите, пусна я на пода до креслото и се просна в краката на господаря си. Люк протегна ръка и разсеяно го погали зад ушите. Зийк примря от удоволствие.

Когато за първи път се появи, Зийк бе кльоцав и отчаян. Беше очевидно, че кучето е изоставено, бито, полумъртво от глад. Последното нещо, което искаше, бе да го докосва човешка ръка. Но освен това беше и гладен. Много, много гладен.

Люк оцени и уважи куража, необходим на Зийк, за да се реши да влезе в чуждата къща. Кучето не просеше храна, но бе явно, че е изтощено до краен предел. То просто стоеше треперещо под дъжда и стоически чакаше да разбере какво предизвикателство му е подготвила съдбата този път.

Люк намери из шкафовете стара метална купичка, напълни я с чили от консерва и я изнесе на двора. Съдържанието ѝ бе изпразнено за броени секунди и той се върна да я напълни за втори път. Така постепенно бе установено едно твърдо „разписание“ — през деня Зийк изчезваше нанякъде, а вечер неизменно се връщаше за купичката с чили.

Шест седмици след като се появи за пръв път, се разрази страхотно мразовита буря. Когато вечерта Люк отвори входната врата на къщата, откри зъзнеция Зийк сврян до прага, стиснал купичката в уста. Люк остави вратата отворена и се прибра вътре. Зийк влезе в

коридора, като внимателно оглеждаше обстановката, и след като се разходи из дневната, легна край огнището. Оттогава си стоеше там.

— Ние двамата много си приличаме, Зийк. Нямаме нужда самоуверени червенокоси дами да ни изнасят лекции за отговорностите към семейството.

Зийк повдигна глава и погледна стопанина си.

— Добре де, аз нямам нужда от нейните лекции — поправи се Люк. — Ти можеш да избираш.

Зийк изръмжа в знак на съгласие и отново склони глава.

Споменът за Кати Уейд разсейваше Люк и затова той го изблъска от съзнанието си, като се съсредоточи върху документите, по които работеше от сутринта. Опита се да се концентрира върху последния си консултантски проект. С подобни рутинни неща се занимаваше от години. „Трябва да приключа работа до вечерта или най-късно до утре сутринта — помисли си, — а когато свърша с проучванията, ще предам доклада на клиента си. И ще прибавя поредния тлъст хонорар към съкровищата, които Кати Уейд ме обвини, че трупам.“

Загледа се в изпълнения с цифри екран. Обикновено се потапяше в ясения чист свят на компютърните данни с чувство на пълно задоволство. Безпътната информация, която сякаш усещаше с върховете на пръстите си, го караше изцяло да се откъсва от външния свят. На екрана нямаше болка, нито минало или бъдеще. Люк работеше винаги само в безкрайното настояще. Съпоставяше факти, проверяваше данни, вземаше решения. Последните три години бе прекарал времето, през което не спеше, изгубен в компютърната вселена. Беше се научил да използва информацията и да борави с нея така, както магьосникът използва думите, когато прави заклинание.

Но днес работата не му спореше. Не можеше да се отърве от чувството, че вместо над клавиатурата се е надвесил над купчина злато. Работата, която вършеше, носеше пари, така беше. Но какво от това? Правенето на пари бе нещо естествено за него. Както плуването или карането на колело. След като веднъж вече бе усвоил триковете, не можеше да ги забрави.

Майка му винаги твърдеше, че този талант е генетично заложен. Тя го наричаше „проклятието на Джилкрайстови“. Казваше, че баба му го е предала на баща му, а Люк го е наследил от него.

Никой не можеше да отрече, че бащата и синът бяха непобедима двойка в бизнеса. Двамата отритнати Джилкрайстови бяха построили ресторантска империя в Калифорния, която бе станала по-силна от североизточната компания „Джилкрайст“.

И изведнъж в един кошмарен момент преди три години целият свят на Люк бе разрушен. Реактивният самолет се разби на пистата край Лос Анжелис и изтръгна от живота му единствените хора, които ценеше и обичаше. Ариел и родителите му завинаги го напуснаха. След което той реши, че не си струва да притежава тази империя.

Но не успя да се освободи от навика си да печели пари. Дойде в това закътано местенце в Орегон, за да се откъсне от света и от всичко, което бе изгубил. Живееше сам в къщата, кацнала на края на скалистия морски бряг, работеше с компютъра си и правеше пари. За да не полудее запълваше дните си с работа.

Но нямаше с какво да запълни нощите.

Два часа по-късно вдигна глава от екрана и отиде в кухнята. Зийк стисна купичката си и тихичко тръгна след него, за да види как Люк обели няколко картофа, набоде ги с вилица и ги пхна да се пекат във фурната.

За щастие Люк обичаше печени картофи, защото готварските му способности бяха крайно ограничени. Можеше да си стопли някоя консерва супа или замразени зеленчуци в микровълновата печка, да изпече картофи — и толкова. Не особено впечатляващо постижение за човек, чието семейство от три поколения се занимаваше с ресторантьорство.

Но, както веднъж бе обяснил баща му, никой Джилкрайст не готвеше, освен ако не е абсолютно наложително. Това също бе семейна традиция.

Думата „семейство“ накара Люк да стисне зъби. Затвори вратичката на фурната, наля си чаша каберне и се замисли дали доброволният ангел-хранител на Джилкрайстови може да готви. „Сигурно може. Такава комплексна личност като Кати не може да не се чувства отлично край кухненската печка.“ Усмихна се, като си спомни как тя прикри гърдите си с куфарчето, все едно беше боен щит. „Госпожица Уейд несъмнено е превъзходна лична секретарка — лоялна, предана и вярна докрай.“

Отпи от виното и спокойно се отдаде на размишление относно бъдещето на Кати в компанията. Със свои сили тя нямаше да спаси „Джилкрайст“ от разпадане, това бе ясно. Дори и Фрейзър Станфийлд, който и по дяволите да беше той, нямаше да може да ѝ помогне.

Компанията на баба му бе чисто семеен бизнес в старомодното значение на тази дума. Ако никой друг Джилкрайст не бе достатъчно силен или умен, за да наследи Джъстийн, краят на империята се виждаше. Именно по тази причина хората от ръководството нервничеха. Те бяха наясно с факта, че ако Джъстийн окончателно загуби контрол над управлението на компанията, петте ресторанта в Сиатъл и „Джилкрайст Гумей“ щяха да бъдат продадени.

Продаването на имуществата бе единственото разумно действие, което ангел-хранителят и нейният приятел Станфийлд можеха да предприемат. Люк се замисли дали Кати съзнава това.

Разбира се, дори това да беше така, Джъстийн Джилкрайст неминуемо щеше да забрани продажбата. Той си спомни описанието, което баща му бе направил на баба му: яростна амазонка, която препуска срещу римляните или който и да е друг, дръзнал да застане на пътя ѝ.

Джъстийн се беше борила дълго и упорито, за да изгради компанията „Джилкрайст“. И бе точно толкова упорита, колкото и синът ѝ Торнтън. Никога не би склонила да предаде управлението на бизнеса в чужди ръце, което значеше, че пред Кати Уейд не се разкриват никакви благоприятни перспективи.

А това вещаеше неприятности за непримиримата госпожица Уейд, защото тя очевидно нямаше лесно да се предаде.

„Което обаче не ми влиза в работата — заключи Люк. — Ако Кати не вижда ясното предупреждение за приближаващата опасност, това си е чисто неин проблем. Жалко, че се чувства длъжница на Джъстийн. Една проникателна лична секретарка отдавна да е напуснала потъващия кораб.“ Но бе убеден, че Кати ще бъде на поста си до самия край. И неуморно ще се бори, без да се предава.

Върна се обратно в кабинета си. Чуваше се лекото бръмчене на компютъра и Люк се успокои от този звук. Заряза изчисленията, които правеше за клиента си, и извика на екрана един познат документ.

Не знаеше защо от няколко месеца набира данни за компанията „Джилкрайст“. Сигурно от любопитство или просто от скука. След

като започна да получава съобщенията от Кати Уейд, взе да отделя повече внимание на информацията и старателно да я съхранява.

Седна и вдигна крака върху бюрото си. Почна да се люлее на стола, отпи още няколко глътки от виното и се вгълби в цифрите, които се изписваха на светещия екран. „Колко ли време ще е необходимо на ангелчето и на приятеля ѝ Станфийлд да усетят, че загубите, които понасят два от ресторантите не се дължат на временния спад в икономиката на Северозапада?“ — запита се разсеяно. Ситуацията, която се очертаваше, бе стара и добре известна. Някой хитро и систематично крадеше пари от „Джилкрайст Грил“ и „Джилкрайст Белвю“.

При „Джилкрайст Гумей“ нещата също не вървяха добре, но там май не ставаше въпрос за отклоняване на средства. Просто имаше някакви проблеми. При това твърде много проблеми — такива, които можеха да погубят всеки бизнес. Ако „Джилкрайст Гумей“ продължаваше да затъва в блатото, както през последните шест месеца, Джъстийн щеше да извади голям късмет, ако успее да го продаде дори за нищожна част от действителната му цена.

Чифт ангелски крилца и ореолче няма да помогнат на Кати Уейд да спаси компанията „Джилкрайст“ — усмихна се иронично в себе си Люк.

Щеше да ѝ е необходим дяволски голям късмет.

ГЛАВА III

Прозорецът във всекидневната на Джъстийн Джилкрайст заемаше цялата стена. Кати стоеше до него и гледаше как мъглата се стели над океана. Сивите облаци идваха все по-близо, пълзяха бавно, но сигурно, и поглъщаха всичко. След няколко минути брегът на плажа щеше да се скрие напълно от погледа ѝ. Тогава величественото старо имение на Джъстийн щеше да остане самотно в сивата пустош.

Обикновено Кати се наслаждаваше на драмата на падащата мъгла, но днес това я дразнеше. Безмилостното настъпление на сивата безтегловност я караше да мисли за нещастията, които заплашваха да разрушат компанията „Джилкрайст“.

— Ти направи необходимото, Кати — проговори Джъстийн. — Беше много мило от твоя страна, но крайният изход бе предварително известен. Очевидно е, че моят внук е също толкова горделив и злопамятен, какъвто беше баща му.

Кати се обърна, за да погледне царствената среброкоса дама, спокойно отпусната в люлеещото се кресло. И на осемдесет и две години Джъстийн Джилкрайст все още бе типична представителка на семейството си. Зелените ѝ очи бяха млади и проникателни, а лицето ѝ бе запазило патрицианското си благородство, въпреки неприятностите. Беше облякла черна копринена блуза и черна пола, които стояха отлично на запазената ѝ слаба фигура. Елегантен наниз от перли грациозно очертаваше линията на деколтето ѝ.

Напоследък Джъстийн страдаше от доста болести. Те не бяха сериозни, но през последните две години я лишиха от енергията, с която бе изградила компанията „Джилкрайст“ и я бе ръководила цели шест десетилетия.

— Съжалявам, Джъстийн. Не смятам, че проведох разговора с Люк по най-подходящия начин. Опасявам се, че си изтървах нервите.

— Не се самообвинявай — усмихна се Джъстийн изморено. — Мила моя, ти си толкова откровена и пряма, също като дядо си Ричард. Той винаги казваше това, което мисли. С него човек винаги бе наясно

как точно стоят нещата. Той много ми липсва през последните години, откакто почина. Дълга му повече, отколкото някога ще мога да платя.

Кати с тъга се сети за своя шумен, забавен и вечно усмихнат дядо. Ричард Кинел бе постигнал всичко в живота си абсолютно сам. Без добро образование, пари и семейство, той дошъл на Запад, за да търси щастieto си. Двамата с жена си отворили малко ресторантче за риба и пържени картофи на плажа край Сиатъл и бързо се замогнали. Семейство Кинел било достатъчно състоятелно, за да помогне на младата вдовица Джъстийн Джилкрайст. Останала без помощ, тя се грижела за двамата си невръстни сина и за западащото кафене, единственото наследство от мъжа ѝ Ричард. Кинел помогнал на Джъстийн да се съвземе финансово и след първата година на денонощен труд младата вдовица най-сетне успяла да избегне заплахата от банкрут, дори заделила настрана малко пари. Приятелството между двете семейства се задълбочило през годините, въпреки че между двете им ресторантски вериги имало негласно съперничество.

Джъстийн не скрила задоволството си, когато синът ѝ Торнтън поискал ръката на Дебора, майката на Кати. Бъдещата свекърва дори започнала да говори за евентуално сливане на двете компании. Ричард Кинел, който наскоро загубил жена си, бил съгласен.

Сватбата и предстоящото сливане на компаниите „Джилкрайст“ и „Кинел“ били голямата новина в бизнес средите на Сиатъл. Вестниците се пълнели със сведения за двете събития, а списъкът на поканените за сватбата гости бил повече от внушителен.

Джъстийн умряла от срам, когато Торнтън Джилкрайст не се явил на собствената си сватба. Пътищата на двете семейства се разделили след позорния инцидент. Компаниите им продължавали да процъфтяват, но разговорите за обединяването им секнали.

Ричард Кинел почина от сърдечен удар преди шестнадесет години. Тогава веригата му от заведения за бързо хранене „Уест Коуст“ имаше много силни позиции на международния пазар. За съжаление наследникът на Ричард — таткото на Кати — нямаше типичния за Кинел нюх, който да му помогне да се справи с голямата компания. Под ръководството на Крофърд Уейд контролът над веригата „Кинел“ бе отслабен и накрая, след неуспешни опити за спасяването ѝ, бе обявен банкрут.

— Сигурно трябваше да съм по-дипломатична с внука ти, Джъстийн — каза Кати и отново се загледа през прозореца. — Но той наистина успя да ме раздразни.

— Мога да си представя.

Кати за пореден път обмисли подхода, с който се бе обърнала към Люк, като търсеше къде планът ѝ се е провалил. Вярно е, че изгуби контрол над себе си и му наприказва неприятни неща, но и той напълно си го заслужаваше.

— Няма да повярваш, ако ти кажа как живее той. Седи сам-самичък в онази ужасна стара къща и по цял ден се занимава само с правене на пари. При това без дори да изпитва задоволство от този факт. Къщата има нужда от пребоядисване, мебелировката е стара и износена. Доколкото забелязах, единственият му приятел е едно голямо, злобно куче.

— Боже мой! — възкликна Джъстийн и за първи път изглеждаше искрено разтревожена. — Надявам се да не се е превърнал в някакъв ексцентричен отшелник. Забеляза ли дали ноктите и косата му са поддържани?

— Не се притеснявай — усмихна се Кати леко. — Не се е занемарил чак толкова, поне според мен. Има нужда от леко подстригване, но иначе си изглежда съвсем прилично за един Джилкрайст.

„Боже, кого се опитвам да заблудя?“ — помисли си при това. Той напълно я беше пленил. Споменът за магнетичните му очи и прикритата грациозност я накараха за пореден път да изпита тръпките на чувствена наслада, които я обливаха на топли вълни. Все още ѝ беше трудно да осъзнае колко силно е впечатлена от Люк.

Въобщо не можеше да обясни собственото си отношение към него. Дори в най-смелите си мечти не бе допускала, че ще бъде привлечена от такъв мъж. Както не можеше да предположи, че и тя го привлича.

Когато Люк се ожени, всички от фамилията Джилкрайст, които живееха в Уошингтън, разнасяха най-различни слухове за хубавата му жена. Веднъж Кати бе видяла снимка на двамата в едно търговско списание. Люк и Ариел бяха родени един за друг — мрачният, замислен магьосник и неговата екзотично красива вълшебница.

— Значи той изобщо не държи на наследството, така ли? — Джъстийн облегна глава на ръба на креслото си. — Трябва да призная, че таях малка надежда да го съблазня да дойде при нас с обещанието, че наново ще го впиша в завещанието си. И че ще му дам пълен контрол над предприятията „Джилкрайст“.

Кати леко се изкашля.

— Всъщност, аз не му предложих компанията наготово, Джъстийн. Ще бъда напълно откровена с теб. Не му казах и за намерението ти отново да го включиш в завещанието си.

Джъстийн повдигна вежди в недоумение.

— Но, скъпа моя, според мен точно това би трябвало да бъде същинската цел на персоналната ти визита при него. Той категорично отказваше да има нещо общо с мен. Затова, когато ми каза, че е склонил да се срещне с теб, аз реших, че сме постигнали половин победа. Така щеше да изслуша моето предложение, изречено от теб в качеството ти на посредник между двама ни.

— Е, той и с мен не гореше от желание да се срещне — призна Кати. — Накарах те да вярваш, че е искал този разговор. Бях силно обезпокоена, че не отговаря на обажданията ми. Затова се качих в колата и реших да отида в Орегон, за да се срещна с него очи в очи.

Настъпи напрегната пауза.

— Разбирам — най-сетне промълви старата дама. — И как го откри? Разполагахме само с телефонния му номер и номера на някаква пощенска кутия. Частен детектив ли нае?

— Не. Отидох в града, намерих въпросната пощенска кутия и почнах да разпитвам. Не беше много трудно да го открия.

Кати бе запозната в детайли с типичния външен вид на всички Джилкрайстови и подробно описа Люк на собственика на близката бензиностанция. Той бе много любезен и веднага я насочи към човека, когото тя толкова настоятелно търсеше. „Висок? С черна коса? Прилича на ония гангстери от старите филми за Дивия запад, нали? Да, разбира се, че го познавам. Понякога идва да се упражнява в гимнастическия салон. Тренира бойни изкуства или нещо подобно. И кара чудничък черен Ягуар.“

Джъстийн кимна в знак на одобрение.

— Ти си изобретателна, както винаги, мила. Защо тогава, ако смея да попитам, не му каза за моето предложение, след като си

хвърлила толкова усилия, за да го намериш?

— По дяволите, Джъстийн, просто не можех да го сторя. — Кати импулсивно сви ръката си в юмрук. — Люк не заслужава да получи наготово всичко, което ти си изработила и спечелила с такъв огромен труд! Той не трябва да се върне при теб просто защото ти му поднасяш компанията „Джилкрайст“ на сребърен поднос, а от чувство за семеен дълг.

— Така ли му представи нещата?

— Да! — решително вирна брадичка Кати. — Ясно и категорично.

Джъстийн въздъхна.

— Сега вече ми е ясно защо не е подскочил от радост, когато е чул офертата ми.

— Той не е глупав. Сигурно се е досетил, че ако склони да се върне, ще ни принуди да приемем неговите условия. Но не исках да се унижавам пред него. Не исках и да си мисли, че ти би могла да го умоляваш, да му хленчиш и да пълзиш в краката му. Май оплесках всичко. Съжалявам, Джъстийн!

— Не се самобичувай. Дори да му беше казала, че ще го впиша отново в завещанието, той вероятно пак щеше да отхвърли предложението ми. Може би дори мисълта аз да... пълзя в краката му, както ти се изрази, пак нямаше да го накара да приеме.

— Знам — изправи се Кати. — Нека поговорим за бъдещето. Опитавме всичко възможно, за да накараме Люк да осъзнае своите отговорности към семейството. Уви, провалихме се. Следователно трябва да помислим за други варианти, Фрейзър почва да става нетърпелив.

— Ако това е заобиколният начин, по който ми предаваш мнението на Станфийлд да започнем разпродажба на компанията „Джилкрайст“ — спести си усилията, Кати. — В гласа на Джъстийн внезапно прозвучаха познатите метални нотки.

— Компанията е изправена пред катастрофа. Това ни е добре известно. Само един Джилкрайст може да поеме управлението и да ръководи предприятията така, както ти искаш. Джъстийн, ти сама призна, че вече нямаш нито сили, нито желание да си начело на „Джилкрайст“.

— Уморена съм, Кати.

— Зная — Кати се вгледа в очите на старата дама, които понякога бяха толкова безжалостни, и внезапно изпита прилив на съчувствие.

— Твърде дълго се задържах на кормилото, нали? Отдавна трябваше да започна да търся бъдещия си заместник, но все отлагах този момент. Дълбоко в себе си все таях надеждата, че Торнтън ще се върне.

— Разбирам, Джъстийн.

— След гибелта му очаквах, че Люк ще потърси семейството си. Само ние му останахме. Човек би помислил, че той с радост ще дойде при нас. Ала напразно съм се заблуждавала с мисълта, че накрая нещата някак си ще се оправят. Уви, те не се оправиха.

Кати потисна неволната си въздишка. В гласа на Джъстийн се прокрадваха познатите стари нотки на мелодраматичност. Но за момента те изглеждаха подходящи. Знаеше по-добре от всеки друг, че Джъстийн винаги се бе надявала в крайна сметка Торнтън и семейството му да заживеят отново с Джилкрайстови в Сиатъл.

— Джъстийн, нещата наистина не изглеждат розови, но все още можем да спасим поне най-ценните предприятия. В противен случай рискуваме да изгубим всичко, както стана с веригата ресторанти „Кинел“, когато баща ми банкрутира.

— Съжалявам, че не си от рода Джилкрайстови — промълви сякаш на себе си Джъстийн. — Тогава спокойно бих могла да предам компанията в твоите ръце.

Кати се изненада.

— Благодаря ти, Джъстийн, това много ме ласкае. Но дори да бях член на семейството, пак нямаше да приема управлението на „Джилкрайст“. И двете сме наясно, че аз нямам необходимите умения, за да ръководя толкова голяма корпорация. Този вид управление не ми допада особено. Нямаше да се справя дори и да имах необходимото желание, а аз го нямам.

— О, щеше да успееш! Мисля, че си в състояние да свършиш всичко, което си наумиш, Кати. Но разбирам как се чувстваш. Ти имаш свои мечти и си в правото си да преследваш осъществяването им.

— Искам да имам собствен бизнес — каза Кати внимателно. — Нещо, което изцяло да ми принадлежи... което да управлявам съвсем сама. Искам да го създам и да гледам как успешно се развива и расте.

„И не искам да бъда отговорна пред никакви Джилкрайстови. До края на живота си не искам да чуя за тях, което със сигурност няма да стане, ако се съглася да поема контрола над компанията «Джилкрайст» в ръцете си“ — добави наум.

За миг Джъстийн изглеждаше заинтригувана, но после отново надяна маската си на непроницаемост. Кати поклати глава. Този разговор за евентуалното ѝ назначение начело на компанията бе излишен — това бе известно и на двете. Джъстийн никога нямаше да предаде „Джилкрайст“ в ръцете на човек, който не е член на семейството.

— Значи, стигаме до най-лошия вариант — да назнача Дарън за изпълнителен директор. Но той просто не е готов за подобна отговорност. — Джъстийн стисна устни. — Междувременно, докато съм жива, няма да допусна да се разпродава това, което съм започнала от нулата и съм изградила с две голи ръце.

— Добре. Защо тогава не обявим продажба на акции и не излезем на борсата? Така бихме могли да съберем малко средства. Ако наемем добри мениджъри и се свържем с най-мощните консултантски фирми... Просто като временно разрешение на проблема.

Нещо припламна в погледа на Джъстийн.

— Не! Това е моята компания. Няма да я дам на никакви си платени консултанти, без всякакво усещане за история и традиции. Това е семеен бизнес и ще остане такъв до края!

Кати безпомощно гледаше шефката си.

— Разбирам чувствата ти, но времената се менят. Вече не можеш да управляваш предприятията си като семеен бизнес, защото никой член на фамилията не е достатъчно подготвен да заеме твоето място.

— Дарън никога няма да е достатъчно подготвен за мястото ми, на колкото и години да стане — отсеке Джъстийн рязко.

— Не си много справедлива, Джъстийн. Трябва да признаеш, че той отлично ръководи новия ресторант, който ти му повери в Лейк Юниън.

— Ти ме накара да го сторя, но аз все още не съм убедена, че съм постъпила правилно — промърмори старата жена.

— Така ще може да се учи. Дарън има голямо желание да поеме част от бизнеса — настоя Кати с нежен глас.

— Да, той е достатъчно амбициозен, това не го отричам, но компания с мащабите на „Джилкрайст“ изобщо не му е по силите. — Тя горчиво стисна устни. — Това не ме изненадва, защото баща му също няма никакъв нюх за бизнес. Сигурно и аз имам вина, защото оставих Хейдън да се залъгва с ония смешни уроци по рисуване, когато беше малък.

Джъстийн никога не се примири с факта, че вторият ѝ син Хейдън се отдаде на изкуството, вместо да се потопи в семейния бизнес. Тя изобщо не уважаваше творчеството му и не си правеше труда да крие този факт.

През последните няколко години Джъстийн изпита нови разочарования, този път от децата на Хейдън. Тя осъзна, че никое от тях — нито Идън, нито Дарън — няма нейния талант, точно като баща им. Недоверието ѝ в двамата внуци бе постоянен повод за семейните пререкания вечер около масата.

— Джъстийн, просто няма кой да заеме мястото ти — произнесе изтощено Кати.

— Люк прекрасно може да се справи с управлението на „Джилкрайст“.

— Да, но той не иска да се занимава с това — бавно напомни Кати на старата дама. — Така че отново се връщаме на старото положение. Никой друг от семейството не може да се справи с проблема.

— Ще видим — усмихна се Джъстийн мрачно. — Трябва добре да обмисля нещата, преди да предприема каквито и да е радикални мерки. Трябва да има някакво разрешение.

Кати се изправи.

— Има няколко възможни разрешения, но никое от тях не включва оня твой нахален и упорит като муле внук. Ще бъда в кабинета си. Обади ми се, когато отново пожелаеш да разговаряме за бъдещето.

Прозорците в дневната бяха забулени в мъглата, която напълно бе погълнала имението. Кати излезе от личните покои на Джъстийн и мина през главния коридор на огромната къща.

Неудовлетворението ѝ се разсея, докато изкачваше по две стъпала наведнъж към втория етаж. На върха на площадката зави към южното крило.

Главното седалище на обединените предприятия „Джилкрайт“ се намираше в централната част на Сиатъл, на един час път с кола оттук. Но през последните десет години Джъстийн управляваше империята си от този замък на брега на залива Драгън Бей. Доскоро тя често слизаше до града, така че управленческият ѝ екип постоянно бе в тесен контакт с нея. Тези посещения, както и непрекъснатите съобщения по факсове, компютри и телефони, позволяваха на Джъстийн да усеща пулса на своето кралство.

Но когато започна да се откъсва от всекидневното управление на компанията, разстоянието между залива и Сиатъл сякаш се увеличи. Кати бе направила всичко, което бе по силите ѝ, за да прикрие постепенното отдръпване на Джъстийн от ръководството. Но нещата се влошаваха с всеки изминал ден. Все по-трудно се намираха оправдания за нежеланието на шефката да стъпва в главния си офис. Налагаше се да пише от нейно име писма и заповеди, използвайки печат с подписа на Джъстийн. Фрейзър Станфийлд ѝ помагаше да прикрива истинското положение, но нещата в компанията бяха стигнали до критичната точка.

Когато Кати влезе в офиса си, секретарката ѝ Лиз Бартлет я погледна над очилата и остави книгата, която четеше. Кати прочете заглавието ѝ: „Въведение в краткосрочната когнитивна терапия“.

Преди две години, точно ден след като Лиз навърши четиридесет, съпругът ѝ я напусна. По настояване на Кати тя започна да посещава вечерните курсове в местния колеж, за да се запознае с нови хора и да запълни пустотата в душата си с някакви интересни занимания. За изненада на всички, включително и на Кати, Лиз излезе страхотно съвестна студентка. Записа всевъзможни курсове, дори „Флорален дизайн“ и „Поправка на отоплителни и охладителни системи“, и гореше от желание да приложи на практика новите си познания. Кати преглътна стоически факта, че цели три месеца Лиз експериментираше с всевъзможни цветни аранжировки в офиса ѝ. Но положението стана неудържимо, когато се развали старата печка и Лиз настоя да се заеме безплатно с поправката ѝ. Докато квалифициран електротехник оправи всички бъркотии, които бе направила по инсталациите, всички обитатели на голямата къща се отопляваха с камини. За щастие след този провал секретарката реши, че свободните изкуства са по-подходящи за интелекта ѝ и се записа в курса по творческо писане.

Психологията бе последната ѝ страст. Лиз бе понаучила от курса точно толкова, колкото да е досадна и опасна със знанията си.

— Здравей, Кати. Как е нейно височество днес? — попита тя.

— Държи на своето.

Лиз тъжно поклати глава.

— Според мен тази жена в най-скоро време ще изпадне в състояние на пълна клинична депресия. Ти какво мислиш?

— Просто смятам, че напоследък е малко уморена. Някой да ме е търсил?

— Чакай да видя. — Лиз взе купчината със съобщения и почна да рови из тях. — Госпожица Анорексия Невроза телефонира. Искане да те чуе „колкото може по-скоро“.

Кати изпъшка.

— Идън не страда от анорексия. Отслабна доста, защото е травмирана от развода си, това е всичко.

— Тя ще си има сериозни проблеми с храненето, помни ми думите — каза Лиз и прочете следващата бележка. — Морийн се обади преди петнайсет минути. И тя иска да се свърже с теб незабавно. В гласа ѝ, както обикновено, се усещаха нотки на потискана враждебност.

— Тя има основание да бъде враждебна — обясни Кати търпеливо. — Джъстийн няма да предаде управлението на „Джилкрайст“ на нито едно от двете ѝ деца. Всяка нормална майка би реагирала по този начин.

— Няма такова нещо като „нормален Джилкрайст“.

— Тук си права — призна Кати. — Има ли още нещо?

— Да. Обади ми се и Великия художник.

— Хейдън е човек на изкуството, Лиз. Настоятелно те моля да престанеш да го наричаш Великия художник. Напоследък той направи някои неща, които наистина са много добри.

— Защото чрез тях изразява вината и ядът, които изпитва към своята майка — откликна Лиз жизнерадостно. — Ако не влагаше тези чувства в стъклените си скулптурки, той щеше да откачи. Много бих искала цялото семейство да отиде за съвет при психиатър, включително Дарън. Той е хитър като дявол, но усещам нервността му, породена от факта, че няма възможност да разкрие пред баба си истинските си възможности.

Кати се усмихна въпреки лошото си настроение.

— Глупости! Джилкрайстови не стават нервни, а зловни. И забрави за психиатъра. Жив ще го изядат. На нас ни трябва някой заклинател, който да разваля магии.

— Сигурно. Между другото, господин Станфийлд дойде да остави седмичния доклад. Той е в кабинета ти. Мисля, че е станал доста нетърпелив.

— Иска да му дам пълен отчет за вчерашната си мисия. Най-добре ще е да му призная, че провалих всичко.

— А какво да правя с тези съобщения? — размята Лиз бележките из въздуха.

— Ще се занимая и с тях, след като се освободя.

— Джилкрайстови стават враждебни, ако на обажданията им не се отвърне на минутата — предупреди Лиз.

— Ще умиротворя народа, щом се освободя — каза Кати, отвори вътрешната врата към кабинета си и влезе.

Фрейзър Станфийлд бе приседнал на ръба на бюрото ѝ и четеше сутрешните вестници. Чаша кафе стоеше до него на блестящата дървена повърхност. Той вдигна поглед, но като видя пламналите ѝ бузи и стиснатите устни, се усмихна мрачно.

— Значи пътуването на юг при блудния син не се е увенчало с особен успех.

Фрейзър приближаваше четирийсетте, беше симпатичен и дружелюбен. Обличаше се с изключителен вкус и всяка дреха подчертаваше стройната му атлетична фигура. Светлокестенявата му коса винаги бе леко разрошена, сякаш току-що се прибира от разходка край морския бряг. Очите му гледаха топло и внимателно, а зъбите се белееха под грижливо поддържани мустаци. С едно от онези кожени пилотски якета би заприличал на жива реклама за авиационно училище.

— Да. Провалих се. — Кати взе каната с кафе и си наля една чашка. После мина зад бюрото и седна в креслото си. — За протокола да се отбележи: Люк Джилкрайст е хладнокръвен, безсърдечен, невъзмутим, арогантен плъх. Той е мръсна утайка. Змия! По-лошо от змия. Той е жестоко, безчувствено, упорито и невъзможно копеле.

— Значи не се разтопи от щастие, когато ти му падна на колене и го помоли да се върне в лоното на семейството, с обещанието, че

Джъстийн ще го впише наново в завещанието си и че завинаги ще поеме цялостния контрол над „Джилкрайст“, така ли? Колко интересно! Сигурно е сляп.

— Всъщност, аз не поставих нещата точно по този начин...

— Така си и помислих — ухили се Фрейзър. — Хващам се на бас, че си му изнесла лекция за семейните задължения и отговорности! Кати, кога най-сетне ще се научиш, че мухите се ловят с мед, а не с оцет?

— Знаеш, че Джилкрайстови няма да кацнат дори и на мед. Виж, ако беше кръв... но на мен не ми се правеше ритуално жертвоприношение със самата себе си.

— Така е — съгласи се Фрейзър, като остави вестника и се отдалечи от бюрото. Пъхна ръце в джобовете си и застана до прозорците. — Но ти имаш нужда от него.

— Ние имаме нужда от него — облегна се Кати назад и мрачно се загледа в множеството папки, натрупани пред нея.

От нея се очакваше да резюмира всичките тези доклади и съобщения и да ги предаде на Джъстийн. „Кому ли е нужно всичко това?“ — запита се раздражено. Джъстийн напоследък дори не ги разлистваше.

— Но той няма да се върне при семейството си, така че трябва да намерим друго разрешение.

— Няма друго разрешение — тихо ѝ напомни Фрейзър, — докато ти не накараш Джъстийн да размисли. Трябва да започне да продава активите на компанията. Първо трябва да се отървем от „Джилкрайст Гумей“, който съвсем западна.

— Известно ми е. Ще видя какво мога да направя.

— Защо просто не се откажем от всичко и не подадем оставките си? — Фрейзър разтри врата си и жестът му изразяваше неговото отчаяние.

— Аз не мога. Поне засега.

— И двамата ще станем излишни на Джилкрайстови, знаеш го. Ти така или иначе смяташ да напускаш. Не можеш да задържаш до безкрай личните си планове за в бъдеще.

Кати се вгледа в красивия му профил и се усмихна. Фрейзър работеше за компанията „Джилкрайст“ от пет години, но едва напоследък се сближиха. След като Джъстийн го назначи за

оперативен мениджър, двамата с Кати имаха близки професионални контакти. Тя започна да го приема като добър приятел. Джъстийн също разчиташе на Фрейзър, за да му повери нещата в главната квартира на компанията.

Интелигентен и амбициозен, той също мислеше за собственото си бъдеще, както и Кати. В „Джилкрайст“ Фрейзър имаше много отговорности, но му липсваше правото да взема решения и той го съзнаваше. Ако нещата останеха същите, неминуемо щеше да напусне.

— Зная, Фрейзър. Но все още не съм готова да изоставя Джъстийн, защото тя има нужда от мен.

— И защото чувстваш, че си ѝ длъжница.

— Аз наистина ѝ дължа много.

— Кати, чувството ти за лоялност е достойно за уважение, но не е реалистично.

Телефонът звънна преди Кати да отговори.

— Кати, нейно височество настоява да те види незабавно — информира я Лиз.

— Току-що бях при нея.

— Знам, но нещо се е случило. — Лиз изчака малко, за да имат думите ѝ по-голям ефект. — Май че Люк Джилкрайст се е появил неочаквано.

— Моля?! — Кати разля кафето си, когато рязко стана от креслото. — Сигурна ли си?

— Преди минута ми го каза икономката. Естествено, в нейната уста това прозвуча, сякаш се е появил един от четиримата конника на приближаващия Апокалипсис, но нали я знаеш госпожа Игърсън каква е.

— Не мога да повярвам. Той е тук! — Кати скочи. — Фрейзър, спасени сме! Упоритият му кучи син все пак се е навил да дойде. Всичко ще се оправи.

— Смяташ ли? — изгледа я Фрейзър.

— Разбира се, нали чу Лиз! Люк Джилкрайст е в имението. Има само една причина, за да се върне у дома си — да поеме отговорностите и задълженията си. Слизам долу. Ще ти дам пълен отчет, когато се върна. Знаех си, че ще се появи. Просто бях убедена.

— Какво искаш да кажеш? Нали уж беше мръсна утайка? — Фрейзър изкриви лицето си в кисела гримаса. — По-долен от змия.

Безсърдечен и жесток.

— Е, поне е възприемчив — Кати вече беше до вратата, рязко я отвори и изхвърча навън в приемната. — Събирай съобщенията за мен, Лиз. Ще се върна след малко.

— Разбрано — изглежда я Лиз с удивление. — Наистина ли се надяваш, че Копелето ще оправи нещата, щом е решил да се върне?

— Всичко ще се нареди — каза Кати, без да се обръща. — И най-добре да спрем да го наричаме Копелето.

— Доста трудно ще ми е. Аз си падам по традициите — подвикна след нея секретарката.

Кати на бегом премина южното крило и се втурна надолу по стълбите. Задъхано почука на вратата на личния апартамент на Джъстийн.

Отвори ѝ госпожа Игърсън. Тя бе жена с мрачно изражение на лицето и с груба фигура, на неопределена възраст. Работеше за Джъстийн от двайсет години като икономка, което напълно ѝ подходеше. Целият ѝ вид внушаваше зловещ респект. Само поради тази причина Кати не се решаваше да се обръща към жената с небрежното Игър.

— Време беше да се появите — промърмори икономката. — Копелето е при нея. Това не ми се нрави... ама никак не ми се нрави. Знаем, че госпожа Джилкрайст настоява той да дойде тук, но чувствам, че ще ни донесе само неприятности.

— Грешно сте разбрала ситуацията, госпожо Игърсън. Ние сме тези, които имаме неприятности, а Копелето... искам да кажа — господин Джилкрайст — ще ни помогне да се отървем от тях. Между другото, след като той ще ни е шеф, вероятно е крайно време да спрем да го наричаме Копелето.

— Не съм убедена. Ако искате да знаете моето мнение, той прилича на първокласен кучи син.

— Джилкрайстови често създават такова впечатление за себе си, това би трябвало да ви е добре известно. — Кати влезе във фоайето с насърчителна усмивка. — Той сигурно е малко напрегнат. Цялата тази история е много емоционална за него, нали?

— Нищо няма да излезе от тая работа. Когато влезе при Джъстийн, не се хвърлиха в обятията си.

— А вие какво очаквахте? И за двамата моментът е бил неприятен.

Кати забърза по мраморния коридор. Вече се чувстваше великолепно — триумфираща, с приповдигнато настроение. Кризата бе овладяна. Скоро щеше да бъде свободна жена. Спокойно ще може да напусне, след като компанията „Джилкрайст“ остава в сигурни ръце. Нямаше търпение да каже добрата новина на брат си. Най-после свободна!

С широка усмивка Кати влезе в дневната на Джъстийн, просторна и светла от огромните прозорци. Беше готова да се отнесе дружелюбно към Копелето. В края на краищата той бе прозрял задълженията си и се бе върнал в дома си, за да ги изпълни. Бе победила и можеше да си позволи да бъде великодушна към противника си.

Но напрежението, което витаеше в стаята, сякаш я обля със студен душ. Изненадана, тя се спря на вратата и с един поглед обхвана цялата ситуация.

Джъстийн седеше на обичайния си люлеещ се стол. Външно изглеждаше царствено спокойна, както винаги, но очите ѝ шареха нервно във всички посоки. Цялата бе напрегната, от което Кати моментално застана нащрек.

Люк бе застанал до прозорците, облечен в черния пуловер и черните джинси, а на краката си носеше познатите черни боти. Погледът му бе вперен в покрития с мъгла пейзаж. Кати усети, че той долови присъствието ѝ, но не си даде труд да се обърне. Стоеше прав с някаква спокойна грациозност, но тя изпита подозрението, че това е по-скоро поза. Явно всеки момент бе готов да се хвърли в нападение.

— Скъпа Кати — каза Джъстийн, очевидно облекчена да види вярната си помощничка, — толкова се радвам, че си тук. Моят внук ми направи важно предложение.

Независимо от напрегнатата атмосфера, царяща в стаята, Кати реши да бъде дружелюбна. В края на краищата Люк бе тук — това бе най-важното. Насили се да се усмихне още по-широко и каза с цялата топлина, на която бе способна:

— Толкова съм щастлива, че взехте правилното решение, господин Джилкрайст. Сигурна съм, че няма да съжалявате за избора си.

Люк бавно се извърна и я погледна. Зелените му очи проблеснаха закачливо.

— Решението ми не е окончателно. Току-що обясних на Джъстийн, че ще поема ръководството на компанията и ще се заема със спасяването ѝ при определени условия.

Кати усети как стомахът я присвива, но твърдо задържа усмивката на лицето си. Фините косъмчета на врата ѝ настръхнаха.

— Какви са вашите условия?

Джъстийн помръдна в креслото си.

— Люк казва, че не иска да го вписвам наново в завещанието си. Нито иска завинаги да поеме контрола над „Джилкрайст“ в свои ръце. Той твърди, че ще ни извади от кашата, в която сме се забъркали, ако му платим хонорара, определен от него.

— Хонорар?! — изумено го изглежда Кати. — Пари? Искате да кажете, че ще се отнесете към членовете на собственото си семейство, сякаш са поредните ви клиенти?

— Не съвсем — спокойно отвърна Люк. — Хонорарът ми ще е много по-висок, отколкото вземам от обичайните си клиенти.

— Колко по-висок?

— Ако успея, искам да ми дадете ресторанта „Пасифик Рим“.

— Какво, за бога, приказвате? — Кати премигна от изненада.

— Чухте ме добре — сви рамене той.

— Искате „Пасифик Рим“ вместо хонорар, така ли? — Тя трудно осъзна думите му. Ужасено погледна Джъстийн. Имаше усещането, че нещо се е изплъзнало от вниманието ѝ. Но Джъстийн само леко се усмихна.

— Опасявам се, че той има твърдото намерение да отстоява изискванията си докрай — кимна спокойно старата дама.

— Но това е нечувано! — обърна се Кати към Люк. — Това е най-печелившият ресторант от цялата ни верига! Перлата в короната на империята. Символът ѝ! През миналата година той донесе повече пари, отколкото „Джилкрайст Грил“ и „Джилкрайст Белвю“, взети заедно.

— Запознат съм с този факт — каза Люк с ледена усмивка.

— Няма да ви го дадем — категорично изрече Кати.

— Достатъчно, Кати — вдигна ръка Джъстийн. — Вече се съгласих да платя на Люк цената, която той поиска от мен.

— Но, Джъстийн, ти не можеш просто ей така да му подариш целия ресторант. Не е честно.

— Имах намерение да му дам цялата верига — напомни ѝ Джъстийн. — Включително и „Джилкрайст Гумей“.

— Да, но тогава смяташе, че той ще поеме компанията, защото има задължения към семейството си — настоя Кати и с презрение посочи Люк. — А той ще работи само като платен консултант. Компанията „Джилкрайст“ за него не е нищо повече от обикновен клиент. Та той току-що го потвърди, за бога!

— Ще спася това, което все още може да бъде спасено — категорично отсече Джъстийн.

Кати бързо прекоси стаята и клекна до креслото на Джъстийн. Пое в дланите си елегантната ръка на старата жена и силно стисна дългите ѝ пръсти. Трикаратовият диамант на пръстена на Джъстийн се впи болезнено в плътта ѝ.

— Няма да ти позволя да хленчиш пред него, Джъстийн. Няма да ти позволя да се самоунижаваш по този начин. Той няма право да поставя такива безсрамни условия.

— Спести си благородното негодувание, Кати. — Люк се усмихваше застрашително. — Досега чу само първото ми условие. Има и второ.

Кати яростно го изглежда.

— И какво е то?

— Ще бъдеш личната ми секретарка. Искам да работиш за мен вместо за Джъстийн.

— И дума да не става! — Кати се отдръпна от изумление.

— Трябва ми някой, който да осигурява нормални и естествени контакти между компанията и семейството — сви рамене Люк. — Ти си идеална за тази цел.

— Ти пък откъде знаеш? — сърдито го репликира тя, също преминала на „ти“.

— Джъстийн ме увери, че си толкова вътре в проблемите на компанията, колкото и тя самата. Според нея притежаваш вродена интуиция да се разбираш с хората, и най-вече с Управителния съвет. Освен това практически си нещо като член на семейството. А на мен ми е необходим някой, запознат с всичките тези неща.

Кати залитна, защото усети как всичките ѝ планове за бъдещето шеметно се провалят. „Бях толкова близко до изпълнението им! — помисли си горчиво. — Бях почти свободна.“ Преглътна и се опита да говори, без гласът ѝ да трепери:

— Джъстийн, нима ще ме предадеш в неговите ръце просто така?

Джъстийн вдигна вежди.

— Настояването му не е лишено от основание, скъпа моя. Но изборът е изцяло твой. Аз няма да настоявам.

— Помисли върху предложението ми — намеси се Люк, а в погледа му светна израз на задоволство. — Не бързай да го отхвърляш. Сега искам да обсъдя някои детайли насаме с Джъстийн. Ще мина през кабинета ти след около час. Тогава ще можеш да ми съобщиш окончателното си решение.

Кати го изгледа с негодувание. Разбираше, че Джъстийн приема условията на Люк, защото се надява по този начин да го подмами да се върне в семейството. „Това наистина е добър ход“ — призна в себе си. Възможността бе нищожна, но все пак я имаше. Поне бе решил да дойде, което само по себе си бе огромна крачка напред.

Бързо обмисли ситуацията. „Ако приема условията на Люк, той ще спаси «Джилкрайст», а това ще е най-добрият начин да се отърва от целия им род. Дано да е по-скоро.“

— Няма нужда да чакате отговора ми — каза му хладно. — Ще остана в компанията.

— Прекрасно! — усмихна се Люк.

— За известно време обаче — спокойно добави Кати.

— За колко по-точно? — повдигна вежди Люк.

— Три месеца — отвърна тя напосоки.

Той обмисли думите ѝ.

— Не съм убеден, че за толкова кратко време ще успея да поставя нещата в компанията под контрол. Опасявам се, че не мога да приема този срок. Искам да съм сигурен, че ще работиш за мен и компанията, докато имаме нужда от теб.

— Добре, нека бъдат четири месеца.

— Девет.

— Шест.

— Сделката е сключена! — моментално прие Люк.

Кати стисна зъби. „Ако се бях пазарила по-усърдно, щеше да се съгласи и на по-кратък период.“

— Добре отстоявате репутацията си, господин Джилкрайст.

— Наричай ме Люк, нали ще работим заедно. Каж ми, Кати, винаги ли вземаш радикални решения, без да си ги обмислила достатъчно внимателно?

Кати усети как пламва.

— Това едва ли може да се определи като радикално решение. Беше си чисто изнудване. А сега, извинете ме, имам достатъчно работа.

Без да изчака отговора, тя се обърна и излезе от стаята с вдървена походка.

Госпожа Игърсън я чакаше в коридора. Изглежда я със съчувствие.

— Заслужава си прякора, нали?

— Абсолютно — промърмори Кати — Копеле.

Природният ѝ оптимизъм обаче постепенно взе връх и Кати се ободри. „Шест месеца не са чак толкова дълъг срок“ — самоуспокояваше се тя. Положението не беше розово, но щеше да се справи. През това време можеше да търси подходящо място за ресторанта си и да продължи да измисля рецепти за менюто му.

Поне датата на освобождението ѝ най-после бе фиксирана.

Гореше от нетърпение да отбележи деня в календара си и да започне да отброява дните, които ѝ оставаха до окончателното избавление от всички Джилкрайстови.

ГЛАВА IV

Напрегната тишина увисна в стаята, след като Кати затвори вратата след себе си. Люк бе изпълнен с някакво странно чувство на задоволство. Не беше лесно да излезеш победител в битка с ангел-хранители. Добродетелта винаги се считаше за решаващо преимущество.

Усмихна се тържествуващо, докато внимателно се вслушваше в звука от отдалечаващите се стъпки на младата жена. Беше я хванал. През следващите шест месеца тя щеше да е изцяло на негово разположение. Тази мисъл го изпълни с опиянение, макар че не беше сигурен какво точно иска да прави с нея.

— Ти я разстрои — обади се Джъстийн след кратка пауза.

— Така ли?

— Да. Обикновено е много спокойна. Владее се отлично. И освен това винаги е усмихната и лъчезарна. — Пресегна се да вземе чая си и леко се намръщи. — Винаги съм се чудила как успява да бъде такава. Някак си не ми изглежда естествено. Както и да е, за мен е удоволствие, че постоянно е край мен.

— Затова ли я държиш при себе си? Защото те забавлява, така ли?

— Напротив! — Не реагира на обидата Джъстийн. — Според мен тя е човекът, който се забавлява с всички Джилкрайстови. Разбира се, когато не е напълно изтормозена от нас. На времето имаше нужда от някаква работа, аз ѝ я осигурих. Беше взаимноизгодно споразумение. Не знам как щях да се справям без нея, особено през последните две години.

— Разбрах, че е внучка на Ричард Кинел — подхвърли Люк и отново се върна при прозорците.

— Да, внучка е на Ричард. Приликата между тях е поразителна. Тя има неговата огненочервена коса и неговите наситеносини очи. На нейната възраст майка ѝ изглеждаше по абсолютно същия начин.

— Джъстийн... — намръщи се Люк.

— Никога няма да забравя този ден. Стояхме в църквата и постепенно осъзнавахме, че баща ти няма да се появи. Повечето булки биха припаднали от срам и унижение. Но Дебора Кинел бе твърде храбра, за да реагира така. Тя и баща ѝ настояха всички гости да отидат на приема. Ричард твърдеше, че щом е платил за проклетата храна, все някой трябва да я изяде.

— Джъстийн, нека си кажем някои неща направо. Ако искаш нашето съдружие да има някакъв шанс, то трябва да установим някои правила за общуване. На първо място — няма да говорим за миналото. Двамата с теб сме противници в тази стара война и ако не държиш да я възобновим, аз ти предлагам повече да не споменаваш нищо по въпроса.

— Сигурна съм, че си прав. Предложението ти е логично и обосновано — стисна устни Джъстийн. — Но не ме обвинявай за това, че се опитвам да те накарам да разбереш някои неща. Тази стара вражда има две лица. В края на краищата ние трябваше да се оправяме със семейство Кинел през онзи ден, когато баща ти ни заряза в църквата.

— А ти пък беше тази, която прекрати преговорите по сливането на компаниите „Кинел“ и „Джилкрайст“ веднага след сватбата. Беше направила сделка, а после се отметна от думата си.

При тези негови думи Джъстийн се скова.

— Трябваше да го направя. Без сватбата между двете семейства не можеше да се създаде истинска връзка, а само бизнес отношения. Кой можеше да е сигурен какво щеше да се случи с обединената компания, ако дъщерята на Ричард се омъжи повторно? Тя го направи, както ти е известно. Можех ли да рискувам и да хвърля всичко, за което съм се борила, в ръцете на външни хора? Това поне можеш да разбереш, надявам се.

— Разбирам го — отвърна Люк.

И наистина беше така. Ако беше на мястото на Джъстийн, той също би отменил сливането на компаниите. Тази мисъл му подежда отрезвяващо. Но не желаше да ѝ изразява съчувствието си. Намеренията му бяха други.

— Баща ти провали всичко, когато избяга с твоята майка — отсече Джъстийн и гласът ѝ стана по-силен, защото усети малката победа, която бе удържала.

— Като оставим настрана факта, че ако не беше го направил, сега нямаше да съм тук — усмихна се надменно Люк, — за другото си права. Сигурно ти е известно, че имам по-различно мнение конкретно по този въпрос. Разбира се, всяко нещо има две страни. Но в моя случай изобщо не стои въпросът коя страна да избира. Спри да си губиш времето в пропаганди и агитации, защото никога няма да стана един от вас.

Джъстийн скри усмивката си.

— Кати често ми изтъква, че Джилкрайстови сме склонни да виждаме нещата твърде опростено — или само в черни, или само в бели краски. Тя е на мнение, че имаме проблеми с възприемането на сивите полутонове от живота.

— Аз нямам такъв проблем.

— Защото дори не ги забелязваш — поклати глава Джъстийн. — Знам го, защото и аз бях същата почти през целия си живот. Но Кати ги вижда.

— Хората, които работят със светлосенките на сивото, биват погълнати от собствената си нерешителност и сантименталност.

— Боже мой — въздъхна Джъстийн, — сигурно ще е много интересно да се наблюдава как вие с Кати ще работите съвместно.

— С нея ще се разбираме чудесно, стига само тя да не забравя, че аз съм шефът. А ние с теб се разбираме повече да не ровим в миналото, става ли?

— Добре — остави Джъстийн чашата с чай. — Прекалено съм ти благодарна, че въпреки всичко склони да се върнеш при нас, за да рискувам да влизам в спор с теб. Но все пак не мога да се сдържа и да не отбележа колко ирония има във факта, че именно внучката на Ричард Кинел стори невъзможното, за да те накара да промениш намеренията си.

— Значи, според теб аз съм тук заради Кати? — попита Люк с присвити очи.

— Защо, греша ли?

По-скоро щеше да пукне, отколкото да признае нещо пред старата вещица. Истината беше, че той самият не е наясно с мотивите, които го доведоха в Драгън Бей.

— Дойдох тук, защото ресторантът „Пасифик Рим“ е твърде апетитен залък. Аз съм бизнесмен и не мога с лека ръка да отмина

такава съблазнителна възможност.

Това поне бе отчасти вярно. Люк със сигурност възнамеряваше да сложи ръка на ресторанта, когато приключеше работата си тук.

— Кати Уейд също е апетитен залък — кротко отбеляза Джъстийн. — Трябва да знаеш, че през последните няколко години тя водеше доста затворен, почти монашески живот.

— Сигурен съм в това. Много се връзва с крилцата и ореола, които вече забелязах — усмихна се той мрачно.

— Прави го заради брат си — продължи Джъстийн хладно. — Повечето мъже се отдръпваха от нея, когато разбираха, че към зестрата ѝ има и един тийнейджър. За млада жена на нейната възраст социалният ѝ живот е изключително ограничен.

Люк гледаше мъглата.

— И моят социален живот е твърде замрял напоследък. Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш, Джъстийн?

— След няколко месеца брат ѝ ще завърши гимназия и ще отиде в колеж. Кати ще е самостоятелна за пръв път в живота си. Има право да се втурне към всичко, което е изпуснала през последните години. Надявам се да направи точно така.

Люк се поколеба.

— Спомена за някакви идеи, които искала да осъществи.

— Да. Иска да започне свой собствен бизнес. Мечтата ѝ е твърде наивна, признавам, но я окуражавам да опита свободата, от която бе лишена, откакто починаха родителите ѝ.

— И да се впусне в цял куп страстни любовни афери? — попита Люк и повдигна насмешливо вежди.

Джъстийн сведе глава.

— Доста грубо се изрази. Да, може би една-две интересни връзки ще са полезни за нея. Много бих искала Кати да изпита истинска страст през живота си. Тя е привлекателна млада жена, това е очевидно. Опасявам се, че е много по-уязвима от други на нейната възраст, защото е неопитна. Твърде дълго е отлагала тези неща. Не искам да бъде наранена.

— Не се опитваш да ме предупреждаваш, нали? — погледна я право в очите той.

— Напротив. — Старата дама придоби непроницаемо изражение. — Преди година се появи един мъж, Нейт Атууд. Излизаше с Кати, но

после я заряза заради Идън. И се ожени за внучката ми.

— Това не беше ли името на човека, с когото Идън се разведе преди половин година?

— Така е — сви устни Джъстийн в знак на върховно неодобрение. — Опасявам се, че той се възползва от Кати, за да се добере до семейството ни. Истинската му цел беше Идън. Той искаше да се ожени за някоя от рода Джилкрайст. Предполагам, че по този начин се е надявал един ден да може да контролира предприятията ни. Проблемът с него вече е решен, но не искам Кати отново да страда.

— Ще го запомня. А сега, ако ми позволиш, ще се кача в офиса и ще уведомя всички кой е новият шеф на „Джилкрайст“.

Джъстийн внезапно се изправи.

— Люк... Не съм съвсем убедена в мотивите ти да дойдеш тук. Но искам да знаеш, че съм ти благодарна.

— По-добре изчакай да видиш какви резултати ще има от работата ми, преди да решиш дали си ми благодарна, или не.

Тя внимателно го изгледа.

— Мисля, че ти си този, който не е сигурен дали методите му ще успеят. Между другото трябва да живееш някъде. Мислил ли си по въпроса?

— Ако се каниш да ми предлагаш гостоприемството си в някоя от стаите тук, забрави го. Ще си намеря нещо сам.

— Надолу към скалите има няколко къщички, не е далеч от тук. Кати и брат ѝ живеят в една от тях. Сигурна съм, че можеш да наемеш някоя, ако ти харесва.

Люк обмисли предложението, като същевременно усещаше, че го оплитат все по-здраво в невидима паяжина. Наистина имаше нужда от жилище, докато оправи нещата в компанията. И освен това искаше да е близо до Кати.

— Съгласен съм.

После напусна апартамента, без да обръща внимание на нацупената икономка, и се отправи към офиса на втория етаж в южното крило. За миг спря пред вратата, преди да влезе. Жената в приемната вдигна поглед от книгата, която четеше. Той прочете името ѝ на табелката: Лиз Бартлет.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя, като го изгледа зад огромните рамки на очилата си.

— Търся Кати Уейд — каза Люк.

Очите на Лиз се разшириха зад стъклата на очилата ѝ и тя бързо стана.

— Да, сър. Вие сигурно сте господин Джилкрайст. Ще я уведомя, че сте тук. При нея е господин Станфийлд. — Тя посегна към телефона.

— Няма нужда — спря я той, — сам ще я уведомя за пристигането си.

— Но, господин Джилкрайст...

— Не се тревожете, тя вече работи за мен. — И влезе в кабинета, без да почука.

Кати и някакъв мъж стояха при прозореца и очевидно бяха погълнати от важен разговор. Когато вратата рязко се отвори, двамата някак подозрително бързо се отдалечиха един от друг. Кати се извъртя и сърдито изгледа Люк. Мъжът леко присви очи, после се усмихна кратко и протегна ръка.

— Вие сигурно сте Люк Джилкрайст. Добре дошъл в компанията „Джилкрайст“. Аз сам Фрейзър Станфийлд, вашият изпълнителен директор.

Люк се ръкува хладно с него. Изненада се, че се пита дали този мъж не е от онези, които чакат на опашка да се освободи Кати от отговорностите към брат си, за да опитат късмета си при нея.

— Станфийлд? Точно вие сте човекът, с когото искам да разговарям днес следобед. Ще разкрия нов офис тук, в имението.

— Старият офис на Дъжстийн е в съседната стая — обади се Кати, без да я питат.

Люк кимна, без да сваля поглед от Станфийлд.

— В два часа ви очаквам с доклад за състоянието на ресторантите и отделен отчет за нещата в „Джилкрайст Гумей“.

— Да, сър — отвърна Фрейзър с леко помръкнала усмивка.

— Редовно ще проверявам и как вървят нещата в главния офис. Като начало ще ходя там няколко пъти седмично. Искам и там да ми пригответе кабинет.

— Разбира се, веднага ще го уредя.

— Добре — Люк се обърна към Кати. — Утре се връщам в Орегон, за да взема някои неща, които ще са ми необходими. Вечерта ще съм в Сиатъл и ще преспя там. Искам да се видя с обслужващия

персонал на всички ресторанти и на „Джилкрайст Гумей“ по време на обяда, вечерята и закуската на другата сутрин. Нека Лиз ми запази стая в някой хотел. Погрижи се за това, моля те.

Кати бързо кимна с глава. Беше се успокоила.

— Разбира се.

Люк тръгна към вратата, но внезапно спря.

— Между другото, ще ми трябва някой, който да се грижи за кучето ми, докато отсъствам. Помислих си, че може би ще поемеш този ангажимент.

В очите на Кати блесна тревога.

— Кучето ти? Да остане с мен? Не мисля, че то ме харесва.

— Напротив, сигурен съм, че двамата чудесно ще се разбирате.

— Кимна на Фрейзър и излезе от кабинета.

На другата сутрин Кати стоеше в кухнята и наблюдаваше брат си Мат как закусва. Той поглъщаше големи количества прясно изцеден сок от портокали и домашно приготвена юфка, за която Кати много се беше постарала. Тя се усмихна, когато си помисли, че Мат напоследък яде като невидял. Приготвяше огромни порции ядене, а той неизменно изяждаше всичко. Но си струваше — момчето се превръщаше в хубав млад мъж. Утринните слънчеви лъчи блестяха в червеникавата му коса и Кати за пореден път забеляза колко широки са станали раменете му.

„Малкото ми братче порасна“ — осъзна внезапно. Щеше да се чувства много странно догодина, когато той нямаше да се мотае из къщата.

— Как така този Джилкрайст ще ни остави кучето си? — попита Мат и намаза с конфитюр третата си препечена филийка от домашния хляб, приготвен от Кати миналата вечер.

— Ами така. Днес тръгва на обиколка из ресторантите, ще ходи и в „Джилкрайст Гумей“. Исква да се запознае с ръководството и персонала. Очевидно осъзнава, че не може да вземе своето чудовище със себе си, затова ще го остави при нас.

— А ти очакваш аз да го храня и да се грижа за разходките му, така ли?

— Именно. Споразумяхме ли се?

— Ще си ми длъжница — каза Мат, докато дъвчеше филийката си.

— Ясно ми е. — Кати седна на стола си. — Те трябва да се появят всеки момент. Люк каза, че ще мине да остави звяра си на път към града. Дано донесе някоя здрава верига, за да го връзваме във двора.

— Ти наистина ли смяташ, че този човек може да спаси компанията ви?

Кати направи гримаса на недоволство.

— Мисля, че ако някой изобщо е способен да го направи, това е той.

— Ти май не го харесваш. — Мат си наля допълнително сок в чашата.

— Трудно ще ми е да го понасям. Както и всички останали Джилкрайстови впрочем — отбеляза Кати сухо.

— Спокойно! Той сигурно ще прекарва доста време в Сиатъл.

— Разчитам много на това — промърмори Кати.

На външната врата на къщата се почука точно в момента, когато тя сипваше в чинията си юфка.

— Аз ще отворя — каза Мат.

Той се изправи и отиде до входната врата на малката къщичка. Кати чу приглушените гласове и шума от кучешките лапи по стария дървен под. След няколко секунди Люк и Зийк се появиха при кухненската врата. Люк носеше под ръка голям пакет с кучешка храна. Зийк идваше с купичката, стиснал я здраво със зъби.

Кати с недоволство забеляза, че кучето е без каишка и никъде не се вижда предполагаемата здрава верига. Гледаше как то се излегна в средата на кухнята и пусна купичката до себе си, като се надвеси над нея, за да я пази от евентуално посегателство.

Люк остави пакета с храната до Зийк. Пак беше с черен пуловер и черни джинси. Явно си падаше по черния цвят. Но трябваше да признае, че много му отива. Тъмното подчертаваше неговата мъжка сила и атлетичност.

Люк улови погледа ѝ и леко присви устни в усмивка. Зелените му очи лукаво проблеснаха на утринната светлина. Кати посегна към портокаловия си сок с треперещи пръсти. Обеща си, че този път няма да допусне Люк да ѝ въздейства.

— Добро утро — каза той и многозначително погледна към кафеварката. — Нали мога да си наля една чаша? Чака ме дълъг път.

— Обслужвай се — отвърна Кати, като не си даде труд да стане и сама да му налее кафе.

— Благодаря — промърмори Люк и почна да рови из шкафовете за чаша. — Виждам, че си много любезна домакиня.

Тя се усмихна с подчертана любезност.

— Поне съм малко по-гостоприемна, отколкото ти, когато ме посрещна в Орегон.

— От какво се оплакваш? — попита Люк и си наля кафе. — Нали се прибра цяла и невредима в крайна сметка.

— И трябва да съм благодарна за това, така ли?

— Естествено.

— Извинете — обади се Мат, като се наведе да погали Зийк. Очите му шареха от сестра му към Люк и обратно. — Кати казва, че съм избран да храня кучето ви. По колко яде то на ден?

— Значи ти е прехвърлила задължението си, така ли? Чудех се как ще се измъкнеш от тази история. — Люк отпи от кафето си. — Пълни купичката му два пъти дневно. А ако почне да дъвче и тапицерията, можеш да му даваш още малко за допълнително. Пускай го да тича по брега сутрин и вечер, през останалото време той сам ще се грижи за себе си.

— Ясно — кимна Мат.

— Много съм ти задължен. — Люк се облегна на барплота и внимателно изгледа момчето.

— Няма проблеми. — Мат погали Зийк за последен път и се изправи. — Аз да тръгвам, че ще закъснея за училище. Ще се видим по-късно.

— Довиждане — обади се Кати. — Желая ти успех на теста по математика.

— Благодаря. — Мат взе учебниците си. — О, щях да забравя. Нали ще ми дадеш колата си довечера? Ще отидем с момчетата на едно шоу в града.

Кати замръзна на стола си. Напоследък Мат непрекъснато ѝ взимаше колата и закъсняваше все повече. Беше ѝ много трудно да го контролира. Непрекъснато си напомняше, че е умно и добро момче, а Драгън Бей е малък град, но не можеше да спре да се притеснява.

— Последния път, когато беше навън с приятелчетата си, се прибра чак в два сутринта, Мат.

— Нали ти казах, мотахме се в апартамента на Джеф.

— Да, но се оказа, че родителите на Джеф въобще не са давали разрешение на сина си да прави купон в дома им, докато ги няма — настоя Кати, давайки си сметка, че Люк внимателно слуша целия разговор.

— Стига си се притеснявала, Кати — изгледа недоволно сестра си Мат. — В това тъпо градче не може да се случи никаква неприятност. И освен това, вече съм почти на осемнайсет. Не съм хлапе, не го забравяй!

Кати се стегна още повече. Тези малки словесни пререкания почваха да стават все по-неприятни. Много искаше Люк да не е свидетел на тазсутрешния спор. Нещата и без друго бяха достатъчно сложни.

— Мат, можеш да вземеш колата ми, но ще се прибереш до десет вечерта. Утре си на училище.

— О, Кати, я стига. Всички са на училище утре, пък си правят купон.

— Моля те, нека не спорим повече — твърдо отсече тя. — Отдавна сме се разбрали, че когато си на училище, вечерният ти час е най-късно до десет. Имаш да пишеш домашни.

— Ще ги подготвя в занималнята.

Кати смутено погледна Люк и после отново се обърна към брат си:

— Ще говорим отново, когато се върнеш от училище.

— Стига, Кати, да не си ми майка. — Мат направи гримаса и тръгна към вратата. — Ще се видим по-късно. Чао!

— Я чакай малко — обади се Люк спокойно.

— Какво има? — поколеба се Мат.

— Ти работиш някъде през свободното си време, нали?

— Разбира се, всички го правим. Аз и още няколко приятелчета сме се хванали в новото заведение за бърза закуска на Бей стрийт.

— Знам го — кимна Люк. — Искаш ли да си запазиш работата?

— Разбира се — отговори момчето с нарастващо недоумение. — С тези пари си плащам бензина и разни дреболии, джобните...

— Тогава по-добре се прибери у дома преди десет. Схващаш ли?

— Моля? — изгледа го Мат, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Чу ме добре — отвърна Люк. — Съгласен съм със сестра ти. Когато си на училище, десет е даже малко късно за прибиране. По дяволите, ти дори не трябва да излизаш през седмицата.

— Ти си откачил! — каза Мат и почервения от яд.

— Душевното ми здраве не ти влиза в работата. Проблемът ти е, че докато сестра ти работи за мен, аз имам основателен интерес тя да е спокойна и съсредоточена. Не искам да е разсеяна и от това да страда работата ѝ. Това означава, че няма да допусна да се тревожи дали ще закъсняваш, или ще се прибиращ навреме.

— За какъв се мислиш, по дяволите! — избухна Мат. — Ти не можеш да ме уволниш.

— Не се заблуждавай — усмихна се Люк. — Ще те изхвърлят навън в минутата, когато им кажа да го направят. Както и приятелчетата ти, между другото. Само ще си поприказвам малко със собственика. Убеден съм, че той веднага ще се съгласи с мен.

— От къде на къде ще върши това, което ти му наредиш? — предизвикателно запита Мат.

— Помогнах му с финансирането на този ресторант, както и на други два подобни. Да речем, че ми е много признателен. Ако държиш на работата си, прибери се тук преди десет.

— Не мога да повярвам — смаяно се обърна Мат към сестра си. — Нима ще допуснеш той да ни командва по този начин? В собствената ни къща?

Кати бе толкова шокирана от изненадващата намеса на Люк в спора, че почти бе онемяла.

— Ами...

— Изчезвай, Мат — небрежно се обади Люк. — Ще се видим, когато се върна. Още веднъж ти благодаря, че ще се грижиш за Зийк.

— Мамка му! — изпусна се Мат. Очевидно беше, че полага доста усилия да не избухне, защото си даваше сметка, че Люк е прекият началник на Кати.

— И се въздържай от подобни възклицания пред сестра си.

Момчето свирепо го изгледа за последен път и тръшна вратата на излизане от стаята.

Кати вътрешно кипеше от яд, но се сдържа, докато не чу как Мат блъсна силно и външната врата. После веднага скочи от стола си.

— Повече никога да не си посмял да се месиш така в разговорите с брат ми, ясно ли ти е? Ти нямаш нищо общо с нашите проблеми.

Люк я изгледа с непроницаем поглед.

— Не смятам, че разбираш много от седемнайсетгодишни момчета.

— Ами ти? — не се предаваше Кати.

— Е, малко повече от теб. Нали и аз съм бил такъв някога.

— Нима?

— Да. Това, което трябва да се помни при общуването с тези момчета е, че трябва да се редуват строгостта с поощрението. И винаги първо да се подхожда строго.

— В момента говорим за моя брат. Вече десет години го гледам сама и не ми трябват твоите съвети.

— Не се горещи толкова. Малкото ти братче постепенно се превръща в мъж. Процесът е доста сложен и болезнен, особено в момента.

— Известно ми е, че на тази възраст момчетата обичат да се изхвърлят и да демонстрират самостоятелност. Лиз ми даде една книга по тези въпроси и аз внимателно я прочетох.

— Понякога книгите само усложняват нещата. Седемнайсетгодишните имат нужда нещата да са прости и ясни. Примерно аз много улесних брат ти с изнудването си.

— Улеснил си го, така ли смяташ? — Кати едва не се задави от гняв. — И как точно смяташ, че си го улеснил?

— Постави се на неговото място. Нима той може да погледне приятелчетата си в очите и да им признае, че трябва да се прибере у дома преди десет, защото сестра му е наредила така? Те ще го помислят за абсолютен мухльо. Няма начин да не стане точно така. Много по-лесно е да им обясни, че ако не изпълни заповедите на копелето, което е шеф на сестра му, всички ще ги изритат на улицата като мръсни котета. Момчетата ще го уважат за храбростта му, ще видиш.

Кати отново се отпусна на стола си. Люк беше прав.

— Тия мъжки работи са доста трудни понякога.

— Така ти се струва, защото се опитваш да ги разрешиш по женски.

— Независимо от това ти нямаше право да се месиш. Изобщо не ти влиза в работата.

— Всичко, което става наоколо, е част от работата ми — каза Люк. — Ще е много лошо, ако това не ти допада. Ти си тази, която ме доведе в лоното на семейството, нали не си забравила?

— Как бих могла да предположа, че ще се държиш по този начин?

— Трябваше да се досетиш от всички слухове и клюки, че сигурно няма да се правя на господин Примерното момче. — Люк остави празната чаша и погледна часовника си.

— И все пак не трябваше да уреждаш нещата по този начин — стрелна го с поглед Кати.

— По кой начин?

— Прозвуча така, сякаш си способен да принудиш собственика на заведението да уволни момчетата, за да ти върне услугата, която си му оказал чрез финансовата си помощ.

Люк повдигна рамене, без да изглежда особено разтревожен.

— Аз наистина съм в състояние да го направя.

— Нима не разбираш? Ти даваш на брат ми много лош пример.

— Лош пример за какво? — В гласа му личеше изненада.

— За това каква не трябва да бъде професионалната етика и за методите на управление — рязко отвърна Кати, окончателно изгубила контрол над себе си. — Не искам Мат да мисли, че подобни методи за постигане на необходимото на всяка цена са приемливи или подходящи.

Люк си наля втора чаша кафе.

— Но вършат работа. Това е основно правило в света на бизнеса. Изненадан съм, че толкова време работиш за Джилкрайстови, без да си усвоила едно от най-важните неща.

— Известно ми е, че някои хора са способни да паднат толкова ниско и да се поддадат на такива „методи“ — разгорещи се тя, — но аз няма да допусна Мат да мисли, че е правилно да се работи по този начин.

— Мат имаше нужда от достоверно оправдание, за да каже на приятелчетата си, че до десет трябва да си е у дома. Това е. Винаги ли

така извърташ нещата?

— Нищо не извъртам. Опитвам се да ти обясня някои много съществени положения.

— Хубаво — погледна той часовника си. — За съжаление трябва да тръгна. Опасявам се, че ще трябва да оставим тази очарователна дискусия по въпросите на съвременната бизнес етика за някой друг път.

— Очевидно е, че на плещите ти не е лежала отговорността да възпитавах тийнейджъри — въздъхна Кати. — Предполагам, че го стори за добро.

— Не бъди толкова сигурна. Правенето на добрини не е от първостепенните задачи в живота ми.

— Тогава защо се намеси? — настоя Кати.

— Защото имам изгода от това. Както вече обясних на брат ти, искам да мислиш само за работата си в офиса. Не бих желал да си хабиш нервите с някакви си семейни проблеми.

От раздражение Кати несъзнателно почукваше с лъжицата по ръба на чинията си.

— От доста време се справям със служебните си задължения и с грижите за брат ми едновременно. Повече време губя да разрешавам проблемите на твоето семейство.

— Да, личи си. Явно не си си вършила работата както трябва, щом компанията „Джилкрайст“ съвсем се е забатачила.

Кати пламна от гняв.

— Вината за това не е моя, по дяволите! Дадох най-доброто, на което бях способна. В минутата, когато баба ти отпусна юздите, нещата тръгнаха назад. Освен това аз съм само личната ѝ секретарка. Задължението ми е да координирам нещата, а не да управлявам компанията вместо нея.

— Добре де — каза Люк, без да изглежда много убеден.

Тя прехапа устни.

— Не искаш да кажеш, че нещата са по-зле, отколкото на мен ми е известно, или нарочно се правиш на тъпак?

— Казвам само, че имаме да решаваме доста сериозни проблеми. — Люк се наведе и погали Зийк. — Ще знам повече подробности, когато се върна от Сиатъл.

— Какво означава това? Какво изобщо става тук? — Кати изпусна лъжицата си от притеснение.

— Не всички загуби, които компанията е понесла в последно време, се дължат на икономическата рецесия и на липсата на здраво ръководство. Смятам, че двата най-губеци ресторанта и „Джилкрайст Гумей“ умишлено са поставени в състояние на банкрут.

Кати изглеждаше ужасена. Тя скочи от стола си.

— Смяташ, че някой вътрешен човек от компанията е отговорен за разхищения и злоупотребите?

— Нещо такова. За момента още не съм сигурен как точно стоят нещата.

— Мили боже! — изглежда го Кати невярващо. — Кой би могъл да стори подобно нещо?

Люк я изглежда снизходително.

— Кати, трябва да ти съобщя една потресаваща новина. В реалния свят е пълно с хора, които забравят да си слагат ореолчето и крилцата на ангелче, когато тръгват на работа.

— Известно ми е. Не съм чак толкова наивна. Компанията „Джилкрайст“ е много голяма, но ако някой умишлено саботира делата на фирмата, вероятно аз познавам този човек. — При мисълта за това ѝ стана неприятно. — Може да е някой... приятел.

— Вероятно — отдръпна се той от масата и остави чашата си. — Може да е дори член на семейството.

— Не може да бъде! — Кати отново седна. — Сигурно не го мислиш.

— Казах ти вече: още не знам достатъчно, за да определя кой стои зад всичко това. Но вероятността да е някой от фамилията е повече от голяма.

— Възмутително е дори да се допусне мисълта, че някой Джилкрайст умишлено би работил срещу собствената си фирма. Това е последното нещо, което те биха сторили. За бога, та аз съм много подходящ кандидат за нещата, в които ти ги обвиняваш.

Люк се усмихна кратко.

— Ти си последният човек, когото бих заподозрял.

По някаква причина Кати се почувства доволна от думите му. Усети, че се изчервява от задоволство.

— Явно трябва да съм ти благодарна, че отдаваш дължимото на дългогодишната ми лоялност към Джъстийн и нейната компания — каза тя със запъване.

— По дяволите дългогодишната ти лоялност! Ти нямаш лице на комарджия, Кати. По него може да се чете като по вестник. Всичките ти чувства се отразяват в изражението на очите ти. Ако беше замесена в нещо непочтено, веднага бих го разбрал.

Топлината, която Кати бе почувствала преди миг, се превърна в бучка лед.

— Според теб аз съм като някое глупаво хлапе, което не би могло да открадне дори бонбонче.

— Би могла да организираш кражбата — произнесе Люк замислено. — Достатъчно умна си, за да планираш нещата. Просто не мисля, че после би могла да излъжеш, ако почнат да те разпитват.

На Кати наистина почваше да ѝ омръзва снизходителното му отношение към нея.

— Изобщо не ме познаваш толкова добре, колкото си въобразяваш.

Той не изглеждаше засегнат от констатацията ѝ.

— Ще видим. За всеки случай не споменавай за малкия проблем на никого, докато не се върна. Дори на Джъстийн. Трябва да намеря отговор на някои въпроси, преди да почна да правя цялостни обобщени. Вече наистина трябва да вървя.

— Ами тръгвай тогава. Никой не те спира.

— Наистина те вбесих, нали?

— Не мога да го отрека.

— Така и предполагам — кимна Люк. — Извинявай. Не исках да те обидя, като ти казах, че си прозрачна в честността си. Нали сама ми каза, че мъжете не сме много сложни за разбиране. — Тръгна към вратата. — Зийк, оставай тук, момчето ми. Те ще те хранят.

Зийк тихичко въздъхна и седна до купичката си в средата на кухнята. Рошавата му опашка тупаше тревожно, докато наблюдаваше как стопанинът му се кани да излиза.

Люк спря пред Кати. Хвана брадичката ѝ с края на пръстите си и повдигна лицето ѝ към своето.

— Може и да не го съзнаваш, Кати, но ние с теб току-що сключихме сделка.

— Сделка ли? — застина тя.

Пулсът ѝ бясно препускаше. Всичко в нея се страхуваше, че ако мръдне, ще падне от върха на скалата и ще потъне в бездънното езеро на зелените му очи.

Той се ухили сатанински.

— Ще ти го обясня друг път. Междувременно — грижи се за кучето ми. — Внезапно се наведе и леко докосна с устни полуотворената ѝ уста. После тръгна.

Кати дълго остана неподвижна. Пое си дълбоко въздух, за да приведе в ред обърканите си мисли и чувства. Когато най-сетне усети, че се е свързала, се обърна и изгледа Зийк.

— Не искам да имам никакви неприятности с теб — заяви му категорично.

Зийк настойчиво гледаше пълната ѝ с юфка чиния.

— Какво да те правя? Да те подкупвам ли искаш? — Стана и изсипа остатъка от закуската си в кучешката паничка. — Ето ти. Взе ми храната от устата. Да видиш колко съм грижовна. Аз съм просто наемник, който трябва да наглежда кучето на господаря.

Зийк погълна млякото и юфката за броени секунди. После се изтегна до празната купичка и моментално заспа.

Кати се поколеба дали да не се опита да го върже вън на двора, преди да отиде на работа. Зийк обаче не помръдваше и тя скоро се отказа от намерението си.

Почисти масата и напълни купичката на Зийк със суха храна. После се погледна в огледалото. Носеше зелена рокля с дълги ръкави, а дължината — няколко пръста под коляното — много ѝ отиваше. Широкият колан подчертаваше тънкия ѝ кръст. Прекара гребена през косата си за последен път, после метна кожената си чанта през рамо и излезе.

Тръгна покрай скалите към имението на Джъстийн. Лекият океански бриз рошеше косата ѝ. Гледаше спокойното утринно небе и за пореден път осъзна какъв късмет е имала преди време, когато старата жена ѝ предложи работата, от която така отчаяно се нуждаеше. Тя не само ѝ бе осигурила финансова независимост, но ѝ бе позволила да се грижи за брат си в тихата и безопасна провинция, вместо в големия град.

Драгън Бей бе само на един час път с кола от Сиатъл, но все едно че беше на друга планета. Градчето бе достатъчно голямо и благоустроено и предлагаше всички необходими удобства на цивилизацията, а от друга страна, бе достатъчно малко, за да бъде нивото на престъпността почти нищожно. Имаше прилични училища, а жителите му с раждането си придобиваха чувството за безопасност. Това бе идеалното място за нея и Мат. „Още една причина, поради която съм задължена на Джъстийн“ — помисли си Кати.

Разстоянието от дома ѝ до имението се изминаваше за десет минути. По пътя мина покрай къщата, която Люк се канеше да наеме, и си помисли, че когато си е у дома, той ще вижда кухнята ѝ от прозореца на своята. Напомни си да спуска щорите рано всяка сутрин.

Замисли се над това, което Люк ѝ бе казал. Вероятността някой, когото тя познава и на когото се доверява, умишлено да саботира компанията „Джилкрайст“, я караше да се чувства зле. Спомни си думите на Лиз за основните параноични личностни профили и се запита дали пък параноята не е проблемът на Люк. Нищо чудно, само един болен тип би търсил заподозрените сред членовете на семейството си.

„Само това ми липсва“ — каза си Кати и на лицето ѝ се изписа недоволство. Фактът, че през следващите шест месеца ще я ръководи параноичен шеф далеч не я караше да очаква този момент с нетърпение.

Но най-тревожното бе, че я целуна *магьосник*.

Чу мотора на колата си в двора на къщата точно в десет без пет и с въздишка на облекчение изключи миксера. Мат си беше у дома. Почувства прилив на благодарност към Люк, независимо от тактиката, която беше използвал. Поне тази нощ нямаше да се тревожи за брат си.

Разбърка сместа от магданоз и макарони със зелени маслини, които току-що беше смляла на ситно. Сипа я в пластмасова купа, сложи я в хладилника и отиде до вратата на кухнята да изчака брат си. Сигурно щеше да е кисел заради поведението на Люк сутринта.

Зийк вече бе довякъл купичката си в дневната и се беше проснал на пода. Лениво се вдигна на крака, когато вратата се отвори и Мат влезе в стаята.

— Прибрах се! — подвикна той, а гласът му звучеше изненадващо весело. — Как си, Зийк, какви ги вършиш, старо приятелче? — Наведе се и погали кучето. После погледна към Кати. — Най-добре да го изведе на кратка разходка.

— Идеята е доста добра — предпазливо отвърна тя. — Как прекара?

— Горедолу. Не беше нещо особено. Хайде, Зийк, да тръгваме, момчето ми. — Мат отново отвори вратата. Зийк захапа купата си и се измъкна навън в прохладната нощ.

— Мат?

— Какво има?

— Оценявам факта, че се прибра навреме тази вечер.

— Ами аз май нямах голям избор — сви рамене момчето. — Твоят нов шеф е един истински кучи...

— Мат! — обади се Кати предупредително.

Той се ухили.

— Ама наистина е такъв. Мисля, че си права за едно. Ако някой може да спаси компанията „Джилкрайст“, това е единствено той. Хайде, ще се видим пак след малко.

Момчето и кучето изчезнаха в нощния мрак.

Кати се сети, докато се връщаше в кухнята, че в гласа на брат ѝ прозираше истинско уважение, без следа от яд или обида. Това я успокои. Каза си, че сутрешният инцидент е просто пример за онези тайнствени взаимоотношения между мъжете, за които само бе чувала.

Отвори тетрадката, където записваше рецептите, и нахвърли последните си идеи. Новото ѝ хрумване се очертаваше като истински триумф. Гъстият пикантен сос щеше да е много подходящ към блюдата със спагети. Ако утре комбинацията се харесаше на редовните дегустатори, рецептата със сигурност щеше да влезе в менюто на бъдещия ѝ ресторант.

Плановете ѝ за „Песто престо“ все още бяха мъгляви, но след шест месеца тя щеше да ги задвижи с пълна сила. Скоро ще е свободна, брат ѝ ще учи в колеж, а със задълженията ѝ към Джъстийн ще е приключено. Тогава вече нищо не можеше да спре Кати Уейд. Най-сетне ще е шеф на самата себе си, капитан на съдбата си, разполагаща свободно с нея.

„Свобода!“ Думата прозвуча като музика в ушите ѝ.

ГЛАВА V

Кати докосна стената на басейна, обърна се плавно под водата и се отблъсна. Плуваше бързо и така се освобождаваше от натрупаната през деня умора.

Люк се бе върнал тази сутрин, изглеждаше мрачен и потънал в тягостни мисли. Влезе направо в новия си кабинет, в съседство с този на Кати, и незабавно почна да дава нареждания. Кати и Лиз нямаха време да отидат на обяд, защото трябваше да се справят с огромен куп задачи, които той им беше стоварил.

Надвечер все още имаше малко работа, която трябваше да бъде свършена, но не бе нужно Кати да остава в кабинета си. Можеше да се справи и в домашна обстановка. От покоите на Джъстийн бе пристигнала кралска заповед: госпожа Джилкрайст даваше официална вечеря за членовете на семейството в дома си. Трябваше да присъства целият клан Джилкрайстови и Кати.

Тя никак не обичаше тези „семеини“ вечери. Нямахме как да бъде заобиколен фактът, че определено не принадлежи към семейството. И твърде често ѝ се налагаше да играе ролята на миротворец сред прекалено темпераментните Джилкрайстови.

Кати се отдаваше изцяло на ласкавата прегръдка на водата и се радваше на чувството на свобода, което я обземаше. Облицованата с огледала зала, в която беше басейнът, бе долепена до задната стена на имението на Джъстийн. Преди господарката на дома да заповяда да се построи покрития със сини плочки басейн, това бе парник. Много от екзотичните топлолюбиви растения все още стояха наредени покрай стените и цъфтяха буйно в благоприятната за тях влажна среда.

Джъстийн плуваше всяка сутрин точно в седем часа — това бе ритуал за нея. Басейнът оставаше безлюден през останалата част на деня, а в пет следобед идваше Кати. „Това е едно от преимуществата да се работи за Джъстийн Джилкрайст“ — помисли си тя. Не можеше да си представи какво щеше да прави, ако я лишаха от следобедното плуване.

В дните, когато напрежението ѝ идваше твърде много, Кати яростно пореше водата по два часа. В такива моменти плуваше до пълно физическо изнемогване, енергично разбиваше водата до бяла пяна и правеше дължина след дължина. Когато излезеше от басейна, краката и трепереха от умора.

Днес обаче не бе такъв ден. Просто се наслаждаваше на приятното чувство, което ѝ доставяше допирът с водата. Изведнъж истината я озари, ярка като светкавица, и я изпълни с дълбоко удовлетворение — бремето по спасяването на корпорацията „Джилкрайст“ най-сетне бе свалено от плещите ѝ. Цялата отговорност бе прехвърлена на Копелето. Тя можеше да си позволи да си почине, въпреки че през следващите шест месеца щеше да бъде робиня на новия си господар.

Стигна края на басейна, хвана се с две ръце за стената и се отгласна нагоре, за да седне на ръба, пръскайки вода около себе. Но щом видя кой стои пред нея, щеше да падне обратно във водата от изненада.

Морийн Джилкрайст, внушителната снаха на Джъстийн, се беше надвесила над Кати. Зад гърба ѝ стояха съпругът ѝ Хейдън, чичо на Люк, и двете им деца Идън и Дарън.

— Ето къде си била, скъпа — усмихна се Морийн. — Ние току-що идваме. Търсихме те и госпожа Игърсън предположи, че може да си тук, в басейна.

Лелята на Люк не беше Джилкрайст по рождение, но със сигурност се вместише в стандартите на клана по отношение външността и маниерите си. Мъжете от семейството явно предпочитаха високи тъмнокоси жени с едро телосложение. Морийн притежаваше и традиционния за тях вкус към черния цвят.

Мрачната вечерна рокля, която бе облякла, се превръщаше в драматично послание благодарение на тежката огърлица от кристал и оникс на шията ѝ. Наскоро боядисаната ѝ черна коса бе подстригана късо — модерно и изискано.

— Здравейте — каза Кати и учтиво се усмихна на братовчедите на Люк, Идън и Дарън. — Радвам се, че ви виждам.

— Нямахме избор — обади се Хейдън мрачно.

Той бе типичен Джилкрайст, висок и аристократичен, въпреки че приближаваше шестдесетте. Напоследък бе напълнял малко, но това

само придаваше на фигурата му по-голяма солидност. Пълнотата изобщо не можеше да намали впечатлението, оставено от брилянтно зелените му очи и патрицианските черти.

Хейдън не отговаряше на личната представа на Кати за преуспял човек на изкуството. Но, от друга страна, за един Джилкрайст по природа бе невъзможно да прилича на бохем. Вроденото им чувство за драматичност забраняваше такива прости житейски неща като размъкнати панталони, зацапани с боя, и рошави бради. С добре скроения си черен костюм Хейдън приличаше по-скоро на председател на управителния съвет на преуспяваща корпорация. Или на елегантен вампир от доброто старо време.

— Майка ми призова цялото семейство, сигурен съм, че вече знаеш — продължи Хейдън.

Само една почти недоловима нотка във внимателно подобрения му тон издаваше дългогодишното неодобрение и огорчение, които той изпитваше към Джъстийн. Това, че тя никога не го оцени като художник, открай време не му даваше мира. Целият успех, на който се радваше сред артистичното братство, не успя да компенсират този факт.

— Както разбирам, тази вечер ще приветстваме блудния син, завърнал се в лоното на семейството — добави Хейдън. — Той най-сетне благоволи да поеме задачата по спасяването на задниците ни, нали така?

— Поне на теория е така — каза Кати и почна да се бърше с хавлията.

Както винаги, присъствието на много Джилкрайстови около нея я караше да се чувства неудобно. Те я бяха заградили в кръг — високи, мрачни, с вид на хищници.

Дарън — чернокос, зеленоок и изтънчен като всички останали членове на клана — се отпусна с неподправена елегантност в едно кресло край басейна. Носеше графитеносиво модерно сако и тъмносин панталон, които подчертаваха аристократичния му външен вид.

Напоследък Дарън управляваше ресторанта „Джилкрайст“ в Лейк Юниън, най-новото разширение на корпорацията. Известното елитно заведение процъфтяваше под умелото му ръководство. Дарън показваше нюх към работата и знаеше, че се справя добре. Беше му криво, че Джъстийн не призна очевидния му талант и го лиши от привилегията да стане неин наследник начело на империята. Бе едва

на двайсет и седем години, но очите му вече бяха докоснати от изражението на горчивина и дори на отчаяние.

Той се усмихна на Кати с унила чаровност, наблюдавайки я как бърше водата от краката си. Погледът му обхвана яркосиния ѝ бански и се спря там, където еластичната тъкан бе високо изрязана над стройните бедра. Тя побърза да загърне хавлията около кръста си. В очите на Дарън нямаше нищо повече от обичайния мъжки интерес, но се чувстваше неудобно под пронизателния му поглед.

— Как си, Кати? Какво е усещането, когато си подчинена на Копелето? — запита той с подозрително нехайство.

Сама не знаеше защо внезапно реши да защитава Люк. Може би просто защото по природа винаги бе на страната на атакувания.

— Твърде прилично, в интерес на истината. Вече усещам промяна в организацията. По мое мнение компанията „Джилкрайст“ е в добри ръце.

— Добре ще е, ако наистина е така — промърмори Идън. — Заложено е огромно състояние.

Тя бе с три години по-възрастна от брат си, но разликата бе почти незабележима. Точно както при Джъстийн, Идън имаше черти, които ясно подчертаваха синята ѝ кръв. В комбинация с високата и елегантна фигура те ѝ гарантираха външен вид, който щеше да остане неподвластен на времето до деня на смъртта ѝ. Носеше черна копринена рокля, плътно прилепнала по тялото, и сребърно колие на врата си. Гарвановочерната ѝ коса се спускаше до раменете като на вампир, взет от класически филм на ужасите. Приликата се засилваше от кървавочервеното червило на устните и извитите ѝ лакирани нокти.

Внучката бе наследила част от таланта на баба си Джъстийн, поне по отношение на усета към числата. Тя работеше като главен счетоводител на компанията и се занимаваше с всички сметки, разходи и плащания в „Джилкрайст“.

Кати си спомни насмешливата диагноза на Лиз и повторно огледа изящната фигура на Идън. Не страдаше от анорексия, това бе очевидно, но несъмнено бе отслабнала твърде много напоследък. Откакто се беше развела преди половин година, в очите ѝ се беше появило някакво необичайно изражение на преследвано животно.

„Поредното поколение неудовлетворени Джилкрайстови“ — помисли си Кати. Мрачната им емоционалност определено се

предаваше по наследство.

Но това генетично обяснение не важеше за Морийн. Кати знаеше колко усилия положи тя, за да бъде идеалната снаха, и все пак в края на краищата талантът на съпруга ѝ бе сметнат за оскърбителна екстравагантност, а децата ѝ бяха безцеремонно пренебрегнати от Джъстийн.

— Изглежда баба все още отказва да разгледа възможността да продадем част от дяловете на компанията — обади се Идън разтревожено.

— Не желае дори да чуе за това — каза Кати, като свали плувната си шапка и разтръска коса.

— На стари години се превърна в глупачка — констатира Морийн. — Най-малкото, което трябва да направим, е час по-скоро да се освободим от двата губещи ресторанта. Не можем да си позволим нови загуби, каквито понесохме тази година. Ти обясни ли ѝ това?

— Да, предложих ѝ да си помисли дали да не ги продадем — отговори Кати с равен глас.

— Но не успя да я убедиш — недоволно измърмори Морийн. — Мислиш ли, че Копелето ще има по-голям успех от теб?

— Дори не съм сигурна, че ще се опита — каза Кати. — Нямам представа какви са плановете на Люк. За момента ми е известно, че събира информация и запознава хората с факта, че на кормилото има нов човек. Той е тук едва от два дни, както знаете.

— За това време би трябвало да усети, че само три от петте ресторанта „Джилкрайст“ носят печалба — с цинична усмивката се обади Дарън. — И че „Джилкрайст Гумей“ бързо потъва в блатото.

Кати го погледна и се запита дали знае, че Люк ще отмъкне „Пасифик Рим“ като хонорар, ако спаси компанията от фалит. „По всяка вероятност все още не му е известно“ — прецени по изражението на лицето му. Е, тя би била последният човек, който ще го уведоми за тази новина. Джъстийн да се справя сама. Или пък самият Люк. Той поне със сигурност не се свенеше да изразява същинските си намерения.

— Извинете ме, но трябва да се преоблека за вечеря — промърмори Кати. — Ще останете да нощувате тук, нали правилно съм разбрала?

Хейдън кимна.

— Бяха ни разпределени обичайните стаи на горния етаж. — Той присви очи. — Не съм сигурен, че ми харесва идеята Люк да влиза в семейството и в бизнеса ни по този начин. Това е риск. Той е неизвестна величина.

— О, не бих казала точно това — усмихна се Кати. — Той има много общи черти с повечето от вас. Мисля, че имаме причини да се надяваме, че компанията „Джилкрайст“ ще оцелее под неговото ръководство. Каквото и да говорите за Люк, той си разбира от работата, когато става въпрос за ресторантския бизнес.

— Това, което настоявам да науча — добави Идън студено, — е защо Копелето най-сетне реши да се присъедини към нас?

— Може би просто е решил, че е дошло време да изследва корените си — отвърна Кати с ведър глас.

— Как не — измърмори Дарън скептично. — Този тип нахълтва внезапно в живота ни след толкова години, защото е развил болезнена любов към семейните връзки. Ако вярваш на това, мога да ти разкажа още някоя басня.

— Ясно, че присъствието му тук е заради предложението на Джъстийн да застане начело на компанията „Джилкрайст“ — тържествено промълви Морийн. — Но за мен е тайна защо тази жена отказва да види очевидното. В семейството има достатъчно способни хора, от които можеше да избере своя заместник. По дяволите, та ние бяхме лоялни с нея през всичките тези години!

Идън изкриви ярко начервената си уста.

— Тя се опита да съблазни Люк да поеме „Джилкрайст“, още когато жена му и родителите му загинаха преди три години. През цялото време е знаел, че само да се появи на входната врата, и тя ще му поднесе всичко на тепсия. Но защо е решил да направи това точно сега, когато компанията „Джилкрайст“ е в най-лошото положение от самото си създаване?

— Добър въпрос — обади се Дарън. — Защо наистина? Ако е бил достатъчно умен, щеше да се върне при нас отдавна, още докато нещата бяха розови.

Сборището от магьосници се обърна към Кати и я изгледа обвинително с изумрудените си очи, сякаш очакваше тя да измисли подходящото обяснение. Тя се усмихна мило и тръгна към изхода.

— Както вече казах, трябва да се преоблека.

— Отмъщение — промълви Хейдън със зловещ глас.

— Моля? — попита Кати, като се изкашля с недоумение.

— Затова е тук — кимна Хейдън, сякаш убеждавайки самия себе си. Той се взираше в спокойната повърхност на басейна, сякаш черпеше от там истинността на предсказанията си. — Брат ми Торнтън никога не прости на Джъстийн, че не одобри избора му на съпруга. Торнтън е предал омразата си на Люк. И сега пред Копелето се открива прекрасна възможност да отмъсти за родителите си. Той е тук, за да срине компанията „Джилкрайст“ до основи.

Кати си помисли, че в това семейство винаги подбират най-неподходящите думи.

— „Джилкрайст“ загиваше и без него — каза тя припряно.

— Но вероятно все пак щеше да оцелее — бавно произнесе Морийн и спря поглед върху съпруга си. — Е, може и да сме загубили един-два ресторанта. Ще се наложи също така да забавим някои от непосредствените планове за разширяване на компанията, ще реорганизираме нещата в „Джилкрайст Гумей“, но така или иначе всичко щеше да се оправи. Накрая Джъстийн щеше да се убеди, че имаме право. Тя не е глупачка, за да не го види.

— Права си — подкрепи майка си Идън и я изгледа замислено. — Люк знае, че сме навлезли в дълбоки води, но освен това му е известно, че сме доста добри плувци. Ако е искал да ни убеди, че вече сме потънали, точно за това е дошъл — да ни го каже като вътрешен човек.

— Отмъщение е точната дума — намеси се и Дарън. — Това е единственото логично обяснение. Мамка му. Джъстийн лично му натиква в ръцете въжетото, с което ще обеси цялото ни семейство.

Кати се изуми от бързината, с която целият клан за броени секунди достигна до еднакво мнение.

— Чакайте малко. Сигурна съм, че Джъстийн е наясно с нещата, които върши. Тя никога не би го поканила тук, ако имаше и най-малкото съмнение, че той умишлено ще се опита да причини вреда на компанията, камо ли да я разруши. Знаете какво означава „Джилкрайст“ за нея.

— Освен това знаем, че отчаяно иска някой да я замести — каза Хейдън. — Желанието да стори това сигурно я е заслепило за истинското състояние на нещата.

— Не смятам, че това е причината — настоя Кати твърдо.

— Не се засягай, Кати, но проблемът ти е, че винаги виждаш нещата само от хубавата им страна — намеси се Идън. — Понякога си изключително наивна.

— Е, ти поне знаеш, че съм такава — промълви Кати, а в гласа ѝ се прокрадваха нотки на раздражение.

Идън премигна, очевидно изненадана от резкия отговор на Кати, която винаги беше самото спокойствие. После присви очи.

— За бога, да не се каниш да ми напомняш за Нейт Атууд? Кога най-сетне ще проумееш, че ти направих услуга, като се омъжих за него? Бъди благодарна, че не беше ти на моето място.

— Благодарна съм — отвърна Кати. Но това не означаваше, че ѝ беше простила или забравила собственото си унижение. От това, че е имала погрешна представа за същността на Нейт, не ѝ ставаше по-леко. Чувството, че е била използвана, засилваше обидата ѝ.

— Да забравим това — спокойно каза Дарън. — Скоро всички ще разберем какво е намислил Люк. — Той се усмихна на Кати. — Ще се видим в покоите на Джъстийн в седем, нали?

Кати кимна и се измъкна през вратата. Винаги с голямо облекчение се спасяваше, от цялото сборище Джилкрайстови.

Докато вървеше към къщата си, Кати си спомни забележката на Хейдън, че Люк се е върнал, за да срине компанията „Джилкрайст“ до основи. „Може би трябва да облека спасителна жилетка за вечерята?“ — усмихна се в себе си.

Кати чу звънеца на входната врата тъкмо когато се опитваше да вдигне ципа на тюркоазната си рокля. Намръщи се на отражението си в огледалото, защото предполагаше кой може да е посетителят.

— Аз ще отворя! — извика Мат от кухнята, където си подготвяше уроците, разположил учебниците по масата.

— Благодаря. — Тя разреса сръчно косата си, повдигна кичурите над едното ухо и си сложи малък, златен клипс. След секунда чу познатия плътен глас в дневната.

— Здравсти, Мат — поздрави Люк не принудено. — Нали ще кажеш на сестра си, че съм дошъл да я взема за вечерята? Прецених, че не ми се иска да влизам сам в онази стая, пълна с акули.

— Не те обвинявам — засмя се Мат. — Кати казва, че когато Джилкрайстови се събират, се изнервя до крайност.

— Така ли?

— Обаче ги нарича сборище от вещици и магьосници, а не акули.

— Мат! — извика Кати от спалнята. — Млъквай!

— Шефът ти е тук, Кати — отвърна ѝ Мат. — Казва, че е дошъл да те води на вечеря.

Кати тихо изстена, като видя в огледалото как бузите ѝ пламнаха. „Хлапашка му работа, да вземе тази официална бизнес вечеря за романтична среща.“ Обу си обувки с изключително високи токове и с нежелание излезе от стаята.

Не беше изненадана от вида на Люк. Той бе опасно елегантен, облечен в черен смокинг, черен панталон и снежнобяла риза. Гарвановочерната му коса блестеше, лъскава от светлината, а зелените му очи гледаха хладно и съзерцателно. Кимна одобрително на вида ѝ.

— Много добре — измърмори, докато ѝ помагаше да си облече палтото. — Не забравяй да си вземеш и ореола с крилцата. Сигурно ще ти потрябват тази вечер, ако трябва набързо да се спасяваш от вещерското сборище.

— От години съм свикнала да се оправям с Джилкрайстови. За това не трябват ореол и крила. Нужни са само камшик и юзди.

— Успокой се. И не казвай, че не съм те предупредил — усмихна се Люк и смигна на Мат съучастнически. — Не се тревожи за сестра си. Когато вечерята свърши, ще я върна обратно тук.

— Няма проблеми! — ухили се Мат. — Не стой до късно, Кати. Утре си на работа.

— Не се бой. Няма да остана повече от абсолютно необходимото. — Кати направи гримаса. — Съжалявам, че не мога да се извиня с вечерен час. Щеше да е съвсем прилично обяснение за желаното прибиране.

— Хубаво е да излизаш с жена, която гори от нетърпение да прекара предстоящата вечер интересно и приятно — сухо отбеляза Люк. — Хайде, да тръгваме. — Хвана я подръка и я изведе навън.

— Нямаше нужда да идваш да ме вземаш — обади се тя, когато ѝ отваряше предната врата на черния си ягуар. — Обичам да вървя пеш. Тук си го позволяваме.

— Не ме притеснява безопасността ти. Мисля за собствената си изгода. Както вече споменах пред Мат, аз съм човекът, който тази вечер се нуждае от придружител.

Тя го погледна с любопитство как пали двигателя.

— Не мога да повярвам, че се страхуваш от роднините си.

— Аз не се боя от тях. Просто не горя от желание да прекарам цялата вечер, заобиколен от вещици и магьосници.

Кати се почувства ужасно засрамена.

— Мат не трябваше да ти споменава за това. Аз... преувеличих. Това бе само глупава шега. Със сигурност не съм искала преднамерено да обидя...

— Остави това. Вече ти казах веднъж, че не те бива да лъжеш, Кати. Искам честно да ми кажеш мнението си по един въпрос: според теб кой от сборището Джилкрайстови има полза да краде от собствените си предприятия?

Кати го изгледа с нямо удивление. После се намръщи.

— Все още ли си на това мнение?

— Повече от всякога. — Ягуарът зави към светлините на голямото имение. — Нещо става в компанията.

— Невъзможно е, Люк. Никой от фамилията не би сторил подобно нещо.

— Инстинктивно усещам, че саботаждът е дело на вътрешен човек. Ако и през следващия месец не можеш да откриеш кой е виновникът, ще направя пълно разследване на делата на компанията.

— Боже мой! — възкликна Кати, наблюдавайки профила му. — И как ще се справиш с тази работа, без да вдигаш шум?

— Ще наема външен компютърен следовател. Познавам такъв специалист, с това си вади хляба. Сам щях да проведа разследването, ако имах време, но съм прекалено зает да гася огъня, обхванал от всички страни компанията. Не мога да се заровя в компютъра, за да хвана виновника.

— Да, но аз не вярвам, че това е човек от семейството или от ръководството дори. Надявам се да запазиш недоверието към своите роднини — каза тя напрегнато. — Ако другите Джилкрайстови усетят, че ги подозираш в такава измяна, ще бъдат много уязвени и... ще се ядосат.

— И какво от това?

Кати повдигна очи към небето в израз на отчаяние.

— От теб се очаква да застанеш начело на вещерското сборище... исках да кажа, на клана. Трябва да се сработиш с останалите членове на семейството. Докажи им, че не си техен враг, Люк. Това е твоето семейство.

— Прекалената ти сантименталност няма да те доведе до добро, Кати.

— По-добре да сгреша, като се поддам на сантименталност, отколкото да се превърна в безчувствен, студенокръвен и груб тип.

— Такова ли е мнението ти за мен?

Кати се поколеба. После кротко каза:

— Мисля, че се правиш на такъв. След онова, което се е случило преди три години, си решил, че така ще е по-безопасно за теб. Люк, знам какво си преживял, разбирам какво е усещането, повярвай ми!

— Наистина ли?

— Не ми се подигравай. Мислиш ли, че не ми е известно колко голямо е изкушението да се скриеш навътре в черупката си, без да се интересуваш от нищо? Аз не можах да го сторя, защото трябваше да се грижа за Мат. А ти имаш семейство, което сега разчита на помощта ти. Време е да излезеш от черупката си и да действаш като мъж със семейни задължения. Ти си Джилкрайст, Люк, и останалите Джилкрайстови са зависими от теб.

Изражението на лицето му бе ледено и ехидно.

— Защо ми е да поемам отговорност за вещерско сборище?

— Защото ти си един от тях.

— Не, не съм един от тях. Аз съм копелето на семейството, нали не си забравила?

— Ти не ми даваш възможност да го забравя — каза Кати напрегнато.

Люк замлъкна за миг.

— Дали Джъстийн ще каже на останалите, че имам намерение да взема „Пасифик Рим“ като хонорар за спасяването им?

— Нямам представа.

Джъстийн беше им го казала. Враждебността, с която бяха посрещнати при влизането в гостната, бе повече от осезаема.

Хейдън и Морийн подхванаха въпроса директно, още докато госпожа Игърсън сервираше шерито.

— Наистина си хладнокръвно копеле, Люк — изръмжа Хейдън. — Чудя се какво ли би казал баща ти, ако можеше да те види.

— Баща ми никога не би приел да се върне обратно при вас, камо ли да работи за вас — отвърна Люк. — Това е известно както на мен, така и на теб.

— Но ти нямаш право да вземаш най-печелившия ни ресторант! — извика Морийн вбесено. — Това е семеен бизнес.

— И Кати все това ми повтаря.

Люк взе чашата си и отиде до прозореца. Остана там, изолиран и уединен, докато кланът продължи да го атакува. Джъстийн изглеждаше учудващо силна и царствена във вечерната си черно-сребриста рокля. Внимателно наблюдаваше как членовете на семейството ѝ се надпреварват да изразяват негодуванието си към Люк.

— Не е честно! — яростно твърдеше Идън. — Това е несправедливо. На първо място, ти не заслужаваш да бъдеш приет отново сред нас. И със сигурност нямаш право да идваш в ролята на платен консултант.

— Ако не ви харесва, наемете си някой друг специалист, на когото ще давате пари — отпи Люк от чашата си и отново впери поглед в сенките отвън.

— Правиш го, за да отмъстиш за онова, което са преживели родителите ти преди трийсет и седем години, нали? — свъси вежди Дарън. — Защо просто не си го признаеш?

Търпението на Кати се изчерпа.

— За бога, спрете! Прекратете всички тези обвинения! — намеси се тя решително. — Люк се съгласи да помогне за спасяването на компанията „Джилкрайст“. Нека му дадем шанс да го стори.

Всички са обърнаха към нея, а очите им опасно проблясваха.

— От това, което ни каза баба — почна Идън, — разбрахме, че той е тук само защото ти си го убедила да се върне. Ти ли беше тази, която му предложи вместо хонорар да вземе ресторанта „Пасифик Рим“?

Кати здраво стисна столчето на чашата с шери.

— Не, не бях аз — съумя да запази гласа си спокоен. — Никой не му го е предлагал. Той просто ни уведоми, че ще го вземе вместо

хонорар. Това е част от сделката, която Люк сключи с Джъстийн.

Морийн се намръщи.

— А каква е твоята роля в цялата история, Кати? Трябва да отбележа, че напоследък ти определено си много вътре в нещата. Мислех, че задълженията ти се свеждат до това да си лична секретарка на Джъстийн. А не да се държиш като член на семейството.

Люк се обади със студен глас от прозореца, прозвучал като меч, който разреза мърморенето и ръмженето на останалите.

— Достатъчно, Морийн! Това важи и за всички останали. Показайте си ноктите.

— Какви ги приказваш? — намръщи се Хейдън.

— Предупреждавам ви да оставите Кати на мира. Тя не ви е изкупителна жертва. Кати вече не работи за Джъстийн. Сега е моя лична секретарка. Това означава, че нейните проблеми вече са моя отговорност и тя ще се отчита единствено пред мен и пред никой друг. Ясен ли съм?

Всички, включително и самата Кати, го гледаха шокирани. От години никой не си беше направил труда да я защити. Обикновено тя беше тази, която се притичваше на помощ и спасяваше другите.

— Но тя винаги е работила за баба ни — най-сетне отрони Дарън. — Още откакто постъпи в компанията, от първия си работен ден.

— Да, но сега вече работи за мен — настоя Люк с опасно кротък глас. — Това също е част от сделката, която сключихме с Джъстийн.

Стаята потъна в мълчание. Кати усети острите погледи, с които я пронизаха Идън и майка ѝ. Сигурна беше, че двете жени правят много интересни умозаклучения в момента.

— Надявам се, вече сте готови да вечеряме — каза Джъстийн. Тя стана от креслото си с видимо чувство на триумф и се облегна на ръката на Хейдън. — Хайде да отиваме в трапезарията!

Всички я последваха.

Това далеч не беше най-приятната вечер на семейство Джилкрайст. „Всъщност — каза си Кати, — това определено е една от най-неприятните вечери, на която съм присъствала изобщо.“ Семейството непрекъснато атакуваше, отдръпваше се, прегрупираше се, предизвикваше — отново и отново. Люк седеше невъзмутим под обсадата и не отстъпваше нито педя назад. През повечето време

изглеждаше отегчен. Настроението на Кати непрекъснато се влошаваше.

Най-сетне дойде краят на вечерята. Поднесоха им тънки резени сирене и лимонов мус. Независимо от потиснатостта си, Кати лекичко се усмихна, когато кланът се изнесе в дневната на съвещание. Краят вече се виждаше. Скоро щяха да поднесат кафето и тогава тя щеше да е свободна да си ходи.

Дарън ѝ се усмихна с някакво подобие на съчувствие и дойде при нея, носейки пълна с кафе чаша с позлатен ръб.

— Приличаш на човек, който отчаяно се нуждае от глътка свеж въздух — каза той и кимна към френските прозорци. — Какво ще кажеш да излезем навън за малко?

— Добре — изправи се Кати.

Винаги се беше разбирала с Дарън и сега му бе благодарна, че прояви този приятелски жест към нея. Остави чашата си и го последва.

Люк разговаряше с Хейдън, но вдигна поглед, когато Кати и Дарън излязоха на терасата. Тя дори почувства как погледът му изгаря гърба ѝ, докато се скри зад стъклената врата. Потръпна, но не беше само от хладния нощен въздух. Инстинктивно съзнаваше, че Люк е недоволен от постъпката ѝ.

— Така... — Дарън направи жест, сякаш избърсва пот от челото си. — Падна бомба в семейството. Джъстийн наистина ги умее тия неща. Никога не съм допуснал, че ще го подмами да се върне. Татко ми е разказвал, че когато чичо Торнтън избягал със секретарката си преди много години, баба заръчала никога вече да не се мярка пред очите ѝ. Нито той, нито лекомислената му съпруга, нито децата им — докато била жива, не искала да ги види. Баща ми твърди, че чичо Торнтън отговорил в смисъл, че тези условия напълно го устройват.

Кати стисна парапета от тиково дърво.

— Джъстийн сигурно не е била на себе си от яд. Знам, че се е чувствала ужасно унижена.

— Майка ти прости ли някога на Джилкрайстови?

Тя се усмихна.

— Времето я излекува. Тя бе много щастлива с баща ми. Бракът им бе образцов. За съжаление, баща ми беше лош бизнесмен, за разлика от моя дядо.

— Точно както татко не е геният в работата, за която Джъстийн го е гласяла. Но, по дяволите, Джъстийн не бива да смята, че талантът за бизнес в семейството е пресъхнал, само защото баща ми не го е наследил. Понякога той се предава през поколение — разпалено каза Дарън и ръката му стисна парапета. — Всичко, за което бих я молил, е да ми даде този шанс.

— Известно ми е, Дарън, и съжалявам за това. Опитах се да я убедя, но тя е твърдо решена да предаде управлението на компанията в ръцете на Люк. Смята, че той е единственият, който може да се справи. Напоследък тази мисъл не й дава покой.

— Копеле! Влиза си през парадния вход и откъсва в движение най-зрелия плод от дървото. Не мога да го повярвам! Как можа Джъстийн да склони да му подари вместо хонорар най-печеливия ни ресторант?! Ние нямаме чак такава отчаяна нужда от услугите му.

— Джъстийн е на друго мнение.

— Мамка му! — изруга Дарън и внезапно обърна настойчив поглед към Кати. — Искам да говоря с теб.

— Нали в момента разговаряме?

— Имах предвид насаме. Трябва да обсъдим нещо много важно! Не мога да го направя в присъствието на онези там. Кога мога да те видя?

— По всяко време, предполагам. Утре в осем ще бъда в кабинета си.

Дарън бързо поклати глава в знак на несъгласие.

— Не, там не е подходящо. Ще мина да те видя утре следобед у дома ти, става ли?

Кати се поколеба за момент, после кимна:

— Добре.

— Благодаря ти, Кати — каза той и се наведе да я целуне по бузата. — Ценя жеста ти. Ти винаги си била верен приятел на семейството ни.

Въпреки че не се чу никакъв звук зад гърба й, Кати усети познатото присъствие. Обърна се и видя Люк, облеган на прозореца. Светлините от дневната очертаваха силуета му. Полумракът не й позволяваше да види изражението на лицето му.

— Искаш ли да си тръгваме? — попита я с безизразен глас.

— Да — съгласи се тя с облекчение. — Отивам да си взема палтото. Лека нощ, Дарън. Ще се видим утре.

— Благодаря — отвърна Дарън.

Люк го изгледа и последва Кати в дневната.

— Ще прибера Кати у дома ѝ — заяви той на баба си.

— Разбира се — кимна старата дама. — За мен беше удоволствие, че тази вечер ти беше сред нас, скъпа моя. Поздрави Мат от мен.

— Непременно ще го направя. Лека нощ, Джъстийн. — Кати леко докосна с устни бузата на възрастната жена. После се сбогува с останалите и отиде да си вземе палтото от госпожа Игърсън.

— Не мога да те обвиня, че бързаш да се измъкнеш толкова рано — промърмори икономката. — Де да можех и аз да го направя. След като вие двамата си отидете, тук никак няма да е весело.

— Аз и сега не смятам, че обстановката е кой знае колко жизнерадостна — отбеляза Кати сухо. — Но пък един истински Джилкрайст би се объркал, ако попадне в жизнерадостна обстановка. Довиждане, госпожо Игърсън.

Люк хвана Кати подръка и я изведе навън в нощта. Не промълви нито дума, докато влизаха в ягуара. Мълчеше и когато потеглиха към къщите край скалистия морски бряг.

— Както предполагам, събитието бе наситено със забавление и интересни обрати — първа наруши мълчанието тя и облегна глава на седалката.

— Нещата се развиха според очакванията ми — отвърна Люк, но погледът му се рееше встрани. Той караше, вперил очи в нощта навън. Слабата светлина, която идваше от къщата му, се виждаше в далечината. — Ела у дома да пийнем по чашка преди лягане.

Кати почувства как в нея се надига вълна от неясни емоции и се притесни.

— Това заповед на шефа към подчинената му ли е, или ме каниш просто от учтивост?

— Знаеш, че съм добре възпитан. Разбира се, ако откажеш, ще ти заповядам да го направиш. Май имам нужда от компания, за да се освободя от натрупаното напрежение. Денят беше дълъг, а вечерта още по-дълга.

— Имаш си Зийк за компания.

— Понякога той е страхотен, но не си пада много по разговорите — усмихна се Люк и паркира колата пред входа.

— От това ли се нуждаеш тази вечер? От разговор?

Той изключи мотора, извади ключа от стартера и се обърна с лице към нея.

— Какво друго бих могъл да искам?

— Откъде бих могла да знам? — премигна Кати. — Ще вляза за една последна чашка, но няма да се бавя. Мат ме чака.

Зийк се беше проснал блажено върху килимчето пред прага на входната врата. Купата лежеше до него. Той помръдна с ухо и дори отвори едното си око, когато Люк запали лампата, но не си направи труд да стане.

— Страхотен пазач — отбеляза Кати.

— Зийк знае кога да е нащрек и кога да си лежи на спокойствие. Сега ще запаля камината, тук е доста хладно.

Пое палтото ѝ и съблече черното си сако. Разхлаби възела на вратовръзката си и разкопча горните копчета на ризата, докато вървеше към камината.

— Конякът е в кухнята — подхвърли през рамо, коленичи и запали подпалките.

Кати разбра намека. В кухнята започна да отваря подред шкафовете и накрая откри бутилка с внушителен етикет на френски. Очевидно като всички Джилкрайстови и Люк не правеше изключение в тези неща — показваше добър вкус по отношение на марковите питиета. Тя наля коняка в две чаши и се върна в дневната.

Люк вече бе успял да запали огъня. Когато се обърна към нея, тя видя къдравите косъмчета, които се подаваха от разкопчаната му риза. Ръката ѝ трепна, когато му подаде чашата.

— Благодаря — поемайки я, небрежно каза той.

— Добре. За какво искаше да разговаряме? — попита Кати и се отпусна грациозно на дивана. Плисираната пола на роклята падна на красиви гънки около краката ѝ.

— По дяволите, все ми е едно. За каквото и да е. Избери си някоя тема. — Люк седна до нея, изпъна крака и скръсти ръце зад главата си.

Тя се изненада от внезапната напрегнатост, изписана на лицето му.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — отговори той, загледан в пламъците. — Просто не съм свикнал с щастливата топлинка на семейните събирания.

Кати изпита прилив на съчувствие към него и за миг забрави нервността си. Сигурно не му беше лесно, въпреки че разиграваше ролята на студен и арогантен тип.

— На семейството ще му е необходимо известно време, докато свикне с теб, както и ти да се нагодиш към тях. Те все още ти нямат доверие.

Люк изкриви устата си в полуусмивка.

— Никой от Джилкрайстови не е бил доверчив.

— Но и ти не направи кой знае какви усилия, за да ги убедиш в същността на намеренията си — деликатно му напомни тя.

— Какъв смисъл имаше? На първо място, намеренията ми действително не са безкористни. Ти знаеш, че аз сериозно искам да взема „Пасифик Рим“ вместо хонорар.

Кати застана вдървено на ръба на дивана.

— Може би все пак ще промениш решението си.

— Боже, колко обичам оптимистите с широко отворени очи! Те са най-забавното нещо на този свят.

— Не ти ли омръзна да се правиш на копеле през цялото време?

— Ролята ми приляга както ръкавица.

— Виждам — съгласи се Кати. Кръстоса крака, но бързо се отказа и здраво притисна коленете си.

— Не бой се — обади се той. — Нямам намерение да се нахвърлям върху теб.

— Не съм го и помисляла.

— Хайде, кажи ми нещо.

— На каква тема? — Тя усети, че дланите ѝ овлажняват. — За печалбите от последното тримесечие например?

— Разкажи ми какви са плановете ти за бъдещето. — Люк притвори очи и облегна глава на възглавницата. — Какво ще направиш, когато окончателно се изплъзнеш от ноктите ми?

Кати се поколеба.

— Казах ти вече, ще отворя ресторант „Песто Престо“ за кулинарни изненади от спагети.

Люк леко повдигна клепачи.

— Ако ще оставаш в ресторантьорския бизнес, защо ти е да напускаш компанията „Джилкрайст“? В нея ще натрупаш много повече пари. А със собствен бизнес можеш да загубиш всичко, до последния цент.

— Ще съм напълно откровена и ще ти призная, че ми е омръзнало през всичките тези години да изпълнявам заповеди, издавани от Джилкрайстови. Искам най-после да съм господар на самата себе си. — Тя гледаше как пламъците играят в камината и напълно потъна в мечтите си. — Искам да съм свободна. Да вземам сама всичките си решения. Искам сама да създавам бъдещето си.

— По един или друг начин ти от дълго време си била зависима от някого, нали?

— Обичам брат си повече от всичко на света. А когато Джъстийн ми предложи да започна работа при нея — тогава бях едва на осемнайсет години — това ми се стори като божи дар. Не ме разбирай грешно, не се оплаквам. Но Мат вече е готов да поеме пътя си. След няколко месеца ще може да разполага с парите, оставени от родителите ни на негово име. Те ще му стигнат, за да плати образованието си в колежа. И Джъстийн най-сетне намери на кого да предаде управлението на скъпоценната си компания.

— И ти се надяваш да излетиш като птичка на воля, правилно ли съм разбрал?

— Ще мога да разперя криле и ще поема своя риск. Да, така е — усмихна се Кати.

Когато мислеше за бъдещето си, винаги се чувстваше по-добре. Отпи глътка от коняка и се наслади на топлината, разливаща се по тялото ѝ.

— Знам какво точно искам да има в малкото ми ресторантче.

— Разкажи ми по-подробно.

Тя не вярваше на интереса му, но гореше от желание да сподели мечтата си с някого.

— Преди всичко, това ще е първокласно заведение. Ще е разположено на хубаво място, за да привлича подходяща клиентела, готова да опитва необичайни специалитети. Ще търся място някъде в Белвю, Едмънтс или в централната част на Сиатъл. Ще подготвя свои собствени рецепти за пресни сосове и полуфабрикати и ще имам най-богатото меню от спагети.

— Защо точно спагети?

— Те са идеалната храна за съвременния човек. Вкусни са и се приготвят бързо. Всичко, от което се нуждаят, е да ги свариш за няколко минути и да ги залееш с подходящ сос. „Песто Престо“ ще задоволи претенциите и на най-капризните клиента. Ще предлагам и цял куп допълнителни блюда. Ориенталски ястия на ечемична основа. Спагети от бяло брашно. Ароматизирани спагети. А всяка от специалните ми рецепти ще се предлага пряко приготвена по домовете. Може дори да правя порциите директно при доставянето им.

— И сама ли ще управляваш цялото заведение?

— Естествено, ще се наложи да си наема персонал.

— Разбира се. Но въпреки това няма да имаш никакво свободно време. Няма да можеш да водиш никакъв светски живот. Джъстийн ми каза, че и през последните години не си била във вихъра му. Тя е на мнение, че е крайно време да разпериш крилцата си и в тази област. — Люк дори не отвори очи да я погледне, когато каза това, но Кати усети, че дланите ѝ отново овлажняват от вълнение. Какво ставаше с нея? Превръщаше се в нервна развалина. Бързо остави чашата с коняк на масичката.

— Предполагам, че наистина ще се впусна в активен и вълнуващ светски живот — призна тя, като внимателно подбираше думите си, — но само когато се появи подходящият мъж.

— Подходящият мъж ли? А имаш ли вече представа как трябва да изглежда този щастливец?

— Всеки има представа какъв би искал да е неговият спътник в живота.

— Опиши ми, ако обичаш, идеалния си спътник.

Кати го погледна, за да разбере дали не ѝ се подиграва, но очите му все така бяха затворени. Тя забеляза колко гъсти и мастиленочерни са миглите му. Сенките от пламъците подчертаваха високите аристократични скули.

— Ами — започна колебливо, — мисля, че моят идеал за най-подходящ спътник в живота е мъж искрен, внимателен и любещ. Но най-важното е този някой да умее да готви.

— Да готви ли? — изненадано отвори очи Люк. — Значи си търсиш мъж, който може да готви?

— Определено. Непременно ще има случаи, когато той ще трябва да помага в кухнята на „Песто Престо“.

— По дяволите! — втренчи се той в нея с разтревожен вид. — Не ти ли се струва, че изискванията ти са твърде високи? Нищо не спомена за качествата на този идеален мъж в леглото. Да не би тази страна на нещата да не те интересува, щом като сладурът може да готви манджи в кухнята?

— Ти подхвана този разговор — изгледа го Кати. — А сега умишлено се опитваш да ме смутиш.

Люк се надвеси над нея и я накара да потъне по-дълбоко в меките възглавници. Полупритворените му очи излъчваха неприкрита сексуална заплаха.

— Знаеш ли за какво си мисля?

— За какво? — попита тя, останала без дъх.

— Сексът е много назад в списъка ти от изисквания.

Пулсът ѝ беше бесен, а слабините ѝ изгаряха от непозната топлина. Погледна дълбоко в очите му и застина като омагьосана. „Тези очи ме влудяват“ — помисли си изплашено.

— Така ли?

— Абсолютно съм убеден. Според мен, ако можеш да избираш между мъж, който може да готви, и мъж, който може да прави любов, би трябвало при всички случаи да спреш избора си на втория.

— Защо? Винаги мога да купя на идеалния си готвач книга с основните правила в секса. Всеки мъж, който има достатъчно мозък, за да е добър готвач, ще прояви достатъчно интелигентност да се научи на изкуството да прави любов.

— Ти си мислиш така. Аз пък ще ти каже нещо ново. Всеки идиот може да се научи да готви. Но да правиш любов със самоназначил се ангел-хранител — ето на това му казвам аз истински талант.

Той беше готов да я целуне. Кати ухапа долната си устна, за да не издаде треперенето ѝ.

— Не мисля, че трябва да правиш това, Люк.

Точно преди да затвори устата ѝ с целувка, той ѝ отговори:

— Когато имам нужда от съвет, ангеле мой, ще ти го поискам.

ГЛАВА VI

Люк се надвесил над нея, натезал от желанието, което като лава се разливаше из вените му. Осъзна, че е жадувал този миг, още когато реши да дойде в Драгън Бей.

Беше единствено въпрос на време кога това щеше да се случи. Намеренията му прераснаха в решимост, когато видя Кати на балкона с Дарън тази вечер. „Ако иска да се обвързва с някой Джилкрайст, по-добре е това да съм аз, а не братовчед ми — мислеше си той. — Толкова е нежна. Нежна, сладка и уязвима.“

Погали с ръка вдлъбнатинката на шията ѝ и допирът до копринената мекота на кожата му достави огромно удоволствие. Парфюмът на Кати изпълваше ноздрите му и събуждаше непреодолимо влечение. Усещаше съблазнителните извивки на гърдите ѝ, притиснати под неговите, бедрото ѝ, опряно в неговото. Вече беше напрегнат и твърд от възбудата. Жадно разтвори устните ѝ застина в очакване.

Но не се случи нищо. Абсолютно нищо.

Сърцето му отброи няколко удара, преди Люк, погълнат от прииждащия прилив на собственото си желание, да усети, че тя не отвърща на ласките му. Когато най-сетне това достигна до съзнанието му, той бе безкрайно изненадан. Кати не му се противопоставяше, но и далеч не беше разтопена от страст. Просто си лежеше неподвижно на възглавниците, силно напрегната, а устните ѝ не отговаряха на неговите. Люк остана огорчен от очевидното ѝ нежелание да реагира на настойчивите му ласки. С нарастваща тревога се питаше какво ли откровение свише очаква тя, за да се отдаде на най-човешката емоция — страстта.

Постепенно го обземаше чувството за предстоящ провал. Не му се вярваше, че е толкова възбуден от жена, която не го желае. А той гореше от нетърпение да прави любов с нея. Според него това усещане за непреодолима страст към другия трябваше да е взаимно.

Нежно стисна меката част на ухото ѝ със зъби. Кати се стегна още повече, сякаш очакваше той да я ухапе. Обзе го огромно разочарование. „Какво, по дяволите, очаква тя от мен! — ядоса се той. — Та аз все пак съм нормален мъж!“

Искаше му се да вярва, че Кати го предизвиква, както неведнъж досега го беше правила. Беше подготвен за всякакви реакции — но не можеше да се справи с липсата на реакция.

Сигурен беше, че е разбрала сексуалните му желания. Мъжките му инстинкти подсказваха, че и тя като него усеща електрическите искри в заредената с чувственост атмосфера. Не вярваше, че тя не се възпламенява от огромния сексуален заряд, създаден от неговото желание. Не искаше да вярва в това.

Нарочно натисна Кати по-силно между възглавниците. Сви крака си и се опита да разтвори бедрата ѝ. От това негово движение полата се вдигна над коленете ѝ. През тялото му премина нова тръпка на възбуда, когато усети топлината на краката ѝ, долепени до неговите. За пръв път почувства, че Кати раздвижи устни, притиснати от неговите.

— Люк, наистина не смятам, че идеята ти е добра.

— По дяволите, само това ли ще повтаряш?

— Да! Не си моят тип мъж, а и аз със сигурност не съм твоят тип жена. Освен това през следващите шест месеца ще работим заедно, по-добре е да не се обвързваме с контакти от подобен род. Не смяташ ли, че съм права?

С дрезгав стон Люк затвори устата ѝ с нова целувка. Така наистина прекъсна протестите ѝ, но не постигна нищо друго. Бавно прокара ръка по бедрото ѝ, после плъзна пръсти нагоре по тялото, докато те стигнаха под примамливата тежест на гърдите ѝ.

Тя потръпна, но не разтвори ръце да го прегърне. Дори не разбра дали нейното неуловимо движение не е по-скоро отвращение, отколкото проява на желание.

— Не мога да го проумея — промърмори хрипкаво той. — Не мога да проумея, че ти дори не проявяваш любопитство какво би се случило, ако се опитаме да продължим.

Кати докосна нежно страната му.

— Не казвам, че не съм любопитна, просто идеята да проверим това сега не е много подходяща.

Ефирното докосване на пръстите ѝ върху лицето му отприщи нови талази от желание в тялото на Люк. Той се опита да получи някакъв отговор.

— Ти се страхуваш от мен, нали?

— Не. Просто съм предпазлива, както винаги, когато съм с някой Джилкрайст.

— За бога, не ме бъркай с останалите от вещерското сборище! Аз не съм като тях.

— Така ли мислиш? — усмихна се тя почти недоловимо.

— Да, по дяволите, Кати! Спри да ми противоречиш и ме целуни.

— Защо?

Той я изгледа с изумление.

— Как защо? Защото ще ти хареса... ето защо.

— А на теб ще ти хареса ли?

— Много. Целуни ме, скъпа! Обгърни ме с ръцете си, позволи ми да ти покажа какво ще е усещането, когато се слеем.

Кати допря устните си до неговите. Очите ѝ внимателно го следяха, когато прошепна:

— Ако го направя, ще ми обещаеш ли да спреш, щом те помоля? И нали няма да ми се сърдиш?

Той усети приближаващата победа и изпита огромно облекчение. На устните му се появи снизходителна усмивка. Всичко щеше да стане така, както той искаше.

— Давам ти честната си дума.

— Добре — промълви Кати и го прегърна през раменете.

Отново го връхлетя горещо желанието. Той силно я притисна към себе си, пхна едната си ръка под главата, а другата около кръста ѝ.

— Така е по-добре — каза тихо. — Много, много по-добре.

Зачака нетърпеливо целувката ѝ. Насили се да държи устните си неподвижни, докато тя не отвърне на ласките му. Най-сетне устните на Кати потрепнаха несигурно и се разтвориха под нежното му и властно настояване. Той почувства как го обзема блаженство. А когато тя притисна раменете му по-силно и деликатно се размърда под тежестта на тялото му, усети, че ключът от крепостта най-сетне му е предаден.

Ръцете му се разтрепериха. Необичайната ситуация го правеше несигурен.

Целуваше я все по-страстно, отпиваше нектара от устните ѝ, опитваше вкуса ѝ, възбуждаше я. Усети я как потръпва в обятията му, но сега Кати не се отдръпна. Той намести коляното си по-дълбоко между бедрата ѝ и усети засилващата се пулсираща топлина на женствеността ѝ.

Тя го желаше! Слава богу! Значи инстинктите му все пак не са го подвели. Страхуваше се от него, в това бе проблемът. Но той лесно щеше да преодолее недоверието ѝ. Ако на Кати ѝ трябваше повече време, за да свикне с него, той щеше да ѝ го даде. По дяволите, когато ставаше въпрос за подобни неща, можеше да бъде търпелив като светец.

Нежно погали гърдите ѝ и се зарадва, когато усети как зърната ѝ отвърщат на допира. Изглежда желанието най-после се пробуждаше и у Кати. Намери ципа на тюркоазната ѝ рокля и бавно го дръпна надолу. Пръстите му се спуснаха по гръбнака и се спряха на талията ѝ. „Прекрасно усещане!“ — помисли си. Кожата ѝ бе гладка, свежа и мека. Предпазливо докосна стегнатите заоблености под кръста ѝ. Усилията му бяха възнаградени с нова тръпка на цялото ѝ тяло.

Слабините вече го боляха от неимоверната възбуда, но той си наложи желязна забрана да не действа прибързано. От дълго време не беше изпитвал такова желание за любов както с тази жена. Искаше и Кати да се потопи във вихъра на тази страст. Искаше и тя да е подвластна на същите неудържими чувства.

Нямаше защо да бърза. Пред тях беше цялата нощ.

Ръцете на Кати го притискаха все по-силно и тя издаде почти недоловим, но много възбуждащ стон. Люк усети как тялото ѝ се повдига към неговото. Ледът бе стопен, слава богу! Сега тя цялата бе горещ шоколад и всепоглъщащ огън. След няколко минути Кати щеше да му принадлежи.

Не спираше да гали тялото ѝ с длани. Помнеше предупреждението на Джъстийн за самотния живот на Кати. Щеше да действа по-бавно и деликатно, въпреки че това го влудяваше. Прелъстяването на ангели бе нещо съвсем ново за него.

— Люк... — прошепна Кати.

В първия момент той не я чу. Толкова бе обсебен от желание да не я нарани, че отначало не осъзна, че тя е проговорила.

— Люк, нека да спрем — продължи Кати с несигурен глас.

— Моля? — Помисли, че не е разбрал добре, и нежно стисна бедрото ѝ със силните си пръсти. Усещането на меката еластична кожа го влудяваше.

— Моля те да спрем дотук. Трябва да се прибирам у дома, Люк.

Мина време, докато осъзнае, че тя е опряла ръце в гърдите му. Опитваше се да го отблъсне от себе си. Разтопената лава на желанието заплашваше да изгори вътрешностите му, замъгляваше погледа му. Той повдигна глава и я погледна с присвити очи. Устните ѝ бяха набъбнали от целувките му, а бузите ѝ пламтяха.

— Искаш да си ходиш? — попита той, все още невярващ на ушите си.

— Стана късно. Брат ми ще се притеснява къде съм.

— Но ти не можеш да си тръгнеш сега!

Кати прехапа устни.

— Нали ми обеща, че ще спреш, когато те помоля.

— Знаем, но...

— Не мислеше, че ще го направя, нали? — Тя присви обвинително устни. — Типична реакция на типичен Джилкрайст.

— Предупреждавам те, Кати — спри да ме оприличаваш на останалите Джилкрайстове, с които си се срещала досега! Ако продължаваш да го правиш, ще изгубя търпение.

— И какво ще последва? Ще ме уволниш ли?

Люк смръщи вежди.

— Ти би искала да го направя, нали?

— Със сигурност ще опрости нещата.

— Не храни напразни надежди.

— Няма — въздъхна Кати. — Моля те, Люк, наистина трябва да си ходя.

Той изруга и я остави да се изправи. Тялото му протестираше яростно, но само си пое дълбоко дъх и каза:

— Тръгвай, ангелче. Бягай, докато още можеш да го направиш.

— Няма защо да се мръщиш. Ти започна всичко това — каза Кати, като се опитваше да вдигне ципа на роклята си. — Спомни си — аз те предупредих, че идеята ти е лоша.

— Нищо ѝ нямаше на идеята ми — отговори той и ѝ помогна да оправи заялия цип. — Единственият ти проблем е, че се страхуваш от мен.

— Можеш ли да ме обвиниш, че съм предпазлива? — попита тя и взе палтото си. — Не мисля, че искам да започвам любовна връзка с теб, Люк.

— И защо? Защото не мога да готвя ли?

— Това, плюс цял куп други неща. — Кати потърси обувките си.

Люк се отпусна назад, намести се между възглавниците и скръсти ръце под главата си. Огледа я преценяващо. Беше топла, зачервена и възбудена. И той я желаше. Опита да смени тактиката.

— Кати — започна с нежен, приглушен тон, — нека да си поговорим за това.

— Престани да ме гледаш по този начин — отвърна тя и взе чантичката си. — И двамата знаем, че всъщност аз не те привличам като жена. Ти просто си заинтригуван от мен, защото успях да те убедя да се върнеш при семейството си. По-скоро изпитваш чувство на яд и разочарование, защото те накарах да поемеш отговорността по спасяването на Джилкрайстови. А тази вечер ти реши да ми го върнеш, като се опита да се наложиш над мен, провокирайки ме сексуално.

Люк премигна, изумен от идиотската ѝ логика.

— Глупости! — възмути се той.

— Напротив, вярно е и ти го знаеш — усмихна се тя измъчено. — Разбирам реакцията ти. Да ме прелъстиш бе най-подходящото отмъщение, защото се намесих в живота ти. Но аз не желая да бъда прелъстявана по този начин, Люк. По-добре да ме тормозиш в службата, каквато е практиката сред останалите Джилкрайстови. А сега, извини ме, трябва да се прибирам у дома.

Тя се обърна и си тръгна. Люк усети, че го обзема паника. Бързо скочи от дивана и стигна до Кати точно когато тя отваряше вратата. Сложи ръка върху дръжката и я затвори.

— Ще те изпратя до дома ти.

— Не е необходимо, мога и сама да се прибера.

— Казах, че аз ще се погрижа за това, по дяволите! Дадох дума на брат ти, че ще се грижа за теб тази вечер, и ще изпълня обещанието си — настоя Люк и бързо смъкна черния си шлифер от закачалката.

— Благодаря — каза Кати, когато той дръпна палтото от ръцете ѝ и с къси нервни движения ѝ помогна да го облече.

Люк рязко я обърна към себе си и задържа лицето ѝ между дланите си. Кати го изгледа разтревожено.

— Ще съжеляваш за това, Кати Уейд.

— Защо? Ще направиш живота ми в службата невъзможен? Не се притеснявай, мога да се справям с Джилкрайстови. От години само с това се занимавам.

— Работата в компанията няма нищо общо с личните ни взаимоотношения — изръмжа той. — Ще съжеляваш, защото до края на дните си ще се питаш какво щеше да е усещането през тази нощ.

За огромно негово учудване напрежението по лицето ѝ се стопи.

— Божичко, Люк, как можа да кажеш такова нещо? — попита тя и устните ѝ се извиха в усмивка. — Та аз вече знам какво би било усещането, ако сме заедно в леглото.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Имам силно развито въображение и съм сигурна, че преживяването щеше да е повече от вълнуващо. Горещо, емоционално и незабравимо! Не бих очаквала нещо по-малко от един Джилкрайст.

Той стисна зъби, но реши да пропусне поредното ѝ обобщение за клана.

— И какво, по дяволите, му е лошото на горещото, емоционално и незабравимо преживяване?

— Нищо, ако е споделено с подходящия човек. Ти не си мой тип, аз не съм твой, това обяснява всичко.

— Може пък да се научиш да си мой тип — сърдито каза той. — Аз мога да те науча — продължи той и само при мисълта за това отново усети болезнената възбуда в слабините си.

— Не — отсече Кати, а погледът в очите ѝ бе ясен и тържествуващ. — Не желая ти да си този, който ще ме научи.

— Защо?

— Никога не бих се обвързала с теб, Люк — каза тя, отваряйки външната врата.

Този път Люк не се опита да я спре. Погледна към Зийк и подхвърли:

— Хайде, момчето ми. И ти можеш да дойдеш с нас.

Зийк вдигна купичката си и се повлече след двамата.

Хладният нощен въздух подежда на Люк като скок в ледена вода. Мислите му се проясниха, тялото му се освободи от напрежението. „Всичко е наред“ — мислеше си той. Имаше на разположение цели шест месеца. Шест месеца, през които се надяваше да убеди Кати, че тя го желае толкова, колкото и той нея.

Не направи опит да наруши тишината, надвиснала помежду им, докато изминаваха краткото разстояние до нейната къща. Когато стигнаха до входната врата, търпеливо изчака тя да отключи. Светеше само в дневната. Очевидно Мат си беше легнал.

Кати се усмихна извинително и пристъпи прага на дома си. Преди да затвори вратата пред Люк, каза:

— Прости ми, ако по някакъв начин съм те засегнала. Може би не трябваше да ти позволявам да ме целуваш. Ако смяташ, че станалото преди малко е по моя вина, единствено мога да ти кажа, че много съжалявам. За пореден път се убеждавам, че Джилкрайстови винаги приемат нещата много навътре.

Люк подпря вратата с ръка и се надвеси над Кати. Искаше да е сигурен, че тя ще види гнева, пламнал в очите му.

— Нека да изясним някои неща още сега, Кати Уейд. Това, което се случи на моя диван, е само по моя вина и аз поемам пълната отговорност за него. Аз го започнах и — помни ми думата — все някой ден ще го завърша. Сега си лягай и добре си помисли върху думите ми, преди да заспиш!

— Но, Люк...

— И престани да мислиш, че аз съм като всички останали Джилкрайстови, които си познавала досега — завърши той и преди Кати да успее да реагира, хвана дръжката на вратата и силно я затръшна зад гърба си.

Зийк с любопитство изгледа господаря си. Люк прекара пръсти през косата си и погледна звездното небе. Имаше пълнолуние и бледата светлина се отразяваше със сребристи отблясъци по вълните.

— Хайде, момчето ми, да се разходим по брега. Май имам нужда от доста дълга разходка.

Зийк тръгна напред по пътеката, която водеше от върха на скалите към песъчливия морски бряг. Студеният бриз развяваше шлифера на Люк. Той вървеше бавно по плажа, облян от лунна

светлина. Искаше свежият океански въздух да го освободи от напрежението и страстта, които измъчваха тялото му.

Когато стигна до края на пясъчната ивица, вече изцяло можеше да се контролира. Съзнанието му бе прояснено и разсъждаваше спокойно, без да се пали и поддава на емоциите.

Откакто бе дошъл в Драгън Бей, непрекъснато си задаваше въпроса коя бе причината да стори това. Опитваше да убеди самия себе си, че го е направил заради ресторанта „Пасифик Рим“. Заблуждаваше се, че го е поблазnilo отмъщението на пренебрегналите го роднини. Дори си втълпяваше, че е тук от чиста скука или от професионални амбиции да спаси компанията „Джилкрайст“. Сега осъзна с безпощадна яснота верния отговор на въпроса си.

Той бе тук заради Кати.

На следващата сутрин Кати влезе в офиса и сложи на бюрото на Лиз малка пластмасова кутия. Нетърпеливо изчака секретарката да я отвори. Взе малко от плънката на върха на ножа и я размаза върху солена бисквитка.

— Каж ми честно мнението си — настоя, гледайки как Лиз дъвчи със замислено изражение.

— Добре, даже много добре.

— Сигурна ли си? — попита Кати загрижено.

— Не. Само от едно опитване не мога да бъда напълно уверена. По-добре ми дай да си намажа още едно парченце.

Кати размаза плънката върху нова бисквита.

— Направена е с босилек и спанак. Този път експериментирах с много билки и подправки.

Лиз отхапа и се усмихна.

— Според мен това е поредният ти голям успех, Кати — каза тя доволно.

— Наистина ли ти харесва?

— Страхотно е — увери я Лиз. — Нали нямаш нищо против да си намажа още няколко?

Преди Кати да успее да ѝ отговори, вътрешната врата на офиса се отвори тихо. Някаква необяснима първична реакция я накара да настръхне. Знаеше кой е влязъл още преди той да проговори. Беше

мислила за него през цялата нощ, той се появи в неспокойния ѝ сън като мрачен, опасен и възбуждащ фантом. Люк беше последното нещо, останало в съзнанието ѝ, преди да се унесе, и първото, което се появи пред очите ѝ, още щом ги отвори.

Копелето я преследваше.

— Не смяташ ли, че имаш нужда от още едно мнение, преди да направиш заключението си за потребителското търсене? — попита Люк.

Кати се насили да изглежда спокойна и го погледна през рамо. Люк стоеше на прага, небрежно облегат на вратата. Тази сутрин беше облякъл високо поло и панталон в неизменния черен цвят. Нямахше и следа от сако или вратовръзка. Очевидно в плановите му не влизаше да ходи до Сиатъл до обяд.

— Искаш ли да опиташ? — попита тя учтиво.

— Да — отвърна той и зелените очи блеснаха демонично.

Ръцете ѝ стиснаха нервно дръжката на ножа и тя покорно посегна към поредната солена бисквита.

— Спанак и босилек. Все още пробвам съотношението им.

Люк се изправи и тръгна към нея, за да вземе бисквитата от ръцете ѝ. Очите му нито за секунда не се отделяха от лицето на Кати. Зъбите му блеснаха, преди да сложи бисквитата наведнъж в устата си. Почна да дъвче замислено и след малко каза:

— Не е зле.

Кати смръщи нос.

— Мога да мина и без такива похвали. Ако не ти харесва, кажи ми го направо.

Люк се усмихна леко, с явна чувствена заплаха. Очите му я следваха умишлено бавно и накрая застинаха върху очертанятията на устните ѝ.

— Казах ти вече — не е зле. Малко е безвкусно. Трябва да опиташ с някоя остра подправка.

— Подправка ли? — изгледа го тя с недоверие. Усещаше, че той въобще не говори за плънката и бузите ѝ пламнаха от неудобство.

— Да, нещо по-остро. Което да създаде неповторим вкус. Плънката трябва да е... запомняща се. А тук усещам някаква срамежливост. Има елемент на несигурност. И във всички случаи говори за липса на опит.

— Нима? — повдигна Кати брадичката си горделиво.

— Истинската плънка има характерен наситен вкус. Целта е да се събуди скритата страст, която е характерна за билките. Знаеш ли за какво говоря в момента?

— Мисля, че съм наясно — изгледа го Кати.

— Но не се тревожи. Нищо ѝ няма на плънката ти. Нещата могат да се оправят с малко повече опит и практика.

— Непременно ще го запомня — каза през зъби тя.

Люк кимна със задоволство.

— Добре. — Той взе ножа от ръката ѝ и си намаза още една бисквита. — Не се тормози. Ще се намери кой да изяде произведението ти.

Върна ножа на Кати, бързо сдъвка бисквитата и излезе от офиса.

— Боже! — възкликна Лиз и избърса въображаема пот от челото си. — За какво беше всичко това?

— Човекът явно се има за авторитет по плънките — промърмори Кати и затвори капака на кутията.

— Не ми ги пробутвай тия — каза Лиз. — Той изобщо не говореше за плънки и спагети.

— Напротив, точно за тях ставаше дума! — настоя Кати и тръгна към офиса си. — Знаеш ги какви са Джилкрайстови. Компетентни са по всички въпроси, включително и по новите рецепти.

— Напълно естествено, според мен — намръщи се Лиз замислено. — В края на краищата те са в ресторантьорския бизнес, нали така?

Кати бързо затвори вратата зад гърба си и се отпусна с облекчение в креслото. Завъртя се и внимателно и съсредоточено се загледа през прозореца. Ако следващите шест месеца се очертаваха да са толкова трудни, със сигурност щеше да има големи неприятности.

От самото начало бе усетила преднамерено грубото и заядливо отношение на Люк към нея. Съзнаваше, че той я обвинява, защото го е принудила да поеме семейните задължения. Кати знаеше, че идването му в Драгън Бей не го изпълва с радост и това е основната причина за постоянно лошото му настроение. Но се надяваше да се справи. За съжаление след събитията от миналата нощ трябваше да разрешава нови проблеми на взаимоотношенията им. Най-много се притесняваше от това, че кой знае защо се е превърнала в предизвикателство за Люк.

Джилкрайстови ставаха изключително настойчиви, когато трябваше да постигнат нещо, което са си наумили. Особено ако то им се изплъзваше. Това бе в кръвта им. И при най-благоприятни обстоятелства бе изключително опасно да си имаш работа с Джилкрайст, който твърдо е решил да постигне някоя трудна цел. „А в моя случай задачата става направо непосилна“ — разсъждаваше тя. След миналата нощ повече не можеше да отрича, че Люк силно я привлича.

Той никога не трябваше да узнае колко сили ѝ бяха необходими, за да си тръгне от дома му онази вечер. Когато осъзна собствената си уязвимост, бе развълнувана и потресена. Люк бе опасен мъж — усети това от мига, в който го видя.

През следващите шест месеца трябваше да действа изключително внимателно, ако искаше да избегне заклинанията на магьосническите му очи.

Равномерното тихо бръмчене от мотора на приближаваща скъпа кола, което Кати чу следобеда от дневната си, ѝ напомни, че бе обещала на Дарън да разговарят. Вдигна поглед от сборника с рецепти.

— Това май е новото порше на Дарън — обади се Мат от другия край на масата и шумно затвори учебниците си. — За какво ли идва?

— Иска да разговаря с мен за нещо — отговори Кати.

— Нима? И за какво именно? — Брат ѝ стана от стола и се приближи до прозореца. — Той идва да говори с теб само когато има нужда от някаква услуга.

— Не си прав, Мат.

— Последният път, когато намина да те види, искаше да говориш с Джъстийн. Спомняш ли си? Искаше да я накараш да му позволи той да поеме управлението на компанията „Джилкрайст“ в свои ръце. Боже, ето на това му казвам аз кола! Мислиш ли, че ще ми позволи да направя едно кръгче с нея?

— Има две възможности — или ще ти позволи, или ще ти се изсмее, ако го помолиш. Колата е собственост на Дарън, така че и решението е негово — каза Кати и остави сборника с рецепти. — Посрещни го, ако обичаш.

— Веднага — съгласи се Мат и отиде да отвори.

Дарън стоеше на прага. Облечен бе в черно кожено яке и черен панталон. Дрехите му много се връзваха с лъскавото черно порше. Усмихна се на момчето.

— Здравсти, Мат. Отдавна не сме се виждали. Как си?

— Всичко е наред — отвърна Мат и погледна колата зад гърба на Дарън. — Страхотно порше!

— Благодаря. Искаш ли да го покараш? — подаде му ключовете.

От недоверие момчето широко отвори очи.

— Нали не се шегуваш?

— В никакъв случай. Защо не отидеш до града? Купи си хамбургер или нещо подобно, аз искам да поговоря със сестра ти. Хайде, тръгвай.

— Страхотно! Благодаря ти. Ще внимавам с колата — каза Мат и моментално изхвъркна навън.

Кати притеснено наблюдаваше през прозореца как брат ѝ сядва в колата.

— Не знам дали трябваше да му позволяваш да кара това порше, Дарън. Досега той не се е качвал на толкова мощна кола.

— Кола като кола. Виждал съм как шофира Мат. Ще се справи добре, не се тревожи за него — успокои я той и затвори външната врата. — Нали мога да вляза?

— Разбира се, заповядай — отвърна Кати и разсеяно му посочи един стол.

Поршетото се скри от погледа ѝ, но тя продължи да се вслушва в звуците от отдалечаващата се кола. После се обърна към госта си с подчертано внимание.

— Благодаря ти, Кати. — Изящната уста на Дарън се изкриви в типичната Джилкрайстова усмивка.

— Няма за какво. Сега ще направя чай.

— Идеята е чудесна — каза той, стана от стола си и я последва в кухнята.

— За какво искаше да си говорим? — попита Кати, докато пълнеше чайника с вода.

— Нещата са доста сложни — започна Дарън и усмивката изчезна от лицето му. Това още повече подчерта горчивината, която излъчваха очите му. — Имам неприятности, Кати. Големи неприятности. А ти си единствената, която може да ми помогне.

Кати прие драматичното начало с известна доза скептицизъм, защото по принцип така се отнасяше към всички високопарни изявления, характерни за Джилкрайстови.

— Дарън, знаеш, че винаги ще ти помагам, с каквото мога. За какви неприятности става въпрос този път?

— За такива, които в цифри се изписват като сто и петдесет хиляди долара.

— Какво? — От изненада Кати щеше да изтърве каната, която вземаше от шкафа. — Дарън, надявам се това да е някаква шега!

— Искане ми се да беше — мрачно пророни Дарън, пхна ръце в джобовете си и се загледа във върховете на обувките си. Когато вдигна очи, срещна погледа на Кати и изражението на лицето му стана съвсем нещастно. — Дължа тези пари на едни хора.

— Сто и петдесет хиляди долара? Боже мой, Дарън, какво си направил? Да не би да си ги проиграл на комар или те изнудват?

— Не. Ставаше въпрос за сделка между партньори. Сделка с недвижимо имущество. Очертаваше се страхотен удар, Кати. Наистина страхотен. Ако бях успял, щях да докажа на Джъстин, че съм достоен да бъда начело на компанията.

— Разбирам — хладно пророни Кати. — И какво се случи?

— Партньорството ни се провали, защото не можахме да си осигурим необходимата финансова подкрепа. Майло Найл, посредникът, който уреждаше сделката, казал на моите брокери, че другата страна ще ни съди, ако не им дадем парите в брой. Аз участвах в играта със сто и петдесет бона.

— Боже мой! — възкликна Кати.

— Трябва ми заем, Кати. При това спешно. Найл твърди, че всички ще потънем, ако не платим веднага. Бихме могли дори да влезем в затвора.

— В затвора! Но, Дарън, аз нямам толкова много пари, това ти е добре известно.

— Да, обаче би могла да ми ги осигуриш.

— Как, за бога, мислиш, че ще мога да намеря сто и петдесет хиляди долара? Банка ли трябва да ограбя?

Устните на Дарън потръпнаха.

— Не съвсем. Имам друг план.

— Добре — примирено каза Кати и изля врялата вода в чайника.
— Хайде, разкажи ми какви са плановете ти.

— Наистина е лесно. Ще помолиш Джъстийн да ти даде заем, за да започнеш бизнеса си с „Песто Престо“. Знаеш, че тя няма да ти откаже.

— Не желая да искам пари от баба ти — бавно произнесе Кати.
— Това никога няма да направя. Искам да се освободя от всички Джилкрайстови и няма да се обвържа с такъв огромен заем!

— Но Кати, парите не са за теб, те са за мен. Ти вземаш заема от Джъстийн и ми даваш парите. Аз ги използвам, за да се разплатя с инвеститорите. После отново ти връщам цялата сума.

— Няма да стане.

— Разбира се, че ще стане! Няма да мога да ти върна всички пари наведнъж, но постепенно ще ти се издължа. Ще намеря начин. — Той се поколеба за миг и добави със съжаление: — Май ще трябва да се разделя с новото порше.

— При всички случаи — мрачно се съгласи Кати. — Ще се разделиш не само с него. Дарън, не съм съгласна с плановете ти. Сам ще говориш с баба си.

— Господи, знаеш, че не мога да го направя! — Дарън отчаяно удари с юмрук по стената. — Тя за сетен път ще се убеди, че е постъпила правилно, защото аз не притежавам необходимите умения да ръководя бизнеса ѝ.

— Тогава говори с Люк.

Дарън я изгледа изненадано.

— Да не си полудяла? Да отида при Копелето и да го помоля да ме измъкне от кашата, в която съм се набутал, като ми даде сто и петдесет бона назаем? Той ще ми се изсмее в очите.

— Не съм сигурна, че ще го направи.

— Но аз съм! Кати, трябва да ми помогнеш. Не мога да се обърна към никой от семейството. Джъстийн ще побеснее, ако научи. Родителите ми ще повярват, че преценките ѝ за мен са верни, ако им кажа какво се е случило. Колкото до Люк, Копелето сигурно ще се зарадва, ако отида в затвора. Кати, ти си единствената ми надежда!

ГЛАВА VII

Люк забеляза черното порше на излизане от супера, откъдето купуваше седмичната дажба кучешка храна за Зийк. Колата на Дарън бе паркирана пред ресторанта за бърза храна, където Мат й приятелите му работеха на половин работен ден. Покривът с ярки жълто-зелени плочки бе познат на всички в Драгън Бей.

При вида на поршето Люк се намръщи, изненадан, че Дарън е дошъл чак до града само за хамбургер. После си припомни последните реплики, които бе дочул да си разменят Кати и Дарън на приема у Джъстийн предната вечер. Братовчед му беше в града, за да говори с Кати.

Хвърли пакета с кучешката храна в багажника на колата. Замисли се дали Дарън би поканил Кати в евтин ресторант, за да измоли услуга от нея. Затвори капака на багажника, прибра ключовете в джоба си и пресече улицата. Когато стигна до ъгъла, видя Мат, широко ухилен, да излиза от заведението с няколко свои приятелчета, подхвърляйки връзка ключове в ръка. Приятелите му го изгледаха със завист и с неохота се поделиха с него.

Люк и Мат стигнаха до колата едновременно.

— Здравейте, господин Джилкрайст. Какво правите тук? — с изненада попита момчето.

— Купувам храна за кучето. Това не е ли колата на Дарън?

— Да. Той искаше да говори с Кати, затова ми позволи да я покарам малко — сви рамене Мат. — Май искаше да ме разкара, но на мен не ми пука. Това си е уникален шанс да седна зад волана на кола като тази.

— И сега Дарън е с Кати, така ли?

— Да, у дома са. По-добре да се прибирам, за да му върна колата, преди да се шашне какво ли съм й направил.

— Не бързай толкова. Аз ще обясня на Дарън положението, ако настоява да разбере къде си се забавил. Връщай се в закусвалнята. Ще ти купя кафе, сода или нещо друго за пиене.

— Защо? — попита Мат с колебание.

— Виждам, че и ти притежаваш вродената предпазливост на сестра си — ухили се Люк.

— „Страхувай се от данайците дори когато носят дарове, казва тя, особено когато са Джилкрайстови!“

Люк поклати глава с подигравателно разбиране:

— Не мога да си обясня отрицателното й отношение към фамилия Джилкрайст. Хайде, двамата ще влезем вътре да пийнем по нещо.

— Дадено.

След малко Люк се намести на стола срещу Мат и изгледа момчето замислено.

— За какво иска Дарън да говори със сестра ти? — попита той.

— Кой знае — отвърна Мат и почна да разбърква леда в содата си. — Може би пак ще я кара да говори с Джъстийн за него.

Люк обмисли тази възможност.

— И какво точно я кара той да моли Джъстийн за него?

— Преди време искаше Кати да убеди баба ти да му позволи да управлява ресторанта „Лейк Юниън“.

— И Кати очевидно е успяла — отбеляза Люк. — Той вече ръководи заведението.

— Така е. Кати обикновено успява да убеди Джъстийн да направи разни неща. Но невинаги. Не можа да я накара да даде шанс на Дарън да се пробва като шеф на цялата корпорация „Джилкрайст“.

— Джъстийн е доста упорита.

— Да. И Дарън сигурно иска Кати пак да опита. Мисля си, че щом ти се появи, той би трябвало да се откаже. Но Кати все повтаря, че когато един Джилкрайст наистина си навие нещо на пръста, нищо не може да го разубеди. Казва, че се вманиачват.

— Сестра ти май се има за спец по Джилкрайстови — изруга тихо Люк.

— Така излиза. Но бе принудена да стане такава — смръщи вежди Мат. — Ще се радвам, когато най-сетне се отърве от тях. Достатъчно дълго й пречех да го стори. Веднага щом отида в колежа, тя ще им тегли шута и ще се залови със своя собствен бизнес — каза той и погледна виновно Люк, защото внезапно осъзна последните думи, които бе изрекъл. — Да не се засегнеш?

— Няма страшно — усмихна му се съучастнически Люк. — Но не разбирам как е издържала да работи при Джъстийн толкова дълго време.

— Лиз го обяснява с това, че Кати лесно се приспособява и никога не влиза в конфликт с хората.

— А Кати на какво мнение е?

— Казва, че работата ѝ не е лоша — сви рамене Мат. — Имало и по-лоши професии. Мисля, че тя харесва Джъстийн, ако държиш да знаеш истината. И казва, че и другите Джилкрайстови посвоему също не били лоши.

— Но ти май не ги харесваш?

— Не съм казвал подобно нещо! — пламна Мат. — Просто ми прави впечатление, че винаги гледат да изкомандват Кати. Морийн и Хейдън само ѝ заповядват. Дарън я ухажда, за да я кара да му върши услуги. А пък Идън...

— Какво за Идън?

Погледът на Мат неочаквано стана суров.

— Преди година един тип се въртеше около Кати. Не го харесвах много, но сестра ми си падна по него. Мисля дори, че беше влюбена.

— За Нейт Атууд ли става дума? — попита Люк, като застина на стола си от напрежение.

— Същият. Идън се появи и копелето само като я погледна, би дузпата на Кати. Ожениха се няколко седмици след като сестра ми ги запозна. Тогава Джъстийн наистина беше озверяла.

— Кучият му син! — бавно каза Люк.

— Да — съгласи се Мат, — такъв си беше, но Кати не го надуши веднага. Разбираш ли, проблемът при нея е в това, че ѝ липсва опит с мъжете, ако се сещаш за какво говоря. Тя е на двадесет и осем, уж е голяма, но на нейните години другите жени знаят за мъжете много повече от нея сигурно, защото не ѝ остана много време за това от грижи по мен и заради работата ѝ.

Люк цяла нощ се въртя като на тръни, преди да се реши директно да пита Кати за разговора ѝ с Дарън. На сутринта, малко след девет, той влезе в офиса на Кати. Лиз го проследи над очилата си, когато я

подмина. И двамата знаеха, че тя няма да успее да предупреди Кати за идването му. Люк щеше да е влязъл вътре преди това.

Той тихо отвори вратата и видя Кати приседнала на бюрото. В ръцете си държеше папка с документи, но личеше, че разглежда съдържанието ѝ, без да го вижда. Погледът ѝ бе вперен в сивия океан. Носеше зелена копринена блуза и златиста пола. На врата си бе сложила шал от същия блестящ плат. Червената ѝ коса пламтеше с тъмни отблясъци на утринната светлина. Приличаше на букет пролетни цветя.

— Какво искаше от теб братовчед ми вчера? — попита той още от вратата.

От изненада Кати изпусна папката. Обърна се рязко и почти изкрещя:

— Боже мой, уплаши ме! Ще съм ти благодарна, ако престанеш да се вмъкваш тук толкова потайно!

— Извинявай — небрежно отвърна той. Отиде до кафеварката и си наля чаша кафе. Беше забелязал, че Кати умее да го вари по-вкусно от всеки друг. — Следващия път ще почукам. Та какво искаше Дарън?

Кати сви устни в знак на неодобрение.

— Посещението му беше частно. Няма нищо общо с работата ни.

— Брат ти спомена, че той има навика да се отбива за такива малки посещения само когато идва да те моли нещо. Този път за какво дойде?

— Просто мина да си поговорим. Какво странно има в това? Дарън и аз се познаваме от години, нищо лошо не се е случило.

Люк я огледа с преценяващ поглед. „Тази сутрин няма да успея да изкопча нищо от нея. Толкова по въпроса за директния подход.“

— Е, щом казваш... Имай готовност да заминем за Сиатъл към обяд. Събери си багажа. Ще прекараме нощта там — нареди той.

— Я чакай малко! — решително го изгледа Кати.

— В отделни стаи — безизразно продължи Люк. — Това е бизнес. Нали помниш, че си личната ми секретарка? Искам да си с мен. Ще присъстваш на всичките ми срещи. След това ще поискам интуитивния ти анализ за качеството на мениджмънта на всичките ни заведения. Ти познаваш тези хора много по-добре, отколкото аз.

От напрегнатия поглед в очите ѝ разбра, че тя изобщо не му вярва. Беше твърде неприятно. Та той не беше ѝ признал, че

възнамерява да я изведе на вечеря и да използва цялото си обаяние, за да я подмами после в леглото си. Ако знаеше същинските му намерения, Кати наистина би имала повод за притеснение.

Точно в един на обяд Кати закопча ципа на пътната си чанта и я занесе във всекидневната. Остави я до малката си дамска чанта. Мат, Люк и Зийк бяха там и я чакаха да се приготви. Кучето изгледа Кати над металния ръб на купичката, стисната между зъбите му.

— Сигурен ли си, че сам ще се справиш? — за стотен път попита Кати брат си.

— Стига, Кати. Колко пъти да ти повтарям, че двамата със Зийк ще бъдем добре! Не се тревожи.

— Ще ти звънна още тази вечер.

— Петък е — напомни ѝ Мат. — С момчетата ще стоим до късно в ресторанта.

— Вярно, бях забравила. Обещай ми, че след работа ще се прибереш веднага у дома.

— Обещавам.

— И ще караш внимателно — добави Кати.

Люк пое голямата чанта от ръцете ѝ и каза:

— Не се тревожи за него, Кати. Той ще се справи безпроблемно. Нали не си забравила, че е седемнадесетгодишен?

— Да, не се безпокой за мен — Мат благодарствено погледна към Люк.

— Добре, добре. Схванах намека ви — бързо прегърна брат си Кати. — Ще се върна утре сутринта.

— Разбрано — каза Мат и ги изпрати до входната врата. — Желая ви приятно прекарване.

— Това е бизнес командировка — с гримаса му обясни Кати.

Люк се усмихна иронично, докато слагаше чантата ѝ в багажника на ягуара.

— Това не означава, че ще си лишена от забавления, Кати — обади се той.

— Напротив, означава — каза Кати, седна на предната седалка и махна за довиждане на Мат и Зийк.

Люк не каза нищо, подкара колата и се отправи по пътя за Драгън Бей. След няколко минути вече бяха излезли от малкото градче. Люк пое по магистралата, която водеше на юг към Сиатъл. Небето бе мрачно и валеше слаб ситен дъжд.

— Май не си оставяла Мат сам за дълго време? — обади се най-сетне Люк, за да наруши тишината.

— Така е. Време ми е да свикна с мисълта, че вече е възрастен човек, но не е лесно. Непрекъснато се тревожа за него.

— И той се притеснява за теб.

— Нима? — изгледа го Кати с изненада.

— Той смята, че е виновен, защото ти е връзвал ръцете през всичките тези години.

— Но това са глупости!

— Не, не са. Това е самата истина и той го съзнава. Притеснява се, че поради прекалената си заетост и отговорност към него ти си нямала време да събереш опит в истинския живот...

— И ти ли си на това мнение?

— ... и се тормози, че не си достатъчно обиграна, за да различиш от пръв поглед гадното копеле от доброто момче.

— Но бързо ще се науча да го правя — отвърна Кати. — Винаги съм била добра ученичка.

Офисите на компанията „Джилкрайст“ се намираха на един от високите етажи на небостъргач в централната част на Сиатъл. Гледката, която се разкриваше от двадесетия етаж от тъмните стъкла на офисите, бе впечатляваща. Градът бе зареден с енергия, която се отрищваше към пристанището „Пасифик Рим“.

Заливът Елиът, сиво-син от тежкото небе, надвиснало над него, бе пълен с огромни кораби, които представляваха малки вселени сами по себе си. Носеха инициалите на компании, имащи представителства из всички краища на света. В далечината се виждаха покритите със снегове върхове на планината Олимпик. Те също постепенно чезнеха в мъглата, която сякаш се канеше да погълне целия свят.

— Защо Люк те взе със себе си днес? — попита Идън. — Ще ми кажеш ли какво става, Кати? Какво е намислил той?

Кати отвърна поглед от красивия пейзаж и се обърна с лице към братовчедката на Люк. Идън бе седнала зад бюрото си и независимо от елегантния ѝ вид, тялото ѝ издаваше прикрита напрегнатост. Носеше стегнат черен костюм, който подчертаваше слабото ѝ тяло и акцентираше върху алените ѝ лак и червило. Зелените очи гледаха пронизателно и разтревожено.

— От мен се иска да му направя разбор на работата на различните хора, с които днес си е уредил срещи по проблемите на мениджмънта на заведенията — сви рамене Кати. — Какво друго искаш да ти кажа? Аз съм една най-обикновена секретарка с малко повече задължения.

Идън нервно барабанеше с нокти по полираната повърхност на бюрото си.

— Но какво е решил да прави?

Кати си помисли за компютърното разследване, предприето от Люк, но не каза нищо. Той изрично я беше предупредил да не казва никому. В края на краищата сега работеше за него. Без значение дали ѝ харесваше или не, тя дължеше професионална лоялност на Копелето.

— Не съм съвсем сигурна — обади се Кати предпазливо. — В момента събира и обработва някакви данни. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Значи планира нещо. Сигурна бях — каза Идън и изгледа Кати обвинително. — Трябваше да ни предупредиш за намеренията му. Знаеш колко висок е залогът, Кати.

— Доколкото ми е известно, той прави точно това, което Джъстийн иска — опитва се да спаси компанията.

— Татко казва, че не бива да му се доверяваме, и аз съм съгласна с мнението му — отвърна Идън, загледана в синкавия екран на компютъра, сякаш той щеше да предскаже бъдещето ѝ. — Той ме кара да се чувствам нервна.

— Мисля, че Люк кара всички ни да се чувстваме нервни. Виж, Идън, наистина не зная какво друго бих могла да ти кажа. Джъстийн го искаше. Вече го има. Останалите от нас могат само да разчитат на нещо, което ще е добро за всички ни — каза Кати и погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Люк е насрочил ново заседание в съвещателната зала след пет минути. Дължна съм да присъствам.

— Кати, чакай малко — наклони се напред Идън с напрегнато изражение на лицето. — Ти трябва да ни предупредиш, ако откриеш, че Люк възнамерява да направи нещо, с което да нарани семейството ни. Знаеш колко много си ни задължена.

— Ще предупредя Джъстийн — колебливо отвърна Кати. — На нея съм много задължена. На всички останали май не дължа нищо, не е ли така?

— Какво означава това? — присви очи Идън.

— Точно това, което си помисли. Винаги съм работила само за Джъстийн, за никой друг.

— Не е само това — прошепна Идън. — Напротив, става въпрос за нещо много повече. Ти никога няма да ми простиш, че се омъжих за Нейт Атууд. Права съм, нали? Защо не си го признаеш?

— Нейт няма нищо общо.

— Не ти вярвам — отвърна Идън, изправи се и отиде до прозореца. Меланхолично огледа сивото небе. — Всъщност, ти дори не знаеш какъв късмет извади, че той те пренебрегна заради мен. Според мен трябва да си ми задължена заради това, че те отървах от брак с Нейт Атууд.

— Известно ми е — каза Кати, като разглеждаше елегантния профил на Идън.

— Този мъж е един използвач. Не ме обичаше. И никога не ме е обичал. Той само ме използва — изсъска Идън.

— Знам! — „И използва мен, за да се добере до теб“, помисли си Кати. — Но ти вече се освободи от него. Слава богу, Джъстийн остави адвокатите си да поемат развода ти в свои ръце. Тя те предпази.

— Така ли мислиш?

Кати се намръщи, защото не можеше да осъзнае защо в гласа на Идън се прокрадват горчиви нотки.

— Може би не емоционално. Никой не би могъл да стори за теб нещо в това отношение. Но финансово тя бдеше над теб. Нейт не получи почти нищо от парите ти, само някаква символична сума.

— Боже, какво копеле се оказа! — Идън притвори очи за миг. — А сега трябва да се оправяме с поредното копеле.

— Животът не е розов, какво да се прави — обади се Люк откъм вратата. — Готова ли си? — попита той Кати. — Съвещанието започва след две минути.

— Готова съм — отвърна тя, погледна с неудобство към Идън и го последва.

Люк продължи да я гледа проникателно, докато отиваха към залата.

— За какво беше тази сцена?

— Говорихме си за развода ѝ.

— Жизнерадостна тема!

— Не бих казала — промърмори Кати. — Джилкрайстови рядко...

— Не започвай отново. Знаеш ли, Кати, понякога ми писва от непрекъснатите ти обобщения за всичките Джилкрайстови.

— Поне си честен — весело каза Кати. Препирните с Люк по някакъв необясним начин повдигаха настроението ѝ. — Понякога и аз се чувствам доста изтощена от Джилкрайстови.

Фрейзър Станфийлд стоеше встрани с малка групичка хора от висшата администрация, когато Люк и Кати минаха покрай тях. Той кимна на Люк и се усмихна на Кати. Докато тя седяше, кавалерски ѝ придържа стола.

— Какво правиш тук? — попита я, когато шумът от разговорите постепенно започна да заглъхва.

— И аз се чудя. Казаха ми, че съм тук, за да давам съвети.

— Не мога да повярвам! Е, за това те бива. Тук ли ще нощувате?

— Да. Всъщност ние не сме заедно.

— Чудесно! — усмихна се Фрейзър. — Какво ще кажеш да вечеряме някъде?

Кати се изненада. Досега Фрейзър никога не беше я ухаждал, а за срещи и дума не можеше да става. Но тъй като през последните няколко месеца двамата непрекъснато работеха заедно и добре го познаваше, нямаше нищо против.

— Чудесна идея — съгласи се Кати.

— Ще мина да те взема от фоайето на хотела в седем — каза Фрейзър. — Не се бой, няма да те водя в някой от ресторантите на „Джилкрайст“.

Кати се засмя. С ъгълчето на очите си забеляза как Люк се обърна при този звук. Той погледна към Фрейзър, но погледът му бързо се премести и се задържа върху лицето ѝ. Никак не изглеждаше доволен. Интуицията ѝ подсказа, че той самият е имал намерението да

я покани на вечеря. Възпрепятстваният Джилкрайст бе много по-опасен от обикновения Джилкрайст. Осъзна, че се е разминала със ситуация, пълна със сексуални заплахи и провокации. А тя не се чувстваше уверена в подобно положение. Просто не беше такъв тип жена.

„Защо тогава не чувствам никакво облекчение?“ — запита се за пореден път.

— Какво, по дяволите, е намислил тоя? — попита я Фрейзър по време на вечерята.

Кати вдигна поглед от менюто. За пореден път някой се опитваше да изкопчи от нея информация за намеренията на Люк. Къде остана спокойната, отпускаща и неангажираща романтична вечеря? През целия ден хората я тормозеха с въпроси за Копелето, какво е мнението ѝ за него и как според нея той може да спаси компанията. С дълбоко чувство на съжаление Кати призна пред себе си, че и Фрейзър е като всички останали.

— Не знам — каза разсеяно и отново почна да изучава менюто.

— Съвсем нищичко, дори никакъв намек?

— Абсолютно никакъв.

— Стига, Кати! — усмихна се Фрейзър — Това съм аз, твоето старо приятелче. Нали не си забравила? Заедно бяхме в окопите под обстрела на Джилкрайстови през последните шест месеца. Можеш да ми се довериш! Каж ми какво ще става? Тук правя кариера, която ще се опитам да продължа и другаде!

Кати с неохота остави менюто на масата.

— Известно ми е. Съжалявам, но за момента не мога да ти кажа нищо по-съществено по този въпрос. Люк събира някаква информация. Знам, че западащото положение на „Джилкрайст Гумей“ много го тревожи. Освен това ще провери как стоят нещата в другите два ресторанта, които също са на загуба. Но не знам какво точно се кани да прави Люк.

— Ако има поне половината от бизнесменския нюх, който всички му приписват, на секундата ще продаде компанията „Джилкрайст“.

— Може би.

— Джилкрайстови открай време са в ресторантьорския бизнес — продължи с настойчив тон Фрейзър. — Те трябва да се придържат към нещата, от които разбират. Трябва да продадат бизнеса с готовите храни — нищичко не знаят за него.

— „Джилкрайст Гумей“ имаше добри продажби миналата година по същото време.

— Това беше за миналата година — каза Фрейзър, нервно взе чашата с вино и жадно погълна съдържанието ѝ. — А днес бързо се търкалят по надолнището. Джилкрайст трябва да осъзнае, че няма никакъв друг избор, освен да продаде всичко.

— Ако нещо трябва да бъде продадено, сигурна съм, че Люк ще го стори — отвърна Кати с равен глас. — Но ако може да спаси някой ресторант, той ще опита всичко, на което е способен.

— Ти май имаш твърде голямо доверие във възможностите на Копелето — изглежда я Фрейзър.

— Този мъж не е джентълмен или учен, но е добър в работата си.

— С други думи, знае как се правят пари.

— Да, в най-общи линии — усмихна се Кати съжалително.

Фрейзър остави чашата с вино и докосна ръката на младата жена с интимна настойчивост.

— Кати, преди малко говорех напълно сериозно. Много неща, свързани с бъдещата ми кариера, зависят от сегашното състояние на нещата. Нали мога да разчитам на теб? Искам да ме информираш за всяка стъпка, която Копелето ще предприеме.

— Ще направя каквото мога — кратко обеща Кати. — А сега нали ще ме оставиш да вечерям на спокойствие, ако не възразяваш? Умирам от глад.

Фрейзър с неудоволствие остави темата. Очите му блеснаха за миг, но после успя да изобрази някакво подобие на усмивка.

— Разбира се, опитай пъстървата. Тук умеят да я приготвят отлично. Знаеш ли, на няколко пъти разговарях с Идън.

— Нима?

— Проблемът е, че тя също не е наясно как точно стоят нещата в компанията. Сигурен съм, че би ми казала, ако знаеше нещичко. По дяволите, тя е една от семейството, а аз съм само наеман персонал. Във всеки случай сега съзнанието ѝ е заето с по-важни задачи.

Неуместната реплика за Идън накара Кати да застане нащрек.

— Кое ти дава основание да смяташ така?

— Видях я с бившия ѝ съпруг тази седмица — небрежно подхвърли Фрейзър, разливвайки менюто. — Може би се канят да направят Великото събиране — засмя се той недоверчиво. — Джъстийн ще побеснее, ако това се случи, прав ли съм? Тя почувства огромно облекчение, когато разводът им най-сетне стана факт.

— Идън и Нейт? — попита Кати шокирано. — Сигурен ли си, че си ги видял заедно?

Фрейзър вдигна поглед.

— Влязоха заедно в едно такси, което ги чакаше пред ресторанта им. Тъкмо привършвах разговора си с мениджъра и си тръгнах. От това, което видях, мисля, че Атууд я чакаше.

Кати си спомни горчивината в тона на Идън рано тази сутрин. „Той ме използва!“

— Трудно ми е да повярвам в това — каза тя.

— Познаваш Джилкрайстови. Те много си падат по драматичното. Идън може би намира срещите с бившия си съпруг за доста вълнуващи. За екзотични. Знаеш ли какво, Кати...

— Какво? — прекъсна го Кати и се опита да си представи защо Идън би искала да запали отново огъня на страстта си към Нейт Атууд. Доколкото ѝ беше известно, тя го мразеше. Но защо тогава казват, че омразата е обратната страна на любовта?

— Радвам се, като знам, че си на моя страна — подчертано каза Фрейзър. — Когато трябва да се борим с Джилкрайстови, ние, приятелите, трябва да се подкрепяме. А двамата с теб сме истински приятели, нали, Кати?

— Да — отвърна тя. — Мисля, че ще пропусна пъстървата и ще мина направо към спагетите в сос „Песто“. Искам да видя дали тук ги готвят по-добре от мен.

След около час Кати отключи вратата на хотелската си стая. Бе много доволна, че успя да се отърве от Фрейзър във фойето. Доловила бе в него нещо неприятно, което я отблъсна и ядоса. Може би Фрейзър бе искал да я съблазни, за да си осигури информация за бъдещите ходове на главната квартира на „Джилкрайст“.

„Нима всички ме мислят за безмозъчна необиграна глупачка?“ Ако тя желаше да бъде съблазнена, щеше да предпочете мъж, тласкан от чувствени пориви. А не от притеснение за издигане в кариерата си. „Някой като Люк, например.“

Мисълта я стресна. Сигурно е полудяла, щом дори допуска подобна идея да идва в съзнанието ѝ. Но поне с Люк жените сигурно усещат, че става въпрос за някакви чувства. Това не можеше да се отрече на Джилкрайстови — бяха богати и на емоции, и на чувства. „С Фрейзър прелъстяването си е чиста проба бизнес. Не че умирам да ме съблазняват“ — увери тя самата себе си и затвори вратата.

Опитваше се да запали лампата, когато усети присъствието на друг човек в стаята. Ръката ѝ замръзна върху ключа.

— Поне прояви достатъчно разум и се прибра в стаята си сама — чу гласа на Люк, мрачен, хаплив и пълен с неясна заплаха.

Кати ужасено си пое въздух. Включи осветлението и яростно се обърна към Люк. Той не обърна внимание на сърдитото ѝ изражение. Беше се разположил удобно в креслото и съзерцаваше града отвисоко. Краката му бяха удобно вдигнати върху перваза на прозореца. В чашата му потракваха кубчета лед. Тя погледна към малкия хладилник в ъгъла на стаята и се досети откъде е взел питието си.

— Изплаши ме до смърт! — възкликна раздражено и усети как пулсът ѝ препуска от нарастващо неудобство. Цялото ѝ тяло беше напрегнато, готово за евентуалните атаки на Люк. Само съзнанието ѝ отчиташе, че такава опасност не съществува. — Какво правиш тук?

Той не се обърна.

— Защо прие поканата на Станфийлд за вечеря? За да ме накараш да ревнувам ли?

Кати бе изумена.

— Не! За бога, разбира се, че не! Да не си полудял? Защо ми трябва да те карам да ревнуваш?

— Ами откъде да знам? Само съм чувал, че жените обикновено прилагат тази тактика.

— Някои жени може и да го правят. Но не всички жени — отвърна Кати и се опита да се овладее.

Да открие, че Люк я чака в стаята ѝ, бе все едно земята да се разтвори под краката ѝ. Нещата не изглеждаха реални.

— Обаче номерът сполучи — кротко продължи Люк — и аз наистина почувствах ревност. — Той бавно отпи от уискито си. — А да знаеш само как мразя да изпитвам тази емоция. Тормозех се от ревност по време на целия си брак.

— Люк...

— Когато Ариел влизаше в стаята, всички мъже я заглеждаха и я пожелаваха. На минутата. Тя го знаеше. И обичаше да наблюдава реакцията ми. Казваше, че после съм бил страхотен в секса.

Кати внимателно приседна на края на леглото. Пръстите ѝ трепереха. Люк все още гледаше през прозореца и тя не можеше да види лицето му. Но усещаше острата като бръснач стара обида, стаена в гласа му. Изпита внезапното желание да го успокои, но не знаеше как да го направи.

— Съжалявам, Люк.

— Нямах причини да го правиш — обади се той и ледът звънна в чашата му. — Тя беше красива жена. Просто нямаше как да се избегне това.

— Сигурно — съгласи се Кати. После си помисли, че все пак Ариел не би трябвало да изпитва удоволствие от ревността на Люк. Не е трябвало по този начин да разпалва страстта му към нея. Мъжът ѝ притежаваше достатъчно страст. Много, много страст.

— После тя намираще начин да ми се извини. В леглото.

Кати силно стисна скръстените в скута си ръце.

— Разбирам. Значи това не те е притеснявало, така ли? Нямам си нищо против да ревнуваш, защото после тя ти се е отплащала в леглото.

— Напротив, мразех цялата история — каза Люк и думите излязоха от гърлото му с измъчено, глухо ръмжене. — Единственото нещо, което правеше всичко малко по-поносимо, бе увереността ми, че Ариел наистина ме обича. Просто ѝ харесваше да ме дразни, играеше си с мен. Оттогава мразя тия игрички. Но тя така и не го разбра.

— Люк, не исках да те карам да ревнуваш тази вечер. Ние с теб нямаме интимна връзка и няма защо да изпитваме ревност или каквото и да е един към друг.

— Така ли мислиш?

— За протокола бих искала да отбележа — продължи тя решително, — че никога не бих накарала някого да ревнува, особено

ако държа на него. Това е последното нещо, което бих сторила. Струва ми се страшно жестоко.

— Нима не го намираш за вълнуващо?

— Не. Само за жестоко.

— Съгласен съм с теб — каза Люк. — Наистина е безпощадно. — Той погълна остатъка от питието си. — За протокола: тържествено обещавам, че отсега нататък никога не бих накарал човека, на когото държа, да ревнува.

Тя му повярва. Устните ѝ потръпнаха в усмивка.

— Предполагам, че вече сме се погрижили за този проблем.

— Нямаме връзка, но току-що се заклехме взаимно да не се ревнуваме. Без непозволени номера занапред, правилно ли се изразявам? — попита той и остави чашата си на масата.

Люк свали краката си от перваза и стана от креслото. За пръв път се обърна с лице към нея. В тъмния му поглед имаше хипнотизираща настойчивост и Кати не можеше да отвърне очи от лицето му.

— Люк... — прошепна и жената в нея усети мъжа пред себе си с всяка клетка на тялото си. Бавно стана от ръба на леглото, а той се приближи към нея.

— Знам, че не съм твой тип. Ти ясно ми даде да разбра, че не съм мъжът на мечтите ти. Но аз те желая много, много силно. Ако искаш да сме заедно, дори съвсем за кратко, ще разбереш, че нямам намерение да си играя с теб. Кълна се — няма да има номера. Каквото и да се случи между нас, ще е абсолютно честно. Това обещание достатъчно ли ти е?

Кати осъзна, че задържа дъха си. Из тялото ѝ се разливаше горещ и сладък огън. Това чувство ѝ беше съвсем непознато, по-различно от всичко, което бе изпитвала до момента. Тя стоеше, останала без дъх, едновременно разтревожена и възбудена.

„Но аз не си падам по безумните страсти“ — отчаяно си напомняше Кати. Обаче не можеше да отрече това смайващо усещане. Осъзна, че с никой друг мъж не го е изпитвала. Ако сега не се възползваше от тази възможност, сигурно до края на дните си щеше да се пита какво е пропуснала. А вече бе пропуснала толкова много в живота си...

И спонтанно взе окончателното си решение.

— Да — каза тихо. — Достатъчно ми е.

ГЛАВА VIII

Той ѝ се усмихна. Бавна, призрачна усмивка, която почти не докосна устните му, но превърна очите му в изумрудни. Това бе усмивката на магьосник. Усмивка, която криеше тайни, за които Кати можеше само да се досеща. Усмивка, която обещавахе, че той ще сподели чудото с нея. Удивена от собствената си смелост, останала без дъх, Кати се огледа в блестящите му очи и се изуми от това, с което се беше захванала.

Но вече бе твърде късно за отстъпление, дори да искаше да го направи. Цялото ѝ същество бе решено да му се отдаде. Душата ѝ искаше същото. Почувства се изпълнена с живот. Знаеше, че няма да се откаже от огъня, който се разливахе в нея, каквото и да стане. „Веднъж и аз ще се оставя в плен на страстта, точно като един Джилкрайст“ — усмихна се в себе си.

— Кое е толкова смешно? — попита Люк. Нежно галеше врата ѝ, като очертаваше кръгове с пръстите си. Палецът му следваше линията на гърлото ѝ, сякаш бе златоносна жила.

— Нищо — Кати потръпваше от допира му. — Всичко.

— Каж ми — целуна я той леко, но властно по устните.

— Мислех си, че след толкова много години, прекарани в обкръжението на Джилкрайстови, почвам да действам като една от тях.

— Моля те, направи ми малка услуга.

— За какво става въпрос?

— Ще съм ти безкрайно благодарен, ако поне тази нощ спреш с обобщенията си. Аз съм този, който ще прави любов с теб. Останалите Джилкрайстови нямат нищо общо с това.

— Какво намекваш? — пламна от смущение Кати. — Не го виждаш като групов акт, нали?

— Нищо. Това е само между теб и мен — отвърна той.

Пръстите му се преместиха и Люк отметна настрани червените ѝ къдрици, наклони се над нея и целуна местенцето точно зад дясното ѝ ухо.

Тя не очакваше усещането там да е толкова невероятно, чувствено. Пое си дълбоко дъх и докосна лицето му. Той извърна глава и целуна деликатната кожа по вътрешната страна на китката ѝ. Пръстите на Кати се разтрепериха.

Усмивка на магьосник отново се появи на лицето на Люк, когато усети тръпката, разтърсваща Кати.

— Тази вечер ме желаеш, нали? — попита я тихо.

— Да.

— Не бих искал да е като миналия път на дивана ми.

— Тогава не бях сигурна, че искам да се обвързвам с теб.

— А тази вечер сигурна ли си, че искаш да се обвързваш? — настоя той и очите му блеснаха.

— Не. Но ще го направя, независимо от това — усмихна се Кати и протегна ръце, за да го прегърне.

Люк тихо се засмя и я приюти в прегръдките си. Когато я вдигна, тя инстинктивно го сграбчи за раменете. Носеше я, сякаш бе лека като перушинка.

— Къде отиваме? — тревожно попита Кати, защото той тръгна към вратата, без да я пуска от прегръдките си.

— Не е далече — спря Люк пред ключа за осветлението. — Загаси лампите!

Тя го погледна, после послушно изпълни желанието му. Стаята потъна в тъмнина и страстната интимност на момента се увеличи стократно. Кати ясно усещаше реакцията на тялото си, притиснато в ръцете му. Ако трябваше да ходи, не беше сигурна дали краката ѝ щяха да я държат.

Тя притвори очи, наслаждавайки се на силата, с която той я пренесе обратно през стаята. Сигурна бе, че ще я положи върху леглото. Вече можеше да опише следващите минути. Той щеше да се надвеси над нея и да я вземе в прегръдките си. Молеше се само да не е твърде припрян, какъвто бе онази нощ. Трябваше ѝ време, за да се приспособи към неговата страст. Тя бе твърде ново изживяване за нея.

Притисна се силно към гърдите му, когато усети светлините да се завъртат върху клепаците ѝ. След секунда щеше да лежи по гръб върху леглото. „Моля те, не бързай! — молеше се тя. — Аз не съм като теб. Не съм от ония жени, които избухват в страст при първото докосване. Трябва ми малко време... струва ми се.“

Но когато светът около нея спря да се люлее, разбра, че не е на леглото. Усещаше твърдите мускулисти бедра на Люк под тялото си. Отвори очи и видя пред себе си измитите от дъжда светлини на града да блестят наоколо като диаманти в нощта. Вместо да я отнесе в леглото, Люк бе седнал с нея в креслото до прозореца. Неговите топли и силни ръце я държаха здраво в прегръдките си.

— Този път ще се опитам всичко да направя както трябва — каза, сякаш прочел мислите ѝ.

Наведе глава и бавно докосна устните ѝ. Целувката му бе изпълнена с всепоглъщаща страст, от която на Кати не ѝ остана дъх. Усети как потъва сякаш в плаващи пясъци. Устата ѝ се разтвори под настойчивата ласка.

Люк издаде кратък дрезгав звук, който ѝ подсказа колко силно е желанието му и я накара да потрепери. Нещо дълбоко в нея жадуваше да се подчини на неустоимата му мъжественост. Притисна се силно към него и отвърна на чувствената му целувка.

Тя се поколеба за миг, когато той отвори уста, сякаш я подканваше да бъде по-смела. После любопитството ѝ надделя. Внимателно опита вкуса му и постепенно откри вълнуваща топлина, която сякаш се излъчваше от дълбините на тялото му. Загатваше за буен огън, който Кати поиска да докосне. Сгуши се в него и безмълвно помоли за още ласки.

Повторно изтръгналият се от гърдите му стон бе още по-гърлен и дълбок. Ръцете му стиснаха здраво тила ѝ, после пръстите му бавно се пъгнаха под яката на роклята. Кати усети хлад, когато той разкопча ципа на дрехата и оголи гърба ѝ. От топлината на пръстите му, спускащи се бавно по гръбнака, всеки нерв в тялото ѝ сякаш бе пробуден и оголен. Инстинктивно се стегна.

— Отпусни се, скъпа. Този път няма да те карам да бързаш — повдигна леко глава Люк, за да я погледне в очите. — Цялата нощ е пред нас.

Кати се усмихна несигурно, с треперещи устни. Усещаше с бедрата си колко твърд и напрегнат е той и знаеше, че вече е напълно възбуден, но си налага да не бърза заради нея. Това личеше по всяко мускулче на тялото му — от ясно очертаната челюст до широките му рамене. Протегна ръка и помилва лицето му.

— Знаех, че си страстен мъж — прошепна тя, — но досега не съзнавах, че можеш да държиш страстта си под контрол!

Още не беше срещала Джилкрайст, който да умее да сдържа емоциите си. Те винаги ставаха техни жертви.

— Лишената от контрол страст е най-разрушителната сила на света — каза Люк. — Преди много време се научих как да обуздавам чувствата си.

— А какво ще ми кажеш за контролираната страст?

Той отново се усмихна тайнствено.

— Това е най-градивната сила във Вселената. Опитомената страст.

— Никога не бях срещала мъж, който да е успял да покори огъня в себе си — промълви Кати и плъзна ръка от брадичката му към отворената яка на черната му риза. — Ти си уникален, Люк Джилкрайст.

— Ти си тази, която е единствена и неповторима — отговори той и зарови ръце в косите ѝ. — Със сигурност няма друга като теб. В теб също е скрит непробуден огън. Той е горещ и сладък и аз ще го намеря и запаля.

Кати бе запленена от думите му. Беше очарована, че нейните чувства и емоции са невероятно съблазняващи и разгарят страстта на този мъж. Тя никога, абсолютно никога, не бе виждала себе си в подобна светлина.

— Откъде си сигурен, че крия огън в себе си?

— Усещам го — отвърна той. — Чувам го. И го виждам. Той беше в очите ти, когато ме убеждаваше, че е мой дълг да спася компанията „Джилкрайст“. Беше в гласа ти, когато заповяда на Джъстийн да не се унижава пред мен. Този огън пулсира в теб, когато споделяш плановете си за бъдещето. Скъпа, ти си като истински вулкан.

— Не, не мисля — отговори Кати и опря пръсти в гърдите му. Харесваше усещането на твърдите еластични косъмчета, които напипваше под ризата му. — Но се радвам, че си видял пламъци в мен.

— Те са буен огън — прошепна Люк близо до устните ѝ. — И двамата с теб скоро ще бъдем погълнати от огнената му стихия.

— А после? — попита тя тихо. Никога не можеше да престане да мисли за бъдещето. Тревогите ѝ не я напускаха нито за миг, дори в нощ

като тази.

— После ще го укротим за момент. — Едната му ръка леко обгърна гърдата на Кати. — Но само за кратко. Когато си играеш с огъня, половината от удоволствието е да го гледаш как се разпалва и запламтява буйно.

Кати реши да изблъска от съзнанието си всички мисли за бъдещето. Поне веднъж в живота си искаше да съществува единствено в настоящето. Сключи ръце около врата му и пламенно го привлече към себе си.

— Сладка и гореща — повтори той. Докосна зърната ѝ през копринената тъкан на сутиена. Пръстите му се движеха бавно, предизвиквайки и изчаквайки реакцията ѝ.

Кати тръпнеше от ласките му. Осъзна, че иска много повече. Бързо почна да разкопчава копчетата на ризата му и я разтвори. После пожела да го докосне по същия начин, както той я галеше. Люк настръхна под допира на пръстите ѝ. Устните му погълнаха нейните за един дълъг, незабравим миг. Топлите му ръце трескаво галеха гърдите ѝ.

Кати усети как плаващите пясъци ще я погълнат всеки момент. Те я теглеха все по-властно надолу и тя вече не можеше да мръдне от могъщата им хватка. Но добре знаеше, че не иска да се освобождава от тях. Отново се притисна към Люк и потърси още от неговата жар.

В отговор той спусна ръка към коленете ѝ, плъзна я под ефирно леката пола. Продължи нагоре без никакво забавяне. Пръстите му погалиха бедрата и през коприненото бельо потърсиха сърцевината на собствените ѝ пламъци. Дланта му нежно я обгърна.

Кати изстена от удоволствие, когато вълната на удоволствието я погълна.

— Ти вече си влажна! — Люк беше едновременно изненадан, доволен и объркан. — Вече си гореща и влажна. Мога да усетя топлината ти през бикините и дори през проклетия чорапогащник — продължи той и леко я стисна.

— Люк... — Кати едва си поемаше дъх от възбуда.

— Спокойно. Обещах ти, че няма да бързам.

— Не мога да се отпусна, Люк. Чувствам се толкова странно.

— Чувстваш се възбудена — каза той. Разхлаби прегръдките си само за да пъхне ръката си под бельото ѝ.

С бавно и чувствено движение, което само по себе си бе трепетна ласка, смъкна бикините и чорапогащника и ги хвърли на земята. Кати се долепи до тялото му, когато ръката му се върна върху влажното и топло място между бедрата ѝ, и зарови лице в раменете му.

— Стегната си. Но вече си готова — прошепна той в ухото ѝ.

Овлажни пръста си в любовните сокове и ги разтърка върху малкото набъбнало хълмче на желанието ѝ. И повтори това умишлено бавно, влизаше вътре в нея, дразнеше влуденото интимно местенце. Правеше го отново. И отново.

Нежното му изтезание продължи цяла вечност. Кати бе обладана от дива страст. Чувстваше, че ще избухне всеки момент. Тя зарови нокти в гърба на Люк. Почна да го целува трескаво навсякъде — по устните, лицето, гърдите.

— Готова ли си? — попита я той тихо.

— Боже мой, да. Да!

— Сигурна ли си?

Тя го ухапа по долната устна и леко го бутна.

— Да. Хайде, направи го. Сега!

— Добре, любима.

Сякаш през мъгла видя как Люк събува черните си джинси. Чу звука от разкопчаването на ципа и тихото шумолене на найлоновото пакетче, което той разкъса със зъби. Усети как се подготвя да влезе в нея. Жадно зачака да я сграбчи и да я понесе към леглото.

Но Люк остана в креслото. Леко я повдигна и я обърна към себе си. Сложи ръце на бедрата ѝ и я накара да ги разтвори така, че да го обгърнат.

— Какво правиш? — попита Кати. Бе твърде възбудена, за да съзнава действията му.

— Укротявам огъня — отвърна Люк и пламъчетата в очите му блеснаха, отразили полусенките на здрача.

Бавно я привлече към себе си. Тя усети, че дъхът ѝ спира от изненада, когато разбра какво е намислил. Край на илюзиите за леглото. Той щеше да я люби тук, на стола. Стол, за бога! Не можеше да повярва. „Ето какво може да се случи, когато се любиш с магьосници“ — помисли си със закъсняло разкаяние.

Почувства как копието на неговата мъжественост напират да влезе в нея, потръпна и неволно опря ръце на раменете му.

— Толкова си голям — прошепна, изумена от внушителните му размери.

— Не се бой, мила — засмя се Люк с кратък, дрезгав звук. — Ние с теб ще си допаднем идеално.

Кати здраво стисна раменете му и задържайки дъха си, бавно започна да се отпуска върху него. Наистина беше голям. Усещаше как членът му я разтваря, разтяга, пробива си път до самата ѝ сърцевина. Тялото ѝ се напрегна в очакване. Люк бавно я обладаваше, внимателно завладяваше тесния проход. Тя болезнено чувстваше как постепенно навлиза все по-навътре в нея, докато накрая цялата бе изпълнена от него.

— Чувстваш ли огъня, любима? — попита Люк, дъхът му галеше гърлото ѝ. — Остави го да пламне.

Той сграбчи бедрата ѝ и я принуди да се впусне в страстния ритъм на любовната игра. С тихо възклицание на изненада Кати се подчини и се отдаде на омагьосващата езда, която ѝ налагаше този вълшебен див жребец.

Отначало тя не можа да разпознае пламъците на страстта, защото ги изпитваше за първи път в живота си. Изумена от реакцията на собственото си тяло, несигурна какво да очаква след това, шепнеше името му като някакво магическо заклинание.

— Ето това е усещането да танцуваш в огъня — каза Люк. Ръцете му стиснаха хълбоците ѝ още по-здраво. — Не се бой от него, ти си родена да ходиш по жаравата му.

Кати издаде кратък приглушен вик, когато я разтресоха сладостните тръпки на първия ѝ оргазъм. Цялото ѝ тяло пееше триумфалната песен на освобождението, във вените ѝ течеше непозната еуфория, радостта я изпълваше докрай. Някъде в трептящия мрак чу гърлените звуци на мъжко задоволство, които издаваше Люк. Почувства как пръстите му се вкопчиха в хълбоците ѝ със страшна настойчивост. После и той бе разтърсен от силни тръпки.

„Той е мой!“ — мислеше си Кати с победоносно задоволство. В този миг от вечността той ѝ принадлежеше изцяло, без остатък, както и тя на него.

После бавно почна да се спуска надолу, съзнанието ѝ постепенно се замъгли и заличи разтърсващите моменти на върховна възбуда.

Почти не осъзна как след малко Люк я вдигна на ръце и я занесе до леглото. Когато той легна до нея, тя се сгуши в него и се потопи в топлината му. Ръцете му я обгърнаха, сякаш да я предпазят от нещо, и тя заспа.

Дълго след това Люк остана неподвижен, облеган на възглавниците. Едната му ръка прегръщаше Кати, другата бе сгъната под главата му. Гледаше към измитите от дъжда неоновии реклами и правеше онова, което бе свикнал да върши изключително добре през последните години: съсредоточаваше мислите си върху настоящето.

Но сега то изглеждаше някак по-различно. Вече не живееше сам в него. Настоящото означаваше Кати. Люк осъзна, че от много време насам не се е чувствал по-добре. По дяволите, та той за пръв път изпитваше такова нещо! Дори красивата му жена не можа да го дари с такава радост, въпреки перфидната си вещина. Двамата с Ариел правеха страхотен секс, но блаженото чувство на спокойствие, което го бе завладяло сега, напълно липсваше при любенето им. Усещането за пълно задоволство винаги му се изплъзваше. С Ариел винаги се беше чувствал на ръба на несигурността. Животът с нея бе вълнуващ, но изтощителен.

С Кати тези моменти на мир и спокойствие щяха да са основното във връзката им. Покой и тишина щяха да ги владеят, без да се налага да остават един без друг. Мисълта за това го изпълни с радост. Настоящото съвсем определено означаваше Кати.

Освен това означаваше цял куп проблеми.

Мисълта му се рееше свободно. Прехвърли бъдещите си задачи и планове. Върна се на срещата, която бе свикал в ранния следобед с мениджърския екип на „Джилкрайст Гумей“. Анализира и последния си разговор с компютърния специалист, разследващ делата на компанията, когото бе наел, за да открие кой злоупотребява с парите на „Джилкрайст“. Умът на Люк щракаше бързо и точно като мощен компютър. Автоматично, почти без усилие, той прехвърляше данните в главата си, анализираше ги, запаметяваше ги, търсеше ключа към загадката.

После отново разпиля мислите си. И се намръщи в тъмнината.

— Люк, какво не е наред? — попита Кати тихо, в гласа ѝ още се усещаха следите от съня. Тя дори не отвори очи.

— Всичко е наред. Мислех си за разни неща.

— За какво например?

— За много неща.

— Мислеше си за компанията, нали? — попита тя и в гласа ѝ прозвуча нежно обвинение.

— Откъде разбра? — леко се усмихна той.

— Просто уцелих, без да искам. Всичко ще се оправи. Люк. Ще възродиш отново компанията „Джилкрайст“. — Тя доближи още повече глава до гърдите му и се прозя. — Имам ти пълно доверие.

— Наистина ли?

— Да — промърмори тя сънено.

— Какво би направила, ако ти призная, че пет пари не давам какво ще се случи със скъпоценната компания „Джилкрайст“?

— Н-не бих... ти повярвала — заекна от изненада Кати. — Та ти си Джилкрайст! Пое тази работа, защото си член на семейството. И ще дадеш най-доброто, на което си способен, за да спасиш компанията за останалите от твоята фамилия.

— Време е да разбереш нещо, Кати. Аз не се заех с тази работа заради някаква си семейна лоялност. Съгласих се заради теб.

— Заради мен? — Кати широко отвори очи от тези негови думи. Лунната светлина, която се процеждаше през прозорците, отрази смаяното изражение на лицето ѝ. — Сериозно ли говориш?

— Нали чу какво ти казах? — повтори той и я погледна, като страстно искаше тя да го разбере. — Тук съм заради теб.

— Не мога да повярвам — промълви Кати. Досега никой през живота ѝ не ѝ беше казвал подобни думи. Тя не беше от жените, заради които мъжете вършат такива неща.

— Повярвай ми — тихо помоли Люк. — Отначало и аз не го съзнавах, но скоро разбрах истината. Исках те. Една част от мен знаеше, че нямах никакъв шанс да те притежавам, ако откажех да поема ръководството на компанията. Така че направих сделка.

Кати разтвори устни от удивление.

— Сделка ли? Така ли разбираш връзката ни?

— Сключихме споразумение, което ще трае шест месеца.

Кати въздъхна. После сграбчи чаршафите, изправи се в леглото и подви крака под себе си.

— Това е лудост! Не мога да те разбера. Нима ми казваш, че когато ме принуди да се съглася да остана с теб през следващите шест месеца, всъщност си сключил някаква сделка с мен? За да ме накараш да ти стана любовница?

— Позна от първия път — отговори Люк, наблюдавайки я с лениво удовлетворение. Гордостта му бе неимоверно поласкана от факта, че тя изпита оргазъм за пръв път в живота си в неговите прегръдки.

Нямаше нужда Джъстийн да му обяснява колко неопитна е Кати по отношение на сексуалните си преживявания. Той се досети за това още първата нощ, когато я докосна на дивана в дома си. А невинната ѝ изненада, когато потръпна в ръцете му, само потвърди предишните му подозрения.

Люк се наслади на мисълта, че през следващите шест месеца щеше да научи Кати да опознае собствените си страсти и желания. Само при мисълта за това почувства как тялото му отново се втвърдява.

Кати го гледаше сърдито, но изражението на лицето ѝ не се отразяваше върху сексапила, който излъчваше. Косата ѝ падаше на меки разбъркани кичури, чаршафът, който така силно притискаше към себе си, не покриваше дори гърдите ѝ.

— Люк, това, което казваш, е наистина възмутително. Сигурно не говориш сериозно. Хората не вършат такива неща. Не и заради мен във всеки случай!

— Какви неща? — попита той и почна да увива къдриците на косата ѝ около пръста си. Наслаждаваше се на приятното усещане. Косата ѝ бе като коприна.

— Ами не се заемат да спасяват компании само за да получат шанса за шестмесечна афера с жена, която почти не познават — заекна Кати.

— Да, но аз направих точно това — усмихна се Люк.

— Не мога да повярвам — повтори тя за пореден път. — Не съм от онези жени, които провокират такива реакции у мъжете. Особено у мъж като теб!

— Лейди, вие не знаете собствените си скрити сили.

Кати присви очи и го загледа изпитателно.

— А какво щеше да стане, ако не се бях оставила да ме прелъстиш толкова бързо и лесно? Ако устоявах на атаките ти през следващите шест месеца? Какво щеше да направиш тогава?

— Щях да страдам неимоверно — пошегува се Люк. Стисна силно косата ѝ, за да я накара да се притисне по-плътно към гърдите му.

Тя се почувства нежна и беззащитна, усетила нарасналата му твърдост. Миризмата му провокираше нови, непознати усещания у нея. Лежеше покорно и го гледаше с широко разтворени очи.

— Кажи ми, много ли те забавлява цялата тази история? Започнал си всичко това заради моментна прищявка, като предизвикателство, така ли?

Ръката му още по-здраво се преплете в къдриците ѝ. Той се раздвижи и принуди Кати да легне по гръб. После се надвеси над нея.

— Повярвай ми, не смятам, че проблемите на компанията „Джилкрайт“ са забавни. Нито ми е забавно да общувам с Джъстийн и останалите. Нямаше нужда да се забърквам отново с тях, след като през всичките тези години успешно избягвах всякакви контакти с това семейство. Не бих сторил това, за да отговарям на някакво предизвикателство.

— Но защо го направи тогава?

— Казах ти вече. Желаех те! — отговори той. После я целуна нежно и дълбоко. Когато вдигна глава, вече бе напълно възбуден. — И сега продължавам да те желая.

Кати облиза с език долната си устна.

— Само за следващите шест месеца ли?

— Да.

— Не е чак толкова дълго — прошепна тя.

— За мен е — отговори той.

Чудеше се как да ѝ обясни, че след трите години, които прекара потопен в безкрайното настояще, бъдещите шест месеца му изглеждаха като цяла вечност. Това бе най-дългият поглед напред във времето, който той можеше да си представи, че съществува. Но поне знаеше как да ѝ обясни колко силно я желае.

Той я галеше от гърдите до бедрата и опознаваше нежните ѝ заоблености и гладката сатенена кожа. Настани се по-удобно между

бедрата ѝ и бавно спусна ръка от мекия корем надолу към черните косъмчета, които прикриваха най-скъпоценната ѝ тайна.

— Люк... — несигурно се обади Кати.

— Тихо, любов моя — прекъсна я той. — Не искам да говорим за бъдещето. Искам да се съсредоточа върху настоящето.

По-късно Кати се опита да се намести в леглото, но Люк го бе заел почти цялото. Не беше свикнала да дели постелята си с друг човек. Размърда се и почувства топлата му ръка да я обгръща закрилчески. Да се спи с Люк се оказа твърде приятно. „И всъщност е много удобно“ — помисли си.

Разбира се, не повярва на приказките му, че е поел управлението на компанията заради нея, но щеше да мисли върху това по-късно. Тази нощ я беше обзело твърде приятно изтощение, за да лежи будна и да се тормози с такива мисли. Прозя се и отново почна да се унася в сън.

— Кати?

— Какво има? — неясно промърмори тя.

— За какво искаше да говори с теб Дарън?

Беше вече твърде сънена, за да обърне внимание на въпроса му. Отговори почти автоматично, без да се замисли:

— За един заем.

— В какъв размер?

Кати отвори очи, стресната от острия му тон. Съзна, че разговорът ще бъде неприятен и се опита да замаже нещата. За съжаление съзнанието ѝ все още бе в плен на съня.

— Ами... доста голяма сума.

— *Колко голяма?*

— Сто и петдесет хиляди долара — отговори тя, но ѝ се струваше, че друг говори с Люк вместо нея.

— Сто и петдесет хиляди долара — възкликна Люк и рязко се изправи в леглото. — Той поиска такъв огромен заем? Божичко, ще го убия този кучи син!

Кати със закъснение разбра, че е отприщила бурята на гнева му, която нямаше да е по силите ѝ да овладее.

— Успокой се, Люк — опита се да го прекъсне.

— Как да се успокоя? — Той нервно блъсна завивките встрани и скочи от леглото. Без да обръща внимание на голотата си, нервно закрочи из стаята. — Копелето иска сто и петдесет хиляди долара и ти ме караш да остана спокоен! Ще строша всяка костичка по тялото му. Откъде, по дяволите, е очаквал да му дадеш такава голяма сума? И как изобщо му е хрумнала подобна дивотия?

Кати въздъхна. Този разговор щеше да мине много по-леко, ако го бяха започнали по време на утринната закуска. Но беше сигурна, че Люк няма да може да чака толкова дълго, за да разбере как стоят нещата. Тя бавно се изправи, намести се на възглавниците и закри гърдите си със завивките.

— Той добре знае, че няма откъде да му набавя толкова много пари. Дойде с предварително обмислен план.

— Сигурен съм, че е така — рязко отвърна Люк, спря да препуска из стаята и застана прав пред леглото. — И какъв е планът му? Хващам се на бас, че те е молил да отидеш при Джъстийн. Прав ли съм?

Кати се изуми на способността му толкова бързо да направи верните изводи от разсъжденията си.

— Искаше да заема тези пари от Джъстийн, уж за да започна бизнеса си с „Песто Престо“.

— А ако не беше ти, откъде щеше да си осигури тези пари? Мамка му! Ще пребия това копеле!

Кати въздъхна. Люк със сигурност бързо бе схванал основните моменти в цялата ситуация. Не би трябвало да бъде изненадана. Люк бе много добър, когато ставаше въпрос за пари. Наистина много добър.

— Защо са му на Дарън сто и петдесет бона? — продължи да настоява той.

Кати прехапа устни.

— Мисля — почна внимателно, — че се е забъркал в някакви неприятности.

— В какви по-точно?

— Не съм много сигурна. Но става въпрос за търговия с недвижимо имущество и някаква сделка се е провалила. Инвеститорите настояват да получат парите си. Човекът, който е подготвил сделката твърдял, че ако Дарън бързо не внесе дела си от сто и петдесет хиляди, щял да го прати в затвора.

Няколко секунди Люк внимателно обмисляше фактите.

— А защо Дарън лично не се обърне към Джъстийн?

— Не ставай смешен! Той просто не може да го стори. Забъркал се в тази каша именно защото искал да ѝ докаже, че е добър бизнесмен. Дарън никога не би отишъл при баба си или при своите родители. Всички биха си помислили, че е пълен некадърник.

— Той е един проклет идиот, ето какъв е! Освен това е пълен глупак, ако си е въобразявал, че ще му се размине това, че те е използвал, за да оправяш кашите му.

— Чакай, Люк...

— Защо, по дяволите, си е въобразил, че ти с готовност ще му помагаш да се измъкна от тази гадост?

— Ами, аз също му предложих план. Нещо като план.

— Нещо като план! — възкликна Люк и прекара пръсти през косата си. — Не вярвам на ушите си. Добре, казвай направо. Какво възнамеряваш да направиш? Да отидеш при Джъстийн и да ѝ измолиш тези пари ли?

— Не, разбира се. Никога не съм допускала тази възможност. Знаех, че номерът няма да мине.

Той я погледна замислено, после отново закрочи из стаята.

— Номерът можеше и да мине. Джъстийн сигурно щеше да ти даде парите.

— Да, сигурно щеше да го стори. Но аз никога нямаше да измамя баба ти по този начин. Дори с цената на това тя да разбере, че Дарън се е забъркал в такива големи неприятности.

— Да, наистина, забравих колко си лоялна! — отвърна Люк. — Ти продължаваш да мислиш, че си ѝ длъжница, нали? И така — какъв бе твоят план?

Кати реши, че няма смисъл да отлага неизбежното. Трябваше да проведе този разговор, но след като обмисли внимателно всичко. Искаше само да подбере най-подходящия момент, но вече бе попаднала в капан.

— Предложих му да сподели този проблем с теб — обясни тя.

Люк спря внезапно и се върна се към нея.

— С мен? Щеше да ме набъркаш и мен в това безумие, така ли?

— Да. Дарън ти е братовчед. Това е семеен проблем на Джилкрайстови. А ти носиш отговорност за всички проблеми на

Джилкрайстови през следващите шест месеца.

— Как ли пък не! Нося отговорност само за спасяването на компанията „Джилкрайст“ — изръмжа Люк. — Семейните проблеми на фамилията Джилкрайст не са моя грижа. Има разлика между двете неща.

— Не, няма! — твърдо каза Кати. — Компанията „Джилкрайст“ е семейството и семейството е компанията „Джилкрайст“. Сега ти си главата на тази фамилия. По мое мнение проблемът на Дарън е и твой проблем.

— Господи! Искаш ли да знаеш как ще реша проблемите на братовчеда Дарън? Ще го оставя да влезе в затвора, тоя идиот. Ето така ще ги реша!

— Сърдиш се, защото Дарън е дошъл да иска парите от мен, нали? — усмихна се Кати.

— Да се сърдя ли? Иде ми да откъсна главата от раменете му и да я използвам вместо топка за боулинг!

— Това е доста пресилено, не смяташ ли?

— Никак не е пресилено. Това е само началото — отговори Люк, наведе се над леглото и сложи ръце от двете страни на главата ѝ. — Никой няма право да те използва и безнаказано да се измъкне след това.

Кати докосна с длан лицето му.

— Люк, но той е отчаян. Не можеш ли да проявиш малко разбиране, малко състрадание и да усетиш какво преживял? Джъстийн абсолютно щеше да го изключи от сметките си. Може би дори щеше да го лиши от наследство. Тя не би му дала повторен шанс. Той просто искаше да се докаже в света на бизнеса.

— Но доказа, че е задник! Колкото до въпроса ти, не мога да изцеда от сърцето си нито капка съчувствие или разбирателство към този дръвник.

— Все пак ще трябва да направиш нещо, за да му помогнеш — каза Кати.

— Посочи ми поне една причина, поради която трябва да го направя.

— Ами... аз му обещах, че ти ще разрешиш проблема му.

ГЛАВА ІХ

„Ако това бе всяка друга жена на света — мислеше си Люк, — която и да е жена, бих се заклеял, че нарочно ме е използвала.“ Но не можеше да вини един ангел-хранител за нещо, което прави естествено както дишането. Освен това не можеше да пренебрегне факта, че той бе съблазнил Кати, а не тя него. Невъзможно беше да я обвинява, че е използвала женски хитрости, за да постигне това, което си е наумила. Всичко бе плод на собствените му кроежи. Но пред себе си признаваше, че дори да знаеше докъде ще го доведат събитията от предната нощ, въпреки всичко щеше да заведе Кати в леглото.

„По дяволите, беше толкова хубаво!“ Споменът го накара да почувства отново ерекция. Преживяването бе невероятно не само заради това, че от дълго време не беше се любил с жена. Бе по-различно от всичко, което му се беше случвало до този момент. Кати го накара да почувства, че живее. След това той имаше усещането, че ще литне. Поне до мига, в който тя пусна бомбата си.

Господи! Още не можеше да повярва, че прави това.

Люк, облечен в обичайната си униформа от черни джинси и черно поло, подпираше стената във фоайето на един фитнес клуб в центъра на града. Яростта тлееше в него, докато чакаше противника си.

Клубът се намирал недалеч от пазара Пайк Плейс. Подбраните му членове пристигаха в строги тъмни костюми, които после сменяха с ярки спортни дрехи носещи скъпи етикети и марки. Вън на паркинга всички места от първите редици бяха окупирани от микробуси и каравани с ремаркета. Люк забеляза, че всички бяха бели и без номера. Поредната филмова компания правеше снимки в Сиатъл.

В караваните имаше преносими гримьорни и гардероби, както и всевъзможна техника. Кабели, сгъваеми столове и големи черни кутии задръстваха останалите свободни места на паркинга. Бяха дошли дори с подвижната си кухня, въпреки че в момента екипът снимаше

улиците, на които бяха най-добрите ресторанти в Сиатъл. Един от тях, вече обезсмъртен по този начин, бе „Пасифик Рим“.

Люк леко се намръщи, когато се загледа в ресторанта. Мозъкът му бързо превключи на фактите, които му бяха съобщени вчера, по време на срещите с персонала.

— Люк, какво правиш тук?

При звука на изненадания, предпазлив глас на Дарън Люк безмълвно изстена. Кръстоса ръце и се отдръпна от стената.

— Искам да говоря с теб.

— Разбира се. За какво става въпрос? — попита Дарън.

Очевидно току-що бе привършил с тренировките. Косата му все още бе влажна от душа. Беше облечен за работа. Носеше тесен черен панталон, черна риза и вратовръзка. През ръка бе праметнал черното си сако.

— Тук не е удобно — отсече Люк и тръгна към стъклената врата, която водеше навън. — Да намерим някое тихо местенце.

Блъсна вратата и излезе на тротоара. Дарън го последва с предпазливо изражение на лицето.

— За бизнес ли става въпрос? — Той подтичваше с видимо неудоволствие, за да влезе в крачка с братовчед си.

— Може и така да се каже.

Люк зави зад ъгъла и тръгна нагоре по улицата, за да се отдалечи от шумния пазар. След още една пресечка отново зави и тръгна по тиха павирана алея. Крясъците и викове постепенно заглъхваха.

— Кажй де, за какво става въпрос, по дяволите! — настоя Дарън.

— Тази сутрин имах дълъг разговор с Кати.

— Мамка му! — възкликна Дарън. — Тя каза ли ти всичко?

— Каза, че си се набъркал в скандал, свързан с търговията с недвижимо имущество.

— Това не е вярно! — избухна Дарън. — Не беше скандал. Беше законна сделка между почтени партньори, но просто нещата се провалиха. И сега ми трябва малко пари, за да се разплатя с първоначалните купувачи.

— Сто и петдесет бона?

— Боже мой, Люк, това не е чак толкова голяма сума. Не и когато говорим за сделки с недвижимо имущество. Ти поне знаеш това.

— Но е повече от това, с което разполагаш на ръка.

— Така е, по дяволите. Колко са хората, които държат такава сума просто да си седи в банката — промърмори Дарън.

— Кати не е от тях, бъди сигурен — рязко каза Люк и се обърна, за да застане очи в очи с Дарън. — Нямахте право изобщо да я молиш за такава услуга!

— Не беше точно така. Аз не поисках парите директно от нея. Тя не ти ли обясни? — попита Дарън и също спря.

— Накарал си я да излъже Джъстийн, за да ти осигури парите.

— Ами не можеш сам да отида при дъртата вещица. Тя щеше да ми откъсне главата. Кати разбира положението. Тя знае точно каква е Джъстийн.

— Опитал си се да използваш Кати, за да получиш това, което ти трябва.

— Тя умее да се оправя с Джъстийн — сви рамене Дарън. — Поне от време на време.

— Нима? Често ли ти се е случвало да караш Кати да ти намира пари?

— За първи път я моля да ми помогне със средства — промърмори Дарън. — Отчаян съм, нима не разбираш!?

— Разбирам — благо каза Люк. — Набъркваш се в гадости и се обръщаш за малка помощ от ангел-хранителя на Джилкрайстови.

Дарън леко изкриви уста в усмивка.

— Ангел-хранителя ли? Мисля, че това определение приляга отлично на Кати.

Тази усмивка отприщи гнева на Люк. Той се наведе напред. Притисна Дарън с лице към тухлената стена на някаква къща и не му позволи да мръдне. После се наклони до него.

— Трябваше да внимаваш за още нещо в тази ситуация, братовчедо. Преди да решиш да използваш Кати, по-добре разбери кой се грижи за ангел-хранителя, ясно ли ти е?

— Какво ти става, по дяволите! — извика Дарън изненадано. — Да не си откачил?

— Не съм откачил. Само съм малко нервен.

— Майната ти! Да не мислиш, че можеш да влезеш през парадния вход на компанията и всичко да ти бъде поднесено на тепсия? Въобразяваш си, че само защото Джъстийн реши да сложи край на семейната вражда, ти ще поемеш ръководството на

„Джилкрайт“? Аз пък ще ти кажа нещо друго: това няма да стане толкова лесно! По един или друг начин ние ще успеем да предотвратим това.

— Нямайте никакъв шанс! — усмихна се Люк. — На моя страна е вашият ангел-хранител.

— Да не мислиш, че се шегувам? Пусни ме, проклето копеле такова! — изкрещя Дарън и се опита да го ритне с оттренирано движение.

Люк нямаше време да отвърне на удара. Отскочи встрани, за да го избегне, и стисна още по-силно рамото на Дарън, от което братовчед му изгуби равновесие. Дарън залитна, изправи се на крака и отново се опита да удари Люк в корема. Люк се дръпна назад и се наведе ниско, преди противникът му да има време за нова атака. С тясната част на дланите си Люк почна да му нанася бързи удари в долната част на тялото и го принуди да падне на тротоара. Дарън бавно се свлече на колене и се опита да си поеме дъх. Люк понечи да продължи, но спря, когато видя, че двамата вече не са сами на тихата уличка. Семейство на средна възраст се беше появило иззад ъгъла. Лицата им застинаха в шок от видяното току-що.

— Бягай, Етел! — най-сетне успя да се обади мъжът. Произношението му носеше следи от акцента на Средния запад. Очите му ужасено фиксираха Люк. Сграбчи съпругата си за ръка и направи несигурна крачка назад, в опит да се защити при евентуално нападение. — За бога, тичай да намериш полицаи!

Люк изгледа двойката и в съзнанието му изникна сцената, на която тези хора току-що бяха станали свидетели. Двама души, облечени в черно, се биеха като бесни и използваха удари от източните бойни изкуства в самотната улица. Усмихна им се окуражаващо.

— Няма нищо страшно. Успокойте се — каза той и се отдалечи на няколко крачки от братовчед си. После отново пусна чаровна усмивка към ужасените хора. — Ние сме от филмовия екип. Той е звездата, аз съм неговият каскадьор. Просто упражняваме някои от сцените — продължи той и изгледа Дарън. — Нали така?

Дарън също го гледаше с изненада. После хвърли поглед към семейството и направи някакво подобие на усмивка.

— Да. Точно така.

— Наистина ли? И вие сте звездата на филма, така ли? — Жената незабавно се успокои и бръкна в издутото си портмоне, откъдето извади бележник и химикал. После се освободи от ръката на съпруга си, който продължаваше да я стиска за лакътя, и тръгна напред. — Бихте ли ми дал автографа си?

— Филмов екип! Не можа ли да измислиш нещо по-свастно? — изръмжа Дарън, докато си наливаше бира в чашата.

Двамата с Люк бяха седнали в малко ресторантче. По обед то бе препълнено с клиенти — бизнесмени, които идваха тук за обедната си почивка, а приглушеният шум от думите им бе фон, на който можеха да проведат разговора си на спокойствие, без някой да ги чуе.

— Съжалявам. Само това ми хрумна в момента. Ти пък от какво се оплакваш? Нали казах, че ти си звездата?

— Много важно. А знаеш ли какво ми беше, като трябваше да си измислям актьорско име, за да се подпиша в бележника за автографи на двамата? Изобщо не можех да мисля трезво, камо ли да измърдя фалшиво име.

— Как се подписа? — попита Люк.

— Люк Дарън — отговори Дарън и направи кисела гримаса.

— Не е зле. Звучи типично холивудски — одобри Люк, облегна се назад на стола и изгледа братовчед си. — Откъде, по дяволите, си научил карате?

— Занимавам се от няколко години. Когато ме намери, тъкмо излизах от тренировка. — Дарън вдигна чашата си, отпи и я сложи на масата. После внимателно разтри ребрата си. — Нещо ми подсказва, че ти си го учил по-дълго от мен.

— Водя ти с няколко години — съгласи се Люк.

— Именно. Имал си повече време да станеш гаден и подъл. — В тона му личаха грубовати нотки на възхищение. — Не можах да реагирам на някои от хватките, които ми приложи. Откога се занимаваш с бойни изкуства?

— Още от детинство. Бях на десетина години, когато веднъж се сбихме. Боят прерасна в яростна схватка, ченгетата изловиха някои от нас и ни тикнаха в участъка. Баща ми дойде да ме освободи. Вместо да

ми крещи, той ме заведе право в най-близката школа по бойни изкуства и ме записа в курса за начинаещи.

Дарън кимна с разбиране.

— Искал е да те научи как да се грижиш за себе си, нали?

— Не съвсем — леко се усмихна Люк. — Каза ми, че за един Джилкрайст най-важно е да знае как да избегне неприятностите. Той бе преценил, че бойните изкуства ще ме научат на дисциплина и самоконтрол.

— Без майтап! — възкликна Дарън. — Обаче май намеренията му са се провалили.

— Нищо подобно. След като оставих главата на раменете ти, без да я откъсна, едва ли имаш право да казваш това. Ако толкова дълго време не бях обучаван на дисциплина и самоконтрол, лошо ти се пишеше.

— Боже мой, ама ти наистина откачи, когато разбра, че съм ходил за парите при Кати.

— Наистина откачих.

— Преди да го направя, опитах всичко, за което можах да се сетя — промърмори Дарън. — Но брокерът казва, че човекът, който е подготвил сделката, яко го натиска за парите. Казва да му ги дадем колкото може по-скоро и ни заплашва със съд и затвор. Какво трябваше да сторя, по дяволите?

— Време е да научиш нещо, братовчеде — отговори Люк и обгърна с пръсти студената чаша бира. — След като сам си се наврял в мръсотията, трябва да знаеш как сам да излезеш оттам и да се очистиш от нея. Не бива да разчиташ само на ангел-хранители.

— И как предлагаш да се оправя с цялата бъркотия? — намръщено попита Дарън.

— В света на бизнеса не можеш да се защитаващ с удари от карате — каза Люк. — Използвай наличната информация. Разкажи ми всичко за партньорите си в тази сделка с недвижимо имущество.

— Защо? — колебливо попита Дарън.

— Защото очевидно до гуша си затънал сред алигатори. За да се предпазиш от бъдещи неприятни инциденти като този, ще те науча как да пресушиш блатото.

Кати разглеждаше блестящата ваза и бе напълно погълната от ярките искрящи цветове, в които проблясваше стъклото. Грациозна и елегантна, вазата бе висока почти три фута. Отразяваше светлината във всички посоки. „Това е едно от най-красивите произведения, сътворени от Хейдън“ — помисли си тя.

Изолирана върху обикновен бял пиедестал в центъра на галерията, вазата разкриваше цялото си великолепиe. На по-ниски постаменти в чисто бялата зала бяха поставени и други вази, дискретно подчертаващи красотата ѝ. Морийн знаеше как по най-добър начин да представи произведенията на Хейдън.

В дъното на залата самата Морийн обясняваше нещо на млада двойка купувачи. Тя бе облечена в черен копринен костюм, с който правеше страхотно впечатление в снежнобялата обстановка. След малко семейството реши да купи изящна ваза в кехлибарено-зелени краски. Морийн се усмихна със задоволство, когато въведе информацията от покупката в компютъра, поставен на облицования с бяла теракота плот. Изчака клиентите ѝ да си тръгнат и веднага се обърна към Кати, която разглеждаше малка ваза, изрисувана в червено-златни тонове.

— Слава богу, че си получила съобщението ми — почна тя без встъпление. — Много се страхувах да не би вече да си напуснала града.

— Люк ще ме вземе от хотела след час — каза Кати и погледна часовника си. — Какво не е наред, Морийн?

— Искам да си поговорим за Идън — злоецо стисна устни Морийн. — Много се тревожа за нея. Когато научих, че си тук по работа, реших, че днес ще можем да говорим по този проблем.

— Вчера видях Идън в кабинета ѝ. Малко е напрегната, но иначе изглежда съвсем добре.

— Никак не е добре — отсече Морийн. — Има някакви големи неприятности, а не желае да сподели проблемите си с мен. Но мисля, че се досещам за естеството им. Споменала нещо на Дарън, което ме кара да си мисля, че напоследък отново се среща с онзи отвратителен Нейт Атууд.

Кати се намръщи, защото си спомни думите на Фрейзър, че е видял Идън да влиза в такси с Нейт.

— Това е нелогично, Морийн. Защо ѝ е пак да се обвързва с Нейт след всичко, което преживя покрай развода си?

— Един Господ знае. Знаеш колко много го искаше тя преди година.

— Не съм забравила, повярвай ми — горчиво се усмихна Кати.

— Боже мой! — възкликна Морийн с недоумение. — Не е възможно още да си разстроена от тази стара неприятна история!

— Права си. Вече не съм разстроена.

— И не би трябвало. Бъди разумна, скъпа моя. Идън си мислеше, че е влюбена.

— И това обяснява всичко, така ли? Нищо не е в състояние да застане на пътя на една Джилкрайст, която е подарила сърцето си някому.

— Ако питаш мен, Идън има право, като смята, че си късметлийка — троснато реагира Морийн. — Моята дъщеря пострада. Онзи ужасен мъж настоял за брак с нея само защото е от семейство Джилкрайст.

— Това се оказа единствената причина — сухо се съгласи Кати.

— Той си беше въобразил, че като вземе дъщеря ми за жена, ще може да се докопа до част от компанията. Гадно я използва, а после я захвърли.

— Да. Мисля, че преценката ти за ситуацията е вярна — каза Кати, вдигна поглед и замислено изгледа Морийн. — Но всичко това вече е известно и на Идън. Вчера и тя ми повтори как се чувствала използвана от Нейт. Нямаме причини да мислим, че отново би се върнала при него.

— Но те пак се срещат, това е факт. Нещо става — поклати глава Морийн, — сигурна съм.

— Дори да си права, какво очакваш да направя аз?

— Искам да спреш Нейт Атууд. Каквито и да са намеренията му.

— Аз? Да го спра? — изумено попита Кати. — Как мога да го направя?

— Много просто. Човек като него разбира само от едно — от пари. Искам да отидеш при него и да му предложиш някаква голяма сума, за да остави дъщеря ми на мира.

Кати бе толкова изненадана от чутото, че бързо отстъпи назад и се блъсна в един от белите пиедестали. Оранжево-зелената ваза на

върха му застрашително се разклати и политна надолу.

— Внимавай! — изкрещя Морийн разтревожено и вдигна ръка към гърлото си. — Хвани я!

Кати вече се беше обърнала с протегнати ръце. Вазата падна в тях. Кати въздъхна с облекчение и внимателно я върна обратно на пиедестала.

— Извинявам се — каза тя.

— Боже мой, това е едно от най-хубавите произведения на Хейдън! Трябва да си по-внимателна, Кати. Тази ваза струва пет хиляди долара.

— Толкова много? Може би трябва да предложиш няколко от тези вази на Нейт, вместо да му даваш пари.

— Това е идея — сериозно кимна Морийн. — Но проблемът е, че не знам точно колко пари да му предложи. Той е много алчен, а не получи нищо при развода с Идън.

— Защото Джъстийн му пусна адвокатите си. Морийн, ако смяташ, че е възникнал истински проблем с Нейт, защо лично не отидеш при Джъстийн да ѝ разкажеш всичко?

— Да не си полудяла! — широко разтвори очи Морийн. — Тя ще се ядоса на всички ни, ако научи, че Атууд отново ни създава неприятности. Още не може да прости на Идън, че се омъжи за него пряко волята ѝ.

— Зная — въздъхна Кати.

Морийн за миг притвори очи от мъка.

— Нито позволи на Хейдън и мен да забравим, че ни обвинява за това, че не сме спрели тази връзка още преди да се стигне до женитба. Сигурно старата вещица никога не забравя и не прощава.

— Типична представителка на фамилията Джилкрайст — каза Кати и направи неуспешен опит да се усмихне.

— Никак не е смешно, Кати. Ако Нейт Атууд отново пусне пипалата си към дъщеря ми, страх ме е дори да си помисля какво може да се случи. Това ще е окончателната капка, от която търпението на Джъстийн ще прелее. Тя сигурно ще лиши от наследство всички ни!

— Стига, Морийн. Тя не може да лиши от наследство деветдесет процента от семейството си.

— Защо не? Вече няма нужда от нас, след като се върна скъпоценният ѝ внук. Джъстийн ясно демонстрира, че предпочита

Копелето пред всеки един от нас.

— Това е синдромът на блудния син. Люк беше този, когото тя не успя да получи, затова сега се е съсредоточила върху него. Но това не означава, че ще пренебрегне останалите членове от фамилията и ще ви обезнаследи.

— Ще го направи, ако бъде допълнително раздразнена от някого, Кати! — възкликна Морийн отчаяно. — Тя вече е лишавала от наследство семейството си. И пак се кани да го стори.

— Говориш за това, как е изритала родителите на Люк от списъка на наследниците си, нали? — попита Кати намръщено.

— Да. Ти дори не беше родена. Но аз току-що се бях сгодила с Хейдън. Присъствах на онази несъстояла се сватба, на която бащата на Люк така и не се появи. Видях колко вбесена бе Джъстийн. Никога не бях срещала такава ярост, дори у един Джилкрайст.

— Предполагам, че атмосферата е била доста мрачна — каза Кати и прехапа устни.

— Бе точно толкова мрачна, както и месец след това, когато баща му доведе Клио в имението. Искаше да я представи на Джъстийн и на всички нас — продължи Морийн и се отпусна на ниска бяла скамейка, поставена до стената. Пръстите ѝ трепереха, лицето ѝ бе напрегнато.

— Сигурно е било ужасно изживяване за всички? — попита Кати и бавно седна до нея.

— Искрено съжалих Клио в онзи момент, казвам ти самата истина — тихо продължи Морийн. — Горката жена не знаеше дори какво я очаква. Никога няма да забравя как изправено стоеше, когато Джъстийн се обърна към нея и я нападна. Нарече я с най-ужасни имена. Заяви, че никое от децата ѝ никога няма да бъде наследник на богатствата на Джилкрайстови.

— Как реагира Клио?

— Държа се много храбро, докато Джъстийн произнасяше присъдата си — поклати глава Морийн. — Когато всичко свърши, тя изгледа Джъстийн и ѝ каза, че я съжالياва. И добави, че най-злите врагове на Джилкрайстови са самите те. Торнтън я взе под ръка и я изведе от дневната. Никога повече не ги видяхме.

— Колко тъжно! — въздъхна Кати.

„И какъв типично драматичен Джилкрайстов момент“ — помисли си същевременно.

Морийн втренчено гледаше вазата пред себе си, която грееше, обляна в светлина.

— През онзи ден научих урока си — каза тя. — Разбрах, че Джъстийн никога няма да прости на снахата, която прегреши с нещо пред нея. Заклех се, че никога няма да ѝ дам повод да се отнесе с мен така, както направи с Клио.

— Знам, че не ми влиза в работата — Кати погледна към гордия профил на Морийн, — но защо изобщо се реши на брак с Хейдън? Защо пожела да се омъжиш за един Джилкрайст, след като видя какво е станало през онзи ден?

— Обичах Хейдън и виждах гения в него. Знаех, че не мога да си тръгна и да го изоставя на онази стара бойна томахавка. Джъстийн щеше да се опита да унищожи таланта му, за да го принуди да заеме мястото на брат си Торнтън.

— И ти се омъжи за него, за да го предпазиш от Джъстийн?

— Обичах го. Омъжих се за него, за да може да развие таланта си на творец и да се наложи като такъв. Той щеше да се съсипе, ако насила го бяха накарали да поеме управлението на компанията „Джилкрайст“ — прошепна Морийн и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Така е — нежно каза Кати, защото знаеше, че това е самата истина. Без да спира да мисли за това, тя протегна ръка и прегърна Морийн през раменете.

— Нямах представа колко сили ми бяха необходими, за да предпазвам Хейдън и същевременно да успокоявам Джъстийн през всичките тези години. Бях сигурна, че ще я зарадвам с внуци, и се надявах тя най-сетне да е доволна от мен. Навявах се, че ще съсредоточи вниманието си върху тях. Дори си мисля, че тя сериозно възнамеряваше да направи Дарън свой наследник.

— И тогава Торнтън и жена му загинаха в онази катастрофа и всичко се промени — бързо заключи Кати. Съчувствено потупа Морийн по рамото.

— Изведнъж тя реши, че трябва да направи всичко възможно, за да връчи на Люк компанията — въздъхна Морийн. — На това копеле! Клио най-сетне отмъсти на всички ни, макар и след толкова години. Синът ѝ сега е начело на „Джилкрайст“. А аз се опитвам да предпазя семейството си от Джъстийн.

Кати дълго седя мълчаливо и се опита да вникне в ситуацията.

— Ти напълно ли си сигурна, че Идън отново се среща с Нейт Атууд?

— Не — отговори Морийн, извади от джоба си носна кърпичка и издуха носа си. — Не съм абсолютно сигурна.

— Тогава опитай се да разбереш дали това е вярно — внимателно я посъветва Кати. — Обади ми се, когато научиш нещо със сигурност. Ще видя какво мога да направя.

Морийн избърса сълзите си и се усмихна с потрепващи устни.

— Благодаря ти, Кати! Знаех, че мога да разчитам на теб. Винаги си ни помагала в напрегнати моменти. Няма да кажеш никому нито дума за разговора ни, нали?

— Не, разбира се.

Кати изчака черният ягуар на Люк да тръгне на север към Драгън Бей, преди да се опита да заговори шефа си. Само един поглед към строгия му профил ѝ бе достатъчен, за да я предупреди, че не е в добро настроение. Но тя отдавна бе свикнала с настроенията на Джилкрайстови.

— Как мина срещата с Дарън? — попита тревожно, след като колата плавно се включи в междуградската магистрала.

— Братовчедът Дарън и аз постигнахме нещо, което често се определя като разумно споразумение — отвърна Люк.

— Много се радвам, Люк — с видимо облекчение се отпусна Кати на седалката. — Бях доста загрижена. Нали разбра, той го е направил за хубаво. Само е искал да се докаже.

— Да — промърмори неясно Люк.

— И какъв точно е планът ви? — попита тя и отново се напрегна.

— В момента той все още го обмисля.

— Но ти ще му помогнеш да се оправи, нали? — притеснено продължи Кати.

Люк повдигна вежди и натисна газта, за да задмине някакъв камион.

— Да речем просто, че съм му показал вярната посока. Той сам ще довърши останалото.

— Не разбирам.

— Забъркал се е в тая каша, защото се е доверил на някакъв експерт на име Майло Найл. Оня го излъгал. Това си е типична нечестна сделка, която носи всички характерни белези на непочтената игра. Създадена е точно за такива наивни глупаци като Дарън, които си въобразяват, че с един удар могат да поемат управлението на бизнес империи и да удържат юздите им.

— Как е станала измамата?

— Найл е представил сделка на партньорите си, която е твърде апетитна, за да е истинска. Искал им смешно малки суми за начало. Обещал им огромни дивиденди след успешния край. Неумели аматьори като Дарън налапали въдицата, после им казали, че сделката се проваля. Но им заявили, че и те като равностойни партньори носят отговорност.

— После са им казали, че трябва да дадат парите, за да платят на невинните хора, които вече са купили въпросната недвижима собственост — веднага се сети Кати и отметна кичур коса зад ухото си. — И са ги заплашили със затвор.

— Именно. Номерът е, че няма никакви невинни и нищо неподозиращи купувачи. Няма никакъв проект за развитие. Има само Найл. Той събира каквото може от различните партньори и изчезва. Отива някъде другаде и отново залага капана си.

— Мили боже! — възкликна Кати шокирано. — И горкият Дарън се е хванал на въдицата му?

— Така е.

— А ти как разбра, че всичко е измама?

— Проведох малко разследване. Каквото и Дарън би трябвало да направи, когато Найл за пръв път се е свързал с него чрез брокерите си. Партньорската сделка на Найл е абсолютна измама. Вятър и мъгла. Дарън е в безопасност.

— Сигурно е бил много щастлив, когато го е разбрал.

— Все още не го е разбрал — кратко отговори Люк.

— Нима не си му казал? Люк, защо го караш да чака? Знаеш колко е притеснен от цялата история.

— Няма да му навреди, ако се попритесни още малко. Аз го научих как да направи необходимите разкрития, ако иска да спаси задника си. След няколко дни той ще открие, че е на чисто, ако следва

информацията, от която му казах, че се нуждае. А междувременно той сигурно ще понаучи още нещичко.

Няколко минути Кати обмисля казаното. Фактът, че Дарън е в безопасност, бе чудесна новина. Но това, че все още не му е известно, изглеждаше жестоко. Може би довечера трябваше да му звънне и да му съобщи истината.

— Дори не си го помисляй, скъпа!

— За какво говориш?

— Мога да чета по лицето ти като по разтворена книга. Но ти няма да се обаждаш на Дарън и да му казваш това, което току-що научи от мен. Той ще научи урока си по най-трудния начин. А ангел-хранителят на Джилкрайстови ще стои настрана от тази история.

— Но, Люк...

— Забрави! Това е заповед, Кати. Ти ме помоли да помогна и аз го направих. Сега не можеш да се отметнеш. Ако не ти харесва как разрешавам проблемите, жалко за теб самата.

— Ще си спомня за похватите ти другия път, когато възникне проблем — сърдито промърмори тя.

— Направи го — неочаквано се ухили Люк.

Тя не хареса усмивката му. Реши да смени темата.

— Вчерашният маратон от срещи даде ли ти някаква нова информация?

— Не съвсем. Убеден съм, че проблемите, които имаме в ресторантите и особено в „Джилкрайст Гумей“, са следствие от криминални действия. Не става въпрос за липса на късмет или дори за лошо управление.

— О, боже мой, значи продължаваш с разследванията си? И все още ли мислиш, че някой от семейството стои зад тези проблеми? — колебливо попита Кати.

— Да кажем само, че все още не съм открил виновника.

— Но, Люк, единствените членове на семейството, които са в бизнеса, са Дарън и Идън. Те не биха сторили подобно нещо.

— Не съм толкова сигурен в това. Но ти грешиш, ако смяташ, че те са единствените Джилкрайстови, заподозрени в случая. Морийн и Хейдън са свързани с компанията от десетилетия. Те не работят директно за „Джилкрайст“, но от години имат достъп до

жизненоважна информация. А в днешния компютъризиран свят това е достатъчно за всеки, който иска да създаде неприятности.

— Защо им е на тях да предизвикват неприятности в компанията?

— Какво ще кажеш за малкия сладък мотив на отмъщението? Може и да не си го забелязала, ангелче, но не всички в семейството мислят Джъстийн за светица.

Кати премигна, като се сети за безсилния гняв и страх на Морийн от Джъстийн. Освен това си спомни и компютъра в галерията ѝ.

— Предполагам, че си прав — измърмори колебливо.

— Разбира се, че съм прав. Никога не греша, щом става въпрос за бизнес. А сега нека си поприказваме за нещо много по-интересно, отколкото за Дарън и за останалата част от семейството.

— За какво по-точно?

— За нас.

Кати се опита да прикрие незабележимата тръпка, минала през тялото ѝ. Усилено се опитваше да не мисли за връзката си с Люк. В същото време знаеше, че рано или късно трябваше да направи и това. Очакваше предстоящият разговор и застана като на тръни.

— Какво има да говорим за нас?

— Искам още тук да изясним някои неща. Не искам да има неразбирателство. Сега сме заедно, Кати. Аз и ти.

Настойчивостта просто бликаше от думите му и я влечеше неудържимо към него. Тя се опита да балансира растящото си желание със здрав разум.

— Не мисля, че ще ти хареса да имаш любовна връзка с мен — предупреди го внимателно.

— Защо, по дяволите? — изгледа я той изненадано.

— Защото аз не се оставям на страстта по начин, който би допаднал на един Джилкрайст — обясни тя.

— Не се тревожи как проявяваш страстта си. Снощи се справи блестящо.

Кати пламна и се загледа в пътя пред себе си.

— Нямах това предвид, Люк. Не мога да се хвърля в безразсъдна авантюра. Грижа се за брат си, нали не си забравил? Трябва да му давам подходящ пример.

— Но той вече е мъж, Кати. А ти си зряла жена. Не е необходимо да му даваш отчет за личния си живот.

— Нима не разбираш? Аз не съм свикнала на такъв живот. Не искам Мат да ни засече някоя сутрин. Ти няма да можеш да оставаш у дома нощем. Нито аз ще преспивам в къщата ти.

— С други думи, ще трябва да се крием?

— Ще трябва да сме дискретни — уточни тя. — При това много дискретни.

Повдигна брадичка и усети, че долната ѝ устна трепери. Знаеше, че нищо няма да излезе от тази работа.

— Аз ти казах, че не би ти харесало да продължиш връзката си с мен. Ще те разбере, естествено, ако още сега ме уведомиш, че приключваме всичко веднага.

— Няма да стане.

— Люк, и за двама ни ще е по-добре, ако направиш точно така. Миналата нощ бе нещо много специално за мен, сигурно си разбрал. Но истината е, че сме твърде различни. Нямаме нищо общо. Така или иначе ще се разделим. Сам каза, че след шест месеца историята приключва...

— Виж, Кати...

— За да съм честна, ще ти призная, че предпочитам да я приключим сега. Не искам да си начумерен само защото не си получил това, което си пожелал мимолетно.

За нейна изненада той ѝ се усмихна пленително, от което тя усети как сърцето ѝ лудо взе да препуска.

— Ако се тревожиш само за това, успокой топката, ангелче. Аз ще се погрижа за емоционалната страна на нещата. Обещавам да не се муся само защото не можеш да прекараш нощта в леглото ми.

— Какво означава това? — попита Кати с подозрение.

— Означава, че ако настояваш да се крием, ще се крием. Поне за известно време.

ГЛАВА X

Два дни по-късно Лиз надникна в кабинета на Кати и я предупреди:

— Кати, Джъстийн току-що прати да го повикат. След няколко минути ще дойде да ѝ даде пълен отчет. Това е!

— Благодаря ти, Лиз. — Кати скочи на крака.

— Няма проблеми — усмихна се секретарката. — След като вече вдигам и твоите, и неговите телефони, аз съм безценен източник на информация. Най-важната брънка във веригата на компанията! Незаменимата ѝ придобивка! Лоялна и предана помощничка, която е готова на всичко, за да угоди на шефа си.

— Ако намекаш за увеличение — каза Кати и тръгна към вратата, — обърни се към господин Джилкрайст и спести словоизлиянията си за него. Вече той се грижи за нещата от този род.

— Така е, но след като го анализирах, стигнах до заключението, че е като котенце в ръцете ти. Така че, кажи му две добри думи за мен, моля те.

Кати спря от изненада точно на изхода.

— До какви заключения спомена, че си стигнала?

— Чу ме — отговори Лиз и вдигна книгата, която лежеше на бюрото ѝ. Разтвори я и продължи: — Ти знаеш как да се оправяш с него точно както и с останалите от вечерското сбирще Джилкрайстови.

Кати почувства, че цялата става огненочервена от срам. Хвърли поглед на заглавието на книгата и прочете: „Завръщане в джунглата. Психология на мъжко/женската сексуална движеща сила в съвременния свят“.

— За какво става въпрос в нея? — попита подозрително.

— Опитай се да познаеш. В класа ми по психология през тази седмица ще изучаваме човешките сексуални взаимоотношения. В книгата пише, че мъжете и в днешно време се ръководят само от шепа наистина примитивни инстинкти и хормони. Въпреки че съвременната

психология е изписала цял куп нови теории за сексуалното поведение, това се оказва самата истина.

— За бога, Лиз, какви ги приказваш!

Лиз разтвори на някаква страница по средата на книгата.

— Чуй това. Цитирам: „Мъжът при преследването на жената има животинско поведение.“ Или: „След като е подбрал съответната партньорка, изпълнява рицарски ритуали, за да привлече благоразположението ѝ и се бие с всички други мъжкари, които правят опит да се доберат до нея.“ — Тя шумно затвори книгата. — Ужасно, не смяташ ли? Тръпки ме побиват, като си го помисля.

Кати посегна към дръжката на вратата.

— Сигурно — съгласи се намусено. — Кажи ми, когато почнеш да разискваш с класа си нещо по-различно. Примерно защо плъховете се мотаят из лабиринтите.

— Всъщност, мисля, че ще се занимаваме с поведението на социопатите и другите форми на асоциалните типове. Знаеш ли какво е социопат?

— Чувала съм този термин. Някой, който няма съвест.

— Знаеш ли, не бих се изненадала, ако старото ни приятелче Нейт Атууд се окаже типичен пример за социопат. Той отговаря на клиничната дефиниция — заяви Лиз с най-добрия си поучителен тон. — Чаровен, интелигентен и абсолютно лишен от съвест. Хладнокръвен като влечуго.

Кати щеше да се съгласи, но нещо я възпря.

— Не, не мисля така. Нейт не е хладнокръвен. Той работеше по своя собствена програма, спазваше я, защото това бе нещо много важно за него, но не смятам, че искаше да ме нарани.

— Винаги търсиш доброто у хората, в това е проблемът ти — поклати глава Лиз. — Горката Идън! Животът ѝ с този мъж сигурно е бил ужасен. Ти си щастлива, че успя да се опазиш от пипалата му.

— Всички ми го повтаряте — промърмори Кати. — Извини ме, трябва да говоря с Люк — каза тя и забързано тръгна по коридора.

Почука на вратата на кабинета му и отвътре се чу:

— Влизай.

Кати отвори вратата, но задържа ръка на дръжката. Люк вдигна глава от папката, която лежеше разтворена на бюрото му. Очите му блеснаха, когато я видя. Погледът му направо я разсъбличаше. Горещца

вълна обля Кати. Не я беше любил, откакто се върнаха от Сиатъл, но я гледаше така, сякаш тя му принадлежи.

„Боже мой — помисли си Кати, — обеща да бъде дискретен, но ако се държи така, всички ще се досетят за връзката между нас.“ Проблемът при общуването с Джилкрайстови бе, че никога не можеха да се въздържат.

— Какво има, Кати?

— Лиз ми каза, че ще слизаш долу при Джъстийн.

— След няколко минути. Тя ме помоли за обичайния доклад и аз смятам, че от време на време съм длъжен да ѝ го представям. Ако си спомняш, тя е тази, която притежава компанията „Джилкрайст“.

Кати пусна дръжката на вратата и се приближи към бюрото.

— Люк, не искам да ѝ споменаваш за подозренията си. Поне не още.

— Нима? — Той се облегна на креслото си и внимателно я огледа.

— Да. Изчакай да приключиш с разследването, за да можеш със сигурност да твърдиш кой е виновен за проблемите с ресторантите и най-вече с „Джилкрайст Гумей“. Няма защо да я караме да мисли, че зад това се крие някой от семейството ѝ. Може и да грешиш в края на краищата.

— Вероятността е минимална.

Кати го изгледа.

— Недей да си толкова дяволски арогантен. Аз пък мисля, че грешиш. Докато не открием какво точно се върши, не трябва да притесняваш Джъстийн с излишни тревоги. Тя ще полудее, ако разбере, че има предател в семейството.

— Какво предлагаш да направя?

— Нямам представа... — Кати направи неопределен жест с ръка.
— Впрочем не, имам. Прикрий проблемите за момента. Кажу, че държиш нещата под контрол.

— Да я лъжа? — повдигна Люк иронично вежди. — О, Кати, това не са ангелските ти приказки, с които съм свикнал.

— Не е необходимо да я лъжеш директно. Просто ѝ кажи, че все още събираш информация. Което си е самата истина. — Тя се наведе напред и постави ръце на бюрото му. — Има и още нещо. Искам да ми

обещаеш, че няма да й споменаваш нищо за проблемите на Дарън. Тя ще се разстрои и никой не може да каже какво би могла да предприеме.

Няколко секунди Люк обмисляше инструкциите ѝ.

— Я да видя сега дали съм те разбрал правилно. Не бива да ѝ казвам, че според мен някой член на семейството краде от компанията.

— Точно така.

— И трябва да избягвам да споменавам за ситуацията, в която се намира Дарън.

— Правилно — бързо кимна с глава Кати, доволна, че той е схванал всичко.

— Има ли още нещо, за което ще ме помолиш да си трая? — учтиво попита Люк.

— Мисля, че това е всичко — отговори Кати, след като помисли малко.

— Добре. Ще изпълня нарежданията ти.

— Ще го направиш ли? — усмихна се тя с облекчение.

— Ако ми обясниш защо трябва да мълча за всичко това.

— Какво? — ядосано възкликна Кати.

— Дай ми смислено обяснение защо трябва да си държа устата затворена за отклоняването на средства от компанията, за мошеничеството и за изключително слабото представяне на един определен член на семейството в бизнеса, и аз ще го сторя — настоя Люк.

— Какви причини и обяснения ти трябвават? — с подозрителен тон попита Кати.

— Аз нямам твоя висок морал и съм склонен към взимане на подкупи. Покани ме на среща — предложи той.

Кати се изчерви.

— Среща, значи. Добре. Вече ти обясних, че ще ми е много трудно да издържа връзката с теб.

— Поправка. Ти каза, че ще ми е много трудно да намирам възможност да се любим. А точно в момента аз говоря за покана за вечеря.

— О! — възкликна Кати.

— Само това ли можеш да кажеш?

Тя прикри усмивката си.

— Не, но просто съм изненадана. Не мога да си те представя на най-обикновена вечеря в домашна обстановка.

— Какво според теб ям аз за вечеря?

— Може би пиеш кръв? — предположи с невинно изражение Кати.

Люк се надигна от креслото.

Тя отбранително опря ръце в гърдите му.

— Само се пошегувах! — възкликна бързо. — Добре, ела на вечеря довечера. Ще ти предложи някои от новите си сосове.

— Сделката е сключена. Мълчанието ми по определените теми пред Джъстин е възнаградено с покана за вечеря довечера. Струва ми се, че е честно.

Кати се поколеба.

— Нали знаеш, че брат ми ще е там? — попита тя. — Няма да сме сами. И ще трябва да си тръгнеш към десет. Сам.

Люк се изправи и заобиколи бюрото си.

— Казах ти вече, аз ще се погрижа за организацията на сексуалния ни живот — обясни той и леко докосна с устни страната ѝ. — Ти имаш грижа само за вечерята.

И излезе от кабинета, преди Кати да успее да измисли подходящ отговор.

След като Люк си излезе, Кати се замисли. Разбра, че не знае какъв ще е следващият ход на Люк. Вярно, тя нямаше опит във връзките си с мъжете, но имаше богати познания за страстната природа на фамилия Джилкрайстови. Те бяха непредсказуеми, когато чувствата ги завладееха. Бе убедена, че ако Люк си науми да я има, нищо няма да е в състояние да му попречи да изпълни намерението си.

А това, което той искаше от нея, очевидно беше само секс. Но за нейна изненада не беше настоявал да правят любов, откакто се бяха върнали от Сиатъл. Всъщност, това бе първият намек на ловеца, че ще подгони дивеча. Джилкрайст, който умее да държи под контрол страстите си, бе аномалия, това не можеше да си го обясни. Кати осъзна, че един такъв Джилкрайст е много по-опасен от обикновените Джилкрайстови.

Върна се в кабинета си и седна зад бюрото. Не я свърташе на едно място. Какво не би дала, само да можеше да разбере какво точно докладва Люк на баба си сега.

След като изтръгна от него обещанието да си трае за подозренията си и за трудното положение на Дарън, не вярваше, че той ще наруши дадената дума. Освен това обаче бе сигурна, че Джъстийн ще иска по-категорични отговори на въпросите, които задава. Тя щеше да настоява да разбере всичко за състоянието на компанията и за плановете на Люк по спасяването ѝ. Джъстийн умееше да бъде изключително настоятелна. Но и Люк можеше да мълчи като риба, когато пожелае.

След четиридесет минути Кати чу стъпки пред вратата на кабинета си. Люк се връщаше. Сигурно е решил да ѝ се обади, за да ѝ каже, че е изпълнил инструкциите ѝ. Усмихна се със задоволство.

— Здравсти, Кати! — Беше Дарън, ухилен и щастлив. — Люк го няма в офиса му и си помислих, че ако намина при теб, сигурно ще го намеря. Ще го почакам, докато се върне.

— Разбира се, сядай. Какво правиш тук, Дарън?

— Дойдох, за да уведомя Люк докъде съм стигнал с историята около Майло Найл — отговори Дарън. — Мамка му, няма да повярваш, но Копелето се оказа прав за Найл. Оня тип излезе фалшив като банкнота от три долара. Боже, как се бях забъркал в оная каша! Но повече няма да го повторя.

— Значи не трябва да му възстановяваш тези сто и петдесет хиляди долара?

— Не, по дяволите! — Дарън пхна ръце в джобовете си и протегна крака напред. — Не му дължа нищичко. Няма никакви невинни купувачи, останали на сухо, защото няма никакъв проект.

— Слава богу! — каза Кати.

— Да, всичко се оказа измислено и на хартия. Люк ми каза, че когато събера цялата необходима информация, трябва да се обърна към властите. Но освен това ме предупреди, че дотогава Найл сигурно ще е изчезнал нанякъде и инспекторите няма да могат да предприемат нищо. Типове като Найл вършат измамите си с години, преди да бъдат заловени. Той вече сигурно е в друг щат. Брокерът, когото е използвал като посредник, обаче ми изглежда честен човек. Бил е междинната ни връзка и не е знаел нищо за далаверите на оня. Просто се е опитвал да осъществи онова, което според него е било честна сделка.

— Дарън, не можеш да си представиш колко съм щастлива, че всичко се оправи.

— Ти ли си щастлива? Вярвай ми, това е нищо в сравнение с моето щастие. Поне тогава, когато не се чувствам като пълен идиот.

— Не си идиот, Дарън. Всеки може да бъде заблуден от умел мошеник.

— Хващам се на бас, че Люк не би се хванал на въдицата му. Той знае какво върши.

Кати повдигна учудено вежди, долавяйки нотки на уважение в тона на Дарън.

— Така е, интелигентността му е пословична — сухо се съгласи тя.

— Интелигентен ли? Копелето е абсолютен гений. Ще ти кажа, че със сигурност научих нещо от цялата проклета мръсотия, в която се набърках. — Дарън присви устни. — Разбира се, можех да мина и без урок №1. Но и него си го заслужих.

— Какъв е тоя урок №1?

— Такъв! Люк ме замъкна в една тиха улица зад пазара Пайк Плейс и ме спуска от бой.

— Какво е направил? — попита Кати изумена.

— Беше ми ядосан, защото исках от теб пари назаем — весело обясни Дарън. После усмивката му изчезна, като видя изражението на лицето на Кати. — Стига, Кати! Люк си имаше основание за това.

— Не вярвам на ушите си! — викна Кати и скочи на крака. — Люк не ми е казал, че сте се били!

— Спокойно — небрежно отвърна той. — Не ми е нанесъл кой знае какви контузии.

— Но те е набил заради мен! Аз съм тази, която го помоли да ти помогне. А вместо това той те спуска от бой.

— Съжалявам, че изобщо споменах за това. Не исках да те разстройвам. Мислех, че ти е казал — каза Дарън, но спря, щом чу, че някой влиза в офиса. — Това трябва да е Люк. Искам да му се обадя, че съм при теб.

Кати изправи рамене и тръгна към него.

— Ще ме изчакаш тук и никъде няма да мърдаш! — нареди му с нетърпящ възразение тон. — Искам първо аз да си поприказвам с него.

Той присви очи, усетил какви са намеренията й.

— Чакай малко — вдигна ръка. — Не искам да се занимаваш с онзи инцидент. Това, което се случи в уличката, засяга само мен и Люк.

— Не е само между вас двамата. Аз също съм замесена. Аз помолих Люк да те извади от бъркотията.

— И той наистина го направи — отвърна Дарън и се изправи. — Виж, Кати...

Той поиска да я хване за ръка, но тя бързо излезе навън. Мина покрай учудената Лиз, без да й каже нито дума и изхвърча в коридора. Вратата на кабинета на Люк бе отворена. Той седеше на бюрото и четеше някакъв факс, който току-що се бе получил.

— Искам да поговорим, Люк!

Той веднага забеляза войнственото ѝ изражение.

— Защо си изкарала пламтящия меч на негодуванието си този път, ангелче?

— Не ме наричай ангелче! — тросна се Кати и понечи да затръшне вратата, но ѝ попречи кракът на Дарън.

— Съжалявам, Люк — обади се той над главата на Кати. — Тя е малко разстроена. Не знаех, че нашата сценка от уличката онзи ден не ѝ е известна.

Люк кимна с разбиране. Хвърли листите встрани, облегна се удобно в креслото си и скръсти ръце.

— Всичко е наред, Дарън. Аз ще се оправя с това. Затвори вратата, ако обичаш. Можеш да изчакаш Кати в кабинета ѝ.

— Сигурен ли си? — малко неуверено попита Дарън.

— Абсолютно — кимна Люк. — Хайде, излизай отук.

— Добре. Аз съм в съседната стая — усмихна се Дарън. — Имам да ти разправам за Майло Найл.

— Това не ме учудва. Изчезвай.

— Вече ме няма — весело отговори Дарън и плътно затвори вратата зад себе си.

— Първо, искам да ми дадеш някои отговори и обяснения — обяви Кати със звънтящ глас и сложи ръце на кръста. — Вярно ли е, че си бил Дарън?

— Той така ли ти го обясни?

— Точните му думи бяха, че си го спукал от бой. Люк, това е абсолютно възмутително! Как можа да направиш подобно нещо?

— Не беше лесно. Дарън е взимал уроци по карате. Може да се грижи за себе си, това му го признавам.

— Говоря за съвсем други неща и ти прекрасно ме разбираш — каза Кати със стиснати зъби. — Помолих те да му помогнеш.

— И аз го направих.

— Като го наби? — попита тя, невярваща на ушите си.

— Първо трябваше да минем през тази част от помощта — внимателно обясни Люк.

Тя вдигна ръце нагоре, а на лицето ѝ се изписа изражение на пълно разочарование. После закрачи из кабинета.

— Люк, нещата не бива да се оправят по такъв начин. Какъв пример му даваш така?

— Такъв, какъвто би трябвало да запомни, ако е достатъчно умен.

— Насилието никога не е било подходящ начин за разрешаване на проблеми!

— Затова аз го наричам агресивна интервенция — отговори Люк и я изгледа, когато тя мина покрай него. — Спокойно, Кати. Проблемът е разрешен. Дарън изглежда доволен, така че няма защо да си толкова загрижена.

— Защо го наби? — настоя Кати.

— Защото се опита да те използва.

Кати спря изведнъж, обезоръжена от припламналите зелени огньове в очите му.

— Да не би да твърдиш, че си го бил, защото ме е помолил за услуга?

— Не — отвърна Люк с внезапно застинало изражение на лицето. — Направих го, защото той те постави в напълно неизгодно положение. Накара те да мамиш заради него. Нямах право да постъпва така. А сега вече го разбра. И повече няма да го направи.

— Нямам думи! — каза Кати, загледана в него. — Караш ме да се чувствам много нервна, Люк.

— Направих това, за което ти настояваше — нежно ѝ напомни той.

— Така е, но не съзнавах как ще се справиш с разрешаването на проблема — отвърна тя и го погледна мрачно. — Какво да те правя?

— Би могла да се опиташ да ми изкажеш благодарността си.

— За какво?

— За това, че спасих Дарън.

Кати бе сломена. Люк имаше право. Той бе помогнал на Дарън и нещо повече — бе научил братовчед си как да избягва подобни ситуации в бъдеще. А и Дарън явно бе напълно доволен от начина, по който се развиха нещата.

Тя се отпусна в най-близкия стол и се загледа в Люк.

— Предполагам, че си го направил за добро.

— Вече съм ти казал, че правенето на добрини не е първостепенната задача на живота ми. Направих това, за което ти ме помоли. Ни повече, ни по-малко.

— Но го направи по свой начин — каза тя с негодувание. — Знаеш ли, когато си наоколо, имам чувството, че си като духа от вълшебната лампа. Желанията ми се изпълняват, но нищо никога не става точно така, както съм си го представяла.

— Стават тия работи понякога — усмихна се Люк, отпусна ръце и се отдръпна от бюрото си.

Кати наблюдаваше как той прекоси стаята и заключва вратата.

— Какво правиш?

— Имам намерение сега да изпълня някои от *собствените* си желания — каза той и тръгна към нея.

Пламенният му изумруден поглед я прикова на мястото ѝ. Сякаш бе изпаднала в безтегловност.

— Какво става, Люк? Какво правиш?

— Казах ти. Изпълнявам желанията си — каза той. Наведе се и без предупреждение я вдигна от стола.

— Спри, Люк! — тихо извика тя, спомнила си за присъствието на Лиз и Дарън зад вратата. — Какво, за бога, си мислиш, че правиш?

— Считай това за упражнение по мениджърска изобретателност — отговори той.

Сложи я да седне на ръба на бюрото и пъкна ръцете си под полата ѝ. Пръстите му обгърнаха коленете ѝ.

Кати примря, когато той широко разтвори бедрата ѝ и се вмъкна между тях. Хвана го за раменете и се опита да го спре, защото разбра какво се канеше да направи той.

— Спри, Люк. Не тук! Не сега. Боже мой!

— Не се тревожи, ангелче. Всичко ще бъде наред.

— Същото ми каза и когато се съгласи да помогнеш на Дарън — изсъска Кати. — Люк, наистина не можем да го направим тук! Това е кабинетът ти. Джъстийн е на долния етаж. Ами госпожа Игърсън? Или някоя от прислужничките?

— Нямам намерение да ги каня за публика — каза той, наведе глава и нежно пое меката част на ухото ѝ между зъбите си. Едната му ръка плавно се придвижи по вътрешната страна на бедрото ѝ нагоре. Пръстите му почнаха да се движат в познатия ѝ вече влудяващ ритъм.

Кати задържа дъха си и инстинктивно се опита да стисне крака, но силните бедра на Люк ѝ попречиха. Чувстваше зъбите му по ухото си и помисли, че ще се разтопи. Една част от нея наистина го направи.

— Не! — тихо простена Кати, когато усети как бикините ѝ се навлажняват. — Това е ужасно! Какво ще правя до края на деня? Нямам навика да държа нов чифт бельо в кабинета си. За бога, Люк!

— В най-скоро време ще научиш, че не правя нищо в името на бога, ангелче — отвърна той.

Пръстите му се плъзнаха под чорапогащника и бикините ѝ. Обгърна я с една ръка през кръста и леко я повдигна от бюрото. После с бързо и рязко движение свали бельото до коленете ѝ.

— Мили боже! — въздъхна Кати.

Стори ѝ се, че ще припадне, когато Люк я докосна по съкровено място. Бе направил същото и онази нощ в хотела и Кати тайно мечтаеше за мига, когато това щеше се повтори.

— Знаеш ли кое ми доставя най-голямо удоволствие, когато те любя, ангелче? — Той продължаваше да я гали, нежно я разтваряше с пръсти, докосваше я там, където гейзерът на бликналата чувственост я заливаше с течен огън. — Не би могла да скриеш чувствата, които изпитваш, дори и да искаш.

— Това е лудост!

— Точно обратното. Това ще запази разума ми. През последните три дни щях да откача от желание по теб и само си мислех как и кога ще мога да те любя.

Кати все още стоеше с ръце, опрени в раменете му, когато той почна да разкопчава черните си джинси. Хвърли поглед надолу и видя, че той е невероятно възбуден, мъжествеността му неудържимо се изправяше сред гъстите черни косми. Импулсивно протегна ръка и пое пламналия член между пръстите си.

— Да — дрезгаво промълви Люк, — точно така! По дяволите, колко е хубаво!

Той се придвижи по-напред, дълбоко в дланта ѝ. Кати забрави къде беше и кой се намира зад вратата. Пръстите му продължаваха да се движат в нея, извличаха горещата ѝ влага и я потапяха в разтопена лава. Накрая тя почти полудя от желание.

— Люк — прошепна задъхано.

— Зная, ангелче, зная — каза той.

И неговият глас бе станал дрезгав от страст. Но още продължаваше да я кара да чака. И отново да чака.

Едва когато тя заби ноктите си в гърба му и прехапа устни, за да спре надигания се вик, той се подготви. Влезе бавно и дълбоко в тесния отвор.

Кати го прегърна с треперещи ръце. Почувства как той започва да се отдръпва и после отново да потъва в нея с ритмични, уверени движения.

— Люк, аз не мога... не трябва... о, Люк — шепнеше тя.

Вълшебното необяснимо усещане растеше и се засилваше. Този път вече знаеше какво означава то и самата мисъл за него бе почти достатъчна, за да я докара до самия край.

— Точно така, ангелче. Сега ще съм малко по-груб. Пригответи се — прошепна той.

Влезе в нея наново с помитаща всякакви прегради сила и въпреки мигновената болка преживяването бе изключително разтърсващо, неопишимо еротично.

— Господи, Люк!...

— Още малко по-дълбоко. Искам да стигна по-навътре. Хайде, мила. Отвори се за мен. Да, точно така. Толкова си тясна. Толкова сладка, гореща и тясна.

— Люк, не издържам повече!

— Тогава избухни в пламъци заради мен, ангелче — каза той.

Промуши ръка между разделените ѝ бедра до мястото, където тялото му се съединяваше с нейното, и докосна вълшебната точка.

Тялото на Кати се разтърси от кратките насечени вибрации, които сякаш го пръскаха на милиони ситни парченца. Тя се впи в Люк, сякаш бе единственото сигурно нещо във вселената. Отвори уста, за да

излее във вик върховното си удоволствие, но Люк незабавно я запечата с целувка и изпи задавените стонове на бурния ѝ оргазъм.

Кати усети как той потръпна и се забива в нея за последен път. Потиснат звук на удовлетворение се откърти дълбоко от гърдите му, после тялото му притихна.

За няколко минути в стаята цареше абсолютна тишина. Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да дойде на себе си. Смътно съзна, че Люк се отдръпна от нея. Чу го да вдига ципа на джинсите си. После долови, че той търси нещо около нея по бюрото, но не искаше да отвори очи. Но когато почувства, че слага хартиени салфетки между бедрата ѝ, засрамено се дръпна настрана. Цялата почервеняла, бързо грабна салфетките от ръцете му.

— Сама ще се оправя.

Усмивката на Люк изразяваше мъжкото му задоволство.

— Няма нищо, ангелче. Мога и аз да се погрижа за теб.

— Това несъмнено е най-възмутителното нещо, което ми се е случвало през целия ми живот! — изстена Кати.

— Ще го приема като комплимент.

— Невъзможен си, Люк Джилкрайст! — Кати почна да се облича с неловки пръсти. — Не мога да повярвам, че направихме това. Ами ако Лиз и Дарън са чули?

— Ако случайно са ни чули, надявам се и двамата да проявят достатъчно разум и да не ти го признаят.

— Не става дума за това!

Тя скочи от бюрото, но залитна и щеше да падне, ако Люк не я бе уловил за ръка, за да ѝ помогне да се закрепил на несигурните си крака. Продължаваше да се усмихва по онзи особен мъжки начин.

— Успокой се, любима.

Кати намръщено го изгледа, после се наведе да вдигне бикините и чорапогащника си. Веднага разбра, че бельото все още е влажно. Тя също бе влажна, въпреки салфетките.

— Мили боже, не мога да обуя тези неща! — възкликна разтревожено.

— Решението е твое, но съм сигурен, че Лиз ще забележи, ако се върнеш в кабинета си без бикините и чорапогащника. Не се тревожи, ангелче. Ще изсъхнат след известно време.

— Лесно ти е да го кажеш — ядосано го изгледа Кати. — Нали няма ти да седиш през целия ден с влажно бельо по себе си.

— Виж какво ще ти кажа — ухили се Люк. — Ще изпразня едно от чекмеджетата в кабинета си. Можеш да го използваш като склад, за да събираш в него необходимите неща за случай като този.

Ако не се чувстваше толкова топла, щастлива и доволна, сигурно щеше да го удуши. Този мъж очевидно бе безсрамен.

— Това няма да ни става навик, Люк Джилкрайст! — обяви войнствено, докато обуваше бикините и вдигаше чорапогащника си.

— Добре — мирно се съгласи той. Очите му следяха всяко нейно движение с лениво изражение на собственик. — Следващия път ще опитам да измисля нещо по-различно от бюрото. Макар че според мен то свърши добра работа.

Кати почувства, че отново попада под влиянието на зелените му очи.

— Най-добре ще е да излизам оттук — каза бързо.

— Не забравяй, че довечера ще дойда на вечеря.

— Вече няма начин да забравя — отговори тя, оправяйки полата си. После тръгна към вратата.

— Хубаво — каза Люк, отиде до бюрото си и седна зад него. Вдигна златната си писалка и се усмихна. — Кажу ми, че искам да говоря с него.

Кати спря до вратата. Обърна се към Люк и го изгледа разтревожено.

— Мислиш ли, че той ще се досети за това, което ние сме... правили тук? — попита тя.

— Както вече споменах — сви рамене Люк, — ако той се въздържа от коментари по въпроса, на мен не ми пука.

— Но не и на мен — промърмори Кати. — Вие Джилкрайстови сте ларж в това отношение. Падате си по големите страсти и по драмата. Нямате никакво чувство за приличие.

— Отпусни се, Кати. Ако братовчедът Дарън се осмели да направи някоя безвкусна забележка, ще откъсна една от ръцете му и ще го набия по главата с нея.

Тя се предаде. Нямаше как да бъде вразумен Люк. Отвори вратата и забърза по коридора към най-близката тоалетна. Когато

излезе оттам, видът ѝ бе много по-добър. Косата ѝ бе сресана, а дрехите изглеждаха съвсем прилично.

Обаче все пак се оказа права поне за едно нещо. Мина цяла вечност, докато бикините ѝ изсъхнат.

ГЛАВА XI

На следващата сутрин Кати пиеше чай с Джъстийн. Старата дама вече не изглеждаше толкова депресирана и вгълбена в себе си, каквато бе преди пристигането на Люк. Тази сутрин тя приличаше на предишната жизнена и властна Джъстийн. Носеше черна рокля, пристегната в кръста, която я подмладяваше, а на лицето ѝ бе изписано изражение на непоколебимост. Но Кати усещаше, че Джъстийн е разстроена от нещо.

„Проблемът в общуването с Джилкрайстови е, че човек не знае да се радва или не, ако настроенията им се променят към по-добро. От друга страна — философски си мислеше Кати, — аз отдавна съм свикнала да понасям гнева на Джъстийн.“ Дори той я тревожеше по-малко, отколкото потиснатия дух на старата дама.

— Вчера поисках от Люк да ми направи кратък доклад за състоянието на компанията. Само това — каза Джъстийн и чашата за чай шумно тракна, когато тя я постави върху чинийката, — а получих някакви глупави обяснения за продължаващо събиране на информация. Звучеше така, сякаш той не е направил абсолютно нищо, откакто е пристигнал тук.

Кати трепна. Тя бе тази, която настоя Люк да не споменава нищо на баба си за проблемите в компанията. Насили се да измисли нещо ведро и подходящо за отговор.

— Той влияе много положително върху мениджмънта — каза тя и отиде до високите френски прозорци.

— Не ме интересува влиянието му върху мениджмънта. Докладът, който той ми представи, бе оскърбление за мен. За каква ме мисли той? Няма да позволя да се отнася с мен сякаш съм слабоумна! Искам резултати — отсече Джъстийн.

— Сигурна съм, че той ще ти ги даде, Джъстийн.

— Бих искала да имам твоята увереност. — Старата жена се замисли. — Кати, искам да те питам нещо, но настоявам да ми отговориш честно.

— Разбира се — увери я Кати, но нервно кръстоса пръсти зад гърба си.

— Знам, че първоначално ти бе против усилията ми да привлека Люк за работа в компанията. Все още ли си на мнение, че греша?

Кати бе изненадана от колебливия тон, с който Джъстийн зададе въпроса си.

— Не — отвърна предпазливо. — Не смятам, че е грешка. Според мен Люк знае какво върши и мисля, че е напълно във възможностите му да спаси компанията „Джилкрайст“.

— Ако иска да я спаси — мрачно вметна Джъстийн. — Започвам да се питам какви са истинските му намерения.

— Защо? — изненадано попита Кати.

— Защото не съм сигурна дали се върна, за да ни помогне. След възмутителния вчерашен доклад почвам да споделям мнението на Хейдън и Морийн, че той дойде при нас, за да ни погуби.

— Джъстийн, не си права! Ако докладът на Люк е бил малко неясен, това е така само защото той все още събира данни. Убеден е, че трябва да разполага с цялата налична информация, преди да започне да действа. При него всичко е организирано с компютърна точност.

— Не знам, Кати. Просто не знам — облегна се в креслото си Джъстийн и се загледа към покритата с мъгла океанска пустош. — През целия си живот винаги съм била сигурна в себе си. Винаги съм се опитвала да направя най-доброто за компанията и семейството си. Но напоследък почвам да осъзнавам, че съм сторила доста грешки по пътя си.

— Всички ги правим — тихо се обади Кати.

— Напълно възможно е Люк да се е върнал, за да навреди на компанията „Джилкрайст“. Внушавах си, че след като е тук, ще пожелае да стане част от компанията и семейството. Но може би съм сгрешила.

— Не знам дали той иска да стане неотделима част от компанията — Кати внимателно подбираше думите си, — но съм убедена, че не би сторил умишлено нищо, за да ѝ навреди.

— Но той има всички основания да желае именно това — отговори Джъстийн и горчивата ѝ усмивка образува гънка около устните ѝ. — И защо трябва да изпитва някаква привързаност към мен, след като собственото ми семейство не питае такава.

— Джъстийн, как можа да го кажеш? — искрено се изненада Кати.

— Така е, Кати. И ти го знаеш. Да, те ме търпят, защото аз дърпах конците през всичките тези години. Идваха на вечеря, когато им заповядвах. Появяваха се на рождените ми дни и чинно ми правеха подаръци. Но истината е, че нито един от тях не държи на мен истински, а често съм подозирала, че Морийн направо ме мрази.

— Не те мрази! — тихо възрази Кати. — Просто се страхува от теб.

— Не е възможно — намръщи се Джъстийн. — Колко идиотско от нейна страна. Морийн винаги е била безхарактерна. Какво си е мислила, че мога да ѝ направя?

— Според мен тя се страхува не от това, което ти би могла да ѝ сториш — Кати отпи от чая си, — а от това, което би направила на семейството ѝ.

— Това е върховна глупост! — възкликна Джъстийн.

— Не е — твърдо отговори Кати. — Преди трийсет и седем години ти си я шокирала, когато пред всички си унизила майката на Люк и си се отказала от сина си. През цялото това време Морийн се е страхувала, че ти може да постъпиш по същия начин с Хейдън и децата му заради отношението ти към нея. Дълги години тя е носила тази тежка отговорност на плещите си.

— Боже мой! — побледня Джъстийн. — Сериозно ли говориш?

— Да. И щом настояваш за мнението ми, ще ти кажа, че според мен тя е имала всички основания да се тревожи. Ти не си образец на дипломатична и приятелски настроена свекърва.

— Защото никога не съм се прехласвала пред манията на Хейдън по стъклариите му ли? — с негодувание попита Джъстийн. — Как трябваше да постъпя, когато разбрах, че той предпочита да се погубва с художествените си занимания, вместо да поеме семейните си отговорности?

— Може би трябваше да уважиш избора му — деликатно отвърна Кати. — Изкуството е неговият живот. Той има правото да върши това, което му харесва. Нали и ти си постъпила така навремето?

— Кое ти дава основание да смяташ така? — настоя Джъстийн, а очите ѝ блеснаха жестоко. — Нека ти призная нещо, Кати. Нещо, което не съм казвала на никой друг. Никога не съм искала да поема

отговорността по управлението на компанията „Джилкрайст“! Но когато почина съпругът ми, аз останах съвсем сама, вдовица на двайсет и четири, с две деца на ръце. Единственото нещо, което имах в наследство от мъжа ми, бе малко смотано ресторантче, което всеки месец гълташе повече пари, отколкото печелеше.

— Моля те, Джъстийн! — прекъсна я Кати. — Не е нужно да ми обясняваш това. Известна ми е цялата история. — Остави чашата си, коленичи до креслото на старата дама и прегърна остриите ѝ рамене.

— Работех денонощно, за да изкарам печалба от онзи проклет ресторант — прошепна Джъстийн. — Трябваше да изхранвам момчетата си. Трябваше да съм сигурна, че те никога през живота си няма да гладуват. През онази първа година изобщо нямаше да се справя, ако баба ти и дядо ти не ми бяха подали ръка за помощ.

— Знаем, Джъстийн. Искали са да ти помогнат. Ти си заслужавала това. Била си храбра млада жена, която се е опитвала да стъпи сама на крака в един труден свят. Дядо ми те е уважавал заради това. Винаги е уважавал хората, работещи пряко силите си.

Очите на Джъстийн гледаха към сивия хоризонт.

— Те ме съветваха. Изпращаха ми клиенти. Настояваха пред доставчиците да продължават да ме снабдяват с провизии дори тогава, когато закъснявах с плащанията. После плащаха от джоба си на същите тези снабдители, за да получавам аз всичко, от което имам нужда. Всичко, което съм постигнала с компанията „Джилкрайст“, дължа на баба ти и дядо ти, Кати! Те ми помогнаха да се задържа в този бизнес и в края на онази кошмарна година аз успях да си докарам някаква печалба от ресторанта.

„Типично за Джилкрайстови! Драматизират всичко, включително и благодарността си“ — вътрешно се усмихна Кати.

— Смятам, че думите ти са малко прекалени, Джъстийн. Компанията „Джилкрайст“ е постигнала днешния си успех, защото ти си се съдрала от работа. Баба и дядо са ти помогнали в началото, но всичко останало си свършила съвсем сама.

— Дължа им повече, отколкото някога бих могла да им се отплатя — Джъстийн сякаш не бе чула последните думи на Кати. — Опитах се. Господ ми е свидетел, че се опитах да го направя! Но всичко се разпадна, когато Торнтън избяга със секретарката си.

Кати застина.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си провокирала любовния романс между майка ми и твоя син, за да се отплатиш на семейството ми? — невярващо попита тя.

— Това бе най-малкото, което можех да направя — мечтателно отговори Джъстийн. — Това щеше да е добър ход, от който всички щяхме да останем доволни. Щяха да се слоят двете ресторантски вериги. Щеше да се създаде империя, която да удвои богатствата на семействата ни. Щяха да се обединят родовете Кинел и Джилкрайст. Всичко щеше да е идеално.

— Мили боже! — възкликна Кати. Джилкрайстови винаги действаха с огромен размах, почти механично отчете съзнанието ѝ.

— Нямам представа как щяха да се развият нещата — каза Джъстийн. — Но нищо не стана така, както го бях замислила. А сега, след като и Люк е вече тук, те могат да тръгнат в съвсем грешна посока.

— Люк винаги върши всичко така, както си го е наумил... Просто трябва да изчакаме и да видим какво е то.

— Имам усещането, че губя контрол върху ситуацията, а това никак не ми се нрави — промърмори Джъстийн.

— Ако ти трябваше човек, който да те остави ти да продължиш да се грижиш за компанията, никога не трябваше да спиращ избора си върху Люк. Да се опиташ да го контролираш е все едно да яздиш тигър.

— С други думи, ако се опитаме да спрем тигъра, рискуваме да бъдем изядени, така ли?

— Опасявам се, че да — призна Кати.

Същата вечер Люк и Зийк пристигнаха в къщата на Кати точно в шест и трийсет! Люк погледна към кучето си, преди да почука на входната врата.

— Ако искаш да продължиш да се тъпчеш с нейните вкуснотии, по-добре се дръж прилично. И повече да не си посмял да крадеш от останалото ядене.

Зийк, стиснал купичката си между зъбите, го изгледа с цялата невинност, която можа да вложи в погледа си. Беше безпредметно да му се изнасят подобни лекции. При предишното си гостуване в дома

на Кати Зийк се пристрасти към гозбите ѝ. Мат му бе сипал малко от соса в купичката и той реши, че е попаднал направо в кучешкия рай. Моментално се вманиачи на тема спагети. Вечерта, незабелязан от никого, се промъкна в кухнята, смъкна оставеното на масата ядене и го омете за секунди. Докато се усетят, вече бе късно да се спасява вечерята. Щом Зийк си наумеше да направи нещо, никой не можеше да го отклони от набеязаната цел.

Двамата с Люк доста си приличаха в това отношение.

Вратата изскърца злокобно като във второкласен филм на ужасите. Мат подаде едното си рамо през нея, а очите му святкаха закачливо.

— Добър вечер, господарю! — извика той. — Вечерята е почти готова. Добре дошъл в Къщата на зелената слуз. Във ваша чест в момента се колят някакви гадни зеленикави влечуги. Дори вече се готвят. Чуйте писъците им — жизнерадостен звук, не намирате ли?

От кухнята се чуваше миксер и Люк се усмихна.

— Да, тази вечер ще сме жертва на поредния експериментален сос за спагети — каза той.

— Точно така, господарю. Кати твърди, че за вас и вашето демонично псе ще пригответи само най-доброто — ухили се Мат и се наведе да погали Зийк по главата.

Кучето изтърпя ласката и после бавно тръгна право към кухнята.

— Това ще е твърде различно от вечните варени картофи — отбеляза Люк и последва Зийк. — Най-лошото, което може да ни се случи, е, всички да позеленеем.

При тази негова забележка Мат избухна в смях.

Люк влезе след Зийк в кухнята. Кучето вече се беше разположило с купичката си на пода и тревожно наблюдаваше всяко движение на Кати. Тя носеше куп зелени листа от мивката до миксера. Беше облечена в пуловер с цвят на пушена съомга, носеше дънки, а на кръста си бе вързала карирана престилка.

— Идвате тъкмо навреме — поздрави ги усмихнато.

— Зийк настояваше. Не ме остави да закъснея.

Кати се обърна към кучето.

— Ако си въобразяваш, че готвя специално за теб, много се лъжеш — заяви му строго.

Зийк помръкна.

— Дай му нещичко все пак — посъветва я Люк. Отвори шкафчето и извади две чаши за вино. — Иначе отново ще се подкрепи направо от масата, както направи миналия път.

— Няма да стане. Втори път няма да му дам шанс да се облажи. Тази вечер прибирам всичко в хладилника — заяви Кати и пхна нови листа в миксера.

— Не знам как ще опазиш соса си — каза Люк и напълни чашите с вино. — Зийк вече е влюбен в него и пред нищо няма да се спре.

Зийк премляска гладно.

— Трябваше да го нахраниш, преди да дойдете у дома — изгледа Кати кучето.

— Направих го. Но той никога не се отказва от допълнителна порция спагети.

— Е, тази вечер ще трябва да се откаже — заяви тя и включи миксера, а шумът му заглуши отговора на Люк.

Той се усмихна със задоволство и се облегна на барплота. Това бе едва втората покана за вечеря, която успя да изкопчи от нея, но имаше твърдото намерение да го превърне в обичайна практика. Тя бе дяволски добра готвачка.

Освен това бе открил, че компанията на Кати и брат ѝ страшно му допада. Те го накараха да осъзнае колко самотен е бил животът му през последните три години. Въпреки че не беше домошар, Люк си призна, че му е приятна уютната топлина в кухнята на Кати. Харесваше му да се обляга на барплота и да пие вино, докато я гледа как шета. Харесваше му да се шегува с Мат. Харесваше му дори да опитва непрекъснатите експерименти на сосовете за спагети.

Не приемаше единственото това, че трябва да си тръгва в десет. „Но приближава края на седмицата — напомни си той оптимистично. — В петък и събота Мат ще се забави навън поне до дванайсет.“ Момчето имаше свои планове за петък и събота.

— Искам да поговорим за нещо — каза Кати, след като изключи миксера.

— Слушам те.

— Имах дълъг разговор с Джъстийн тази сутрин. Тя е разтревожена.

— Не ми казваш нищо ново.

Кати го погледна изпитателно.

— Новото е, че докладът, който си й представил за състоянието на компанията, никак не й харесва. Усетила е, че не си й дал никаква съществена информация.

— Така е — съгласи се Люк и вдигна вежди, — но ти бе тази, която ми забрани да й кажа новините, спомняш ли си?

— Помолих те да не й казваш за Дарън и за подозренията си, че някой краде от компанията.

— Именно. Това бяха новините.

— Ти какво й каза?

— Почти нищо. Само потвърдих, че продължавам събирането на информация.

Кати сложи малко сирене „Пармезан“ в чашата на миксера.

— Не можа ли да си малко по-дипломатичен? По-тактичен?

— Защо?

— Люк, тя ти е баба. И за добро или лошо е собственичка на компанията.

— В случай че още не си го разбрала, Кати, не чувствам непреодолимо желание да съм дипломатичен и тактичен с Джъстийн. Тя, убеден съм, не се тормози да упражнява тези две качества в общуването си с другите хора. Защо ще очаква именно аз да ги проявявам?

— И двамата знаем, че можеше да й представиш нещата така, сякаш си предприел важни стъпки към спасяването на „Джилкрайст“ — намръщи се Кати.

— Сигурно. Но не пожелах.

— За бога, Люк, тя започва се чуди дали не си се върнал, за да унищожил компанията, вместо да я спасяваш. Мисля, че очаква да узнае намеренията ти с голямо безпокойство.

— Ще й дам материал за размисъл — отбеляза Люк.

Разочарована, Кати тихо възкликна. С лъжица в ръка мина през стаята и застана пред него.

— Люк Джилкрайст, писна ми от теб! Искам да се държиш прилично, ясно ли ти е? Следващия път, когато представяш доклада си пред Джъстийн, ще бъдеш тактичен и дипломатичен. Разбра ли ме?

Люк се усмихна при вида ѝ. Бляскавите пламъци в очите ѝ бяха същинско предизвикателство. Ако бяха сами, щеше да смъкне

престилката и джинсите ѝ и да я люби направо върху кухненската маса.

— Чувам те, ангелче — мило каза той. — Какво би желала да кажа на Джъстийн? Че наетият от мен специалист е проследил изтичането на пари от компанията до един от компютрите, намиращ се в централните офиси на „Джилкрайст“, така ли?

— О, не! — възкликна Кати. — Сигурен ли си?

— Да.

— Това е ужасно! — Новината я зашемети. — Надявах се...

— На какво? Че няма никакво изтичане на средства? Че проблемите в двата ресторанта се дължат на елементарни счетоводни грешки?

— Често казано, да — призна тя.

— Доверието в бизнеса никога не е било най-сполучливия начин да се печели — упрекна я Люк.

Кати прехапа устни.

— Все още ли не си наясно кой злоупотребява?

— Не, но няма да ми отнеме много време, за да го намеря.

— Люк — напрегнато каза Кати, — ако разкриеш, че е член от семейството, бих искала да говориш първо с мен.

— Забрави го — отвърна Люк. — Аз ще се справя с проблема.

— Като знам колко си нетактичен, не мисля, че идеята ти е добра — отсече тя.

— Съжалявам. Ще стане така, както аз съм го решил.

— Чуй ме, Люк, това е много важно...

Мат се появи на прага. Погледна разтревоженото лице на сестра си, после се обърна към Люк:

— Какво става тук? Карате ли се за нещо?

— Не — спокойно отговори Люк. — Сестра ти току-що ми изнасяше лекция как да управлявам компанията „Джилкрайст“. Обясних ѝ, че ще го правя както аз намеря за добре. Тя настоява да слушам нея за това.

— Понякога е много настоятелна. — Мат видимо се успокои.

— Забелязал съм — съгласи се Люк.

— Ще ѝ свикнеш — обясни Мат.

Люк отпи нова глътка от виното и се усмихна.

— Зная. Не се тревожи, ще се справя с нея.

Кати се изправи.

— Достатъчно ви търпях. Ако искате да вечеряте, ще трябва да се въздържате да говорите за мен в трето лице, все едно че отсъствам от стаята. Още една дума и ще дам цялото ядене на Зийк.

Кучето нетърпеливо почна да удря с опашка по пода.

— Добре, разбрах намека — каза Люк.

— И аз също — бързо се съгласи Мат.

Кати ги изгледа с присвити очи и кимна доволно.

— Така е по-добре. Знаете да спрете, когато ви изнася. Подреждайте масата!

Люк бързо отвори най-близкия шкаф и грабна вилиците и ножовете.

— Аз ще сервирам чиниите — каза Мат и хукна към другия шкаф.

— Добре — със задоволство повтори Кати. — Обичам мъжете да са заети в кухнята. Тогава изглеждат така, сякаш са у дома си.

Зийк застана в средата на стаята и загриза кучешката си бисквита.

След час Люк свърши с втората порция. Яденето бе някакъв японски специалитет, полят с новия сос на Кати. Той се облегна на стола си и се усмихна на Мат.

— Жертвата на пицциите зелени същества си струваше — каза той.

— Да, не беше зле — съгласи се Мат и се разсмя.

Кати ги изгледа с подозрение.

— За каква жертва става въпрос?

— А, за никаква — увери я Мат.

— Наистина ли ви хареса? — попита Кати с надежда.

— Страхотно беше — похвали я Люк. — Този път какво сложи в соса?

— Пресен магданоз и стръкчета тарос — Кати сияеше от радост, защото подхванаха любимата ѝ тема, — и обичайната комбинация от сирене „Пармезан“, индийско орехче и зехтин, разбира се. Не смяташ ли, че съм прекалила с тароса?

— Категорично не. Имаш още една рецепта шампион — отвърна Люк.

— Радвам се! — каза тя, стана и почна да разтребва масата. — Мисля, че най-сетне уцелих пропорциите на тази смес. Ще я включа в списъка на рецептите за „Песто-Престо“.

— Само за „Песто-Престо“ ли мислиш напоследък? — попита Люк.

Отговори му Мат:

— Да, повярвай ми, само това се върти в главата ѝ. Ако беше опитал някои от нещата, които бях принуден да ям! Ще ти кажа нещо — този, който се ожени за Кати, трябва да е готвач поне колкото нея. Иначе тя няма да го изтрае.

Кати пламна. Отмести поглед от Люк и бързо тръгна с празните чинии към кухнята.

— Искаш ли пак да ми дадеш някой урок по шах? — попита Мат.

— Разбира се — съгласи се Люк и проследи как Кати се скри зад вратата.

— Предупреждавам те, че съм тренирал.

Шумен трясък от кухнята прекъсна отговора на Люк. След него се чу трептящият от ярост глас на Кати.

— Ах ти, нещастно, крадливо, лакомо чудовище! — пищеше тя. — Този път наистина прекали. Чуваш ли?

Люк застана на прага на кухнята и погледна какво става вътре. Зийк тъкмо поглъщаше остатъците от вечерята. Кати го гледаше с безпомощен гняв, без да може да спаси яденето.

— Как е стигнал до тенджерата? — попита Люк със спокоен интерес.

Кати вдигна яростен поглед към него.

— Грешката е моя! Дадох му да опита мъничко. Опитвах се да съм мила с него. Наклоних се към чинията, за да му сипя мъничко — съвсем мъничко, казвам ти, но той докопа тенджерата и я измъкна от ръцете ми. Кучето ти е отвратително!

Люк сви рамене.

— Какво мога да ти кажа? Той просто харесва как готвиш.

— Погледни нещата от друг ъгъл, Кати — надникна и Мат в кухнята. — Сега със сигурност знаеш, че манджата ти е вкусна. Едно куче не може да лъже за такива неща.

В десет Люк направи последния си ход на шахматната дъска и с нежелание се изправи. Погледна към Кати, седнала на дивана с готварска книга в ръце.

— Време е да си тръгвам — каза той.

Тя остави книгите и бързо стана. Очите ѝ го проследиха.

— Добре. Е, благодаря ти, че опита новата ми рецепта. Ще се видим утре.

Люк я гледаше и усети чувствения глад да го изгаря отвътре.

— Да, до утре — наведе се към топлите ѝ неподозиращи устни и я целуна. Долови изненадата ѝ и видя как разтревожено погледна към Мат.

„Да не би да си въобразява, че ще се преструвам, защото брат ѝ е в стаята?“ — учуди се Люк. Беше готов да изпълни желанието ѝ за дискретност, но щеше да накара Кати да разбере, че няма намерение да крие връзката им.

Преди Кати да успее да реагира, Люк вече бе отишъл до вратата.

— Хайде, Зийк. Да се прибираме вкъщи.

Зийк се изправи, пое купичката си със зъби и тръгна след стопанина си. Мат също стана, като местеше поглед от зачервеното лице на Кати към това на Люк.

— Ще те изпратя донякъде — каза той. — Май имам нужда от малко раздвижване.

Люк отвори вратата. Нещо му подсказваше, че знае какво предстои.

— Добре.

Кати ги изпрати до вратата. Бузите ѝ горяха, а очите ѝ бяха разтревожени. Люк внимателно затвори вратата пред нея.

Вървяха мълчаливо. Люк не се обаждаше, за да даде възможност на момчето да събере мислите си.

— Чудех се дали вие с Кати имате... как да го кажа... интерес един към друг — най-сетне започна Мат.

— Да — спокойно призна Люк, — имаме.

Настъпи кратка, напрегната пауза.

— Не се обиждай, но ти не си мъж за нея. Нали разбираш какво имам предвид?

— Не.

Мат изглеждаше затруднен как да обясни думите си.

— Ами... тя мисли, че Джилкрайстови сте доста трудни хора.

— И сестра ти може да е трудна като истински Джилкрайст.

Мат осмисли думите на Люк и опита нов подход.

— Виж, не искам тя отново да бъде наранена, разбираш ли? Достатъчно ѝ беше, че оня задник Атууд я разкара, за да се ожени за Идън. Не смятах, че той е добра партия за нея. Той не беше. Никога не съм го харесвал. Но Идън дори не ѝ се извини.

— Опитваш се да ми кажеш, че не вярваш на никой, който носи фамилията Джилкрайст.

— Нямах точно това предвид — колебаеше се Мат.

Люк спря и се обърна към него. Студената лунна светлина обливаше лицата им. Видя загриженото изражение, изписано по лицето му, и го разбра.

— Не се тревожи, Мат. Аз ще се грижа за нея.

Мат го гледаше изпитателно. Това, което видя на лицето на мъжа, очевидно му вдъхна доверие.

— Добре. Просто исках да съм сигурен, нали знаеш. Тя ми е сестра...

— Знаем. Лека нощ, Мат.

— Лека нощ.

Люк тръгна към светлините на къщата си. Зийк го следваше. Когато влязоха, застана до прозореца, който гледаше към мрачния океан. Знаеше, че току-що бе дал на Мат обещание. Гаранция. А обещанията и гаранциите бяха задължения, които се свързваха с бъдещето. „Бъдещето?“ За пореден път го измъкнаха от спокойното, тихо настояще и насила го тласкаха да гледа напред.

Гледаше навън в нощта и бавно осъзнаваше, че Кати Уейд го свързва с това бъдеще, въпреки че той все още нямаше ясна представа за него.

Единствено Кати му придаваше реални измерения и очертания.

ГЛАВА XII

Телефонът звънна тъкмо когато Кати се канеше да излиза за имението на Джъстийн. Тя погледна навън, забеляза, че вали, и грабна едновременно слушалката и чадъра.

— Кати? — чу се гласът на Морийн, в който се долавяха мрачни нотки на отчаяние и обреченост.

— Какво има, Морийн? — попита Кати и остави чадъра си. Нещо ѝ подсказа, че предстои дълъг разговор.

— Открих, че Идън със сигурност се среща отново с Нейт Атууд.

— О, не! Как го разбра?

— Една клиентка ги видяла и дойде да ме попита дали двамата не са се събрали. Кати, трябва да направиш нещо! Джъстийн никога няма да ни прости това. На всички е ясно, че Атууд отново ще нарани Идън. Трябва да го спреш!

Кати приседна върху дръжката на креслото. Почна да масажира слепоочията си и се опита да мисли трезво. Джилкрайстови често действаха непредпазливо и импулсивно. Нещата трябваше да се обмислят.

— Ти говори ли с Идън?

— Не. Не мога да подхвана тази тема с нея. Знаеш каква е тя. Ще побеснее, че искам да се намеся.

„Морийн е права — отбеляза за себе си Кати. — Джилкрайстови винаги побесняват, когато някой се опита да застане на пътя им.“

— Мисля, че колкото и да е драстично, Морийн, трябва все пак да я попиташ какво става, преди да предприемеш нещо.

— Познавам дъщеря си по-добре от теб — отсече Морийн. — Кати, искам онзи мъж да изчезне от живота ѝ завинаги. Ти го въведе в семейството. Голяма част от вината имаш и ти.

— Аз ли имам вина?

— Срещни се с него. Разбери какво си е наумил. Сигурна съм, че става въпрос за пари. Питай го колко му трябват.

— Морийн, аз не мога да му връча празен чек. Той ще те разори, знаеш това.

— Разбери колко пари иска, за да остави дъщеря ми на мира. Ще намеря парите някак си — каза Морийн и затвори телефона.

Кати погледна замлъкналата слушалка и бавно я постави на мястото ѝ. Остана дълго така, приседнала на креслото, размишлявайки върху ситуацията. „Последното нещо, което бих искала да правя, е да говоря с Нейт Атууд. Този мъж е същинска змия. И Идън го знае. Тя бе тази, която настояваше за развода. Твърде горда е, за да го приеме обратно. Тя е Джилкрайст, в края на краищата. Гордостта е в кръвта ѝ. Какво става?“

Вдигна слушалката и набра номера на кабинета си. Лиз отговори още на първото позвъняване.

— Компания „Джилкрайст“.

— Лиз, Кати се обажда. Днес няма да идвам на работа. Вземам си отпуск по лични причини. Трябва да свърша някои неща в града.

— Какви неща? — попита Лиз с обичайната си прямота.

— Имам час при зъболекаря. Ще пазарувам, дребни работи. Ще се видим утре сутринта.

— Добре. Всичко наред ли е, Кати? Имам чувството, че долавям нотки на тревога в гласа ти.

— Добре съм, Лиз. Ще ти се обадя следобед, за да ми предадеш съобщенията за мен. Каква е програмата на Люк за днес?

— Сутринта замина за Сиатъл. Има срещи през целия ден. Ще се върне следобед. Искаш ли да му предам нещо?

— Не, благодаря. Нямам нищо спешно за него. — Затвори телефона и се намръщи от чутото.

Ако Люк бе в Сиатъл, не биваше да се среща с Идън в главните офиси на компанията. Вероятността да се сблъска с него бе твърде голяма. Той щеше да задава въпроси, нещата щяха да почнат да се разплитат и всичко щеше само да се усложни. Кати погледна към стенния часовник и реши, че Идън сигурно все още няма да е тръгнала на работа. Набра домашния ѝ телефон.

— Да? — Гласът на Идън прозвуча кисело както обикновено.

— Идън, Кати се обажда. Трябва да говоря с теб. Ще бъда в Сиатъл след около час. Искам да се срещнем в кафенето до суперата „Уестлейк“.

— За какво става въпрос? — настоя Идън. — Имаш ли информация за бъдещите намерения на Люк? Каж ми? Какво става?

Кати знаеше, че да държи Идън в неизвестност е най-успешната тактика, за да я принуди да се срещнат.

— Ще ти обясня всичко, когато се видим. След един час — каза тя, повтори името на кафенето и затвори.

— Как така не е в кабинета си, по дяволите! — стисна слушалката Люк с една ръка, а с другата разлистваше някаква папка. — Къде е?

— Каза, че имала да изпълнява някакви поръчки — обясни Лиз. — Ще отговори на съобщенията, дошли за нея, по-късно следобед.

— Каж ми да ми звъне в Сиатъл веднага щом се появи.

— Да, сър.

Люк тръшна слушалката. Повторно почна да чете началото на доклада, после затвори папката. Изглежда младия мъж, който стоеше пред него.

Роджър Данвърс бе кльоцав, жилав и нервен. Бе в непрекъснато движение. Подръпваше ушите си, тропаше с крака и барабанеше с пръсти. Люк се изнервяше само като го гледаше. Но Данвърс бе най-добрият в работата си.

— Сигурен ли си за тези неща? — попита го кротко.

— Сигурен съм чий индивидуален код за влизане е използван, за да се стигне до информацията за ресторантите — каза Данвърс. — И двамата знаем на кого е този код. Възможно е и някой друг да го е използвал, за да отклони неправомерно средствата.

— Но според теб това не е много вероятно, така ли?

Данвърс се размърда.

— Не. Системата за безопасност в компанията „Джилкрайст“ е много добра. Операциите са правени в редовното работно време и през почивните дни, когато е известно, че притежателят на кода е работил извънредно. Нещата не са ставали по тъмна доба.

— Значи друг не е използвал компютрите — заключи Люк. — Добре, Данвърс. Ти свърши работата си. Отговорите не ми харесват, но вината не е твоя. Благодаря ти.

— Няма защо. Искаш ли да продължа да работя върху случая „Джилкрайст“? — попита Данвърс, като подръпваше ухото си.

— Да.

— Разбрано — скочи той на крака.

Люк почака да затвори вратата и погледна доклада, който стоеше пред него.

„Мамка му! На Кати това няма как да ѝ хареса.“ Знаеше как ще реагира тя, когато ѝ съобщи бомбастичната новина. Ще се опита да го разубеди за това, което той се канеше да стори. Ангел-хранителят бе много внимателен в подобни ситуации. Той вече се подготвяше за битката с нея. Трябваше да я убеди в правотата на действията си. Кати щеше му се противопостави яростно.

— Мамка му!

Тя определено усложняваше живота му. Люк намръщено гледаше към телефона. „Къде, по дяволите, е изчезнала днес!“ — запита се за пореден път.

За срещата Кати бе облякла права рокля с дълъг ръкав с цвят на мента. Седеше на високо столче на бара в кафенето и разсеяно разбъркваше капучиното си. Заведението, аранжирано в черно и оранжево, бе пълно с посетители, дошли да пият кафе по време на сутрешната си почивка — типичен сиятълски навик. Кафе машината свистеше в агония от пренатоварване, съскаше и се тресеше, докато приготвяше несметните количества кафе, капучино и разни интересни коктейли — живителната течност за вманиачените им любители в Сиатъл. В този град дори и в бензиностанциите имаха кафе машини за клиентите си.

Кати отпи първата си глътка тъкмо когато Идън влезе в заведението. И тази сутрин тя бе типична представителка на Джилкрайстови, от върха на блестящите си високи черни обувки до гарвановочерната лъскава коса. Човек не трябваше да е специалист по Джилкрайстови, за да разбере, че нещо не е наред. Идън вървеше арогантно и царствено, но зелените ѝ очи гледаха уплашено.

Идън я забеляза на бара и тръгна към нея. Седна на съседното столче и пренебрегна любопитните погледи, отправени към нея.

— Сигурно е нещо много важно, Кати. Днес съм изключително заета.

— Срещаш ли се отново с Нейт Атууд? — попита Кати директно.

— Кой ти го каза? — трепна Идън.

— Мисля, че пръв го спомена Фрейзър Станфийлд. Видял ви е заедно да се качвате в някакво такси. Но тази, която ви издаде, е една клиентка на майка ти. Тя ви е забелязала и казала на Морийн. Майка ти е откачила, както можеш да се досетиш.

— Майка ми знае? — Идън замръзна на стола си.

— Да. Затова съм тук. — Кати отново отпи от капучиното си.

— Не ти влиза в работата, Кати. Нямах нищо общо с това — каза Идън и с треперещи пръсти почна да оправя дръжките на чантата си.

— Идън, на всички е известно, че Нейт Атууд е отровна змия. Защо отново се забъркваш с него? Току-що се измъкна от тази гадост.

Идън стегна челюсти.

— Това не ти влиза в работата. Не се намесвай!

— Не мога да повярвам, че би го приела обратно — бавно произнесе Кати.

— Не съм го приела!

— Тогава защо продължаваш да се срещаш с него?

— Аз не се срещам с него — процеди Идън. — Поне не в смисъла, който ти влагаш. Нямам връзка с него. Ето, това е. Доволна ли си?

— Не. Ако нямате връзка, значи става нещо друго. Той ли те принуждава да се срещате?

— По дяволите, Кати, казах ти да не се месиш!

— С какво те държи той? — настоя Кати. — Принуждава ли те с нещо? Знаем, че е недоволен от това, което получи при развода. Сигурно иска още пари, права ли съм?

Каменното изражение на Идън подсказа на Кати, че е познала.

— Боже мой! — прошепна тя. — Трябваше да се досетя. Морийн ме накара да опитам да те откупя от него. Колко пари иска той?

— Ти нищо не разбираш — отчаяно каза Идън. — Не е толкова просто. Винаги, когато му давам пари, той ми обещава, че е за последен път. Но продължава да се връща и да настоява за още.

— Но защо му ги даваш? — попита Кати. — Адвокатите на Джъстийн се погрижиха за Атууд. Идън, какво става?

— Той ме изнудва — с отчаяна агония затвори очи Идън.

— О, боже! — възкликна Кати изумена. — Как? Какво е това, което той знае и което те прави толкова уязвима?

— Не става въпрос за мен. За майка ми е. На него му е известно нещо за нея. Нещо, което се е случило преди много години. Нещо, което ще накара Джъстийн да полудее от ярост. Не мога да призная това пред майка си. Тя ще бъде съсипана, ако разбере, че макар и един член на семейството е научил тайната ѝ.

— И ще е ужасена, че Джъстийн може да научи за това?

Идън тъжно кимна.

— Да. Знаеш колко отчаяно майка ми се опитваше да се хареса на Джъстийн през всичките тези години.

— В името на семейството си — прошепна Кати и си спомни разговора с Морийн в галерията ѝ. — Тя се опитваше да предпази всички вас от Джъстийн.

— Разбирам това — каза Идън и пръстите ѝ стиснаха още по-силно чантата. — А сега аз трябва да я предпазя от Джъстийн.

Няколко минути Кати мълча, докато обмисляше ситуацията.

— Какво знае Нейт за майка ти?

Идън се поколеба, после сви рамене, сякаш съзнаваше, че непоправимото вече се е случило.

— Било е преди много години. В Ню Йорк. Преди родителите ми да се оженят. Става дума за някаква измама.

— Измама?

— Измама, мошеничество или нещо подобно — нетърпеливо каза Идън. — Не са ми известни подробностите. Нейт не ми каза всичко. Мисля, че и той не е запознат изцяло с тях. Но има някакви статии от стари вестници. — Очите ѝ се замъглиха от бликналите сълзи.

— Продължавай — тихо настоя Кати.

— Преди време, когато майка ми била съвсем млада, я осъдили за продажба на фалшиви предмети на изкуството. Нейт заплашва, че ще прати статиите на Джъстийн.

— Освен ако не продължиш да му плащаш.

— Да. — Идън отвори чантата си, извади черна ленена кърпичка и избърса сълзите си. — Ще полудея, Кати! Не мога да се отърва от него. Колкото и да му давам, той непрекъснато настоява за още.

— Чувала съм, че изнудвачите рядко се отказват от жертвите си. А и двете знаем, че Нейт ще те разори, без да му мигне окото.

— Така е, боже мой, така е!

— Всичко е наред, Идън! — Кати я потупа по рамото. — Ще намерим начин да се справим с това. Откъде взимаше пари, за да му плащаш?

Очите на Идън блеснаха.

— Ликвидирах банковите си сметки преди месеци. Не можех да се обърна към никого. Направих това, което бях принудена да сторя.

Кати я изглежда втренчено.

— Моля те, не казвай, че ти си тази, която е отклонявала пари от ресторантските печалби...

— Ти откъде знаеш?

— Това е без значение. Ти си злоупотребила с парите на компанията, така ли?

— Нямах никакъв избор — въздъхна дълбоко Идън. — Ще възстановя всичко веднага щом се избавя от Нейт.

— В плана ти има две съществени слабости, Идън. Първо, ти никога няма да можеш да платиш достатъчно на Нейт, за да се освободиш от него. Второ, скоро ще открият какво си направила. Люк знае за изчезналите пари от ресторантите. Дори сега, в момента, той може би вече е разкрил кой е извършителят.

— Нима вече знае? — ужасено попита Идън. — Но той няма как да разбере. Бях толкова внимателна.

— Може да си била много внимателна, но Люк не е вчерашен. Той ще открие, че ти се криеш зад злоупотребите. Това е само въпрос на време.

— И ще отиде право при Джъстийн! Тя ще побеснее! — Пръстите на Идън почнаха да треперят. — Не ми се мисли какво може да направи тя. Ще излее гнева си върху всички ни. Върху мама и татко, и Дарън, и мен. Боже мой, какво направих!

Кати се опита да мисли разумно в паяжината на оплитащото ги нещастие.

— Добре, каква да бъде първата ни стъпка?

— Нищо не можем да направим — прошепна Идън, — ние сме на ръба на пропастта. — Не можеш да ми помогнеш, Кати. Аз съм съсипана.

Въпреки обстоятелствата Кати не можа да сдържи усмивката си.

— Не! Ето какво ще направим. Ще се срещнем с Нейт и ще го заплашим, че ако не те остави на мира, ще направим живота му черен.

— Но ние не притежаваме нищо, с което да можем да го стреснем.

— Напротив, имаме! — Кати остави празната чаша на бара и праметна през рамо кожената си чанта. Помисли си, че Люк сигурно вече е открил кой е виновникът. — Хайде, да тръгваме. Нямаме никакво време.

Кати бе сигурна, че отдавна е преодоляла всякакви чувства към Нейт Атууд. Но все пак мисълта, че ѝ предстои да се срещне с него, я караше да се чувства неловко. След женитбата му с Идън тя не го беше виждала. Повечето от спомените ѝ за Нейт датираха от времето, когато излизаше с него.

На пръв поглед той сякаш притежаваше всичко, което тя търсеше у един мъж. Бе слънчева, открита личност. Чувството му за хумор бе жизнено и забавно. Искрено се интересувахе от плановете ѝ да отвори малкото си ресторантче за бърза храна. Сприятели се с Мат. Беше симпатичен, с правилни черти и лешникови очи, а пясъчнорусата му коса бе приятно допълнение към всичко това.

Но като си мислеше за миналото, Кати усещаше как нещо в нея бе предвидило злото у Нейт. Той бе твърде добър, за да е истински, и дълбоко в себе си тя знаеше това. По време на онези вълнуващи седмици с Нейт непрекъснато проверяваше колко е дълбока е връзката им и търсеше подводните течения в нея. Всичко свърши през онази нощ, когато се натъкна на вкопчените в прегръдките си Нейт и Идън край плувния басейн в имението. Едва по-късно Кати осъзна, че цялата проклета сцена е режисирана специално за нея. Нито Нейт, нито Идън искаха да ѝ кажат как се развиват нещата помежду им, затова просто я бяха оставили тя сама да ги види. Да, те знаеха, че Кати плува всеки ден след работа в басейна.

Когато се възстанови след шока от разкритието, я чакаха още по-големи изненади. Нейт Атууд се променяше буквално пред очите ѝ. Приятният забавен мъж като някакъв хитър хамелеон се превърна в

тайнствения екзотичен любовник на Идън. Подхвърляше намеци, че в миналото е работил за ЦРУ. Парадираше с имената на известни гангстери и политици. Събуждаше Идън и я изненадваше с легло, обсипано с кървавочервени рози. Подари ѝ наниз черни перли. Скара се с нея, защото танцувала с други мъже пред многолюдна компания. Скандалът имаше страстен завършек. Нейт измъкна Идън от дансинга и я натика в лимузината. По-късно Идън призна на Кати, че я обладал на задната седалка, докато шофьорът карал без посока из града.

Идън бе запленена от чара му до момента, когато се омъжи за него. Скоро след сватбата обаче по очите ѝ почна да личи, че вече е разбрала каква грешка е направила с прибързания си брак. Ако Джилкрайстови разбираха от нещо, то това беше страстта, и Идън безпогрешно я разпознаваше. Страстта на Нейт към нея не беше от любов. Тя довери на Кати, че мисли за развод. Кати, усетила колко опасен ще стане Нейт, се обърна към Джъстийн. Тя от своя страна направи всичко възможно внучката ѝ да получи най-добрата правна защита. Струваше си.

Поне до момента.

— Мислех, че Нейт има офис в Сиатъл — каза Кати, докато Идън караше своето черно БМВ по моста Мърсър Айлънд.

— След развода той се премести в квартала Белвю — призна Идън с горчивина. — Иска ми се да беше отишъл на другия край на света. Кати, кажи ми, как възнамеряваш да го заплашиш? Ще полудея от притеснение.

— Ще го заплаша с Люк — обясни ѝ Кати.

— С Люк? — попита Идън ужасено. — Не можеш да въвлечаш Люк в тази история.

— Ако имаме късмет, това няма да се наложи — уморено изрече Кати. Тя гледаше през прозорците разлюлените от вятъра вълни на езерото Уошингтън. — Надявам се, че само заплахата ще бъде достатъчна, за да го стресне.

Идън поклати глава.

— Не мисля, че от тази история ще излезе нещо. За бога, Кати, какво съм направила? Как можах да си въобразя, че съм влюбена в Нейт?

— Нямам представа — сухо отговори Кати. — Но по едно време със сигурност беше увлечена от него.

Идън я изгледа с дълъг, изпълнен със съжаление поглед.

— Имах толкова грешна представа за този мъж!

— Престани да си посипваш главата с пепел заради тази грешка.

В началото аз също го харесвах.

Офисите на „Атууд инвестмънтс“ се намираха в блестящ нов небостъргач в Белвю. Идън паркира колата в гаража. Кати разбра колко е разтревожена, когато я видя как вади ключа от стартера. Но и нейните нерви бяха опънати до скъсване.

— Колко пари си му дала до момента? — попита Кати, докато се качваха с асансьора.

— Не искам дори да си помисля за това. Хиляди. Абсолютно отчаяна съм, Кати.

Излязоха от асансьора и тръгнаха по коридора към офиса на Нейт.

— Какво ще правим, ако не е в кабинета си? — попита Идън.

— Ще го чакаме да се върне.

Кати отвори вратата на кабинета и влезе вътре. Идън я последва. Млада жена с изненадващо голям бюст ги изгледа с любопитство.

— С какво мога да ви помогна? — попита секретарката и в следващия момент позна Идън. На бузите ѝ пламнаха две алени петна. — О, здравейте, госпожице Джилкрайст.

— Здравей, Синтия. Моля те, кажи на шефа си, че искам да го видя.

— Опасявам се, че господин Атууд е зает в момента — със задоволство изрече Синтия.

— Сигурна съм, че ще намери време да разговаря с нас — каза Кати.

Тя мина покрай бюрото на секретарката и отвори вратата към кабинета му. Идън я последва.

Нейт говореше по телефона, вдигнал крака на бюрото си. Обувките му бяха луксозни. Беше се облегал на въртящия се стол и внимателно гледаше през огромния прозорец. Обърна се с очевидно раздражение, когато чу как някой влиза в кабинета му. Изражението на лицето му стана каменно, когато видя, че това са Идън и Кати. Въпреки това успя да запази дружелюбния си тон, за да довърши телефонния разговор.

— Слушай, Майк, трябва да свършваме. Случи се нещо. Ще ти звънна по-късно. Помисли за сделката. Страхотна е. Ще направиш убийствен пробив. — Той затвори и мързеливо се облегна на стола си. — Така, така, така. На какво дължа честта да бъда посетен от вас, дами?

Кати го погледна и се учуди какво толкова е намирала у него някога.

— Мисля, че знаеш отговора на въпроса си, Нейт. Дребните ти изнудвачески планове свършват дотук. Днес. Тази минута. И освен това ще трябва да върнеш парите, които си взел от Идън.

В продължение на един дълъг смразяващ момент Нейт я фиксираше мълчаливо. Очите изразяваха презрението му.

— Винаги си била твърде наивна — каза той, а после се обърна към Идън. — Предупредих те да не казваш на никого за нашето споразумение. Караш ме да се ядосвам, Идън — продължи той с мазен глас, — и това ще ти струва скъпо.

Идън не помръдна.

— Трябва да прекратим това, Нейт. Аз просто не мога да ти давам повече пари.

— Можеш и ще ги намериш! Ти си Джилкрайст. Дължиш ми ги. Аз по право трябваше да получа дял от компанията ви. Но след като ти успя да ме лишиш от това, ще намеря начин да постигна целите си по друг начин.

— Вече си взел достатъчно. Повече от достатъчно. Повече не мога да ти дам нищо — потръпна Идън.

— Можеш! Ще се справиш някак си. Знаеш, че в противен случай ще пратя на твоята баба онези стари статии за майка ти. Аз нямам какво да губя.

Кати пристъпи напред.

— Грещиш — каза тя спокойно. — Можеш да изгубиш твърде много. Тук съм, за да те предупредя, че ако не спреш с изнудването си моментално и ако не върнеш парите, които си взел от Идън по този недостоен начин, горчиво ще съжаляваш.

— Стига бе — изсмя се Нейт. — И как ще ме накараш да съжалявам горчиво, Кати? Като отидеш при оная стара вещица Джъстийн? Няма да стане. Знаеш как ще се отнесе тя с Идън и

семейството ѝ, ако открие, че снаха ѝ е въртяла търговия с фалшиви предмети на изкуството. Тя ще лиши от наследство целия клан.

— Това не е вярно! — твърдо отрече Кати.

— Ами! Кого се опитваш да излъжеш? — ухили се Нейт. — Бях член на това семейство почти година. Знам точно какво представлява Джъстийн Джилкрайст. Знам точно какво ще направи тя, ако открие истината за Морийн. Стой настрана от тази история. Тя засяга само Идън и мен. Джилкрайстови са ми длъжници и ще ги накарам да си платят!

Кати се изправи. Заплахата, която се канеше да му отпрати, трябваше да звучи сериозно, иначе нямаха никакъв шанс срещу Нейт.

— Сигурно още не ти е известно, но компанията „Джилкрайст“ вече не се управлява от Джъстийн. На нейно място застана внукът ѝ Люк Джилкрайст. Ако веднага не престанеш с изнудването си, ще отида директно при него.

Усмивката не слезе от лицето на Нейт. Погледът в леденосините му очи бе ироничен.

— Копелето? Не ме карай да се смее. Известно ми е всичко за Люк Джилкрайст. Човекът си има определена репутация. Твърд е като стомана и окоето му няма да мигне нито за Идън, нито за майка ѝ. Ще ги наблюдава как се давят. Не, ти няма да отидеш при него.

— Не бъди толкова уверен — бързо го контрира Кати.

— Божичко! Нима мислиш, че съм чак толкова глупав? — възкликна Нейт. — Знам всичко за Люк Джилкрайст. Аз бях член на онова семейство. Знам какво е сторила Джъстийн на родителите му.

— То няма нищо общо с тази история — каза Кати.

— Как ли пък не! — отговори Нейт и се наведе напред и бавно се усмихна. — Не се занимавам непосредствено с ресторанти, но разбирам от търговия с недвижимо имущество. Познавам най-важните клечки от северозападните финансови групировки. В света на инвестициите новините се разнасят бързо и името Джилкрайст е много популярно. Той няма нужда от компанията „Джилкрайст“. Има само една причина, поради която се е съгласил да поеме управлението ѝ. Жадува за отмъщение заради това, което е причинено на родителите му.

С угълчето на очите, си Кати забеляза, че Идън се разплака, но съсредоточи цялото си внимание върху Нейт.

— Грещиш — каза тя.

— Сигурно! Познавам историята му и познавам всички Джилкрайстови. Люк Джилкрайст или ще разруши компанията до основи, за да накаже Джъстийн и всички останали от семейството, или ще я превземе цялата и ще ги прецака, като ги остави без дялове в нея. Личното ми предвиждане е, че той ще съсипе бизнеса им и ще остави роднините си на сухо. Трябва да призная, че сърцето ми няма да бъде разбито. Но имам намерение да получа малко пари от тази компания, преди тя окончателно да бъде съсипана.

— Повече няма да получиш нито цент, Нейт! — тихо повтори Кати. — Люк ще те принуди да се откажеш. Няма да ти позволи да изнудваш семейство му. — Погледна към Идън. — Хайде да си тръгваме!

— Да, махайте се отгук — промърмори Нейт, но когато Идън излезе от кабинета му, тихо повика Кати.

Изненадана от тона му, тя се обърна.

— Какво искаш?

— Губиш си времето, като се опитваш да ги спасиш. Остави ги да вървят по дяволите. Те го заслужават.

— Няма да го направя! Дълга го на Джъстийн. Знаеш това.

— Нищичко не й дължиш. Зарежи Джилкрайстови и живея собствения си живот.

— Откога си толкова загрижен какво правя с живота си! — И Кати излезе от кабинета на Нейт, преди той да успее да й отговори.

Идън проговори чак когато влязоха в асансьора.

— Нищо не се получи — каза тя, а погледът ѝ бе вперен в затворените врати.

— Така е.

— Знаех, че ще така. А сега какво ще правим?

— Вече нямаме избор — мрачно произнесе Кати. — Нейт разбира, че блъфирам. Това значи, че ще трябва да изпълня заканата си.

Идън изглеждаше по-ужасена от всякога.

— Ще отидеш при Люк? Ще го помолиш да ми помогне? Но ти не можеш да направиш такова нещо.

— Нямам друг избор. Спри да се тревожиш, Идън. Люк няма да изпадне във възторг, като разбере истината, но ще се погрижи да разреши проблемите ти.

— Не, няма да го направи — твърдеше Идън със замаян от шока глас. — Ще се възползва от това, за да ни отмъсти. Боже мой, аз съсипах всичко! Майка ми и баща ми ще плащат за моите грешки. И горкият Дарън. Вече си представям как ще се отнесе с него Джъстийн. Сигурно ще го уволни.

На Кати ѝ писна от целия изпълнен с драматизъм ден.

— Трябва да имаш по-голямо доверие на семейните връзки, Идън — каза тя.

— Семейни връзки ли? Да не си откачила? Говорим за семейство Джилкрайст!

— Именно.

Кати трябваше да прецени следващия си ход много внимателно. Имаше нужда от дълъг размисъл. Имаше нужда от дълго плуване в басейна.

ГЛАВА XIII

Беше петък и брат ѝ щеше да се прибере чак в дванайсет. Цялата вечер бе на нейно разположение и въпреки че се беше върнала от Сиатъл твърде късно, отиде в библиотеката на Драгън Бей, за да размишлява на спокойствие. Трябваше да намери най-правилния подход, за да каже на Люк. Той щеше да избухне, когато му каже за неприятностите на Идън. „Експлозията ще е разрушителна като при всички Джилкрайстови. Люк ще кипне, преди да успее да му обясня как стоят нещата.“

Когато мина покрай дома му на път към имението, забеляза, че навсякъде е тъмно. Беше доволна. Все още нямаше готовност да се срещне с него.

В десет вечерта Кати се отдаде на единственото средство против стреса, което ѝ бе помагало през последните години — отиде да поплува в басейна на имението. Не си направи труда да запали лампите в старата зала и я отключи в тъмното. Прозрачната нежна синева на подводното осветление ѝ бе достатъчно. Пробиваше си път между многобройните палми и папрати. Когато стигна до басейна, хвърли хавлията и дрехите си на шезлонга и се потопи във водата.

Отправи се към другия край на басейна с облекчение. Както винаги усети как я завладява чувството на опиянение от свободата, която чувстваше във водата. Пореше повърхността на басейна със силни и уверени движения и продължаваше да мисли какво точно трябва да говори пред Люк.

Вярно бе, че той се справи със затруднението, в което бе изпаднал Дарън, но нещастieto на братовчед му бе много по-малко, сравнено с неприятностите около Идън. Дарън бе жертва на мошеник. Изнудването и отклоняването на средства обаче правеха проблема на Идън много труден за разрешаване, Кати разбираше това. Но така или иначе това си беше семейна работа. Искаше ѝ се Люк да разбере, че този път действията му трябва действително да са тактични. Идън със сигурност никога не би навредила умишлено на компанията. Тя

защитаваше други хора. Навярно имаше начин, който да накара Люк да разбере мотивите ѝ. Кати трябваше да успее. „Ще бъда дипломатична, ще използвам благоразумието и логиката си.“

Стигна края на басейна и се обърна под водата, за да поеме обратно. Вече усещаше как напрежението ѝ постепенно изчезва. Нищо не освобождаваше така от стреса, както плуването. Нищо друго не можеше да я накара да се чувства толкова спокойна. „По-рано трябваше да дойда тук“ — помисли си тя.

Докосна стената на басейна и спря, за да си поеме дъх. Видя тъмната фигура, която изникна между палмите, и замръзна.

— Къде, по дяволите, се губиш през целия ден? — попита Люк с опасно кротък тон.

Намеренията на Кати да бъде дипломатична се разсеяха като дим, когато долови очевидното предизвикателство в гласа му. И без друго беше достатъчно изнервена. Тази вечер нямаше нужда от нови Джилкрайстови дивотии.

— Взех си почивен ден — каза тя, потопа се отново във водата и заплува към другия край на басейна. После се обърна по гръб и се отпусна лениво на повърхността.

Люк продължаваше да стои в сянка и я изчакваше с хищническо търпение.

— Искам да говоря с теб! — извика той.

— По-късно, когато приключи с плуването си — отговори Кати, улови се за ръба на басейна и се приготви да се отблъсне от облицованата с плочки стена за пореден път. Чувстваше как гневът клокочи в Люк. Усещаше как вълните на неговата ярост я заливат.

„Сега определено не е най-подходящият момент да разискваме последните проблеми на семейство Джилкрайст“ — заключи мислено.

— Казах, че искам да говоря с теб. Сега! — настоя Люк, направи няколко крачки напред и седна в шезлонга до басейна. Сините отблясъци на подводното осветление отразяваха елегантните, напрегнати черти на лицето му. Очите му светеха със стаена ярост.

— Не можем ли да отложим разговора за сутринта? Уморена съм. Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Къде беше през целия ден? Защо не отговори на съобщенията, които ти оставих?

— Бях заета. Когато се прибрах, беше късно и нямаше за кога да преглеждам кой ме е търсил. Реших, че нещата могат да почакаат до утре сутринта.

— Къде беше днес?

— За бога, Люк, това си е моя работа! Само защото ти и аз сме свързани по един определен начин не означава, че имаш правото да ме разпитваш всеки път, когато отида някъде самостоятелно.

— Свързани, така ли? Така ли го наричат вече? Госпожице, ние не само спим заедно...

— Правили сме го само два пъти — прекъсна го Кати. — Това едва ли предполага силна и трайна връзка.

— Ние не само спим заедно — повтори Люк със стиснати зъби, — но освен това ти работиш за мен. Това ми дава право да те попитам къде си била през деня и какво си правила.

— Не, не ти дава такова право — отговори Кати, изплува до края на басейна и се оттласна, за да седне върху плочките. — Тази вечер очевидно имаш намерението да се караме, но на мен ми писна да участвам в драматичните изпълнения на Джилкрайстови. Благодаря много, дойде ми до гуша от вас!

— Какво означава това? — изправи се на крака Люк и тръгна към нея.

— Нищо. Обикновен коментар — каза Кати, грабна халата си и бързо го завърза около кръста си. Огледа се наоколо за обувките си. Бяха под шезлонга. Знаеше, че няма да успее да ги вземе достатъчно бързо и да избяга от залата.

Люк стана и се изправи пред нея.

— Чакам отговора ти, Кати.

— Е, няма да го получиш! Поне не тази вечер — отговори му тя и свали плувната си шапка. Разтърси косите си. — Не ме интересува как се чувстваш.

— Така ли? Съветвам те да промениш намерението си, защото няма да те пусна да се прибереш у дома си, преди да проведем един хубав, дълъг разговор.

Кати прокара пръсти през косата си.

— Казах, че нямам желание да разговаряме сега.

— Жалко. Днес оставих три съобщения на Лиз. Ти не отговори на нито едно от тях.

— Сега вече знаеш как се чувства човек, когато оставя съобщения, на които никой не си дава труда да отговаря — вирна брадичка Кати. — Спомни си за всичките ми съобщения, които записвах на телефонния ти секретар, когато се опитвах да те накарам да поемеш задълженията си. Спомни си за препоръчаните писма, които ти изпращах. Спомни си за телеграмите. Аз също не получих нито един отговор от теб.

— Сега не говорим за далечното минало. Става въпрос за днес.

— Съжалявам, нямам желание да говоря за него. Спри да ме дразниш, губя търпение и ще се нервирам.

— Искаш да ме стреснеш ли? Нека ти кажа нещо, Кати. Гледката на нервирания ангел-хранител много ми напомня за фойерверките по време на Четвърти юли. Забавно е, но няма никаква заплаха.

Това преля чашата на търпението. На Кати ѝ се събраха твърде много Джилкрайстови за един ден. Може би по принцип бе дошло времето да се отърве от тях. Нещо в нея се скъса. Тя вдигна ръце, направи крачка напред и силно блъсна Люк в гърдите. Завари го съвършено неподготвен. Смътният блясък на водата в басейна отрази изненадата на лицето му, когато той полетя надолу.

Кати бе не по-малко изумена от собствената си агресивност. Люк падна в дълбокия край на басейна със страхотен плясък и бавно продължи да потъва към дъното му. Стресната от постъпката си, тя бързо отиде до ръба на басейна и погледна надолу във водата. Сигурна бе, че Люк може да плува. Нервно хапеше долната си устна, докато го наблюдаваше как се издига към повърхността.

След няколко секунди Люк изплува от водата. Превъзходните му бели зъби блеснаха в опасна усмивка.

— Мамка му! От теб ще излезе отличен Джилкрайст.

Той отиде до края на басейна и опря ръце в плочките, опасващи ръба му. Кати бързо се отдръпна назад, когато Люк се издигна нагоре и излезе от водата. Изправи се на крака и тръгна към нея. Черните му панталони и сако бяха подгизнали от водата, а обувките му издаваха странни звуци. Изражението на лицето му бе хитро и разбойническо.

Кати затаи дъх от притеснение. После се обърна и се опита да избяга към изхода.

Успя да направи само няколко крачки, когато той я хвана, ласкаво засмян, и я обърна с лице към себе си.

— Остави ме! — настоя Кати решително.

— Ти първа започна — каза той и я понесе обратно към басейна.

— Не е вярно. Люк, какво правиш? — извика тя, когато разбра, че няма да спре на ръба. — Спри! Моля те, недей. Моля те.

Мислеше, че той ще я хвърли във водата. Вместо това Люк скочи, без да я изпуска от прегръдките си. Двамата се потопиха в басейна, разплискаха го и потънаха.

Ръката му я придържаше през кръста, докато изплуваха на повърхността. Тя отметна мократа коса от лицето си и вдигна поглед към него. Видя, че я съзерцава с ясно изразени сексуални намерения и очите ѝ се разшириха.

— Люк, престани да ме гледаш по този начин — каза тя, като се опитваше да се отдръпне настрани от него и да се освободи от прегръдката му. — Знам какви са намеренията ти.

— Така ли?

— Знам ги със сигурност, но не можем да го направим. Не тук, за бога!

Люк я стисна още по-силно и отново я извъртя с лице към гърдите си. Двамата отидоха на плиткото и спряха, когато той усети дъното под краката си. Доближи устни до ухото ѝ.

— Брат ти ще се прибере чак в полунощ. Никой не идва тук нощем. Джъстийн и госпожа Игърсън отдавна са си легнали.

— Знам, но това не означава, че можем да вършим тези неща тук. На това място...

— Сериозно ли говориш? — попита той и смъкна халата ѝ. По лицето му се изписа усмивка, когато видя как зърната на гърдите ѝ се очертават под тънкото трико на банския. Погали едната малка твърда пъпчица.

Цялата ярост и енергия, породени от спора им, бързо се превръщаха в желание. Никога досега Кати не бе изживявала толкова бързо превъплъщение. В един момент бе полудяла от гняв, в следващия бе възбудена и полуприпаднала от страст и желание. Погледна към Люк с широко отворени, все още невярващи очи.

— Още ли ми се сърдиш? — попита тихо.

Той я целуна дълбоко, нежно, после вдигна глава.

— Ти как мислиш?

— Възможно ли е да променяш настроението си толкова бързо?
— облиза устните си тя.

Люк се разсмя.

— Първо, аз изобщо не бях ядосан. Просто се тревожех, защото не можах да се свържа с теб през целия ден. Ти беше тази, която драсна клечката на фойерверките.

— Точно така, обвинявай ме — промърмори тя.

— Ще го направя, не бой се. — Ръцете му се плъзнаха от кръста ѝ нагоре, за да обгърнат гърдите ѝ. — И освен това ще ти изкажа благодарността си.

Кати потръпна при докосването му, както винаги, когато той правеше това. Тялото ѝ сякаш винаги бе готово да се отдаде всеки път щом Люк я вземеше в ръцете си. Неговата сексуална и физическа мощ дразнеха сетивата ѝ. Но тя вече знаеше, че дисциплината и контролът, които той си самоналагаше над тази мощ, бяха нейната най-голяма слабост.

За нея моментът на обуздаване на огъня винаги щеше да е свързан с магията, а Люк бе вълшебникът, който знаеше заклинателните думи за тайнството.

Обгърна с ръце врата му и не се възпротиви, когато той свали от тялото ѝ прилепналия бански. След малко вече плуваше гола във водата и усещането ѝ за свобода бе хиляди пъти по-вълнуващо и по-силно от всякога.

Топлина обгърна тялото ѝ. Тя се усмихна с треперещи устни на Люк и свали сакото от раменете му. Той не обърна внимание, че скъпата дреха потъна надолу. Бе насочил настойчивия си поглед към Кати, а тя почна да разкопчава ризата му. Съблече го и почна да гали гладките му мускулести гърди. Обзета от сладко и горещо желание, плуваше около Люк и докосваше тялото му с гърдите си, които се подаваха над водата.

— Ти гориш дори във водата, ангелче — каза той и я привлече към бедрата си.

Задържа я в това положение и я накара да обгърне с крака кръста му. После я надигна към себе си, наведе глава и пое едното ѝ зърно между зъбите си. Кати тихо изстена. Пръстите му бавно проникнаха в нея. Тя задържа лицето му в дланите си и почна да го целува с нарастваща настойчивост. Той влезе по-навътре в нея и нежно

продължи да я гали. Кати извика, нададе слаб стон на женско задоволство, от който Люк остана очарован.

— Точно така, ангелче — целуна той извитата ѝ назад шия. — Позволи ми да гледам как ще полетиш.

— Но ти още не си готов! — Кати се опита да възвърне контрол върху себе си. — Още не си събул панталона си.

— Няма нищо. Аз ще литна след малко.

— Но, Люк...

Беше твърде късно. Пръстите му отново почнаха да я разтварят и Кати се предаде. Разпадна се на хиляди трептящи парченца. Свободата никога не ѝ се бе струвала толкова сладка.

Когато всичко свърши, Кати бавно почна да се отпуска надолу във водата.

— Никъде няма да ходиш — усмихнат ѝ каза Люк, обви ръце около кръста ѝ и отново я повдигна до гърдите си. — След като извършихме част от предварителната подготовка, дойде време да си поприказваме.

— Ако това е била предварително замислена от теб сделка, ще те удуша — отвърна Кати. — Не искам да свикваш с идеята, че можеш да ме манипулираш чрез сексуалното си въздействие върху мен.

— Успокой се, мила. Дай ми да си поема дъх. Да се бориш с ангели не е шега работа — каза Люк и тръгна към стъпалата на басейна, носейки я със себе си.

— Говоря сериозно, Люк. Сексът не е начин за разрешаване на проблемите.

— А на мен ми се струва, че върши добра работа.

Кати се чудеше какъв подходящ отговор да измисли, когато я сепна хриплив вик на изненада, идващ от сенчестите растения. След секунда осветлението в залата бе включено и тя бе заслепена от него.

— Какво, за бога, става тук? — попита госпожа Игърсън със страховити нотки в гласа си.

— По дяволите! — промърмори Люк и застана пред Кати, за да не може икономката да види голото ѝ тяло.

Въпреки шока, който изпита смутената Кати, при вида на изненадата, изписана върху лицето на госпожа Игърсън, тя не можа да се сдържи и за свой ужас се разсмя.

— Изгасете осветлението и вървете да си лягате, госпожо Игърсън — нареди ѝ Люк спокойно. — Това не ви засяга.

— Засрамете се! Вижте се, вие двамата. Вие сте полугол, а Кати дори е съблякла банския си.

— Много сте наблюдателна, госпожо Игърсън. Предлагам ви да изгасите проклетите лампи и да се махате оттук — повтори Люк и почна да се изкачва по стълбите.

Икономката изпищя и загаси осветлението.

— Не вярвам на очите си — промърмори тя и остана на мястото си.

— Желаете ли да ни кажете още нещо, госпожо Игърсън? — попита Кати.

— Да, желая. Брат ви е на телефона. Казва, че било важно.

— Мат? — извика Кати и последните следи от смущение изчезнаха от гласа ѝ. — Какво е станало? Той добре ли е?

— Предполагам — отсече икономката. — В края на краищата говори по телефона и звучи така, сякаш нищо му няма. Не успял да се свърже нито с вас, нито с господин Джилкрайст, затова ви потърсил тук. Помоли ме да проверя дали случайно не плувате в басейна. Кой би могъл да предположи, че и двамата с господин Джилкрайст ще сте във водата, а вие ще сте чисто гола!

— Госпожо Игърсън — студено каза Люк, — ако ви е останала капчица здрав разум, веднага ще се върнете в леглото си и ще забравите, че изобщо сте идвала тук. На сутринта цялата история ще ви се струва като сън.

— Точно така ще направя! — вирна глава икономката. — Можете да поемете разговора по деривата. Аз си тръгвам.

— Чудесно — отговори Люк.

Подаде ръка на Кати и ѝ помогна да излезе от водата. Чуха как икономката тръшна вратата зад гърба си.

— Дано всичко е наред — каза Кати, грабна една хавлия от шезлонга и я загърна около тялото си. — В съблекалнята има още хавлии — продължи тя, след което вдигна телефона. — Мат, ти ли си?

— Да.

— Всичко наред ли е?

— Ами, горе-долу.

— Как така горе-долу? — попита Кати и стисна слушалката.

Наблюдаваше как Люк смъква мокрите дрехи от тялото си, вади сух халат от кабинката на съблекалнята и го завързва на кръста си. Той слушаше разговора ѝ с Мат, а на челото му се появи дълбока бръчка.

— Нали помниш, че ти казах как тази вечер ще ходим на дискотека в Уотърфрант Парк? — колебливо попита Мат.

— Помня. Мат, какво се е случило? Каж ми.

— Кати, това няма да ти хареса. Сбихме се.

— Боже мой! Сбили се. Ти ранен ли си?

— Не е страшно.

— Не било страшно! Голяма ли е раната? Мат, лошо ли си наранен?

— Само няколко синини. Добре съм, Кати, честно ти казвам. Няколко момчета, които не са от града, се опитаха да провалят танците. Доста досаждаха на местните момичета, нали разбираш.

— Сигурен ли си, че нищо ти няма?

— Да. Ченгетата се появиха и прекъснаха боя. Проблемът е в това, че прибраха някои от нас в управлението. Така че в момента съм в ареста.

— В ареста? — извика Кати и ѝ примая. Краката ѝ не я държаха и тя падна върху най-близкия стол. — В ареста ли?

— Казаха, че това не било точно арест, но не можем да си тръгнем, ако не дойде да ни вземе някой от родителите ни.

— Боже мой!

— Казах им, че родителите ми са починали. Ще ме пуснат, ако дойде някой по-възрастен.

— О, господи! — възкликна Кати и изгледа Люк, който бе застанал пред нея.

Люк взе слушалката от ръцете ѝ.

— Мат? — спокойно се обади той. — Люк е на телефона. Какво е положението? — Няколко минути слушаше внимателно разказа на момчето, после продължи: — Добре, разбирам. Идвам след малко. Дай ми да говоря с някое от ченгетата.

Кати бавно се изправи, докато Люк говореше с полицая. Трудно се възстановяваше от първоначалния шок. Сети се, че Люк отново поема всичко в свои ръце, и нещо дълбоко в нея се възпротиви при тази мисъл.

Той затвори телефона и се обърна към нея.

— Спокойно, Кати. Нищо страшно не се е случило.

— Да не си полудял? Мат се е забъркал в някакъв скандал. Арестуван е!

— Нищо му няма и не е арестуван. Просто ченгетата се опитват да стреснат хлапетата, които са заловили тази нощ. Ще отида в полицейското управление и ще освободя Мат вместо теб.

— Не! Аз ще отида и ще си го прибера! Той е мой брат.

Люк хвана брадичката ѝ с пръстите си и я повдигна към лицето си.

— Чуй ме, любима. Това е мъжка работа. Остави я на мен.

— Какво идиотско твърдение! — извика Кати вбесено. — Става дума за брат ми, който има сериозни неприятности в момента.

— Знаеш ли как да се справиш с млад мъж, попаднал в такава ситуация?

— Не, но скоро ще се науча.

— Повярвай ми, сега той има нужда от мъж, не от сестра си. Сигурен съм, че щом отидеш там, ще се поддадеш на емоциите си. По дяволите, може би дори ще се разплачеш. А това е последното нещо, от което Мат се нуждае в момента.

Тя усещаше, че Люк има право, но бе твърде разстроена, за да приеме увещанията му безпрекословно.

— А ти пък откъде знаеш толкова много за тези проблеми? Какво си мислиш, че можеш да направиш?

— Ще направя точно това, което стори баща ми в нощта, когато дойде да ме изведе от затвора.

— Няма да ти позволя да го биеш, ясно ли ти е? Да не си посмял да го докоснеш. Няма да ти го позволя.

Устните на Люк се изкривиха в усмивка.

— За бога, Кати, няма да го бия. Къде е здравият ти разум? Да набиеш едно хлапе не е най-педагогичния начин, по който ще го откажеш в бъдеще да не се забърква в нови побои.

— Но ти наби братовчед си — напомни му Кати.

— Ситуацията бе доста по-различна — търпеливо поясни той. — Не се опитвах да му втълпя как да се пази от побоища. На него му дадох друг урок.

— Опитваш се да ми кажеш, че насиетието е допустимо като подход в някои случаи, а в други не върши работа, така ли? — попита

тя с недоверие.

Люк обмисли въпроса ѝ за миг.

— Да, предполагам, че в резюме това звучи именно по този начин.

— Извини ме — обади се Кати с ледени нотки в гласа си, — но не подозирах, че в общуването между мъже съществуват толкова фини нюанси на тайнственото.

— Така е. Но тъй като си жена, не очаквам да ги разбереш. А за тази нощ ще те помоля да ме оставиш да се оправя с брат ти, разбра ли?

— Люк, ще полудея от притеснение!

— Няма защо да се тревожиш за брат си. — Той ѝ се усмихна окуражително. — С него всичко е наред. Ако наистина искаш да откачиш от нерви, почвай да мислиш как ще се оправяш с госпожа Игърсън, когато я видиш следващия път.

— О, боже! — прошепна тя.

— На първо време ти препоръчвам да извадиш банския си от басейна. Нали не искаш да запуши тръбите? Помисли си как ще реагира човекът по поддръжката, когато го намери сутринта.

— О, боже! — повтори пак Кати.

Мат имаше на лицето си изражение на войнствено и мрачно предизвикателство, когато Люк влезе в полицейското управление. Видът на момчето събуди спомени в душата на Люк. Той се сети за нощта, когато по същия начин стоеше в затвора и чакаше баща си да дойде, за да го освободи. Хиляди мрачни мисли минават през главата на човек в подобни моменти.

Мат не беше заключен в килия. Седеше на една пейка с цял куп други момчета, начумерени и смутени като него. Беше се облегал на стената, опитваше се да се държи гордо и невъзмутимо сред хаоса, който цареше наоколо.

Няколко разтревожени майки се суетяха из помещението. Устните на някои от тях бяха гневно стиснати, други плачеха. Вече бяха почнали да гълчат питомците си, а една-две се караха с младите полицайчета.

Люк забеляза, че няма бащи. Това го разтревожи. Всяко момче имаше нужда от баща си в такава ситуация. Къде, по дяволите, бяха техните бащи? Предположи, че отговорът на глупавия му въпрос се крие в статистиките за огромния процент разводи. „Ако моят син бе затворен тук — каза си, — лично щях да дойда и да си го прибера, сигурен съм в това.“ Осъзна колко много би искал да има свой син. Или дъщеря. За бога, той бе на трийсет и шест, а все още не беше създал семейство. Винаги беше искал да има деца „Къде отлетяха изминалите години?“ — учудено се питаше Люк. Сякаш бе потънал в някаква летаргия след смъртта на Ариел.

В този момент Мат вдигна поглед към вратата. Очите му срещнаха тези на Люк. Мат въздъхна с облекчение, след което изражението на мрачна войнственост отново взе връх. Люк разбра настроението му. Мъжът при всички обстоятелства трябваше да се държи гордо, каквото и да му струва това.

Кимна на един от младите полицаи, който успокояваше разплакана майка, чудейки се как да се отърве от нея. Когато го видя да се приближава, за да говори с него, полицаят бе явно облекчен, че ще говори с друг мъж. Люк се представи.

— Сериозна ли е работата? — попита спокойно.

— Не е толкова страшна, колкото изглежда. Въпреки че ако съдите по реакциите на майките, няма да ми повярвате — също толкова спокойно отвърна полицаят. — Нямало е оръжия или ножове. Просто групичка момчета от малко градче от глупост са се забъркали в тази каша. Виждал съм и по-лоши неща. Преди време работех в Сиатъл. Дойдох тук, за да се махна от големите неприятности.

— Нали вече мога да прибера Уейд?

— Разбира се. Достатъчно ги стреснахме и вече ще мислят за в бъдеще. С Уейд всичко е нормално. Опитал да се прави на герой, когато един от натрапниците почнал да закача момичетата от града.

— Ще го изведе оттук — кимна Люк.

Полицаят се усмихна с любопитство.

— Той син ли ви е?

— Не. Баща му почина. За него се грижи единствено сестра му. Аз съм приятел на семейството.

Полицаят го изгледа замислено и после кимна.

— Взимайте го — разреши той.

Мат се изправи несигурно, когато Люк застава пред него.

— Здравей — каза момчето и извърна поглед встрани. — Къде е Кати?

— Къса си нервите вкъщи — небрежно отговори Люк. — Предположих, че не би искал тя да се появи тук и да почне да истеризира пред цялата тази тълпа.

Мат премигна и погледна Люк в очите.

— Така е. Благодаря ти.

— Няма проблеми. Какво ще кажеш да се омитаме оттук? — попита Люк и забеляза моравото петно под лявото око на Мат. — Боли ли те?

Мат се изчерви.

— Да. Малко. Да вървим.

Излязоха навън в нощта и се качиха в колата. Никой не продума, докато Люк караше през града. Когато зави по пътя, който водеше към имението на Джилкрайстови, Мат най-сетне се обади.

— Кати сигурно е много притеснена.

— Тя е жена — отбеляза Люк, — естествено е да е притеснена.

Мат се облегна на седалката и отново потъна в мрачни размишления.

— Ще ми крещиш ли?

— Не.

— Ще накараш ли шефа ми да ме изхвърли от ресторанта?

— Не. Струва ми се, че не си направил нищо лошо, Мат. Попаднал си в определена ситуация и си се опитал да я разрешиш по начина, който ти се е сторил най-подходящ. Случват се такива неща.

— Един от ония задници удари приятелката ми. Тя е много срамежлива. Уплаши се до смърт.

— Разбирам.

— Всъщност, аз не се сбих първи. Побоят просто стана ей така, от само себе си. В един момент казах на оня пуяк да остави Джени на мира, а в следващия цялото заведение се обърна с главата надолу.

— При побоите обикновено става точно така. Бомбата избухва, преди да си се усетил.

— Така е — съгласи се Мат.

— Едно от нещата, които всеки мъж трябва да научи, е как да подбира побоите, в които решава да вземе участие.

— Е, не може да се каже, че аз подбрах този побой — промърмори Мат.

— Другото нещо, което трябва да знае всеки мъж, е как да избягва побоите, в които няма смисъл да взема участие или просто не си струват усилието.

— Не можем да избегна този побой! — В тона на Мат отново се доловиха войнствените нотки.

— А когато реши да участва в някой побой — спокойно продължи Люк, — трябва да знае как да ограничи вредите от него до минимум. Трябва бързо да си свърши работата. И най-важното — мъжът винаги трябва да контролира ситуацията и собствените си действия.

— Така ли? — Мат намръщено гледаше навън в мрака, едновременно заинтригуван и настръхнал. — И как става тоя номер?

— Тренира се, както всичко останало на този свят.

— И как мога да се тренирам, за да държа под контрол ситуация като тази?

— Както го направих аз преди време — каза Люк. — В местния гимнастически салон сигурно има инструктор по бойни изкуства. Утре сутринта ще отидем да разговаряме с него. Ако прилича на човек, който разбира от работата си, ще те запишем в неговия клас. Ако не ми вдъхне доверие, сам ще се заема с теб.

— Сериозно?

— Да — обеща Люк. — Как ти звучи?

— Мамка му — възкликна Мат със задоволство. — Кати ще откачи, когато чуе за намеренията ни.

— Защо?

— Защото не одобрява насилието.

— Не бери грижа за Кати. Аз ще се оправя с нея.

ГЛАВА XIV

Люк стоеше до кухненския прозорец и гледаше как Кати слиза по скалистата пътека надолу към брега. Беше обула за ранната си утринна разходка избелели дънки, които прилепваха по красивото ѝ тяло като ръкавица. За да се предпази от хладното облачно време, носеше яркожълт пуловер и бяла шапка с мека периферия, която сякаш укротяваше огнената ѝ коса.

Люк с удоволствие се наслади на приятната гледка, която представляваше разхождащата се Кати, и се отдръпна от прозореца чак когато тя се скри от погледа му. После взе черния си шлифер от гардероба и подвикна на Зийк:

— Хайде, момчето ми, отиваме на разходка.

Зийк послушна взе купичката си и излезе след него.

Утринният въздух носеше обещание за дъжд през деня. Над морето надвисваха облаци. Люк тръгна по пътеката към брега, кучето вървеше по петите му.

След няколко минути двамата се озоваха на скалистия неравен бряг. При отлива в сивия пясък бяха останали цял куп интересни малки езерца. Зийк спря при първото и остави купичката си, за да подуши пясъка.

Люк продължи да върви напред, приковал поглед в тесните дънки на Кати и в яркожълтия ѝ пуловер. Стигна я, когато почти бе прекосила половината бряг. Тя още не беше забелязала, че си има компания.

— Двамата с теб имаме да довършваме една работа — каза Люк и тръгна успоредно с нея.

Изненадана, Кати спря и се обърна с лице към него.

— Не те видях — каза тя и се усмихна неуверено.

— Знам.

Жадуваше да отпие от вкуса ѝ. Наведе глава и пое устните ѝ със своите, но целувката му бе твърде кратка. Умишлено я прекъсна,

защото не искаше да губи контрол върху себе си. „Тази сутрин имам други задължения“ — напомни си сам.

Кати го докосна по ръката.

— Искам да ти благодаря за това, което направи снощи. Аз сигурно щях да объркам всичко.

— Не ми се вярва.

— Говоря ти сериозно — настоя тя и веждите ѝ се склчиха в малка, замислена бръчка. — Трудно е да решиш как се настъпва в такива ситуации. Толкова пъти съм се чудила дали съм взимала вярното решение.

— Кати, ти си се справила отлично с Мат.

— Но понякога той ми изглежда като абсолютно непознат — въздъхна тя.

— Защото е мъж — усмихна се Люк. — Мъжете и жените често се чувстват като абсолютно непознати.

— Предполагам. Като се сетя сега, има толкова много неща, които бих искала да направя по различен начин, ако можех да върна времето. Имаше моменти, когато той се нуждаеше от мъж, който да го наставлява, а аз трябваше да дам най-доброто от себе си, за да се справя. Сега Мат вече е почти мъж и аз усещам, че се готви да ме напусне.

— Време му е, Кати.

— Знам, че му е време, но се страхувам за него. Когато се случи нещо като снощната история, се сецам, че има още толкова много неща, на които не успях да го науча. Толкова много неща, които и аз самата не знаех.

Люк обгърна лицето ѝ с длани.

— Скъпа, чуй ме. Ти не можеш да го научиш на всичко. Дори да се беше опитала, той нямаше да те послуша. Мат сам ще трябва да открие някои истини. Такъв е животът.

— Знам, но...

— Той е добро момче. Възпитала си го отлично. Мат ще успее в живота.

— Надявам се — прошепна тя. Пристъпи по-близо и облегна глава на рамото му. — Надявам се, че не съм се отклонила много от правилния път.

— Направила си всичко така, както е трябвало. Спри да се упрекваш, Кати. Понякога и ангел-хранителите трябва да се отдръпнат настрана и да оставят питомците си да се опитат сами да летят. Снощи Мат направи първия си кратък полет и нещата малко се пообъркаха. Но това не е толкова страшно.

— Още веднъж ти благодаря, че отиде в управлението и го прибра — повдигна глава Кати. — Направих това, което ми нареди. Не му вдигнах скандал. Оставих го веднага да си легне. Той ми каза, че двамата вече сте си поговорили.

— Така е. Поговорихме си.

— Откъде знаеш точно какво да му кажеш? — попита тя. — Ти нямаш деца.

— Просто повторих на Мат нещата, които баща ми ме посъветва, когато веднъж и аз се озовах в подобна каша.

Прегърна Кати през раменете и двамата продължиха разходката си по брега.

— А сега да си поприказваме за недовършената ни работа.

Кати го изглежда подозрително.

— Знаеш ли, ти не си единственият, който имаше да казва нещо миналата нощ. И аз исках да те питам за един определен проблем, на който се натъкнах вчера.

— Добре — каза Люк — ти си първа.

— Обещай ми, че няма да се нервираш.

— Кое те кара да мислиш, че съществува риск да си изтърва нервите? — контрира я той.

— Ами, става въпрос за финансовите проблеми, които имат два от нашите ресторанти.

— По дяволите — обади се Люк. Имаше неприятното предчувствие, че знае какво ще му каже Кати. — Точно тази тема исках да засегна и аз в разговора ни.

Изражението на Кати стана още по-тревожно.

— Научих кой злоупотребява.

— Аз също. Скъпата ми братовчедка Идън.

Кати го изглежда с широко отворени очи.

— Значи знаеш за бедната Идън?

— Напоследък бедната Идън никак не е бедна. Успяла е да докопа тлъсти суми от семейните доходи. Сигурен бях, че това е някой

член на фамилията. Можеше да е само вътрешен човек. Знаех го.

— Ти беше прав — призна Кати. — Но обстоятелствата се оказаха извънредни и щом научиш подробностите около тях, ще разбереш всичко. Тя се нуждае от помощ, Люк.

— От помощ ли? — възкликна той и неприятното му предчувствие се усили. Присви очи и се вгледа в напрегнатото лице на Кати. Прочете мислите ѝ като в отворена книга. — Не, ангелче, не си го помисляй.

— Моля те, Люк. Искам само да чуеш цялата история.

— Не. Категорично отказвам. Нищичко не желая да слушам. Този път няма да ме изнудиш. Крадливата малка кучка е виновна в отмъкването на цял куп пари и аз не желая да слушам за никакви смекчаващи вината ѝ обстоятелства.

— Положението е много сериозно.

— Абсолютно си права. И аз ще реагирам по същия начин. По дяволите, ти ме домъкна тук, за да разчистя финансовите бъркотии на компанията „Джилкрайст“ и да пукна, ако не го направя. Както аз си знам.

— Но, Люк, това е семеен проблем — каза Кати.

— Не ми пука. Това е злоупотреба с пари.

— Не си съвсем прав. Разбираш ли...

— Кати, не желая да слушам нищо повече.

— Люк, нея я изнудват!

— Мамка му! — изруга той и разочаровано притвори очи. Знаеше си, че ще изгуби и този спор. Усещаше го от самото начало.

Кати отново спря. Когато го погледна под периферията на бялата си шапка, изражението ѝ бе сериозно. Червената ѝ коса падаше на меки къдрици около бузите ѝ.

— Това е дълга история, Люк. Едва вчера я научих.

— Затова ли те нямаше цял ден? Слушала си съзливите приказки на Идън.

— Не бъди толкова скептичен. Още нищо не си чул.

— Няма нужда да съм чул, за да знам, че Идън умишлено въвлича и теб в бъркотиите си — заяви Люк, пъкна ръце в джобовете на шлифера си и се намръщи. — Добре де, разкажи ми нещата с две думи.

— Бившият ѝ съпруг я изнудва с информация, която има за Морийн.

— Атууд ли е на дъното на всичко? — Люк усети как го присви стомаха.

Кати бързо кимна.

— Открил е някакви стари вестникарски статии, които със сигурност доказват, че на времето в Ню Йорк Морийн е търгувала с фалшиви предмети на изкуството. Той заплашва, че ще ги прати на Джъстийн, ако Идън не продължи да му изплаща парите.

— Господи!

— Той смята, че са го прекарвали по време на развода, като са го лишили от полагащата му се част от компанията. Но мисля, че не това е най-важният му мотив. Според мен той жадува за отмъщение.

Люк остана безмълвен, докато осмисляше казаното. После попита:

— Идън ли ти разказа това?

— Да.

— Сигурно усеща, че съм по следите ѝ — замислено каза Люк. — Измислила е тази история и е дотичала при теб преди тежестта на измамата ѝ да е рухнала върху нея.

— Истина е, Люк. Това е самата истина.

— Така ли? — изкриви той устни в иронична гримаса. — Откъде знаеш? Тя какви доказателства ти даде?

— Отидохме при Нейт. Той призна всичко.

Люк застина. Когато се възстанови от изненадата, яростта му изригна. Извади ръце от джобовете си и разтърси Кати, сграбчил я за раменете.

— Ти ли отиде при него? Сама ли беше?

Кати прехапа устни.

— Не, бяхме двете с Идън.

Той продължи свирепо да я разтърсва.

— Не вярвам на ушите си. Не, напротив! Вярвам. Кати, да не си откачила? Какво, по дяволите, е влязло в главата ти? Какво си мислехте, че ще постигнете?

— Искях да се опитам да го сплаша.

— Да го сплашиш? — Люк изгуби контрол над себе си. Стомахът му се присвиваше от ужасен страх. — И как си въобрази, че това ще ти

се удаде?

Кати си пое дълбоко въздух.

— Казах му, че ще разкажа всичко на теб, ако не спре с изнудването и не върне това, което е взел.

Люк усети как челюстта му увисва.

— Да дойдеш при мен? — повтори той и затвори уста, а зъбите му тракнаха. — Ти си го заплашила с мен, така ли?

— Ами да. Това беше най-голямата заплаха, която можах да измисля. Обаче той не ми повярва. Не се хвана на блъфа ми, че ще ти разкажа всичко.

— Така ли? И защо не се хвана? — настоя Люк. По някаква необяснима причина безпокойството му не го оставяше.

— Твърди, че знае всичко за семейство Джилкрайст и какви са отношенията между членовете му, защото за известно време бил женен за Идън. Знае колко жестока може да бъде Джъстийн. И му е известно как е постъпила с родителите ти, например.

— И е успял да убеди Идън, че Джъстийн ще накаже Морийн, Хейдън и децата им, ако открие неприятната история от миналото на Морийн?

— Да — усмихна се Кати, като видя облекчението в очите му. — Толкова се радвам, че разбра всичко, Люк. Знаех си, че ще разбереш. А сега можем да помислим как да разрешим този проблем. Според мен най-добрата тактика ще е да го потулим.

— Така ли мислиш?

Идеше му да я напердаши, задето е толкова наивна. Тя се беше срещнала с Атууд! Все още не можеше да приеме този факт.

Кати се намръщи.

— Не казвам, че Джъстийн ще накаже целия този клон от семейството си, ако открие истината за миналото на Морийн. Но все пак съществува известен риск тя да направи нещо драстично. Новината със сигурност ще я разстрои. Морийн ще се паникьоса. Не зная как Хейдън ще се справи с положението. Не, според мен най-добре е да замълчим за всичко това.

— Защо говориш в множествено число? — промърмори Люк.

Поне беше споделила това с него. Доверяваше му се достатъчно, за да въввлече и него в бъркотията. Сигурно трябваше да е благодарен за тези малки подаръци, които му правеше тя.

— Трябва да се опитаме да запазим нещата в тайна — продължи тя. — Иначе ще се разчуе. Ако това стане, не ни остава нищо друго, освен да се споразумеем с Джъстийн. Но ще е най-добре, ако успеем да оправим работата, преди да се стигне до там. Знаеш семейството си, Люк. Ако историята с изнудването на Идън се разнесе, все едно вулканът Сейнт Хелън отново да изригне, само че в ръцете ни.

— Ще ти доверя една сензационна новина, Кати — отговори Люк. — В момента ти стоиш до кратера на много по-опасен вулкан.

Тя го изгледа с любопитство.

— За какво говориш?

— Говоря за начина, по който възнамерявам да избухна, след като се разправя с Атууд. — Обви с длан шията ѝ и я поведе обратно към скалистата пътека.

— Ще помогнеш да оправим това, нали? Знаех, че ще го направиш. Обещах на Идън, че всичко ще се оправи.

— Да — промърмори той.

— Благодаря ти, Люк. Не знаеш колко много ценя жеста ти. Бях сигурна, че ще ни помогнеш, но честно казано, очаквах да имаме страхотен спор.

— Запазвам си го за по-късно — увери я Люк. Подсвирна на Зийк и кучето се втурна напред, стиснало купичката си в зъби.

— Какво ще предприемеш най-напред? — попита Кати.

— Най-напред ще заведе Мат в местния салон и ще го запиша за курсовете по карате.

— Карате! — възкликна Кати и заби токчета в пясъка. — За какво говориш, боже мой?

— Това лято Мат ще почне да тренира бойни изкуства. Ако му хареса, ще продължи със заниманията си и през есента, когато отиде в колежа. Хващам се на бас, че ще плува в свои води.

— Няма да стане, Люк. Не можеш да направиш такова нещо без мое разрешение. А аз никак не съм сигурна, че искам Мат да бъде изложен на влияние от подобен род. Когато учиш някого на бойни техники, неизбежно го приучваш да подхожда към разрешаването на проблемите по негативен и агресивен начин.

Люк я изгледа присмехулно.

— Но, Кати, ти не можеш да лишиш мъжа от войнственото в него. Това, което трябва да направиш, е да го научиш как се

контролира подобно начало.

Тя се изчерви.

— Не ми се слуша повече за дълбините на мъжката природа. Разбирам само, че това е нещо важно.

— Би трябвало да разбираш. Ти си истинска амазонка, скъпа. Не се тревожи за тренировките по карате. Мат ще се научи на дисциплина и самоконтрол.

— Иска ми се да бях сигурна в това.

— Довери ми се поне за това. Погледни какъв ефект оказаха бойните изкуства върху мен.

Кати почти щеше да се задави от възклицанията, които напиреха в гърлото ѝ.

— Добре де. И какъв ефект са оказали те върху теб?

— По дяволите, дори в тази минута аз демонстрирам повече самодисциплина и самоконтрол, отколкото можеш да си представиш.

— Нима... — колебливо започна тя. — Много ли ми се сърдиш, че те помолих да помогнеш на Идън?

— Има само едно нещо, което щеше да ме направи по-сърдит.

— Кое е то?

— Ако не се беше обърнала към мен, за да ти помогна.

— Ясно. Това е нещо като проклет да съм ако го направя и проклет да съм ако не го направя, нали? Разбирам. Когато човек общува с Джилкрайстови, често попада в такива ситуации.

— Чуй съвета ми, Кати. Не започвай с обобщенията си за Джилкрайстови. Нямам настроение за това.

Люк говори около половин час с инструктора по бойни изкуства в спортния клуб на Драгън Бей. Когато свършиха, остана доволен, че Мат е попаднал в добри ръце.

Инструкторът обучаваше момчетата на самозащита във философската перспектива, която наблягаше на самоконтрола и налагаше онзи вид дисциплина, необходима на всеки мъж, който иска да преуспее в живота.

Няколко минути Люк остана, за да види как Мат ще се справи първите няколко минути в новия си курс. Когато сенсей се изправи пред тълпата немирни, неспокойни, енергични и жизнени млади мъже,

те застанаха чинно, изразявайки уважението си към него. Спокойната вътрешна сила, която излъчваше техният инструктор, очевидно ги пленяваше. Всички искаха да приличат на него. Мат не правеше изключение.

Момчето бе попаднало на мястото си.

Люк излезе от клуба и отиде до паркинга, където бе оставил своя ягуар. Ако някога имаше свои деца, непременно щеше да ги запише в клуб по бойни изкуства.

Когато запали колата, осъзна, че за втори път през последните двайсет и четири часа бе пожелал да има родни деца.

„Кати е причината за това“ — помисли си недоволно и подкара към Сиатъл. Тя го принуждаваше постоянно да мисли за бъдещето си.

Люк звъня на входната врата на Идън, докато най-сетне братовчедка му не я отвори. На лицето ѝ бе изписано раздражение, което се превърна в предизвикателство, като видя кой стои пред нея.

— Люк?!

— Същият. Искам да ми разкажеш всичко за дребния си проблем и да се разберем като цивилизовани хора. Или просто ще си тръгна оттук и ще оставя всичко в ръцете на ченгетата.

Идън сви устни.

— Казвах на Кати, че нищо няма да излезе от плана ни.

— Може би. Аз пък ѝ обещах, че ще се погрижа за всичко и възнамерявам по един или друг начин да удържа на думата си. Нали нямаш нищо против да проведем разговора си на някое по-подходящо от коридора място?

— Заповядай — отдръпна се тя от вратата.

Люк влезе в апартамента, издържан в лъскави черни, червени и златни тонове. Това му напомняше за нещо познато. Ариел използваше същия стил и цветове при обзавеждането и декорацията на дома им. Разгледа една висока черно-златиста ваза, сложена на висока лакирана масичка, до която имаше черно кожено кресло, поставено точно до прозорците. „Ариел би била възхитена от това разположение“ — помисли си той.

Застина при тази мисъл, очакващ с напрежение подсъзнателната реакция, която щеше да последва.

Нищо не се случи.

С чувство на облекчение Люк осъзна, че обстановката няма да провокира старата болка, която винаги се появяваше при такива спомени и асоциации. За последните три години някак си бе успял да преодолее смъртта на жена си. Замисли се кога е станало това и защо той самият не е усетил промяната. Сигурно защото бе хванат в клопка.

— Предполагам, че цялата възмутителна история вече ти е била разказана от Кати — обади се Идън и грациозно седна върху черния кожен диван.

— Бившият ти мъж те изнудва.

Тя се облегна на възглавниците и изгледа Люк през притворените си клепачи.

— Може и така да се каже.

Люк поклати глава с раздражение.

— Тъпо, Идън. Това наистина е тъпо.

— Какво трябваше да направя? — избухна Идън. — Да отида при Джъстийн ли?

Люк обмисли тази възможност.

— Това бе един от вариантите — съгласи се той.

— Това не бе никакъв вариант. Тя щеше да се нахвърли върху майка ми, знаеш това. Не можех да ѝ позволя да го стори. През целия си живот мама се опитваше да предпази всички ни от Джъстийн. Сега аз трябваше да защитя майка си. Налагаше се.

— Но ти си знаела, че това така или иначе ще се разчуе някой ден. Не можеше да крадеш до безкрайност и никой да не те разкрие — каза Люк.

— Надявах се, че след всяка нова сума Нейт щеше да ме остави на мира.

— Знаеш какво казват за изнудвачите — никога не се задоволяват. Трябва да им плащаш докато си жива.

— Нейт не е типичен изнудвач — промърмори Идън. — Сърдит е заради развода и иска да ни отмъсти. Мислех си, че след време ще му омръзне и ще си отиде.

Люк протегна крака напред и се загледа във върховете на черните си ботуши.

— Хейдън знае ли нещо за тази история?

— Не, разбира се — отсече Идън. — Татко живее в свой собствен свят. Знаеш какви са художниците. Майка ми прави всичко възможно, за да го предпазва от неприятната реалност. Освен това, какво можеше да направи той?

Той пренебрегна въпроса ѝ.

— А Дарън? Каза ли на него за изнудването?

— Не. Той също с нищо не можеше да помогне. Проблемът бе мой, не негов.

— До момента, когато го сподели с Кати. И после той се превърна в неин проблем, нали така?

Идън отвърна поглед настрана. Загледа се към залива Елиът, към който бяха обърнати прозорците ѝ.

— Кати дойде при мен, защото майка ми споделила с нея, че отново съм почнала да поддържам връзки с Нейт. Кати не можеше да повярва. Не исках да ѝ разкривам всичко, но просто не успях да се удържа. Бях съсипана и трябваше да говоря с някого.

— И естествено разкри сърцето си пред ангел-хранителя на Джилкрайстови, защото бе сигурна, че тя ще ти помогне. Прав ли съм?

— Е, не очаквах, че веднага ще хукне при теб — студено отвърна Идън.

— Да, но тя не хукна право при мен — спокойно ѝ напомни Люк. — Първо отиде при Атууд, за да види дали може да му повлияе. И това е нещото, което най-много ме притеснява в цялата идиотска бъркотия.

Идън отново премести поглед към лицето на Люк.

— Защо?

— Защото Атууд е хлъзгаво влечуго. Не искам тя да се занимава с такива типове.

— Нима? В случай че още не си го разбрал, преди време тя излизаше с Нейт Атууд. Въобрази си, че е влюбена в него. Кой знае как щяха да се развият нещата, ако не се бях появила аз. Може би тя щеше да се омъжи за него.

Люк бавно се усмихна.

— Знам това, скъпа братовчедке. И трябва да ти кажа, че това е единствената причина, поради която реших да разчистя мръсотията, в която си се забъркала.

— Какво означава това? — смръщи вежди Идън.

— Доколкото разбирам, ти си била главната причина, поради която Атууд не е преследвал Кати, за да се омъжи за него. Той е искал за съпруга някоя Джилкрайст, а не ангел-хранителя им. Задължен съм ти заради това. И ще ти се отплатя, като ти помогна да се отървеш от Атууд.

Идън бе страшно учудена.

— Не разбирам. Значи ти твърдиш, че се интересуваш от Кати?

— Да.

— От Кати? Но, Люк, тя изобщо не е твой тип!

— Знам. И тя ми го каза в самото начало. Не се тревожи за това, проблемът не е твой. Хайде сега да пристъпим към разрешаването на най-важната ни задача.

— И коя е тя? — предпазливо попита братовчедка му.

— Искам да знам всичко, което ти е известно за Атууд. Как подготвя операциите си, откъде намира пари, за да ги финансира, какви сделки предпочита. Всичко. Когато ми разкажеш всичко това, за останалото ще се погрижи компютърът ми.

— Какво ще правиш?

— Първо ще събера информацията — сви рамене той. — В това отношение съм най-добрият. Когато имам достатъчно данни, ще съсия Атууд.

— Говориш сериозно, нали?

— Да.

Тя се наведе напред. В очите ѝ блесна искрица надежда.

— Наистина ли можеш да го направиш?

— По един или друг начин — да.

— Защо? — колебливо попита Идън.

— Вече ти отговорих на въпроса.

— Ще спасиш главата на раменете ми заради Кати, така ли?

— Това е основната причина — призна Люк, — но има и други.

— Кой са те?

— Колкото и да ми е неприятно да го кажа, разбирам как си се забъркала в тази ситуация. Ти си Джилкрайст. А Кати непрекъснато ми повтаря, че ние, Джилкрайстови, много си падаме да вършим всичко, като наблюдаваме на мелодраматичното.

В края на краищата разплитането на кълбото не се оказа чак толкова трудно. Малко чоплене, малко сондиране, малко интуиция — и всичко излезе наяве.

В понеделник следобед Люк седеше в кабинета си в Сиатъл и изучаваше данните, които бе успял да събере.

Имаше всичко необходимо, за да държи Атууд под контрол.

Следващата стъпка бе да го информира за това.

Вдигна телефона и набра номера на „Атууд инвестмънтс“. Гърлен глас от другата страна го увери, че господин Атууд е в кабинета си.

— Желаете ли да говорите с него?

— Не веднага — каза Люк и затвори, без да остави името си на секретарката. Изправи се и тръгна към гаража, за да изкара ягуара си.

След половин час бе в Белвю. Взе асансьора за 12-я етаж, излезе от него и тръгна по коридора към вратата, на която висеше табелката с надпис „Атууд инвестмънтс“.

Люк я изгледа с явна неприязън. Мисълта, че Кати е идвала тук, за да се противопостави на Атууд, го вбеси за пореден път. Трябваше да подреже крилцата на ангел-хранителя на Джилкрайстови. Тя поемаше твърде големи рискове.

Люк отвори вратата на кабинета. Млада блондинка с дълбоко деколтирана рокля го погледна и му се усмихна.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Атууд тук ли е?

— Да, сър. Кажете ми името си и аз ще му съобщя за вас.

— Няма нужда. Веднага ще се сети кой съм — отговори Люк, прекоси стаята и се насочи към вътрешния кабинет.

— Сър, чакайте! Не можете да нахлувате тук по този начин.

— Я да видим — усмихна се Люк и след секунда затвори вратата зад гърба си.

Мъжът, който трябваше да е Нейт Атууд, говореше по телефона с галовен, сладък и много убедителен глас. Очевидно бе роден за търговец.

— Честно да ти кажа, Мел, сделката нещо се закучи през последната седмица. Останалите инвеститори не искат да делят този потенциал с никого. Надявам се, разбираш позицията им. Успях да запазя част от дяловете за най-добрите си клиенти. Ако се

интересуваш, ще... Мел, извини ме за секунда — каза Атууд и намръщено вдигна поглед към посетителя. Закри слушалката с длан и се обърна към Люк: — Ще говоря с вас след малко. Изчакайте при секретарката, ако обичате.

— Вече бях при нея — каза Люк, отиде до близкия стол и седна. — Но разговорът не беше много поучителен.

Атууд ядосано го изгледа.

— Ако нямате нищо против, в момента се опитвам да правя сделка с клиент!

— Имам твърде много против, защото не харесвам начина, по който сключвате сделките си — отговори Люк и отвори куфарчето си. Извади оттам една папка и я хвърли на бюрото на Атууд. — Името ми е Джилкрайст. Люк Джилкрайст. Кати Уейд вече ви е предупредила, че ще намина да ви видя, ако не престанете с изнудването си. Вие не се вслушахте в съвета ѝ и аз се появих.

— Джилкрайст? Мамка му, да не сте полудял? Не можете да влизате тук и да почвате да сипете закани! — разкрещя се Атууд вбесено.

— Аз не се заканвам. Никога не го правя. Всичко, което казвам, са само факти. И сега ви казвам, че разкрих машинациите ви около сделката „Кристъл Харбър“, която точно в момента се опитвате да сключите. Така че предайте на Мел — тя няма да се осъществи.

ГЛАВА XV

Бръчките около устните на Атууд побеляха от напрежение. Той не сваляше погледа си от лицето на Люк и побърза да приключи разговора си:

— Мел, случи се нещо, пак ще ти се обадя. Още този следобед, обещавам ти! Не се тревожи, ще ти осигуря част от акциите. Слушай, Джилкрайст, какви ги дрънкаш? — Атууд тръшна слушалката. — Обяснявай бързо, докато ченгетата не са те изхвърлили оттук!

— Казах ти вече: финансовият проект за инвестиции в сделката „Кристъл Харбър“ току-що умря скоростивно. Аз го убих с няколко телефонни обаждания до съдружниците ти.

— Нямах право да вършиш това — процеди Атууд и ръцете му стиснаха облегалката на креслото.

— Вече го направих. Виж съдържанието на тази папка, ако не ми вярваш. Финансовите ти поддръжници научиха, че малката ти империя е построена с фалшиви документи, Атууд. Фалшиви финансови отчети, фалшиви доклади за приходите и съмнителни кредитни референции.

— Това не е вярно!

— За твое съжаление — усмихна се Люк, — в случая е без значение дали това е лъжа, или не. Данните от тази папка те изкарват несъстоятелен. Знам го, защото аз лично съм подготвил доклада. Според мен ще са ти необходими месеци, за да оправиш недоразуменията и грешките. А дотогава проектът „Кристъл Харбър“ ще е мъртъв.

Атууд разтвори папката и разлисти съдържанието ѝ. Когато го прегледа, изглеждаше зашеметен.

— Не можеш да ми причиниш това! Тук е пълно с лъжи!

— Не е съвсем така. — Люк се изправи и отиде до прозореца, преди да продължи: — Това е най-сладката част, Атууд. В този доклад няма нито една лъжа относно финансовото ти положение. Просто посочих на съдружниците ти, че за последните три години си ходил по

тънък лед. Проблемите ти са започнали след провала на проекта „Хай Ридж Спрингс“, прав ли съм?

— Ти пък какво знаеш за този проект?

— Достатъчно. Съдружниците ти са били застрашени, щели са да понесат големи загуби. Ти си бил отчаян и си измислил фалшиви доклади за кредитите си, за да ти отпуснат по-големи заеми. Номерът ти е минал. Ти си спасил проекта си „Хай Ридж Спрингс“. И след това ти е станало навик да използваш фалшиви и подправени документи, нали така?

— Не е вярно, по дяволите! Направих това само един път, за да помогна на много хора да спасят парите си.

— Падаш си по хазарта, Атууд. Аз съм комарджия и съм готов да се обзаложа, че докладът, който съм подготвил за финансовото ти положение, ще принуди съдружниците ти да предприемат пълно разследване срещу теб. Дори да излезеш чист като сняг, ще са ти необходими месеци, за да го докажеш.

— Джилкрайст, не можеш да ми причиниш такова нещо...

— Вече съм го направил — прекъсна го Люк и се обърна с гръб към прозореца. — Смятай, че си се отървал леко. Нали знаеш какви са присъдите за изнудване?

— Не можеш да докажеш, че съм изнудвал някого, копеле такова!

— Значи сме квит. Ти няма да докажеш, че аз съм измислил доклада за финансовото ти състояние. Финансовите ти партньори няма да обърнат внимание на източника, откъдето са получили тази информация. Просто ще направят необходимото, за да спасят остатъците от парите си и да ги приберат в най-кратки срокове от теб. — Люк се запъти към вратата. — И за в бъдеще стой настрани от семейството ми.

Атууд скочи на крака.

— Не мога да повярвам! На теб пък защо ти пука за другите Джилкрайстови? Всички знаят, че ти се върна при тях, само за да им отмъстиш.

— Всички ли? — Люк се спря на прага и се обърна към него.

— Не забравяй, че бях женен за оная кучка, братовчедката ти. Известна ми е семейната ви история — присви очи Атууд. — Става нещо друго, но не знам...

— Не си прави труда да се чудиш какво е то — посъветва го Люк, — имаш достатъчно проблеми, по които да размишляваш.

— Аха, заради Кати е, нали? Да, всичко си идва по местата: ти пет пари не даваш за Идън и семейството ѝ. Какво искаш от нея? Тя дори не е твой тип жена.

— Така ли? Не ще да е и твой тип, щом си я използвал, за да се докопаш до Идън.

— Поне не съм спал с нея, преди да я зарежа — войнствено го прекъсна Атууд. — Нещо ми подсказва, че ти не си чак толкова благороден. Хващам бас, че я чукаш. При това си знаеш, че няма да се ожениш за нея. Джилкрайстови си падат по по-драматични жени.

Люк затвори вратата и се върна към бюрото.

— Знаеш ли какво, Атууд, ще си докараш главоболие. И още нещо, почти щях да забравя — до края на седмицата искам на бюрото си чека с пълната сума, която си изкопчил от Идън. Ако не ми го дадеш, ще направя нещо много по-сериозно от това да проваля една от сделките ти. На пух и прах ще направя цялата ти картонена империя!

В този момент Атууд изгуби остатъците от самоконтрол и се втурна към него, но Люк отскочи встрани. Сграбчи Атууд за рамото и го завъртя към себе си, като му подложи левия си крак. Атууд изкрещя, спъна се и се опита да се подпре на стената. Грамотата, закачена в рамка, която демонстрираше някакъв успешно завършил негов проект, се откачи от кукичката и падна върху главата му. Стъклото се разби, образувайки блестящ кръг около лицето на изумения Атууд.

Люк изгледа падналата си жертва и измърмори:

— Кати непрекъснато ми повтаря, че трябва да намеря начин да разрешавам проблемите си, без да използвам насилие. Предполагам, че съм слаб ученик.

Той излезе от кабинета, мина покрай разтревожената секретарка и тръгна по коридора към асансьора.

„Мисията е изпълнена — мислеше си той — защо тогава е това чувство, че нещата продължават да не са наред?“ Знаеше отговора, преди да си зададе докрай въпроса. Кати бе права — на Атууд не му трябваха пари. Сумата, която бе получил от Идън за последните няколко месеца, не беше по-голяма от това, което печелеше от сделките с недвижимо имущество. Женитбата му с Идън бе траяла

само три месеца и той никога не я беше обичал. Беше се оженил за нея единствено за да се докопа до компанията „Джилкрайст“.

Всеки нормален мъж би приел развода за неуспешен опит да се получи контрола върху някоя компания, всеки бизнесмен би сметнал, че това е сделка, която се е провалила. Но Атууд не се беше примирил със загубата си. Действията му бяха лишени от смисъл. Единственото логично обяснение би било, че е превъртял. Но нищо в разследванията на Люк не навеждаше на мисълта, че Атууд не е с всичкия си. Под повърхността на очевидното се криеше нещо друго. Вбесеният му поглед показваше, че в желанието на Атууд да отмъсти на Джилкрайстови се крие нещо много лично. Нещо, което надхвърля много раздразнението от загубата в хазарта, наречен бизнес.

Люк се качи в колата си и няколко минути остана зад волана в размисъл. Реши, че ще продължи разследванията си за Нейт Атууд.

По-късно същата вечер се беше разположил върху дивана на Кати в гостната и съзерцавайки огъня в камината, правеше равносметка на деня си. Зийк, облизал до блясък чинийката си, в която Кати му сипа остатъка от поредния си макаронен експеримент, блажено се излегна пред камината. Чинийката остана да лежи до него. Мат учеше на масата в кухнята. Всичко, както досега, изглеждаше по домашному уютно. Но Люк имаше неприятното усещане, че нещо не е както трябва. Думите на Атууд „Поне не спях с нея, преди да я зарежа“ не му даваха мира.

„Всички са на мнение, че тя не е мой тип“ — мислеше Люк, когато Кати се появи от кухнята с две чаши коняк в ръце, подаде му едната, усмихна се мило и седна до него.

— Тази вечер си ужасно мълчалив.

— Мисля.

— О, извинявай! Никога не прекъсвай Джилкрайстови, щом изпаднал в размисъл — това е старо мое правило — отпи Кати от коняка си. — Искаш ли да ми разкажеш как мина срещата ти днес?

— Смятам, че Идън може да забрави за Атууд.

— Благодаря ти, Люк. — Кати стисна ръцете му в своите. — Това ще означава много за Идън.

— Хич не ми пука какво ще означава това за нея. Направих го заради теб. Но нека това да е за последен път, Кати.

Тя облегна глава на възглавницата и се обърна към него с недоумение:

— Какво има? Защо толкова си нервен, когато помагаш на някой от семейството си?

— Те не заслужават помощта ми. Презират ме, подозират ме и са сигурни, че съм тук единствено за да отмъстя заради родителите си.

— Но и ти не правиш кой знае какво, за да ги убедиш в обратното, струва ми се.

— Няма смисъл. И без друго скоро няма да съм тук, така че не би трябвало да се интересувам от мнението им.

— Днес наистина си в ужасно настроение.

— Какво друго очакваш от един Джилкрайст? — попита Люк и остави чашата си. — Хайде да се поразходим навън.

— Добре — съгласи се Кати, но преди да излезе, подаде глава през вратата на кухнята. — Ще се върна след малко, Мат.

— Разбрано — обади се брат й.

Зийк взе паничката си и излезе навън след Кати и Люк.

Люк вървеше мълчаливо и се наслаждаваше на успокояващото присъствие на Кати. Тя го караше да се отпусне дори когато бе кисел като тази вечер. Осъзна, че очаква с нетърпение това странно чувство на задоволство, което го изпълва, когато е с нея.

С никоя жена преди не се бе чувствал толкова сигурен. Дори очарованието на Ариел беше именно в липсата на сигурност, така типична за връзката им. Жизнеността ѝ бе възбуждаща, но тази нощ Люк за пореден път си зададе въпроса колко дълго щяха да живеят заедно, ако Ариел беше жива. „Колко време щеше да мине преди ревността, страстта и вечната емоционална несигурност да се комбинират в горчива смес, която да съсипе брака ни?“ — питаше се той.

С изненадваща отчетливост си даде сметка, че не иска животът му да е пълен с изненади и неочаквани обрати. Нуждаеше се от спокойствие. Трябваше му малко нежност в този свят. Искаше щастие.

След като Кати го бе принудила да мисли за бъдещето, мислите му неизменно се връщаха към него. Сякаш в подпорната стена на

неговия свят се бе образувала пукнатина, през която нахлуваше голяма река. С всеки изминат ден пукнатината се разширяваше.

Стисна ръката на Кати още по-силно, сякаш тя щеше да му помогне да се задържи над водата.

— Как убеди Нейт да остави Идън на мира? — попита Кати.

— Изкопах малко информация за него. Научих за фалшиви финансови декларации, които подписал преди време. Реших, че щом има дим, трябва да има и огън. Убедих финансовите му партньори, че съвместните сделки с него са неоправдан риск. Те се стреснаха и го оставиха сам да се оправя с голям проект, който е непосилен за него. Нямахше необходимите пари, така че всичко пропадна. Предупредих Атууд, че ако не спре да преследва Идън, това ще е само началото на големите му неприятности.

Кати го изгледа с изумление.

— Мили боже! В твоите уста звучи толкова лесно.

— Не беше трудно — сви рамене Люк.

— За теб може и да не е било, но за всеки друг щеше да е невъзможно. Невероятен си, Люк!

— Да помагаш на идиоти не е толкова невероятно, колкото изглежда на пръв поглед.

Кати се усмихна.

— Не бъди толкова строг. Наистина бе много мило от твоя страна да спасиш Дарън и Идън. Освен това те не са идиоти. Просто са импулсивни. И мелодраматични. И имат природна склонност към отчаяни действия. Това е в кръвта им.

— Кати, предупреждавам те, че тази вечер не съм в настроение да слушам гадните ти обобщения за Джилкрайстови.

— Какво да направя — засмя се Кати, — като обичам да те дразня?

Люк спря, придърпа я към себе си и мълчаливо я целуна. Когато смехът ѝ замря и той чу нежните ѝ тихи стонове, беше доволен. Отлепи устни от нейните и обгърна лицето ѝ с длани.

— Какво означаваше той за теб? — попита Люк тихо.

— Кой? — Луната отразяваше мечтателния ѝ поглед.

— Атууд.

— А, той ли? Заболя ме в началото, но бързо го преодолях. Отдавна не чувствам нищо.

— И никога не си спала с него — не беше въпрос, а твърдение, и Люк бе сигурен в отговора.

Кати намръщи нос.

— Така е. Някак си не ми изглеждаше редно. Искях нещата да станат от само себе си, но това не се случи. После се появи Идън, той хукна подире ѝ и това бе краят на историята.

— Ти спиш с мен, Кати!

Тя нежно докосна устните му с върха на пръстите си. В очите ѝ се четеше, че се забавлява.

— Само от време на време. При това твърде рядко.

Опитът ѝ да обърне всичко на шега го раздразни.

— Това е без значение. Важното е, че спиш с мен. Сега това изглежда ли ти редно? Нещата станаха ли от само себе си?

— Ти ще кажеш — прошепна тя, изправи се на пръсти и леко го целуна по устните.

— Кати...

— Когато съм с теб, Люк, се опитвам да не мисля за този момент от бъдещето. Струва ми се някак по-лесно. Защото ти ясно заяви, че връзката ни ще трае шест месеца. Може би дори по-малко, ако успееш да разрешиш проблемите за по-кратък срок. Затова нека не говорим за бъдещето.

— Всички, включително и ти, непрекъснато ми повтаряте, че не съм твой тип! — Люк усети как в него се надига гняв и изгаря вътрешностите му.

— Това важи и за двама ни. Аз също не съм твой тип жена. Затова, моля те, Люк, не си играй с мен! Нека запазим това, което сме постигнали, нека нещата останат честни.

— Това показва, че нищо не разбираш — промърмори той. — Повярвай ми, честността невинаги е най-добрата политика.

— Мисля все пак, че в крайна сметка тя печели — сериозно каза Кати.

— Не съм толкова сигурен. Но явно това е един от проблемите при общуване с ангел-хранителите. Те слагат твърде висока цена на някои от по-незначителните добродетели.

Той я прегърна преди тя да успее да протестира. Част от гнева му се разтвори от топлината от целувките ѝ.

По-късно, когато лежеше в леглото си, Люк призна пред себе си, че чувството, което го гнетеше през целия ден, не е било гняв. По-скоро е било страх. Страх от бъдещето, в което няма да е с Кати. Тази истина му дойде твърде много — затова предпочете отново да се разгневи. Така беше по-лесно.

Три дни по-късно Люк вървеше по коридора към кабинета си в имението на Джъстийн. Чувстваше се отлично. Днес не му се налагаше да ходи в Сиатъл, което означаваше, че двамата с Кати можеха да обядват заедно. Той очакваше това с нетърпение. Вече бе планирал съблазнителното меню, в което отсъстваше храната.

Спря пред вратата на Лиз и секретарката вдигна глава от съобщенията, които преглеждаше.

— Има ли нещо за мен? — попита Люк.

— Току-що се обади Игърсън. Казва, че госпожа Джилкрайст иска да се срещне с вас и Кати в десет часа. Искане и поредния доклад за състоянието на компанията.

— Сигурен съм, че го иска. Кажете й, че ще сме точни...

Люк не продължи, защото стъпките по коридора го накараха да се обърне. Кати вървеше към него, свежа и радостна, облечена в жълто сако и тъмносиня пола. Косата ѝ бе вдигната нагоре по необичайно изискан начин, освен това носеше скъпо кожено куфарче в ръка. Видът ѝ подсказваше, че ще ходи в Сиатъл по работа.

Люк се намръщи при спомена за това как тя бе изчезнала преди няколко дни, за да се срещне с Идън.

— Отиваш ли някъде?

При властния му тон Кати вдигна вежди.

— Следобед имам уговорена среща с един агент, който се занимава с недвижимо имущество.

— За какво, по дяволите, ти е той?

— Ще оглеждаме някои терени, подходящи за ресторанта ми „Песто Престо“.

Люк вече бе разбрал, че „Песто Престо“ е най-важният му съперник, който отвлича вниманието на Кати. Затова реагира по съответния начин, като попита:

— Нима днес следобед не трябва да си на работа?

— Нямам спешни задължения — отговори тя и се промъкна край него, за да влезе в кабинета си. — Има ли някакви съобщения, Лиз?

Лиз внимателно изгледа Люк и после се усмихна на Кати.

— Тъкмо обяснявах на шефа, че Джъстийн иска да ви види в покоите си в десет с новия доклад по състоянието на компанията.

— Добре. — Кати й се усмихна през рамо и преди да влезе в кабинета си, се обърна към Люк. — Ще се видим долу в десет без пет.

Люк изгледа безпомощно как вратата се затваря под носа му. Сякаш току-що му бяха разрешили да напусне.

— Не го вземайте присърце — доверително му пошушна Лиз. — Кати толкова отдавна се занимава с нещата тук, че вече е добила навика да се държи, сякаш тя е шефът.

— Ще трябва да го запомня.

Люк излезе и тръгна към своя кабинет. Седна зад бюрото си, включи компютъра и се наведе напред към екрана. Загадката около това кой краде пари от ресторантските постъпления вече бе разгадана, но все още оставаха проблемите около „Джилкрайст Гумей“. Замислено гледаше данните и цифрите, които компютърният специалист Роджър Данвърс беше подготвил след разследванията си на този ресторант, но нямаше желание да се занимава с тях. Това, което обсебваше мислите му, бяха Кати и нейното „Песто Престо“.

Преди десет той с нежелание се надигна от стола и слезе долу в залата, където Кати вече го чакаше. Веждите й бяха смръщени, но видът й подобри настроението на Люк! Знаеше, че му предстои да изслуша поредната лекция. Нищо, това поне означаваше, че Кати за момент ще се откъсне от бляновете си за бъдещето и ще се заеме с него.

— Този път ще си по-тактичен, надявам се — каза тя и го последва надолу по стъпалата.

— Познаваш ме, Кати. Аз съм самата тактичност.

— Говоря сериозно, Люк! Нали няма да кажеш нещо за проблемите на Идън?

— „Проблеми“ не е точната дума, Кати — отговори той. Вече бяха стигнали долната площадка на стълбището и прекосиха коридора, който водеше към покоите на Джъстийн. — Идън е отклонила хиляди долари от онези два ресторанта.

— Зная, но не трябва да позволяваме Джъстийн да научи за това. Нали си спомняш, че точно за това те помолих?

Люк успя да придаде на лицето си необходимото замислено изражение.

— Да не би случайно да се опитваш да ме накараш за пореден път да участвам в режисирана измама?

— Не, разбира се. Просто те моля да си дипломатичен. Проблемът вече е под контрол и няма защо да я занимаваме с детайлите по него.

— И това го казва честното ми малко ангелче?! — пошегува се Люк, преди да почука на вратата.

— Не ме дразни, Люк. Искам да ми обещаеш, че няма да кажеш или направиш нещо, което да накара Джъстийн да си мисли, че Идън по някакъв начин е замесена в проблемите с двата ресторанта.

Кати тъкмо искаше да отговори, когато госпожа Игърсън отвори вратата.

— А, вие ли сте — отрони тя и обвинително изгледа Люк.

— А вие кого очаквахте? — отговори Люк. Хвана Кати под ръка и я преведе през вратата. — Да не би някой пътуващ търговец? Извинете ме, госпожо Игърсън, сигурен съм, че Джъстийн ни чака.

— Така е — каза икономката и обърна обвинителния си поглед към Кати. — Искане да получи някои обяснения и според мен е в правото си да настоява за това.

Кати се изчерви, но успя да запази хладната усмивка на лицето си.

— Да, разбира се. Извинете ни, госпожо Игърсън.

Кати бързо мина напред. Люк я изчака, след което се обърна към икономката:

— Има ли нещо, което бихте желали да ми кажете?

— Едва ли.

— Сигурна ли сте? Защото, ако възнамерявате да споменете нещо, каквото и да било, за сцената, на която станахме свидетел онази нощ при басейна, по-добре говорете пред мен. А не пред Кати или някой друг. Разбрахте ли ме?

Непоколебимото изражение на увереност помръкна от лицето на госпожа Игърсън, заменено от друго, което напомни на Люк за уловен в капан плъх.

— Добре е да запомните, че след като от мен зависи спасяването на всички Джилкрайстови, аз мога да се разпореждам с всичко наоколо така, както намеря за добре. Няма да ми е много трудно да направя ад живота на една високомерна икономка. Внимавайте как се държите, госпожо Игърсън!

Без да дочака отговора ѝ, той тръгна към дневната.

— Тя е твърде добра за такъв като вас! — изсъска икономката зад гърба му, а тонът ѝ бе пропит с войнствена независимост. — Струва много повече от вас. А и вие въобще не сте нейният тип.

Люк стисна зъби, но не се обърна, нито спря, за да отговори. Влезе в стаята. Джъстийн и Кати вече бяха седнали. Сребърният сервиз за чай блестеше, поставен на малката помощна масичка.

— Време беше да се появиш — изгледа го Джъстийн хладно. — Надявам се да разполагаш с повече информация от предишния път. Не обичам да съм в неведение относно нещата в собствената ми компания.

— „Джилкрайст“ ще оцелее, Джъстийн, спри да се притесняваш. — Люк отиде при прозореца и продължи: — Но тези неща не стават веднага, предупредих те още в началото.

— Разбирам, но искам да знам точното състояние на нещата. Да започнем с неприятностите, свързани със загубата на пари от онези два ресторанта.

— Да, добре — отговори той.

Кати го погледна предупредително.

— Слушам те! — нареди Джъстийн. — Какъв напредък имаме? Искам фактите. Защо губят пари, след като работят с пълен капацитет?

Кати явно бе решила, че Люк няма да успее да се справи с поставения му въпрос, и направи опит да му помогне.

— Според нас става въпрос за проблеми, които идват от счетоводния отдел.

Джъстийн се извърна към нея с изострените инстинкти на жена, която е оцеляла в този жесток бизнес близо шейсет години, и попита:

— Присвояване?

Кати моментално побледня и трескаво почна да заеква.

— Не, за бога, няма такова нещо, Джъстийн. Искам да кажа, че е станало случайно. Нещо като грешка. Проблеми със счетоводството. Люк се погрижи за всичко.

Докато слушаше накъсаните ѝ обяснения, Люк въздъхна вътрешно. Проблемът с ангелите е, че когато се опитват да вършат несвойствени неща, винаги оплескват всичко. Само Джилкрайст може да излъже друг Джилкрайст. Люк реши да се намеси, преди Кати окончателно да се оплете в лъжите си.

— Загубите са причинени от неосчетоводени приходи — обясни той на Джъстийн, — но щетите не са големи. Пропускът е забелязан и вече е отстранен. Този проблем повече няма да стои пред нас.

Джъстийн присви очи.

— Сигурен ли си в това?

— Обзалагам се — каза Люк.

— Добре. Значи се справихме с единия проблем. — Джъстийн отпи от чая си. — А как стоят нещата с „Джилкрайст Гумей“? Ще можеш ли да се справиш с неговите проблеми?

Люк помисли за информацията, върху която двамата с Данвърс бяха умували неотдавна.

— Да — потвърди той.

— Какво е мнението ти за състоянието на ресторанта? — настоя да узнае Джъстийн. — Прав ли е Фрейзър Станфийлд, като твърди, че има грешка в маркетинга?

— Ако искаме, можем да продължим с опитите си да пробиваме на този пазар. Но това няма да е лесно и не съм сигурен, че си заслужава времето и усилията — беше отговорът на Люк.

— Искам тази компания да се разширява! — напомни му Джъстийн. — Ще се чувствам по-спокойна, ако зная, че следващите поколения Джилкрайстови ще могат да разчитат не само на верига от ресторанти, които да осигуряват прехраната им. Ресторантите са твърде зависими от местната икономика.

Люк продължаваше да гледа към морето.

— Ще оправя нещата около „Джилкрайст Гумей“ и после ще говорим за бъдещето му.

— Добре — съгласи се Джъстийн и погледна Кати. — Бих желала да ни оставиш насаме, мила. Искам да обсъдя нещо с Люк.

Кати пламна и веднага се изправи.

— Разбира се — отвърна тя и с неудобство погледна Джъстийн, после Люк, като явно изпитваше недоверие и към двамата. — Тъкмо ще свърша някои работи в кабинета си.

— Идвам след малко — увери я Люк.

— Довиждане, Джъстийн. — Кати се наведе и нежно прегърна старата жена. — Ще се видим по-късно.

Люк вътрешно се напрегна. Знаеше какво предстои. Джъстийн мълчаливо изчака Кати да затвори вратата зад гърба си и започна направо:

— Какво става между вас двамата, Люк? Госпожа Игърсън бе много разстроена от сцената, на която е станала неволен свидетел миналата нощ в басейна.

— Горката! — усмихна се той.

— Не смей да държиш такъв тон пред мен! Още в деня на пристигането ти те предупредих да не си играеш с Кати. И ти го казах съвсем сериозно, Люк.

— Аз не си играя с нея.

— Ти си я съблазнил, по думите на госпожа Игърсън. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че на никого не му влиза в работата това — обърна се Люк с лице към баба си. — Връзката ми с Кати е лична и не засяга никого.

Джъстийн стисна с ръка облегалката на креслото си.

— Проклетата да съм, ако ти позволя да я нараниш!

Той се усмихна незабележимо и тръгна към вратата.

— Аз не те ли интересувам, Джъстийн? Ами ако аз бъда наранен?

— Люк...

Той не спря. Продължи, мина покрай икономката, сложила вече триумфална гримаса на лицето си, и излезе в коридора. Там се спря, за да остане сам няколко минути. Неприятното чувство, което го разяждаше отвътре, почваше да се превръща в подобие на страх. За пореден път предизвика гнева си, за да потисне останалите си емоции.

Когато се съвзе, тръгна към кабинета на Кати, но щом отвори вратата, остана на прага. Тя бе седнала на ръба на бюрото на Лиз. Двете жени разглеждаха карта на районите в северната част на Сиатъл и изходите към Едмъндс.

— Отначало ще се спрем на най-евтините парцели. — Кати очерта с жълт маркер някакво място на картата. — Агентът ще ми го покаже, там ще се строят и много нови магазинчета.

Люк влезе и застана пред бюрото.

— Ще дойда с теб следобед — заяви той.

Кати изненадано го погледна.

— Няма нужда. Сигурна съм, че си затрупан с работа.

— Ти също — напомни ѝ той.

— Уредих отсъствието си за тези часове. Тук всичко ще е наред.

— Последният път, когато си уреди половин почивен ден, двамата с теб открихме всички компютърни проблеми, които идваха от отдела по счетоводство, ако си спомняш.

Кати почервения.

— Това бе съвсем различно.

— Така ли? — Люк погледна към картата. — Да се разберем така: идването ми с теб при агента ти го приеми като услуга от моя страна.

— От къде на къде? — недоволно попита тя.

Усмивката му бе почти незабележима.

— Избирането на подходящите парцели за ресторанти е една от областите, в които съм най-добър, Кати. Никой не е по-добър от мен. Имаш нужда от Люк Джилкрайст, за да направиш успешна покупка. За подобна услуга обикновено ми плащат астрономически хонорари.

— Защо тогава имам чувството, че и на мен ще ми струва скъпо и прескъпо всеки твой безплатен съвет?

— Кати, за ангел-хранител имаш изненадващо подозрително подсъзнание.

Тя се усмихна мрачно.

— Защото прекалено дълго съм се занимавала с Джилкрайстови.

ГЛАВА XVI

Кати усещаше, че ще сгрещи, ако Люк я придружава в обиколката на възможните парцели за построяване на нейния ресторант. Подозренията ѝ напълно се оправдаха. Целият следобед бе пълен провал. В шест вечерта бясна отвори входната врата на дома си. Люк вървеше след нея.

Мат, проснат пред телевизора, гледаше музикална програма, а Зийк се беше опънал до него с нос на сантиметър от чинийката си. Кучето се изправи, за да ги приветства.

— Чудех се кога ли ще се приберете. — Мат изключи с дистанционното телевизора и също стана. — Как мина търсенето?

— Пълно фиаско! — отговори Кати, пусна куфарчето си на един стол и обвинително погледна Люк. — Абсолютна загуба на време. Нещо повече — през целия си живот не съм се чувствала по-неудобно!

— Спокойно — обади се Люк и погали Зийк зад ушите. — Не беше чак толкова лошо. Просто ти дадох професионалното си мнение за парцелите, които ти предлагаше твоят агент, това е всичко.

— Хубаво мнение! — не спираше да се цупи Кати. — Та ти не хареса нито едно от тези места.

— Никое не струваше. Какво трябваше да направя? Да те излъжа ли?

— Изобщо не бяха лоши и ти го знаеш. Ти беше в отвратително настроение и коментираше грубо всичко, което ми предлагаша.

— Не бях груб. Всичките ми забележки бяха от професионално естество.

— Груб беше! — отсече тя. — Груб и нахален.

Люк сви рамене.

— Съжалявам, че не одобряваш това, което бях принуден да кажа, но ти дадох добри съвети.

— Нима? Какво ще кажеш за парцела, който се продаваше до новия супер? На него какво не му хареса?

— Вече ти обясних. За луксозен ресторант, какъвто искаш да бъде твоят, този район не е подходящ. В такъв квартал ще вървят евтини закусвални за пици и хамбургери, не и фасонлийско заведение, каквото желаш да е „Песто Престо“. Ресторантът ти ще фалира за нула време.

— Агентът ми каза, че районът е в процес на обновяване. В него ще се заселват млади семейства от средната класа.

— Това е негово предположение — възрази Люк. — Дори и да е прав, ще минат години преди този квартал да стане достатъчно престижен, за да издържа ресторант от рода на „Песто Престо“.

— А какво ще кажеш за малкото местенце до Едмънтън?

— Твърде отдалечено е от града.

— А за парцела близо до магистралата?

— Идеален е за бензиностанция — призна Люк, — но не става за „Песто Престо“. Повярвай ми, Кати, агентът не ти предложи нито един подходящ терен. Всичките бяха второкласни.

— Но ми предложи места, които можех да си позволя да купя.

— Тогава по-добре обмисли още веднъж намерението си да откриваш ресторант в близко бъдеще. Изчакай, докато можеш да си позволиш терен, който е разположен на най-подходящо за целта място.

— Няма да чакам и секунда повече, освен ако... — не се предаваше Кати.

— Не позволявай натрупаното раздразнение от Джилкрайстови да надделее над здравия ти разум.

— Не мога да повярвам! — вдигна Кати ръце и се обърна към Мат: — Виждаш ли? Така беше през целия следобед. Той си седеше на задната седалка и правеше гадните си коментари за всяко място, което предлагаше агентът ми. Беше отвратително преживяване!

Мат определено се чувстваше неловко. Бързо местеше очи от сестра си към Люк.

— Ами, да. Сигурно няма защо да бързаш, нали така? Искам да кажа, че имаш достатъчно време, за да намериш нещо подходящо.

Люк се усмихна одобрително.

— Разумна приказка, Мат. Няма къде да бързаме. Кати има предостатъчно време, за да избере най-доброто място.

Тя го погледна така, сякаш искаше да го изпепели.

— За щастие наистина разполагам с доста време. Но несъмнено ще трябва да си търся нов агент, за да търся терен за ресторанта. Нещастният човек сигурно няма да иска дори да ме види втори път. Още се срамувам, като се сетя за нещата, които Люк му наговори.

— Бизнес коментари — отговори Люк, отиде в кухнята и отвори хладилника. — Би трябвало да си ми благодарна.

— Бизнес коментари, как ли пък не! — тръгна Кати след него, продължавайки да мърмори. — Люк Джилкрайст, ти умишлено се опитваше да затрудниш нещата! И аз никога вече няма да те взема с мен, за да търся нови терени. Какво правиш?

— Наливам си вино. Ще наляя и на теб. Нещо ми подсказва, че ти имаш по-голяма нужда да пийнеш, отколкото аз.

— Не си мисли, че ще те поканя да останеш на вечеря след начина, по който се държа днес следобед!

— У дома няма нищо за ядене — с укор я изгледа Люк.

— Твой проблем!

— Помисли за Зийк. Знаеш с какво нетърпение очаква да опита новата ти рецепта с макарони.

— Нямам намерение да готвя за песа ти!

Зийк се появи на вратата и я погледна с очакване. Люк тъжно му се усмихна:

— Нищо няма да стане, момчето ми. Опитвам се да измоля да ни нахрани, но тя пак е в лошо настроение. Сигурно е от месечния й цикъл.

Забележката му накара яростта на Кати да се разбушува.

— Да не си посмял да правиш такива глупави, идиотски, мъжкарски коментари!

Люк се усмихна мрачно.

— Каквото повикало, толкова се... Не мислиш ли, че и на мен ми писва от вечните ти забележки за настроенията на Джилкрайстови? Кълна ти се, ако чуя още веднъж, че съм кисел или мелодраматичен, защото това било в кръвта ми, ще направя нещо наистина драстично.

— Ами! — предизвикателно вдигна брадичка Кати. — Какво например?

— Не знам. Опитай и ще видиш.

Кати си пое дълбоко дъх, за да се успокои, отиде към хладилника и извади пластмасова купа, пълна с пресен босилек. Зийк щастливо

размаха опашка.

— Спряхте ли да се карате? — попита Мат от прага на кухнята.

— Аз спрях — увери го Люк, — но не знам какви са плановете на сестра ти за вечерта.

Кати осъзна, че ще изглежда крайно дребнаво и детинско, ако продължи да натяква на Люк за поведението му през изминалия следобед. С израз на високомерно презрение почна да мие листата на босилека.

— Не се тревожи. Повече няма да засягам този въпрос. Вече научих урока си: никога повече няма да искам професионалните ти съвети, Люк Джилкрайст!

— Губиш! — весело отвърна той. — Между другото, утре ще ходя в Сиатъл, за да се срещна с хората от управлението. Искам да дойдеш с мен. Ще останем да пренощуваме, така че пригответи багажа си.

— Съжалявам — усмихнато заяви Кати, — но утре следобед съм заета. Трябва да наваксам някои от нещата, които отложих днес.

— Ти все още работиш за мен, Кати. Утре искам да си с мен.

Тя го изгледа войнствено и се усъмни в спокойния му тон.

— В такъв случай ще отида със собствената си кола. Няма смисъл да оставам там през нощта.

— Напротив, има. Ще вечеряме в „Пасифик Рим“. Ще опитам менюто и ще проверя нивото на обслужване.

Кати се намръщи.

— Нищо няма да научиш, като цъфнеш там за вечеря. За да ти угоди, персоналът ще е готов да скача дори през огнени обръчи. И няма да имаш никаква реална представа нито за храната, нито за обслужването.

Люк спокойно отпи от виното си, без да се трогне от забележката й.

— Ще науча много неща, като наблюдавам клиентите.

Служебна вечеря в ресторант бе добро извинение, Кати бе сигурна в това. Използваше властта си на шеф, за да прекара нощта с нея. Беше много нервирана, затова продължи да му опонира:

— Не знам дали ще мога да се освободя.

Мат се обади от прага:

— Не бери грижа за мен, Кати. Мога да се грижа за себе си. Пък и Зийк ще е с мен.

— Ще си помисля по въпроса — отвърна Кати и се опита да спечели малко време, като сложи босилека в купата на миксера.

— Помисли си — съгласи се Люк. — И между другото подготви багажа си.

В десет той с нежелание стана да си ходи. Зийк тръгна след него. През прозореца Кати ги наблюдаваше как се отдалечават в мрака. Мат се приближи до нея.

— Май му стана навик да вечеря тук — отбеляза той.

— Имаш предвид, че яде храната ми и тъпче кучето си с отбраните ми рецепти за макарони? Да, определено му стана навик.

— Мисля, че Люк те харесва — каза Мат. — С какво те вбеси толкова много днес следобед? Той твърди, че само се опитвал да ти бъде полезен.

— Сам знаеш, че когато един Джилкрайст ти предлага роза, трябва да внимаваш за бодлите ѝ.

Мат обмисли думите ѝ.

— Понякога си мисля, че си твърде несправедлива към него. Люк е готин.

— Наистина ли смяташ така? — погледна го Кати.

Брат ѝ кимна.

— Ами не е като другите. Знаеш ли, че има черен пояс?

— Че какъв друг пояс би носил един Джилкрайст!

— Божичко, Кати! — извърна очи Мат, сякаш ще припадне. — Говоря ти за черния пояс по карате.

— О! — възкликна тя.

— Люк е пич, казвам ти. Аз го харесвам.

— И аз също — тихо призна Кати.

„Нещо повече дори!“ — помисли си тя. Съзнаваше, че е влюбена в него.

Не можеше да си представи какво ще се случи, когато краткият срок от шест месеца изтече. Беше си наложила да мисли единствено за настоящето. Но дълбоко в себе си знаеше, че ако намеренията ѝ бяха

да остане разумна и прагматична, изобщо не трябваше да се отдава на чувствата си към Люк.

Мат я изгледа проникателно.

— Кое в поведението му днес те засегна толкова много? — отново попита той.

— Трудно е за обясняване — стисна устни Кати. — Поведението на Люк бе непростимо, дори за Джилкрайст. Просто отричаше всичко, което ми предлагаша.

— Защото е смятал, че терените, които ти показват, са неподходящи.

— Не. Беше някак по-различно. Не каза нито една добра дума. Не предложи нищо конструктивно. Накара нещата да изглеждат невъзможни, безнадеждни. Сякаш самата идея за „Песто Престо“ бе една идиотска загуба на време. Сякаш намеренията ми не струват пукната пара. Имах чувството, че по някаква причина той иска да ме обезкуражи.

— Ако си е помислил такова нещо — усмихна се Мат, — значи изобщо не те познава. Ти винаги знаеш как да постигнеш своето.

На другата сутрин Роджър Данвърс чакаше Люк пред приемната на „Джилкрайст“. Беше вече подготвил окончателния си доклад. Преди да го покани в кабинета си, Люк пресрещна Кати:

— Би могла да се поинтересуваш как е Идън. Обясни й, че за нея ще е по-добре, ако нямаме повече „компютърни“ проблеми в счетоводния отдел! Ще бъда в кабинета си.

— Няма нужда от сарказъм — погледна го тя смразяващо и тръгна по коридора, поздравявайки любезно колегите си.

Люк забеляза как Фрейзър Станфийлд излезе от кабинета си и тръгна с нея, говорейки й оживено. Проследи ги с поглед, докато двамата се скриха зад ъгъла. После влезе в кабинета си.

— Слушам те, Данвърс. Какво изрови?

— Нямаме никакви доказателства — нервно започна Данвърс, като се почесваше зад ухото и припряно потропваше с крак, — но почеркът е ясен. Нашият човек е доста умен. Дори аз не мога да го прикова до стената с очевидни доказателства.

— Тоест няма смисъл да се обръщаме към властите, така ли?

Люк включи компютъра и прегледа кодирания файл на Данвърс.

— Това е обичайната история. — Данвърс кършеше нервно пръсти. — Знаеш какви са номерата на компютърните обирджии...

— Зная. Съдираш си задника, за да откриеш кое проклето копеле те краде, а после единственото, което можеш да направиш, е да го уволниш. Нищо друго не можеш. Невъзможно е да се докопаш до доказателства, с които да го изправиш пред съда.

— И сега е същото...

— Сега — замислено го прекъсна Люк — дори нямаме явна кражба на средства или операция за прехвърляне на пари по компютърен път. Просто цял куп дребни нещица са правени не както трябва през последните шест месеца.

— Така е. Няма видимо престъпление. Ако си говорим честно, единственото, за което можеш да обвиниш този човек, е лош мениджмънт. Свързал се е с някои доставчици, чието финансово положение е било съмнително. Провалил се е. Насърчил е твърде бурното разширяване на „Джилкрайст Гумей“. Малко е превишил правата си.

— И се е наложило да прави икономии — заключи Люк. — Имал е неприятности с банката и е изгубил финансовата им подкрепа. Тази схема се повтаря отново и отново.

Люк изключи екрана и се облегна на стола.

— Благодаря ти, Данвърс. Свърши отлична работа.

Данвърс кимна и стана. Лявото му око примигна.

— Съжалявам, че не ти представих доказателствата, с които да изпратиш копелето пред съда.

— Не е важно. Делото и бездруго щеше да ни струва много пари, а уволнението на негодника ще ми е безплатно. Освен това той е толкова високопоставен в йерархията на компанията, че дори няма да ми се наложи да давам обяснение.

— Точка за теб — усмихна се Данвърс.

Люк го изчака да затвори вратата зад себе си, за да прецени ситуацията. Най-трудното беше да се справи без Кати да разбере. Тя смяташе Фрейзър Станфийлд за свой приятел. „По дяволите, тя изпитва дори благодарност към него.“ Нервно въртеше из пръстите си молива, докато мислеше за нея.

През последните шест месеца Фрейзър непрекъснато беше я съветвал. Никога не би повярвала, че той е виновен в умишлен опит за саботаж на корпорацията. Беше прекалено милостива, а това създаваше проблеми. Щеше да се хвърли да защитава Станфийлд без колебание точно както се бореше за всички от семейството Джилкрайст. Ще търси оправдания, с които да извини поведението на Станфийлд, и щеше да открие смекчаващи вината му обстоятелства. Щеше да настоява за снизхождение. Люк не искаше да влиза в разпавии с нея. Винаги, когато спореха, Кати бе неизменният победител. Трябваше да се справи с този проблем тихо, спокойно и без никакъв шум.

Люк стана, взе доклада и тръгна към кабинета на Фрейзър Станфийлд. Когато влезе, Станфийлд вдигна очи от документите, но усмивката му бе напрегната, а в очите му се четеше притеснение.

— Добро утро, шефе! Чух, че днес ще си при нас. Видях Кати в коридора...

Дюк хвърли папката на бюрото.

— Имената Лотри, Гибсън и Рагсдейл говорят ли ти нещо?

Станфийлд се облегна на стола.

— Трябва ли да ми говорят нещо?

— Да, защото те са три от причините, поради които след трийсет минути ще си на улицата.

— За какво говориш, по дяволите? — Станфийлд скочи изненадан.

— Говоря за умишлените ти опити да завлечеш компанията „Джилкрайст“ на дъното! Не за да я удавиш, а само за да понижиш цената ѝ.

— Ако това е някаква шега, не я разбирам, Джилкрайст!

Люк се усмихна почти незабележимо.

— Не ти и трябва. От теб се иска само до десет и половина да си изчезнал оттук. Остават ти още двацет и девет минути. Събирай си нещата и по-бързо! Аз лично ще те изпратя до входа.

Станфийлд стоеше прав и не изпускаше Люк от погледа си.

— Господи, да не си полудял!? Кати знае ли какво правиш?

— Не. И няма да разбере. Забрави за Кати. Компанията „Джилкрайст“ не може да бъде повече в твои ръце, така че можеш да се запътиш към обсипаното си с рози бъдеще.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно, Джилкрайст! Достатъчно дълго съм работил в тази компанията, за да знаая, че Кати държи нещата в свои ръце. Тя ще докладва на Джъстийн, че си ме уволнил безпричинно. Когато ѝ обясни, че компанията „Джилкрайст“ има нужда от мен, Джъстийн ще ѝ повярва.

— Джъстийн вече не ръководи тази компания, Станфийлд — усмихна се отново Люк. — Нито пък Кати. Аз съм шефът! И нищо от това, което се каниш да обясниш, няма да ме убеди, че оставането ти при нас е възможно.

Станфийлд пхна ръце в джобовете на панталоните си. Лицето му бе побеляло от ярост.

— Поне ще ми кажеш ли в какво ме обвиняваш?

— Според мнението на експерта, който разследва нещата, най-деликатният начин да се характеризират действията ти е лош мениджмънт. Договорите, сключени с Лотри, Гибсън и Рагсдейл, са добър пример за изключително слабата ти дейност. Съгласен ли си, Станфийлд?

— Не можеш да ме изгониш заради тези договори!

— Мога и го правя! Да добавя ли и проблемите, които „Джилкрайст Гумей“ си има с банката? Или те не са доказателство за изключително слабо ръководство?

— Това са проблеми по прехвърлянето на капиталите — бързо вметна Станфийлд.

— Предизвикани от лошото ти планиране — добави Люк. — Мога да продължа, но съм сигурен, че останалото ти е известно. Вероятно Кати би определила това като шест месеца слаб мениджмънт. Това е твоята равностметка. Според мен обаче това е умишлен саботаж, поради което ти връчвам заповедта за уволнение.

Станфийлд направи крачка напред.

— Това няма да ти се размине толкова лесно — каза той.

— Кой ще ми попречи?

— Кати — студено се усмихна Станфийлд.

— Няма да стане, Станфийлд. Този път номерът ти няма да мине. Кати работи за мен и прави това, което аз ѝ наредя.

— Да! — възкликна Станфийлд. — Значи клюката за вас е вярна. Ти спиш с нея.

— Млъквай! И събирай нещата си от бюрото. Остават ти двацет и пет минути. Няма да си тръгна оттук, преди ти да си излязъл пред мен от стаята — каза Люк и се облегна на стената.

Станфийлд сви рамене и отвори чекмеджето си.

— Ти си шефът. Но преди да се поздравиш за това, че си се отървал от мен, ти предлагам да си помислиш по друг въпрос. Кой според теб ми помагаше да взимам всичките тези неправилни решения?

— Опитваш се да ми кажеш, че не си работил сам, така ли?

— Точно това, по дяволите!

— Няма да се вържа на приказките ти. Нямам никакви сведения, че си работил в комбина с някого.

— Това е така, защото партньорката ми бе прекалено умна и скриваше следите си твърде умело. — Той изсипа съдържанието на чекмеджето си върху бюрото и почна да го тъпче в куфарчето. — По дяволите, тя се оказа по-умна, отколкото очаквах. Трябва да ѝ го призная. Тя ме накара да направя всичко това.

— Ти си отговорен за положението, Станфийлд. Това е известно и на двама ни — леко се усмихна Люк.

— Ако вярваш в това, значи сам копаеш гроба си. Но не обвинявай мен, ако през следващите шест месеца проблемите ти продължат да се задълбочават. Чудя се след колко време ще се усетиш, че жената, с която спиш, е единственият човек в компанията, който няма да се спре пред нищо, за да види как цялата империя „Джилкрайст“ се сгромолява.

— Кати?! Какви ги дрънкаш, копеле? — Люк вече не сдържаше яростта си. Рязко се отдръпна от стената, заобиколи бюрото и сграбчи Станфийлд за ризата.

— Свали си ръцете от мен, Джилкрайст!

Люк го принуди да седне в креслото и се надвеси над него.

— Достатъчно те търпях, Станфийлд. Промених решението си. Вече не разполагаш с никакво време. Ще те разкарам оттук моментално. Някоя от секретарките ще разчисти бюрото ти.

— Мисли трезво, Джилкрайст — трескаво каза Фрейзър. — Казвам ти проклетата истина. Кати ненавижда всички Джилкрайстови!

— Защо ни ненавижда? — настоя Люк.

— Смята, че всички сте ѝ задължени. Саботажът бе нейният начин да ви отмъсти, преди да напусне работата си при вас.

— Лъжеш!

— Така ли? Помисли си още веднъж. Как според теб се е чувствала тя през всичките тези години, когато е знаела, че по право една част от тази компания ѝ принадлежи?

— За какво говориш?

— Наистина ли не знаеш? — мрачно се усмихна Станфийлд. — Джъстийн навремето е сключила сделка с дядото на Кати, Ричард Кинел. Обещала му е да слее двете компании.

— Какво общо има тази стара история за сливането с отношението на Кати към всички Джилкрайстови?

— Джъстийн и Кинел са решили да слоят ресторантските си вериги в деня, когато баща ти се ожени за майката на Кати...

— Това го знаем всички.

— Женитбата се е провалила и сливането на компаниите също се е провалило.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че през всичките тези години Кати е била принудена да работи за Джъстийн, като е съзнавала, че Джъстийн не е удържала на обещанието си, което е дала преди трийсет и седем години на дядото ѝ.

— Станфийлд, ти си откачен!

В усмивката на Станфийлд нямаше никакъв хумор.

— Семейство Кинел удържало на думата си. Всичките присъствали в църквата. Ако Джъстийн не бе провалила предварително уговорената сделка, сега Кати и брат ѝ щяха да притежават част от компанията „Джилкрайст“. Те щяха да са наследници на цяло състояние!

— Няма да ме накараш да повярвам, че Кати е планирала отмъщението си през всичките тези години. Ти наистина си ненормален.

— Джилкрайст, точно ти би трябвало да знаеш какво значи желанието за мъст. Семейството ти може да напише цял трактат по въпроса. Ти как би се чувствал на мястото на Кати?

Люк изстина. Станфийлд наистина имаше право. Ако един Джилкрайст бе на мястото на Кати, той никога не би простил и никога не би забравил.

— Кати не е Джилкрайст — настоя той.

— Ако мислиш така, значи си глупак. Като лична асистентка на Джъстин Кати дълги години бе вътрешен човек в компанията. Но не чак толкова вътрешен, ако разбираш за какво ти намеквам.

— Не разбирам нито дума от откачените ти приказки.

Погледите им се срещнаха.

— Кати бе почти като член на семейството, но все пак бе извън него. Тя бе принудена да изпълнява заповедите на Джилкрайстови, а не да им дава своите нареждания. Трябваше да търпи настроенятия, капризите и драмите им. И същевременно през всичкото това време тя знаеше, че по право част от проклетата компания ѝ принадлежи!

Люк издърпа Станфийлд от стола и го накара да се изправи на крака.

— Тръгваш си. Веднага! Ако го направиш тихо и кротко, ще забравя за доказателствата, които изрових при разследването си. Ако направиш някоя сцена или предизвикаш неприятности, ще покрия репутацията ти с толкова много кал, че никога вече няма да можеш да си намериш работа в този град. Изборът зависи от теб.

— Знаеш ли кое я дразни най-много? — спокойно попита Станфийлд. — Фактът, че скъпоценното ѝ братче е прецакано и е оставено без наследство. Мат е най-важният човек в живота на Кати, сигурно вече си разбрал това. Тя би направила всичко, само и само да отмъсти на Джилкрайстови за това, което те са причинили на брат ѝ. Следващият път, когато спиш с нея, си помисли върху думите ми.

Люк вдигна куфарчето от бюрото и го тикна в ръцете му. Смъкна сакото му от закачалката и го подхвърли на Фрейзър. После рязко отвори вратата и го изблъска в коридора.

Двамата се сблъскаха с Кати, запътила се към кабинета на Люк. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато видя мрачното изражение на Люк и смутената усмивка на Станфийлд.

— Проблеми ли има? — разтревожено попита тя.

— Всичко е наред, Кати. — Люк тупна Фрейзър по рамото, сякаш бяха първи приятели. Истината бе, че го стисна така, че почти парализира ръката му. После се усмихна с фалшиво съжаление. — Просто се разделяме с човека, който беше дясната ни ръка в компанията. Станфийлд е получил по-добро предложение. Напуска ни веднага.

— Наистина ли? — изумено попита тя. — Фрейзър, но ти не си ми споменавал, че си търсиш друга работа? Знаех, че си загрижен за бъдещето си, но нямах представа, че се каниш да ни напускаш.

Люк отговори, преди Станфийлд да успее да реагира.

— Нали знаеш как бързо се развиват нещата в света на бизнеса, Кати. Станфийлд е човек, който няма да пропусне по-добрата възможност, която му се предоставя. Прав ли съм, Фрейзър?

— Така е, прав си — отговори Станфийлд и погледът му стана ироничен. — Кати ги разбира тия работи. Тя от години чака своя голям шанс.

— И той почти дойде. Точно както твоят — топло се усмихна Кати. Пристъпи напред и прегърна Станфийлд бързо и импулсивно. — Ще ми липсваш, Фрейзър. Не знам какво щях да правя без твоята помощ. Нямам думи, с които да ти изкажа благодарността си.

Люк усети как го присвива стомахът.

— Съжалявам. Нямате време за дълги сбогувания. Станфийлд ми каза, че трябва да хваща някакъв самолет. Обещах да му дам най-добрите характеристики и трябва да се отбием в „Личен състав“. — Измъкна го от леката прегръдка на Кати и го поведе по коридора.

— Довиждане, Фрейзър! — извика Кати след тях.

Станфийлд вдигна ръка за сбогом, след което Люк го напъха в асансьора.

— Нали щяхме да ходим в „Личен състав“? — сухо попита Станфийлд, когато Люк натисна копчето за първия етаж.

— Забрави за това. Ще ги накарам да ти изпратят документите по пощата.

Станфийлд се изсмя кратко.

— Знаеш ли, сделката ми все пак е отлична.

— За кое? За саботажа ли? Предполагам, иначе нямаше да се захванеш с нея. Кой ти плати, за да отслабиш компанията „Джилкрайст“?

— Един консорциум, който искаше да я купи евтино. Аз щях да им я предложа на тепсия. На нищожна цена, веднага щом Джъстийн осъзнаеше, че няма друг избор, освен да я продаде.

— Колко щеше да ти плати консорциумът за това, че подготвяш нещата отвътре?

— Щях да получа дял от акциите. Щях да стана главен мениджър на „Джилкрайст Гумей“.

Люк кимна.

— Номерът ви сигурно щеше да мине. Но не мисля, че Джъстийн би се съгласила да продаде компанията.

— След известно време това щеше да е неминуемо.

— Съмнявам се.

— Никога няма да успееш да докажеш нищо. Това ти е добре известно.

— Знам. Но не ми е необходимо да доказвам каквото и да било, за да ти попреча да си намериш свята работа в ресторантьорския бизнес из целия Северозапад. — Люк извинително сви рамене. — Достатъчно е едно телефонно обаждане до всеки твой бъдещ работодател и той сериозно ще се замисли, преди да те наеме. Помни това, Станфийлд!

— Ще го направя. А докато аз мисля върху твоето предупреждение, ти пък си помисли за това, че аз стигнах толкова далеч в плановете си заради Кати.

Макар и с огромно усилие Люк потисна желанието да изблъска Станфийлд през стъклените врати на фойето. Тренираните с години самодисциплина и контрол едва успяха да се справят с положението.

След като Фрейзър излезе от сградата, Люк се качи с асансьора в кабинета си.

— Не ме свързвайте с никого — нареди той на секретарката си, минавайки покрай бюрото ѝ.

Затвори вратата на кабинета, седна в креслото и дълго гледа замислено през прозореца. Кати сигурно щеше да го обвини, че е изпаднал в характерните за рода мрачни настроения.

„Станфийлд бърка — мислеше си той. — Джилкрайстови може да планират отмъщение след толкова много години заради това, което се е случило между тях и семейство Кинел. Но Кати? Това е невъзможно. Тя е ангел-хранителят на Джилкрайстови. Никога умишлено не би навредила на семейния бизнес. Но тя би направила всичко в името на брат си. Ако наистина е убедена, че е лишен от наследството, което по право му се полага, не би се спряла пред нищо, за да възтържествува справедливостта.“

Един Джилкрайст би сметнал, че Джъстийн го е оцетила, като се е отметнала от думите си. Всеки уважаващ себе си Джилкрайст би сринал компанията до основи, когато вярва, че брат му несправедливо е лишен от дял в тази компания.

Люк потръпна при мисълта, че Кати би постъпила по същия начин, за да си отмъсти.

ГЛАВА XVII

— Добър вечер. Казвам се Бил и тази вечер ще съм вашият сервитьор.

Люк бавно вдигна очи от менюто с вината. Изглежда ентузиазирания млад мъж пред себе си със смразяващ поглед и каза:

— Казвам се Люк Джилкрайст и ако още веднъж ви чуя да се представяте по този начин в някой от ресторантите „Джилкрайст“, ще трябва да си търсите нова работа. Обслужващият персонал в „Джилкрайст“ не си позволява да фамилиарничи с шефовете си.

Сервитьорът отстъпи крачка назад и стана огненочервен от срам.

— Съжалявам, сър! Искам да кажа, съжалявам, господин Джилкрайст. Нямах предвид... тоест... Аз съм тук отскоро, но в другите заведения, където съм работил, ние...

— Няма значение. Подайте ни менюто и сте свободен.

— Да, сър — отговори Бил и с трепереща ръка подаде менюто на Кати.

Тя му се усмихна топло и му благодари.

— Благодаря ви, госпожице. Ще се върна след няколко минути, за да ви препоръчам нашите специалитети — каза сервитьорът и нервно погледна към Люк.

Кати избухна веднага щом той се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе.

— Няма защо да изкарваш яда си на горкото момче! То просто се опитваше да си върши работата. Не можа ли да усетиш колко е нервно? Трябва да си по-толерантен.

Люк намръщено изглежда отдалечаващия се сервитьор.

— Мразя, когато хората от персонала се представят, сякаш току-що са станали най-добрите ми приятели.

— Опитай се да не го приемаш лично — сухо промърмори тя. — Сигурна съм, че той не те има за свой пръв приятел. Особено в настоящия момент.

Люк въздъхна. Нещата не се развиваха добре. Огледа се наоколо с професионално безпристрастие. „Пасифик Рим“ бе най-люксовото заведение на веригата „Джилкрайст“. Това бе типичен за Сиатъл ресторант, който предлагаше разнообразни деликатеси, морска храна и месни ордъври в дискретна и изискана обстановка. В менюто се срещаха блюда от азиатската и италианската кухни, които главният готвач смесваше по неповторим и понякога ексцентричен начин с типичните за Запада ястия.

Освен това ресторантът бе страшно доходен. Имаше постоянни клиенти, а голяма част от приходите идваха от взаимноизгодните контакти, която управата на „Пасифик Рим“ бе създала с шефовете на повечето солидни хотели от централната градска част. Така за ресторанта бе осигурен несекващ поток от командировани бизнесмени и участници в многолюдни конгреси.

Люк се канеше да обсъди успеха на „Пасифик Рим“ с Кати, когато към тях се приближи забързан помощник-сервитьор, за да напълни чашите им с вода. Сервитьорът, който се грижеше за виното, застана зад младия си колега. Той бе изненадан и рязко се дръпна настрана, при което разля водата по бялата покривка.

Люк презрително измърмори нещо и избърса капчиците вода от ръкава на сакото си. Помощник-сервитьорът беше съкрушен.

— Извинете, сър — тактично реши да се намеси по-възрастният му колега, — ще ви донеса салфетка.

— Няма нужда. — Люк с досада му каза името на виното, което искаше да им бъде поднесено с основното ястие.

Сервитьорите се отдалечиха възможно най-бързо.

— Нали ти обещах, че обслужването ще е безупречно — усмихна се Кати.

— Обслужване ли? Не са ни оставили на мира за повече от три минути — отговори Люк.

Той вече съзнаваше, че решението му да доведе Кати в ресторант от веригата „Джилкрайст“ е неправилно. Но след като бе измислил това оправдание, за да намери повод да бъде с Кати извън дома ѝ, се чувстваше задължен да издържи на изпитанието. А му се искаше да си тръгне. Единственото му желание бе да е остане насаме с Кати. Трябваше да говори с нея. Трябваше да ѝ зададе въпросите, които не му даваха спокойствие, но не беше сигурен, че иска да чуе нейните

отговори. Тези противоречиви желания засилваха още повече раздразнителното му настроение.

Въпросите бяха елементарни. Искаше да пита Кати дали търси отмъщение за семейство Джилкрайст и освен това... искаше да я попита дали ще остане с него и след срока от шест месеца. „Но как се задава такъв въпрос? — чудеше се Люк. — Как да я попитам не изпитва ли ненавист и към мен, не крои ли планове и срещу мен, както към цялата ми фамилия? Толкова много въпроси...“

Огледа Кати с мрачно задоволство. Тази вечер тя бе избрала цветовете на небето преди зазоряване. Носеше яркожълта рокля, която обвиваше тялото ѝ като ефирен воал. Безплътната тъкан се спускаше по нежните ѝ рамене и деликатно загатваше хубавите ѝ бедра. Роклята бе достатъчно прозрачна, за да бъде Люк доволен от това, което вижда.

От друга страна обаче, гледката го влудяваше. Не можеше да разбере какво е облякла Кати под роклята си, макар че още когато я видя да излиза от хотелската си стая, се опита да отгатне. Вече бе почти сигурен, че носеше жълто копринено бельо. Сексуалният глад го изгаряше отвътре. „Не е възможно да ми се усмихва толкова сладко и в същото време тайно да прави опити да съсипе Джилкрайстови — мислеше той — или пък е възможно?“

— Няма начин да направиш анонимна проверка в някой от собствените си ресторанти — каза Кати непринудено. — Предупредих те за това. Те знаеха кой си в секундата, когато прекрачи прага на ресторанта, въпреки резервацията под чуждо име.

— Отказвам се от анонимните проверки — измърмори Люк. — Искам само да ме оставят да вечерям на спокойствие.

— В такъв случай решението ти да дойдем в ресторант на Джилкрайст е абсолютна грешка — усмихна се Кати и махна ръка за поздрав към някого, който си пробиваше път към тях край масите, пълни с клиенти. — Ето, идва новият мениджър. Ще иска да знае доволен ли си от това, което са ти предложили до момента. Дръж се добре с него, Люк. Името му е Джордж Маккой и е свестен човек. Късметлия си, че такива като него работят за теб.

— Тази вечер можеш да забравиш, че си личната ми асистентка. Помня името на човека и знам с какво се занимава тук — отговори Люк и остави вилицата си.

Към масата се приближи висок слаб мъж с оредяваща коса и спря до Кати и Люк.

— Здравейте, Маккой — поздрави го Люк.

— Сър, радвам се, че сте дошъл при нас — отговори мениджърът и се усмихна на Кати. — Добър вечер, госпожице Уейд. Чудесно е, че ви виждам. Просто исках да се отбия при вас, за да се убедя, че всичко е както трябва.

— Отлично е, Джордж — със сияйна усмивка му каза Кати. — Както винаги. Нали така, господин Джилкрайст?

— Бих искал обслужващият персонал да ни отделя по-малко внимание — отвърна Люк.

Маккой веднага се разтревожи.

— Разбира се. Ще говоря с тях незабавно. Не се съобразих с това, но нали знаете какво е, когато шефовете са на посещение.

Кати предупреди Люк с поглед и после отново се усмихна окуражаващо на Маккой.

— Господин Джилкрайст и аз току-що забелязахме, че в менюто сте включили някои нови, интересни безмесни ордъври. Той е на мнение, че идеята е страхотна, защото Северозападът е станал нещо като пристан за вегетарианците — каза тя и погледна към Люк. — Права ли съм, господин Джилкрайст?

Люк барабанеше с пръсти по покривката и я наблюдаваше през полупритворените си очи.

— От вашите уста в божиите уши, госпожице Уейд. Щом сте ме чула да казвам всичко това, значи наистина е било така.

Маккой се изчерви от задоволство, че е зарадвал шефа си. Бузите на Кати също пламтяха, от което на Люк му стана забавно. „Ангелите не умеят да лъжат дори когато лъжите им са съвсем благородни!“

— Новият готвач и аз решихме да експериментираме с тези ордъври — гордо заяви Маккой. — Досега те се радват на голям успех сред клиентите ни. Учудващо е колко голяма част от постоянните ни посетители спряха да ядат месо. Разбира се, скоро няма да се откажем от традиционните блюда. Туристите и командированите ще продължават да настояват да получат пържолите и котлетите си.

— Така е. — Кати все още беше с порозовели бузи. — Новият главен готвач е Бенедикт Далтън, нали?

— Да. Той е невероятен! В кухнята е направо страхотен. Щастливи сме, че работи при нас — отговори Маккой и се обърна към Люк: — Ще се оправя с обслужващия персонал. Съжалявам, че са ви досадили. Те са добър екип, просто понякога прекалено ревностно вършат работата си.

— Добре — кимна Люк и позволи на мениджъра да се отдалечи. Маккой незабавно се запъти към кухнята.

— Люк, честно трябва да ти кажа, че напоследък настроението ти е отвратително и става все по-лошо. Какво не е наред? — попита Кати.

— Няма нищо.

— Сигурен ли си? Може би се тревожиш как ще се оправя без Фрейзър. Това ли те притеснява?

— Повярвай ми, все някак ще минем и без Станфийлд. — Той отвори менюто. — А Маккой по-добре да не позволява на готвача си да се увлича с вегетарианските измислици. Повечето клиенти още предпочитат месото.

— Той не се увлича — успокои го Кати. — Джилкрайстови винаги са давали на главните готвачи и мениджърите си свобода при избора на менюто.

— Всички знаем, че не бива да се отпускат юздите на готвачите. Те са темпераментни примадони. Трябва да се контролират, иначе ще ни наводнят с налудничавите си идеи.

Кати сграбчи салфетката си и я допря до устата си, за да сподави смеха, който напираше отвътре.

— Кое е толкова забавно? — вдигна очи Люк от менюто.

— Това, че един Джилкрайст се оплаква от темпераментната натура на други хора — отговори Кати. Успя да овладее смеха, остана само леко подсмихване, скрито зад салфетката. — Присмял се хърбел на щърбел.

— Радвам се, че ти е весело.

— Когато човек си има работа с Джилкрайстови, трябва да се радва на веселите неща при всеки удобен случай. Между другото, къде отива Фрейзър?

— Защо? — втренчено я погледна той.

— Защото ми е приятел и работих с него през последните шест месеца. Стори ми се странно, че си тръгва без предупреждение. Ето

защо.

— Нямам представа. На мен ми каза, че след като нещата в компанията вече са под контрол, той е решил да приеме предложението за работа в друга компания, която отдавна го искала.

„За разлика от Кати — отбеляза си наум — аз мога да лъжа, без да се изчервявам.“

— Сигурен ли си, че той си тръгна поради тази причина?

— Нима според теб има друга? — попита Люк спокойно.

— Вероятно няма. Просто се сещам, че той непрекъснато ме питаше за плановете ти. Настояваше да го информирам за всички твои намерения.

— Сигурен съм, че е настоявал. — Той затвори менюто и склочи пръстите на ръцете си върху бялата покривка. — За вътрешна информация ли те подпитваше?

Кати се смръщи и веждите ѝ образуваха малка бръчка.

— Не бих се изразила точно по този начин. В края на краищата той самият бе вътрешен човек.

— Не — поклати глава Люк, — не беше. Той беше служител, нищо повече. Ти какво му каза? Спомена ли за разследването, с което съм се захванал?

Всъщност отговорът му бе известен. Очевидно Кати не бе казала на Станфийлд нищо за компютърното разследване. Иначе той щеше да се опита да прикрие следите си или поне щеше да напусне, преди да бъде разкрит.

— Ти ме предупреди да мълча за тези неща — спокойно отвърна Кати — и аз си мълчах. Но ако искаш да чуеш мнението ми, мисля, че си склонен към излишна секретност.

— Кати, смятам, че е време да си поприказваме за... — решително започна Люк, но преди да завърши изречението, забеляза позната двойка да се приближава към тях и недоволно възкликна: — По дяволите!

— Какво има? — Тя проследи погледа му. — Това са Морийн и Хейдън. Сигурно идват да вечерят.

— Права си — промърмори Люк, — идването ни в този ресторант беше грешка.

Морийн и Хейдън, облечени в обичайните черни дрехи, минаха царствено през ресторанта и се запътиха право към Люк и Кати. Взеха

два допълнителни стола и седнаха.

— Казаха ни, че тази вечер ще сте тук — без предисловие обясни присъствието им Хейдън.

— Нима? — повдигна вежди Люк. — Кой ви го каза?

— Секретарката ти в офиса на корпорацията.

— Значи за последен път я карам да ми прави резервации за ресторант. Може би за последен път изобщо я карам да прави нещо за мен — каза Люк.

— Моля те — тихо го прекъсна Кати.

— Секретарките ми трябва да умеят да държат езика си зад зъбите.

Тя го изгледа с отчаяние и се обърна към Хейдън:

— Има ли нещо, за което искате да говорите с Люк?

— В интерес на истината, наистина трябва да си поприказваме.

— Толкова ли е спешно? — нетърпеливо попита той.

— Да. Дарън се отби при мен вчера. Каза ми, че си му помогнал да се справи с крайно неприятна ситуация.

— Той сам се измъкна от нея — безразлично сви рамене Люк.

— Под твое ръководство — намеси се Морийн. Огледа Кати изпитателно и после спря погледа си върху него. — Освен това разбрахме от дъщеря ни, че си имал дълъг разговор с бившия ѝ съпруг.

— Разговорът ни бе кратък и нямам желание тази вечер да се връщам към тази тема — отсече Люк.

Морийн не трепна.

— Оказал си ѝ огромна услуга, Люк. Знаех, че онзи ужасен мъж отново я тормози. Опасявах се, че няма да си отиде тихо и кротко след онова, което му причиниха адвокатите на Джъстийн. Идън спомена, че той искал пари от нея.

— Изнудване — със задгробен тон произнесе Хейдън. — Чисто изнудване.

Люк погледна Кати, после намръщено се обърна към Хейдън:

— Идън ли ти каза?

— Да — тъжно поклати глава чичо му. — Цялата работа излезе наяве, когато Морийн се скара с Идън затова, че продължава да се среща с Нейт Атууд. От облекчение, че този товар се смъкна от плещите ѝ, дъщеря ни не издържа. Разплака се и призна всичко.

— Горкото ми храбро дете е носило тайната в себе си през всичките тези месеци — потръпна Морийн. — Иде ми да се разплача само като си помисля какво е преживяла. Нарастващият ѝ страх, чувството на обреченост, тревогите ѝ сигурно са били непоносими.

— Това не се отрази добре и върху сметките на двата ресторанта — сухо отбеляза Люк.

Кати се намръщи.

— Но тя беше отчаяна. Знаеш това — каза му с укор.

— Нямала е избор — въздъхна Морийн. — Направила го е, защото си е мислила, че по този начин ме спасява. Ако бе дошла при мен в самото начало, щях да ѝ помогна някак си.

— Ами? — скептично я изгледа Люк. — Как щеше да го направиш?

— Първо, двамата с Хейдън щяхме да я убедим, че онези статии за осъждането ми са написани крайно тенденциозно.

— Морийн стана жертва на един безпринципен галерист, който се възползва от доверчивостта ѝ. — Хейдън потупа по ръката жена си.

— Тогава живеех в Ню Йорк — обясни Морийн. — Бях млада и наивна, нищо не разбирах от бизнес. Хейдън ми помогна да се измъкна от онази отвратителна каша.

— Тъкмо се бяхме запознали — продължи Хейдън, — бях отишъл в Ню Йорк, за да открия художника в себе си, а вместо това открих Морийн. Бяхме лудо влюбени. Бях убеден, че тя няма вина за продажбата на фалшиви предмети на изкуството. Цялата работа бе нагласена от оня тип.

В очите на Морийн заблестяха сълзи.

— Хейдън ми повярва, но за съжаление бе единствен. С кариерата ми бе свършено. Той ми предложи да замина с него на Запад. Останалото е история.

— Естествено, не можехме да обясним това на Джъстийн — колебливо каза Хейдън. — Тя никога нямаше да ни разбере. Вече бе бясна от това, че не проявявам никакъв нюх към бизнеса, че ми липсва нейната проникателност. Джъстийн мразеше опитите ми да направя кариера като художник, да пробия в артистичния свят.

— А фактът, че Хейдън е избрал за съпруга криминално проявена жена, щеше да налее допълнително масло в огъня — мрачно допълни Морийн.

— Знаете каква е Джъстийн — продължи съпругът ѝ и поклати със съжаление царствената си глава. — По-късно, когато Торнтън избяга с Клио, разбрах, че миналото на Морийн трябва да бъде завинаги погребано. Видях какво причини Джъстийн на Клио. Не можех да допусна да се отнесе със съпругата ми по същия начин. Надявах се, че тази история е отдавна забравена — намръщено каза той — и се чудя откъде Атууд е изровил ония стари вестникарски изрезки.

— Вероятно е прегледал вестниците от тогава — обади се Люк. — Атууд никак не е глупав. Знае цената на информацията и се опитва да оцелее, като я използва. Аз също го правя. Бил е достатъчно запознат със семейните ни истории и е знаел откъде да почне издирванията си.

— Почнал е да търси някакви стари скандални материали, които да може да употреби срещу нас — заключи Хейдън.

— И е изровил моята история — напрегнато каза Морийн. — Явно е научил доста неща за нас по време на брака си с Идън. Знаеше каква е Джъстийн. Правилно се е сетил, че тя лесно може да бъде раздражена.

Сервитърът застана до масата. Изглеждаше страшно нервен.

— Бих искал само да попитам господин и госпожа Джилкрайст какво желаят да поръчат.

Морийн вдигна поглед към него.

— С удоволствие. Съпругът ми и аз ще останем на тази маса. Донесете ми картини, ако обичате.

— А за мен един коктейл „Манхатън“ — дружелюбно каза Хейдън.

Люк изпсува наум, защото пропадна шансът му да говори с Кати. Погледна към нея и видя смеха в очите ѝ. Властните маниери на клана Джилкрайстови за пореден път я забавляваха.

Успокои се поне с това, че щом според нея те са толкова смешни, сигурно не може да ги мрази. Или пък можеше?

Хейдън се намести удобно и лицето му придоби замислено изражение.

— Морийн и аз решихме, че е дошло време да си кажем някои неща в очите, Люк. След всичко, което направи за Дарън и Идън, вече ни е ясно, че ти не желаеш да отмъщаваш на цялото семейство.

Независимо от това аз настоявам да разбера какви са плановете ти за компанията.

— Той вече ви обясни какво се кани да прави за компанията — бързо се намеси Кати. — Отново ще я изправи на крака.

Хейдън се намръщи.

— Това е така. Но аз искам да знам все още ли възнамерява да вземе ресторанта „Пасифик Рим“ вместо хонорар.

— Разбира се. Защо не? — попита Люк и огледа интериора на ресторанта. — Според мен това е дяволски добра инвестиция, макар че сигурно ще разкарам главния готвач.

Морийн се готвеше да произнесе някаква страстна обвинителна реч, Хейдън придоби погребален вид.

Кати леко почука с ножа по ръба на чинията си и умоляващо погледна Люк.

— Мисля, че най-добре ще е да избягваме темата тази вечер. Плановете на Люк още не са окончателни.

— Така ли? — въпросително вдигна вежди Люк.

— Да — твърдо отговори тя. — Според мен всички трябва да изчакаме да измине шестмесечният срок, преди да взимате прибързани решения.

— Добре — Морийн проникателно изгледа Кати и кимна в знак на съгласие, — може би най-добре ще е да изчакаме.

Хейдън не беше готов да се откаже от разговора, но погледът на жена му беше категоричен. Той въздъхна тежко и се обърна към Люк:

— Знаеш ли, аз не бих те обвинил, ако сринеш до основи цялата проклетата компания. Е, все пак се надявам да не си го направил. Тя е наследството на децата ми и аз имам интерес тя да просперира. Но бих те разбрал.

Кати направи гримаса.

— Само един Джилкрайст би го разбрал — заключи кисело.

Хейдън сви рамене.

— Сигурно си права. Истината е, че това, което Джъстийн стори преди трийсет и седем години, е осъдително...

— ... и съвсем естествено е семейството на Люк никога да не ѝ прости. — Кати поклати глава. — Типично за вас!

— Достатъчно, Кати! — предупреди я Люк. Нямаше никакво желание да слуша разсъжденията ѝ върху Джилкрайстови.

— Знаете ли — продължи тя, без да обърне внимание на забележката му, — винаги съм се чудила за едно. След като тази вечер сме почнали да бистрим клюките за доброто старо време, може би сега е моментът да ви попитам.

— За какво? — поинтересува се Морийн.

— Разбирам защо Торнтън Джилкрайст е избягал с Клио. Бил е лудо влюбен, а Джилкрайстови си падат по драматичните изпълнения. Но защо според вас той въобще не изпрати на моята майка поне една бележчица, за да ѝ обясни намерението си? Така тя нямаше да преживее унижението да го чака изоставена пред олтара...

Люк я изгледа изумен и видя, че Хейдън и Морийн също са безкрайно изненадани. Никой не знаеше какво да ѝ отговори. За пръв път в живота си Люк почувства как част от безрезервната лоялност, която питаеше към родителите си, изчезва. Кати беше права. Баща му можеше поне да предупреди горката Дебора Кинел, че ще я изостави.

— Не знам защо не се е свързал с майка ти — обади се най-сетне Морийн. — Сигурно това въобще не му е дошло наум. Мислел е само за сватбата си с Клио и как да я защити от гнева на Джъстийн. Всичко друго се е изпарило от съзнанието му.

Хейдън внимателно стисна ръката на Морийн.

— Това беше наистина много неприятно, но мога да обясня защо се получи така. Торнтън се е опасявал, че Джъстийн ще се опита да го раздели от Клио, ако е имала представа за намеренията му. А ако Дебора Кинел е знаела какво унижение ѝ предстои да изживее, естествено е да каже всичко на баща си...

— ... който би отишъл директно при Джъстийн да разбере какво става — заключи Морийн. — Не можеш да си представиш колко властна бе Джъстийн през онези дни! Само да кихнеше и цялото семейство почваше да трепери. Торнтън е бил прав да се опасява от това, което би могла да причини на Клио.

Кати я погледна.

— И какво би могла да ѝ причини Джъстийн?

— Кой знае? — намеси се Хейдън. — Може би щеше да се опита да ѝ даде пари, за да остави сина ѝ на мира. Или щеше да я заплаши по някакъв начин. Дори може би щеше да я убеждава, че ще съсипе живота на Торнтън, ако се омъжи за него.

Морийн кимна.

— За Торнтън най-важното бе да предпази Клио.

— А Дебора Кинел е била на второ място в списъка му от приоритетните задачи — промърмори Кати. — Било е просто още едно убийство по пътя на Джилкрайстови.

Люк побледня от гняв.

— Какво означава това?

— Нищо — усмихна се Кати мрачно. — Какво ще си поръчваме? Аз лично ще опитам някой от новите вегетариански ордъоври на главния готвач.

„Попътно убийство!“ Люк гледаше менюто, но не виждаше нищо. Никога в живота си не бе имал по-малко желание да се храни. „Попътно убийство! Така ли изглежда Дебора Кинел в очите на дъщеря си? Като невинна жертва на Джилкрайстовите страсти? Като тревичка, прегазена от бойната колесница на Джилкрайстови?“ Принуден бе да признае, че Кати има достатъчно причини да им отмъсти.

— И аз ще опитам проклетия вегетариански ордъовър — промърмори той. Последното, от което се нуждаеше сега, бе в чинията му да има нещо, имащо дори и далечна прилика с мъртво месо.

— Странни номера ни играе съдбата, Кати — философски отбеляза Хейдън. — Помисли си само какво би станало, ако преди трийсет и седем години Джъстийн бе сляла двете компании, независимо от провалената сватба. Днес вие с Мат също щяхте да притежавате част от компанията „Джилкрайст“.

— Направо невероятно — съгласи се Кати с безизразен тон.

Хейдън приключи темата с елегантно движение на ръката си.

— Но след като Торнтън избяга с Клио, Джъстийн никога нямаше да направи такова нещо. Сливането на веригите „Кинел“ и „Джилкрайст“ бе планирано като следствие от обединяването на двете семейства чрез този брак, такова бе намерението на майка ми. Тя по-скоро би умряла, отколкото да допусне част от компанията да попадне в чужди ръце.

Люк за пореден път почувства как сърцето му се свива. Станфийлд беше прав. За всеки би било ясно, че семейството на Кати е страшно оцетено. Въпросът бе дали тя самата вижда нещата по този начин.

Несигурността, която изпитваше тази вечер относно истинските чувства на Кати, отново го подлуди.

— Както и да е, това са минали работи — каза Кати със странна усмивка. Тя се облегна на стола и замислено огледа пълния ресторант. — Знаете ли за какво си мисля? Трябва да се промени интериора на някои от ресторантите в най-скоро време. Този, например, изглежда много уютен и приятен, но започва да изглежда малко демоде.

— Ресторантският интериор остарява, както и всичко останало — съгласи се Люк разсеяно. Той бе погълнат от неспокойните си мисли и нямаше желание да обсъжда темата за дизайна и обзавеждането на заведенията.

Кати се усмихна ведро и каза:

— Имам предложение в тази връзка.

— Слушаме те.

— Мисля, че трябва да се обзаведат наново централните зали на всичките пет ресторанта, като се възползваме от услугите на някой известен художник — трябва да се изложат там някои от работите на Хейдън. А Морийн би могла да следи за дизайна, така че произведенията му да са показани в най-благоприятна за тях светлина.

Морийн остана без дъх. Очите ѝ блеснаха от задоволство.

— Кати, сериозно ли говориш? — попита тя трескаво.

— Разбира се. Обмислям тази идея от известно време. Може дори да се направят изложбите традиционни, като се откупят някои от творбите на художниците. Това ще предизвика страхотен бум. И ще издигне имиджа на ресторантите „Джилкрайст“.

В очите на Хейдън за секунда блесна искрица ентузиазъм, но бързо помръкна.

— Нищо няма да излезе! Джъстийн никога няма да се съгласи.

— Тя вече не управлява компанията — нежно му напомни Кати. — Люк е шефът. Сигурна съм, че той ще одобри идеята ми. Нали, Люк?

Той видя блясъка в очите ѝ и се учуди как въобще е могъл да повярва, че би сътрудничила на Фрейзър Станфийлд. Ако мразеше Джилкрайстови, никога не би предложила нещо, което да помогне на Хейдън и Морийн.

„Ангел-хранителите не си прекарват времето в кроене на планове за отмъщение — внезапно прозря истината. — Те имат други

приоритети — да правят живота по-добър.“ Почувства как настроението му се подобрява и напрежението, което го измъчваше през целия ден, се стопява. Съсредоточи вниманието си върху разговора, усещайки напрегнатите погледи на Морийн и Хейдън, отправени към него.

— Ами... — бавно започна той, но веднага спря, защото Кати го скрита под масата. Вдигна очи и се усмихна на предупредителния ѝ поглед. — Да, разбира се. Защо не? Ще сложим стъклените вази на Хейдън във всички зали.

— Благодаря ти, Люк! — тихо каза Морийн с облекчение.

Хейдън бе като зашеметен, но усмивката бавно се връщаше на лицето му.

— Нямах представа, че оценяваш изкуството ми, Люк.

— Интересът ми към него наистина е от скоро — призна той.

Люк взе Кати в прегръдките си веднага щом затвори вратата на хотелската стая.

— Вече мислех, че никога няма да остана сам с теб — прошепна той, преди да покрие устните ѝ с целувките си.

Само Кати можеше да утоли жаждата, измъчвала го през целия ден. Тя обви ръце около него и се отпусна блажено в прегръдките му. Нежната коприна на роклята ѝ бе ефирна и безплътна. „Сякаш е гола“ — помисли Люк, докосвайки я с нямо обожание. Но не беше точно така.

Той смъкна роклята с цвета на зората и я хвърли на пода. Очите на Кати бяха топли и мамещи, когато я понесе на ръце към леглото. Искаше му се да следва нейния ритъм, но желанието му вече бе непреодолимо. Когато я остави върху белите чаршафи, тя нежно въздъхна и посегна да го прегърне. Килимът се осея от разхвърляните им дрехи.

Миг по-късно Люк с трескави ръце разтвори бедрата ѝ и легна между тях. С огромно усилие на волята си наложи да влезе бавно в нея. После, когато първоначалният изблик на страстта се поуталожил, започна да се движи плавно и ритмично, оставяйки ѝ достатъчно време да го догони по серпентините на възторга. Не бързаше, а се

наслаждаваше на усещането, че тя го желае толкова силно, както и той нея.

Тя се притисна още по-силно в него, топла, влажна и искаща, ноктите ѝ възбуждащо се забиваха в раменете и гърба му. Когато малките ѝ зъби влудяващо го ухапаха по шията, изчезнаха всички въпроси, измъчвали го във водовъртежа на несигурността. Тялото му стремително се понесе към върха на насладата. Като през мъгла чу как Кати вика името му и потръпна. После потъна в бездната на чувствата така, както гмуркачите потъват към дъното. Шеметен вихър го разпиля на хиляди малки парченца, докато разтърсващият оргазъм не го съедини отново, дарявайки му силата на истинския мъж.

„Как съм могъл дори за миг да се съмнявам, че Кати обмисля отмъщение над мен?“ — мина през помътненото му съзнание.

— Добре, щом си сигурен, че настроението ти се е подобрило от вчера — бавно прошепна тя, — искам да те питам нещо.

— И какво е то?

— Какво е истинското ти мнение за терените, които агентът по недвижимо имущество ни показа вчера следобед? — Изговаряше напрегнато всяка дума.

Страхотната възможност „Песто Престо“ да обсеби по-голяма част от живота на Кати, отколкото той самият, отново поставяше на изпитание доброто му настроение.

— Всичките бяха боклук!

Кати грабна възглавницата и почна да го налага с нея. Люк се смя дълго, после усети как в тялото му отново се събужда желанието. Смахът постепенно се превърна в страст и той отново се изгуби в сладкия рай на женствената ѝ топлина.

ГЛАВА XVIII

Два дни по-късно някой почука на входната врата на къщата му и Люк отиде да отвори. Държеше чаша с кафе в едната си ръка, а мислите му бяха заети с проектите, които преглеждаше на компютъра си. По начина, по който Зийк си размърда ушите, Люк вече бе разбрал, че който и да стои от другата страна на вратата, той е приятел. Това ограничаваше възможностите до двама души: Кати или брат й.

Надяваше се да е Кати.

Но беше Мат. Беше стиснал ръцете си в юмруци и лицето му бе почервенияло от гняв. Очите му гледаха обвинително.

— Ти спиш със сестра ми! — почти извика той.

Люк отстъпи назад и задържа вратата отворена.

— Заповядай вътре, Мат!

С една крачка момчето влезе в малкото коридорче. Раменете му бяха настръхнали от напрежението да предизвика по-възрастния мъж.

— Ти спиш с нея!

— Тя ли ти каза това? — попита Люк и се запъти към кухнята.

Мат го последва с нежелание.

— Няма защо да ми го казва. Сам се досетих, след като вие двамата се върнахте от Сиатъл. Господи, за глупак ли ме вземаш? — възкликна Мат и удари с юмрук по хладилника. — Смяташ, че понеже съм само на седемнайсет, не знам какво става между вас, така ли?

— Не. Но не смятам, че това е твоя работа — отговори Люк и седна на масата, като прибра част от папките, които бе разхвърлял.

— Тя е моя сестра и аз трябва да се грижа за нея. Много я бива в работата и в куп други неща, но не разбира нищо от мъже. Или поне не от мъже като теб.

— Какво не ми е наред?

Мат трескаво прекара пръсти през косата си и се отпусна на един стол.

— Казвал съм ти вече — ти не си нейният тип!

— А пък аз съм ти казвал, че ще се грижа за нея.

— Знам, но я видях каква беше вчера, след като двамата се прибрахте — каза Мат сърдито. — Нима ще отречеш, че спиш с нея?

— Няма. Просто ти напомням, че ти дадох честната си дума, че ще се грижа за нея, и ще изпълня обещанието си — каза Люк и се вгледа в разтревоженото изражение на момчето. — Какво ѝ беше на сестра ти вчера? Защо си се загрижил за нея толкова внезапно?

— Тя плака, по дяволите! А тя почти никога не плаче. Но аз я видях... беше в стаята си — обясни Мат и пъкна ръце в джобовете на джинсите си. — Дори не знае, че я видях.

— И според теб Кати плаче заради мен? Защото аз съм ѝ причинил нещо, така ли?

— Да.

— Кое те кара да мислиш така?

— Тя ми е сестра — изръмжа Мат — и аз я познавам по-добре от всеки друг. Последния път, когато плака скрита в стаята си, бе, когато оня тъпанар Нейт Атууд я разкара и почна да излиза с Идън.

Люк стисна устни. Сравнението с Атууд му беше неприятно.

— Мат, обещавам ти, че няма да постъпя с нея така, както е направил Атууд.

— Напротив! Ти ще постъпиш с нея още по-гадно. Тя ще се измъчва заради теб. Атууд поне не я беше вкарал в леглото си. Тя ми призна това, когато я попитах.

— Ти май си доста любопитно малко братче. Кое, по дяволите, ти даде право да ѝ задаваш този въпрос?

— Ако го беше сторил, аз също щях да направя нещо — твърдо каза Мат.

— Какво например?

— Не знам — потиснато отговори момчето. — Нещо. Кати ми каза, че не бива да му правя нищо. Без значение дали я е прелъстил, или не. Защото Атууд и без друго бил достатъчно наказан.

Люк изгледа момчето напрегнато.

— Така ли? Какво е било наказанието му?

— Тя каза, че той ще си получи заслуженото, щом се жени за една Джилкрайст.

Люк нервно почна да барабани с пръсти по масата.

— Да, това си е типична реплика на сестра ти — призна той.

За момент в кухнята настана тишина. Зийк влезе с чинийката си в уста. Изглежда двамата мъже, застанали начумерени от двете страни на масата, пусна я на пода и сложи глава на коляното на Мат, за да му предложи безмълвното си съчувствие. Мат разсеяно го погали зад ушите.

— Защо дойде при мен, Мат? — внимателно попита Люк.

— Да те предупредя да не причиняваш болка на Кати.

— И как предлагаш да не правя това?

За момент Мат се поколеба. После отново се намуси.

— Поне я помоли да се омъжи за теб. Така тя няма да остане с чувството, че си я използвал.

Люк осмисли казаното.

— Значи ти искаш аз да я помоля да се омъжи за мен, така ли?

Мат се изправи на стола с решително изражение на лицето.

— Така е. Смятам, че трябва да го направиш.

Люк почувства как от плещите му се смъква страхотен товар.

— Добре. Ще го направя.

— Наистина ли? — изглежда го момчето с неприкрит скептицизъм.

— Да — отвърна Люк със сериозен глас, когато погледите им се срещнаха. — Ти си неин брат и предполагам, че наистина имаш право да знаеш какви са намеренията ми. Давам ти думата си, че те са абсолютно почтени.

— Наистина ли? — Мат бе шокиран от готовността, с която мъжът се съгласи да изпълни обещанието си.

— Честна дума — тържествено повтори Люк. — Но отсега те предупреждавам, че проблемът не е в моите намерения, а в тези на сестра ти.

— Какво?

— Не съм убеден, че намеренията на Кати спрямо мен са почтени — спокойно обясни той. — Не съм убеден, че тя иска да се омъжи за мен.

— Да, това го зная — с облекчение каза Мат. — Просто смятам, че трябва да й предложиш да се ожените, това е всичко. Тя обаче едва ли ще иска да се омъжи за теб. Все пак ти си Джилкрайст.

Люк стисна зъби.

— Да не мислиш, че е лесно?

— Да си Джилкрайст ли? Сигурно си прав — усмихна се момчето. — Значи ще я попиташ?

— Да.

— Добре, тогава всичко е наред — кимна доволно Мат, очевидно смятайки мисията си за приключена. — Хей, а какво ще кажеш да дойдеш с мен в салона и да си направим една тренировка? Можеш да ми помогнеш да упражня някои хвърляния.

— Разбира се, защо не — съгласи се Люк.

„Това си е добър начин да се освободя от напрежението“ — помисли си той.

Кати видя Зийк да я гледа от прозорците на Люк, когато мина покрай къщата на път за плажа. Голямото куче бе опряло нос в стъклото, застанало в странна поза. Може би беше заради чинийката, която, както винаги, бе захапало между зъбите си. Клепоухият Зийк проследи Кати с любопитен поглед. Тя се поколеба, защото съжали животното, че е останало само. Мат и Люк бяха отишли в спортния клуб на Драгън Бей преди около час. После реши, че всъщност кучето не е толкова самотно и съвсем спокойно може да бъде без компания известно време. Но Зийк продължи да я гледа с очакване. „Вероятно разбира, че съм тръгнала към плажа“ — помисли си тя. Зийк обичаше да се разхожда по морския бряг.

— Добре, добре — промърмори Кати.

Отвори вратата с ключа, който Люк ѝ беше дал, и Зийк се появи с вечната си купичка. Тръгнаха надолу към брега.

Кучето стигна преди Кати и се втурна напред, за да изследва вълнуващите миризми, останали след отлива. Кати бавно го последва.

Тя съзнаваше, че днес е в странно настроение. Всъщност то бе такова, откакто се беше върнала от Сиатъл с Люк. Дори миналата нощ плака в стаята си. Слава богу, че Мат не я беше чул. Щеше да е загрижен и би разпитвал какво не е наред. А не можеше да му даде ясен отговор. Едва ли можеше да обясни на брат си, че е влюбена в Люк и че любовта ѝ няма никакво бъдеще.

Знаеше това от самото начало; знаеше, че най-голямата глупост, която можеше да направи, бе да обикне Люк Джилкрайст. Но беше се подчинила на своите чувства. Призна си, че е била подготвена за тях

още от мига, когато го видя за първи път. „Най-доброто, което мога да направя, е да не мисля какво ще се случи след тези няколко месеца.“ Искаше да изживее това, което Люк ѝ предлага, докато все още е в Драгън Бей. И трябваше да е подготвена, че след тези шест месеца той ще си отиде.

Кати въздъхна. Нямахше да ѝ е лесно. Тя бе свикнала с дългосрочни планове и връзки. Бе свикнала да гледа напред в бъдещето. А Люк живееше в миналото.

— Кати!

Тя изненадано се обърна. Зийк също вдигна нос от пясъка, където ровеше, и погледна по посока на гласа.

— Фрейзър! — Фрейзър Станфийлд слизаше надолу по скалистата пътечка. — За бога, какво търсиш тук?

— Идвам да се сбогувам. Вчера нямах тази възможност.

— Мислех, че вече си на летището.

Фрейзър мрачно се усмихна.

— Нима не разбра какво стана? Джилкрайст ме изрита от сградата. Беше ме уволнил.

— Уволнил те е? Не мога да повярвам! Защо го е направил?

— Просто бизнес — изкриви уста в горчива усмивка Фрейзър. — Без никакви лоши чувства помежду ни.

— Не мога да го проумея! За какво става въпрос?

— Джилкрайст се опасява, че съм твърде близко до вътрешния кръг на властта в компанията. Решил е, че съм потенциална заплаха, затова се отърва от мен.

— Но единствената причина, поради която ти бе толкова вътре в управлението на компанията, е, че Джъстийн те натовари да ни помагаш да се оправяме с нещата.

— Не се притеснявай, Кати, аз съм голямо момче. Знам какви са правилата на играта.

— Но ако това, което казваш, е вярно, то е ужасно... нечестно! — Кати беше изумена. — Това е несправедливо! Незабавно ще говоря с Люк. Няма да му позволя да те уволни само защото си ми помагал да крепим положение пред Джъстийн.

— Няма смисъл, Кати. Вече всичко свърши. Никога няма да промениш решението на един Джилкрайст. И двамата сме работили за

Джилкрайстови достатъчно дълго, за да знаем, че те винаги постигат това, което са наумили.

— Но това не е честно!

Фрейзър се засмя горчиво.

— Винаги си била малко наивна по отношение на етиката в бизнеса! Спри да мислиш за мен. Ще стъпя отново на крака, винаги съм го правил.

— Това е ужасно! Чувствам се отвратително, защото вината отчасти е и моя. Ти толкова ми помагаше в работата.

Очите на Фрейзър потъмняха.

— Честно казано, единственото, заради което съжалявам, е, че ние двамата все нямахме възможност да се опознаем. Но мисля, че ситуацията може да се промени.

И най-неочаквано я сграбчи за ръката, преди тя да осъзнае какви са намеренията му. Кати се дръпна и се опита да се освободи, но не успя. Въпреки това възвърна самообладанието си и го изгледа студено.

— Пусни ме, Фрейзър!

— Не. Още не — каза той и впи пръсти през ръкава на тениската в плътта ѝ. — Наистина си права за едно нещо, Кати. Много си ми задължена!

— Вече ти обещах, че ще говоря с Люк.

— Разговорите с Джилкрайст са губене на време — отговори той и я разтърси. — Аз инвестирах много в тази операция. А сега ще изгубя цяло състояние, защото ти ме издъни.

— Какво според теб трябваше да направя? Не знаех, че Люк ще те уволни.

Фрейзър се надвесил над нея.

— Нали си спомняш, че очаквах от теб да ме информираш за плановете му? А ти изобщо не ми каза за проклетото му компютърно разследване.

Кати задържа дъха си.

— Не ми беше разрешено да споменавам за това.

— Така ли? Мислех, че съм ти приятел. Но ти май не си много лоялна към приятелите си. Цялата ти лоялност е запазена за проклетите Джилкрайстови!

— Какво искаш от мен, Фрейзър? — спокойно попита тя.

— Достъп до компютрите на компанията за следващите няколко месеца. Можеш да го направиш, Кати! Ще ми даваш новите пароли и информацията, която ми е необходима, за да вляза в компютрите и да обработвам част от данните.

— Защо? — изумено попита Кати.

— Защото съм задействал някои планове, които ще успеят, ако им дам възможност. Вече съм стигнал почти до края, Кати. Не мога да се откажа точно сега. Помогни ми и ще те включа в сделката с процент от печалбата.

— Каква сделка? Какво си направил, Фрейзър?

— Уредил съм една много сладка сделчица. Трябваше само да направя нещата да изглеждат така, сякаш ресторантът „Джилкрайст Гумей“ е пред фалит. Всичко се уреждаше прекрасно, благодарение на факта, че бях във вътрешните кръгове на властта.

Кати усети как я обзема ярост.

— Ти си саботирал корпорацията, така ли? Значи Люк е бил прав от самото начало, че виновният е вътрешен човек.

— Не може да докаже абсолютно нищо и той го знае. Разполага само с подозрения. Ето защо вчера ме уволни, вместо да заведе дело срещу мен. Но ти ще ми помогнеш да довърша започнатото, Кати.

— Не!

— Да. Решил съм да си отмъстя. Джилкрайст да не си въобразява, че може да се държи с мен по този начин и това да му се размине безнаказано. Ще го принудя да продаде „Джилкрайст Гумей“. С твоя помощ, разбира се. Мога да го направя.

— Не ставай идиот. Никога няма да ти помогна за такова нещо.

— Ще ми помогнеш и още как. Ако откажеш, ще направя нещата да изглеждат така, сякаш „Джилкрайст Гумей“ е бил пред фалит през последните месеци по твоя вина, не по моя. Ще изпратя доказателствата право на Джъстийн.

Кати бе ужасена.

— Какви доказателства? Ти нямаш никакви доказателства. Никога не съм направила нещо във вреда на компанията.

— Когато свърша, ще разполагам с цял куп доказателства. Мога да заложа компроматите в компютрите и да се снабдя с необходимата документация. И Джилкрайстови ще ми повярват, без да се усъмнят в достоверността на информацията. Знаеш ги що за хора са.

— Това е лъжа! Джъстийн ще ми повярва. Както и Люк.

— Никои Джилкрайст не се доверява никому напълно, това ти е известно. Особено пък Джъстийн. Тя лесно ще повярва на най-лошото. В края на краищата, ти вече не си й необходима — скъпоценният й внук се завърна.

— Фрейзър, проклет да си, мислех, че си ми приятел! — извика Кати и отметна развятата от вятъра коса от лицето си. — Как можеш да ми причиниш такова нещо?

— Просто бизнес, скъпа.

— Засрами се от постъпката си. Това, което правиш, е непростимо.

— Спести ми лекцията, нямам настроение да я слушам. Или ще ми помагаш, или ще изпратя на Джъстийн анонимна информация. В нея всичко ще изглежда така, сякаш единствено ти си се опитвала да доведеш „Джилкрайст Гумей“ до фалит. Това е, Кати. Нямах друга възможност.

— Върви по дяволите! — отговори Кати и отново се опита да освободи ръката си от хватката му.

Фрейзър я стисна още по-силно и я блъсна. Кати се спъна и падна на пясъка. Фрейзър я вдигна и извика с мрачен поглед:

— Слушай, кучко, ще правиш това, което ти казвам! Тук играят твърде много пари.

Ръцете му стиснаха раменете й и Кати изпищя.

Зийк изгърва чинийката си и хукна към тях.

— Какво е това, по дяволите? — Фрейзър рязко се изправи, когато видя как кучето се носи към него в безмълвен, но зловещ бяг. — За бога, спри го! — извика той, отдръпна се назад и се спъна в купчина изхвърлени на брега водорасли. — Кажи му да спре!

Бързо възвърна равновесието си, обърна се и хукна да бяга.

Кати се изправи на крака тъкмо когато Зийк профуча край нея и се нахвърли върху гърба на Фрейзър. Масивните челюсти на кучето се разтвориха широко, то ухапа шлифера му и го раздра. Фрейзър извика и задърпа към себе си скъсаната дреха. Зийк не отслабваше ухапката на зъбите си, докопа и сакото му. Той се спъна и падна, като крещеше от ужас.

— Зийк, спри! — обади се Кати, когато кучето скочи върху гърдите на Фрейзър. — Достатъчно, Зийк. Спри!

Кучето я погледна, размаха опашка и се озъби, сякаш молеше за разрешение да се вкопчи в гърлото на мъжа.

— Разкарай го от мен! — изсъска той.

— Всичко е наред, Зийк — каза Кати и предпазливо тръгна към тях. — Добро куче. Добро куче! Успокой се. Ти си добро куче.

— Разкарай го — повтори Фрейзър и се опита да се надигне под лапите на Зийк.

Кучето изръмжа предупредително и Фрейзър застина неподвижен.

— Господи — прошепна той, — проклетото псе ще ме разкъса!...

Кати не беше много сигурна какво ще направи Зийк в следващия миг. Тя пристъпи несигурно още една крачка напред с намерението да го сграбчи за нашийника. Тогава кучето вдигна глава и погледна към пътеката, която водеше към брега. Излая високо, сякаш приветстваше нечие подкрепление.

— Люк! — Кати побягна към него и се хвърли в прегръдките му. — Слава богу, че си тук. Не знаех какво да правя!

Люк плътно я обгърна с ръце. Обърна се към кучето си през рамото на Кати:

— Зийк, кротко, момчето ми. Това е. Вече можеш да го пускаш да си ходи, аз ще се погрижа за останалото.

Зийк послушно слезе от гърдите на Фрейзър и тръгна към Люк.

— Мат, прибирайте се у дома с Кати и Зийк. Аз ще се оправя тук.

— Да, сър. Хайде, Кати! — Момчето незабавно се подчини на нареждането, казано с невероятно деликатен тон.

— Чакай! — Кати се отдели от прегръдката на Люк. — Искам да обясня какво стана тук.

— Ясно ми е какво е станало — отговори Люк, приковал поглед в лицето на Фрейзър. — Тръгвай с Мат!

Кати съзна, че е твърде разстроена, за да спори. Във всички случаи усилията ѝ щяха да са безплодни. Люк вече бе поел нещата в свои ръце. Без да каже и дума повече, тръгна нагоре по пътеката заедно с Мат. Зийк изтича до брега, взе чинийката си и се втурна да ги догони.

Когато стигнаха до върха, Кати се обърна да види какво става на брега.

— Надявам се да няма неприятности заради тази история — каза тя.

— Повярвай ми, ще има неприятности — ухили се Мат. — Но не за теб. Люк ще се погрижи за всичко.

След малко Люк влезе в дома на Кати. Тя тъкмо пяхаше магданоз и босилек в миксера. Зийк се беше проснал по средата на кухнята, оставил чинийката до себе си в очакване да бъде напълнена. Той поздрави Люк с кратко размахване на опашката си, но не свали поглед от бръмчащия миксер.

— Какво става тук? — попита Люк и се опита въпросът му да прозвучи ведро, но пресилената веселост в тона му заглъхна бързо. Очите му на магьосник светеха със студен блясък. — Вече за вечеря ли се приготвяме?

Мат се беше облегал на барплота с чаша газирана вода в ръка.

— Кати готви за Зийк — отговори той и погледна към Люк. — Каза, че цялата тенджера била за него.

— Цялата тенджера ли? — възкликна Люк и погали кучето зад ушите. — Зийк ще си помисли, че е умрял и душата му е отлетяла в кучешкия рай.

— Заслужава си го — мило каза Кати. — Държа се като истински герой. — Тя отново включи миксера и добави останалите съставки.

— Да — с одобрение потвърди и Мат, — той е истински герой. Зийк, ти си добро момче!

Зийк прие хвалебствията с ново потупване на опашката си, но не откъсна очи от миксера.

Кати се осмели да погледне Люк. Зелените му очи опасно искряха, а изражението на лицето му бе непроницаемо.

— Люк, какво стана долу на брега? Какво направи на Фрейзър? — попита тя.

— Нищо особено.

— Какво означава това? — Кати изключи миксера и цялото съдържание от купата бе сипано в чинийката на Зийк. Беше разтревожена. — Надявам се, че не си сторил нещо необмислено.

— Не съм — отговори Люк и устните му леко се усмигнаха, докато наблюдаваше как кучето опустошава порцията си. — Мат, има

ли още сода?

— Разбира се — посочи Мат към хладилника.

Кати остави купата в мивката и попита:

— Люк, истина ли е това, което ми каза Фрейзър? Вярно ли е, че си го уволнил, защото си подозирал, че той е в основата на саботажа на „Джилкрайст Гумей“?

— А-ха — отвърна Люк и извади кутийка кола от хладилника. Движенията му бяха предпазливи като на рис — напълно контролирани, но излъчваха заплаха за мигновена агресия.

— Защо не ми каза истината? — Кати усети как я обзема ярост. — Защо се опита да ме измамиш, че уж напускал, поради това че си е намерил нова работа?

Люк отвори кутийката си. Безизразните му очи срещнаха ядосания ѝ поглед.

— Защото не исках за пореден път да влизам в спор с теб. Знаех, че ще се опиташ да защитиш този тип.

Кати замислено ухапа долната си устна.

— Сигурна съм, че е имал основание за постъпките си. Не мога да повярвам, че Фрейзър би направил подобно нещо, ако е нямал съществена причина за това.

— Причините му наистина са били много съществени — кратко отвърна Люк. — Щял е да спечели куп пари от сделката.

— Може да е имало нещо повече от това... Може да е бил насила въввлечен в играта или нещо подобно.

Люк неразбираемо промърмори нещо под носа си, преди да продължи:

— Станфийлд е нагаждач. Когато Джъстийн е прекратила всекидневния си контрол над компанията, се е образувал вакуум. Тогава тя е възложила на Станфийлд по-голяма отговорност и му е дала да разполага с повече правомощия. И той сграбчил шанса, откриващ се пред него.

Кати въздъхна.

— Не мога да го проумея! Ти трябваше да ми кажеш истината за уволнението му, Люк.

— Може би си права. — Той сви безразлично рамене. — Но тогава ми се струваше, че нещата ще бъдат по-лесни, ако ти не се замесваш в тях.

— Но аз наистина бях замесена, Фрейзър ми беше приятел. Или поне аз смятах, че ми е такъв. Много разчитах на него през последните няколко месеца. Помощта му бе неоченима.

— Използвал е властта, дадена му от Джъстийн и от теб, за да отслаби „Джилкрайст Гумей“ — отсече Люк категорично. — Искал е да предаде ресторанта на консорциум от инвеститори на нищожна цена. За което е щял да прибере част от печалбата. Чиста работа!

Кати се намръщи.

— Може би го е направил, защото е съзнавал, че няма надежда за издигане в кариерата, докато служи в компанията „Джилкрайст“. Давал си е сметка, че никога няма да стигне до висшите етажи на властта в една семейна фирма.

— По дяволите, Кати, точно по тази причина не ти казах онзи ден, че съм уволнил кучия син! Не исках да слушам как намираш оправдания в негова защита.

— Не му намирам оправдания! Просто искам да разбера защо е постъпил по този начин.

— Глупости!

Кати забеляза, че Мат ги слуша. Зийк бе привършил макароните и лежеше до празната чинийка, местейки поглед ту към Кати, ту към Люк.

— Намираш му оправдания — настоя Люк, — а аз нямам намерение да ги слушам! Има време и място, за да се правиш на ангел-хранител. Сега моментът не е такъв!

— Може би имаш право. Той се е опитал да причини вреда на компанията — съгласи се тя. — Днес той ме причака, за да ме изнудва да му помогна да довърши започнатия план.

— Зная — каза Люк и отпи от колата си.

— Той ли ти каза това? Заплаши ме, че ако не му помогна — Кати притеснено прибра косата си зад ушите, — ще изпрати на Джъстийн лъжлива информация. Щял да я поднесе така, сякаш аз съм тази, която е саботирала „Джилкрайст Гумей“ през цялото време.

— Да.

— Той и това ли ти каза? — изгледа го Кати с недоверие.

— Разбира се! Но той никога нямаше да изпълни закана си.

Тя погледна през прозореца и неуверено отрони:

— Може би все пак нямаше да го стори...

— Това е без значение — нежно ѝ отвърна Люк. — Но дори да беше изпратил информацията на Джъстийн и дори тя да беше повярвала на лъжите му, това все пак щеше да е безполезен ход. Нали не си забравила, че Джъстийн вече няма думата? Аз съм шефът.

— Така е — усмихна се слабо Кати. — А ти никога нямаше да му повярваш, нали?

— Не, за бога — усмихна се Люк и белите му зъби блеснаха за миг. — Та нали ти си ангел-хранителят на Джилкрайстови. Ти си последният човек на света, който умишлено би причинил вреда на семейството ни.

— Бих желала да спреш да ме наричаш ангел — промърмори тя. Но вратата му в нейната преданост я изпълни с топлина.

Джилкрайстови не се доверяваха лесно на хората, бе изпитала това на гърба си. Самият факт, че Люк бе сигурен в лоялността ѝ, означаваше много за нея.

За миг в кухнята настъпи тишина.

— Добре, че се появихме навреме — небрежно подхвърли Мат.

— Повтарям си го непрекъснато — усмихна се Кати. — Нямах представа как бих накарала Зийк да пусне Фрейзър. Вече си представях съдебни дела и всякакви такива проблеми.

— Станфийлд вече няма да ни създава никакви проблеми — прекъсна я Люк.

Нещо в пресилено спокойния му глас притесни Кати. Веждите ѝ се склочиха тревожно.

— Люк, надявам се, че не си действал с насилие, нали?

Той я погледна право в очите и отговори:

— Не, по дяволите! Знам, че не одобряваш насилието като аргумент. Дадох му суров урок по бизнес етика и го стреснах със сериозно предупреждение.

Мат внезапно се задави със содата си. Той се задъха, почна да плюе и се сви на две, опитвайки се да се изкашля. Остави кутийката на барплота, но тя се обърна и содата се разля.

— Мат, добре ли си? — Цялото внимание на Кати вече беше насочено към него.

— Всичко е наред — изкашля се Мат и взе гъбата, за да избърше. Погледна Люк, който също изрази учтива загриженост. — Ами... ние

със Зийк ще излезем на разходка. Ще се видим по-късно. Хайде, Зийк!
— подкани го Мат. — Да вървим, момче.

Зийк послушно захапа чинийката си и тръгна след него.

Кати изчака вратата да се затвори и настоятелно се обърна към Люк:

— По въпроса за Фрейзър — наистина смятам, че трябваше да ме държиш в течение, Люк.

Той остави кутийката с кола и протегна ръце към нея. Облегна се на вратата на хладилника, разтвори крака и я притегли към себе си. Кати почувства топлината и силата, излъчвани от тялото му, и реагира както винаги — малко нервно и превъзбудено. Когато го погледна в очите, в изумрудения му поглед се четеше потисната напрегнатост.

— Имаш ли представа как се почувствах, когато ви видях долу на брега и разбрах какво е станало? — попита той, а гласът му беше по-остър и от скалите, в които се разбиваше морето долу на брега. — Знаеш ли какво можеше да се случи, ако Зийк не беше с теб?

Кати беше трогната от грубоватата му загриженост. Нежно погали лицето на Люк с топлите си пръсти и каза:

— Всичко е наред, Люк. Не мисля, че Фрейзър наистина би ми причинил болка. Просто беше много разтревожен и сърдит. Искаше да ме принуди да му помагам, но не смятам, че щеше да използва сила, за да постигне успех.

— Ангелче, понякога ме плашиш до смърт! Как, по дяволите, си оцеляла досега, без да имаш свой ангел-хранител?

Преди тя да успее да отговори, Люк я целуна с потиснатата страст, която Кати вече бе забелязала в погледа му. Тя чувстваше напрежението в него и разбираше, че каквото и да се е случило между Люк и Фрейзър, то не е било съвсем цивилизовано. Но вече нищо не можеше да направи. Люк никога не би й казал цялата истина. „А може би и аз не искам да науча всички подробности“ — помисли си тя и се отдаде на настойчивото желание в целувката на Люк. Топлината и нежността й стопиха яростта, които святкаше в очите му.

— Люк? За какво си мислиш? — попита Кати, когато напрежението изчезна.

— За нещо, което Станфийлд ми каза няколко минути преди да си тръгне.

— И какво е то?

— Попитах го за името на човека, който стои зад консорциума от инвеститори. Тези, които се опитваха да купят на безценица „Джилкрайст Гумей“.

— Той каза ли ти го? — изненада се тя.

— Май съвестта му заговори и реши да ми помогне. Каза, че всъщност никога не се е срещал с онзи тип, но името му било Майло Найл.

— Но това е името на човека, който се опита да въвлече Дарън в онази бъркотия! — възкликна Кати. — Господин Найл със сигурност обича да създава неприятности.

— Така е — разсеяно се съгласи Люк, очевидно погълнат от мислите си, — той е точно такъв.

ГЛАВА XIX

След два дни Люк седеше в кабинета в Сиатъл и както гадателят се вира в кристалната си сфера, така и той гледаше в монитора на компютъра си. Разсеяно почукваше със златна писалка по полираната повърхност на бюрото. На екрана беше цялата информация за сделките с недвижимо имущество, които корпорацията „Джилкрайст“ бе сключвала през последните петнадесет години. В тях влизаше и покупката на малкото старо здание близо до пазара Пайк Плейс. Само по себе си тогава то не бе необходимо на „Джилкрайст“. Но Джъстийн беше настоявала да получи този имот и не можеше да се отрече, че това бе брилянтно решение за бизнеса ѝ. На мястото на разрушеното здание по-късно беше построен ресторантът „Пасифик Рим“. Сега той не само се радваше на изключително голям успех, но и цената на земята, върху която се намираше, беше скочила до небесата.

Още един успех за Джилкрайстови.

Люк откри няколко записки на Джъстийн относно тази сделка. От тях ясно се виждаше, че преди старото здание да бъде разрушено, малките магазинчета и предприятия, които са се помещавали в него, е трябвало да бъдат преместени. Договорите с някои от наемателите са били прекратени, други — подновени. В резултат на това бяха фалирали малко заведение, ателие за химическо чистене и книжарница. Заведението се наричало „Кафене Атууд“.

Люк гледаше екрана, но мислите му се връщаха към Кати. За щастие той можеше да върши и двете неща едновременно — най-вече, защото напоследък съзнанието му постоянно бе обсебено от Кати. Тя непрекъснато бе в сънищата му и той мислеше за нея през целия ден, независимо от това колко е зает. Сега, когато отново започваше да планира бъдещето си, вече не можеше да си го представи без Кати.

Вниманието на Люк бе привлечено от познати гласове в коридора. Секретарката му се беше поколебала, преди да пусне в офиса настоящите Джилкрайстови. След секунда се отвори и вътрешната врата. Той с раздражение погледна към Морийн, Хейдън,

Дарън и Идън, които безцеремонно нахълтаха в кабинета му. Семейството се нареди около бюрото и сякаш образува сложен ребус.

— Нищо чудно, че Кати ви нарича „вещерско сборище“ — промърмори Люк и се облегна на стола си. — Това май не е посещение на учтивост!

— Люк, ние обсъдихме въпроса и решихме, че трябва да знаеш мнението ни — обяви Морийн.

— За какво става въпрос? — учтиво попита Люк.

— За Кати — отговори Идън и се приближи към прозореца. Тя седна на перваза и приглади плисетата на черната си вълнена пола. — Ти си близък с нея, всички го знаем. Сам ми призна, че се чувстваш обвързан.

— И какво от това?

— Настояваме да разбереш нашето мнение по въпроса — повтори Морийн.

— Маmicата му! — Люк хвърли настрани златната писалка. — Не ми казвайте, че сте дошли тук, за да ми изнасяте лекция как да организирам личния си живот! Не съм в настроение да ви слушам.

Морийн го изглежда.

— Важно е. Никой от нас не иска Кати да бъде наранена.

— Майка ми е права — вметна Дарън.

— Вие откога почнахте да се тревожите за Кати? — агресивно попита Люк.

Хейдън се намръщи.

— Винаги сме се грижили за нея. Тя е почти член на семейството ни. Никой не иска тя да бъде наранена. Кати преживя доста неприятни моменти, когато Идън и Атууд се ожениха. Не желаем тя отново да мине през същите страдания.

— Колко сте благородни! — отбеляза Люк.

Очите на Идън блеснаха опасно.

— Никога не съм искала да причиня болка на Кати. Но Нейт и аз... просто така се случи.

— И Кати стана поредната жертва на семейната колесница — каза Люк.

— Това пък какво означава? — остро реагира Идън.

— Няма значение — отвърна Люк и изглежда красивите лица на членовете на семейството си. — Ако сте дошли тук, за да ми четете

морал и да ми кажете да престана да спя с Кати, губите си времето.

— Това ни е предварително известно, по дяволите — елегантно сви рамене Дарън. — Очевидно е, че не се спираш пред нищо, за да задоволиш желанията си, и дори не мислиш за последствията от тях.

— Благодаря ви за изразеното мнение — сухо го прекъсна Люк.

Никой не смяташе, че е подходящ за Кати. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, той също в началото не мислеше, че тя е добра за него. Мисълта бе потискаща.

— Става въпрос за следното — продължи Морийн с властен и мрачен глас, — не искаме да ѝ даваш излишни надежди. Не искаме да я използваш и после да я захвърлиш като нещо ненужно.

— Нима? — иронично повдигна вежди Люк. — Какво ми предлагате да направя тогава?

— Ожени се за нея! — тържествено произнесе Хейдън.

— А какво ви кара да смятате, че тя ще поиска да се омъжи за мен? — кротко попита Люк.

И четиримата го изгледаха с изумление. „На Джилкрайстови никога не ни е хрумвало, че ако желаем нещо, то може да ни бъде отказано. Особено когато го желаем много силно. Когато искаме нещо, винаги го получаваме.“ Люк се намръщи от тези мисли. Започваше да прави същите обобщения като Кати.

— За какво говориш, боже мой! — възкликна Морийн. — Ако я помолиш да се омъжи за теб, тя ще го направи.

— Ще го направи, разбира се — потвърди и Хейдън. — Тя нямаше да бъде с теб, ако не те обичаше. Кати дори не би погледнала някого, когото не обича.

Идън и Дарън кимнаха в знак на съгласие.

— Помоли я! — настоя Дарън.

— Няма да е лесно — измърмори Люк.

— Защо мислиш така? — попита Морийн с войнствен блясък в очите.

— Не мога да готвя — обясни Люк.

Ако преди минута четиримата Джилкрайстови бяха изумени, сега изглеждаха като ударени от гръм.

— Какво, по дяволите, означава това! — едва смогна да произнесе Дарън. — Какво общо има готвенето?

— Кати спомена, че човекът, за когото ще се омъжи някой ден, трябва да може да готви — обясни Люк. — Ти познаваш ли, макар и един Джилкрайст, който да владее това изкуство?

Четиримата размениха смаяни погледи.

— Джъстийн казваше, че щом веднъж е станала шеф на компанията и може да си позволи да има цял куп главни готвачи, никога няма да готви сама — спомни си Хейдън. — Някога тя работеше много усърдно. Денонощно робуваше над печките в първото ресторантче „Джилкрайст“, защото не можеше да наеме персонал. Всяка нощ си лягаше капнала от умора. Торнтън и аз израснахме със съзнанието, че готвенето е нещо наистина отвратително.

— И насадихте тази идея у децата си — сухо се усмихна Идън. — Но готвенето не е чак толкова трудно. Аз се занимавам с него от време на време. Трябва само да отвориш кутията, добавяш подправки и я пъхаш в микровълновата печка.

— Салатите също стават лесно — намеси се и Морийн с желание да даде полезен съвет. — Измиваш марулите, слагаш олиото и оцета... Стават много пикантни, ако ги наръсиш с някой от специалните сосове. Няма никакъв проблем!

— Някои от замразените ордъоври на „Джилкрайст Гумей“ са наистина великолепни — предложи Дарън. — От теб се иска само да ги измъкнеш от опаковката, да ги сложиш в чинията и никой няма да се досети, че не са домашно приготвени.

— Кати би го разбрала на минутата. Освен това не говоря за такова готвене — каза Люк. — Става дума за истинско кулинарно майсторство, каквото предлагаме в „Джилкрайст“.

— За съжаление никой от нас не е запознат в детайли с тънкостите на готварството — призна Хейдън.

— А Кати е запозната. И то страшно я интересува — каза Люк.

— Ами тогава се научи да готвиш! — посъветва го Дарън. — Не вярвам да е чак толкова трудно. Докажи й, че можеш да го правиш, и после я помоли да се омъжи за теб.

— И как според теб ще мога за една седмица да стана експерт в готвенето? — тъжно попита Люк.

— Не виждам никакъв проблем — намръщи се Идън. — Разполагаме с цял куп превъзходни готвачи, ще помолим някой от тях да те научи.

Всички изразиха съгласие с предложението ѝ. И всички изглеждаха облекчени.

Сега бе ред на Люк да изгледа семейството на Хейдън с изумление.

— Вие май говорите сериозно? — недоверчиво попита той.

— Ще бъда откровен с теб — отговори Хейдън. — Щеше да е най-добре, ако романът ви с Кати никога не бе започвал. Тя не е твой тип и ти определено не си неин. Но след като сме поставени пред свършен факт, чувстваме, че трябва да постъпиш с нея по единствения достоен начин.

Всички Джилкрайстови гледаха към Люк.

— Добре — съгласи се той.

Те не отместиха очи от него, очевидно подозрителни от лесната си победа.

— Трябва да го направиш колкото се може по-скоро — настоя Дарън.

— Съгласен съм! — обеща Люк. — Ще го направя по най-бързия възможен начин.

— Ще се свържа с някой от главните готвачи в ресторантите ни, за да започнеш с уроците си — завърши Идън.

На следващата сутрин Люк получи известие от Джъстийн, че иска да го види в апартамента си. Той слезе на долния етаж на имението и почука на вратата.

— Госпожа Джилкрайст е много разтревожена и всичко е по ваша вина — тържествено обяви икономката Игърсън.

— Не се притеснявайте — отвърна ѝ Люк, — когато изляза оттук, тя сигурно ще е истински вбесена.

Джъстийн го чакаше, седнала в любимото си люлеещо се кресло, приличащо на трон. Тъжната сивота на деня караше среброто в косите ѝ да изглежда помръкнало, но не можеше да притъпи блясъка на зелените ѝ очи. „Джъстийн в бойно настроение“ — отбеляза си наум Люк. Когато се приближи към нея, усети как тя сякаш се вдърви от гнева, който се опитваше да скрие. Черната блуза подчертаваше още повече острите ѝ рамене.

— Какви са тези работи, които чувам? Вярно ли е, че си искал да се жениш за Кати? — рязко попита тя.

— Фалшиви клюки и злонамерени слухове — спокойно отвърна Люк. Седна на перваза на прозореца и погледна към нея. — Все още не съм я помолил официално.

— Но имаш намерение да го направиш, така ли?

— Ако успея да събера достатъчно кураж.

Джъстийн стисна устни.

— Не се шегувай с мен, Люк.

— Не се шегувам. Съществува голяма вероятност тя да откаже. Знаеш, че ние, Джилкрайстови, не понасяме отказите...

— По дяволите, Люк, предупредих те, че не искам Кати да бъде наранена! — Ръката на Джъстийн стисна облегалката на креслото.

— Вие всички май сте много загрижени за чувствата на Кати. Трябва да призная, че това доста ме изненадва.

— А ти какво очакваш? Кати ми е почти като дъщеря. Няма да стоя и да гледам как я използваш.

Люк дълго изучаваше върховете на ботушите си, после вдигна поглед, а на лицето му заигра странна усмивка.

— Причината, поради която съм изненадан от интереса ви за връзката ми с Кати, е следната: Джилкрайстови обикновено нямат навика да се грижат за невинните жертви, които помитат по пътя си.

Очите на Джъстийн пламнаха от гняв.

— Това е най-нахалното нещо, което можа да измислиш! Нямам представа за какво говориш, но искам твърдо да ти заявя, че няма да ти позволя да се ожениш за Кати!

— Според теб не ме бива за съпруг, нали така?

Старата жена притвори очи за миг.

— Семейството ни ѝ е причинило достатъчно злини. Не искам да прибавяме още.

— Отваряш дума за прословутия инцидент, случил се преди трийсет и седем години, доколкото схващам — каза Люк и удари по бедрото си с папката, която държеше в ръце.

— Вече се уговорихме да не споменаваме за това — студено го отрязва Джъстийн. — Но след като ти повдигаш този въпрос, признавам, че точно това имах предвид. Говорим за това, че последния път, когато един Джилкрайст си е имал вземане-даване с някой от

семейството на Кати е оставил въпросния някой да стои сам пред олтара. Няма да позволя това да се случи повторно.

Люк я погледна с превъзходство.

— Кое те кара да смяташ, че и аз ще изоставя Кати пред олтара?

Погледът на Джъстийн не трепна.

— Аз не съм глупачка! Когато ти позволих да поемеш ръководството на компанията, това бе пресметнат риск от моя страна. Добре съзнавах, че може да се възползваш от предоставената ти възможност и да отмъстиш на мен и семейството.

Люк внезапно разбра всичко.

— Мислиш, че ще повторя случилото се преди трийсет и седем години, за да унижа теб и семейството така, както ти си го направила тогава?! Това ли си мислиш?

Джъстийн тежко въздъхна й отмести поглед.

— Мисля, че ти би сметнал това за много подходящо отмъщение.

— Това би било едно типично Джилкрайстово отмъщение — кимна замислено той. — Но ако исках да го направя, първо трябваше да разруша компанията ти. После можеше да ти отдам дължимото, като ти устроя такъв спектакъл, който да те унижи пред роднините и бизнес партньорите ти. Точно както си унижавала ти преди трийсет и седем години! Не е лошо като идея. И тогава тези, които нямаше да злорадстват, щяха да те съжаляват.

— Престани! — извика тя. — Както вече ти казах, идването ти тук бе пресметнат риск.

Люк се изправи и почна да обикаля стаята.

— Хрумвало ли ти е някога, че ако беше осъществила сделката с Кинел тогава, днес Кати и брат й щяха да са наследници на „Джилкрайст“?

— Да — призна Джъстийн с каменно лице.

— И точно по тази причина ти позволи на Кати да стане твоя лична секретарка след смъртта на родителите й, нали? Не заради това, което баща ми е причинил на майка й, а защото си чувствала вина, че не си удържала на думата си. Знаела си, че Кати нямаше да остане без пукнат грош, ако ти бе осъществила сливането на двете ресторантски вериги?

— От бизнеса на Кинел не бе останало почти нищо след смъртта на бащата на Кати — тихо каза баба му. — Беше докарал нещата до

фалит. Ако бях направила сливането, никога нямаше да се стигне дотам. Можех да управлявам и собствената си верига, и ресторантите „Кинел“. Империята на Ричард Кинел никога нямаше да се срине. А Кати и малкият и брат щяха да са финансово осигурени.

— Нали Кинел те беше спасил преди години, когато ти бе останала млада вдовица с две невръстни деца?

— Да.

— Значи си му била задължена.

— Да. Но въпреки това не можех да допусна онова сливане — каза Джъстийн и отново стисна облегалката на креслото. — Не можех да позволя дори и частичен контрол върху компанията си от аутсайдери. Не съжалявам за стореното и съм направила достатъчно, за да поправа нещата, доколкото съм могла. Кати никога не ме обвини за случилото се.

— Тя никога не би го направила! Единственото, което Кати иска, е веднъж завинаги да се освободи от всички Джилкрайстови — каза Люк и спря пред прозореца. — Ще я помоля да се омъжи за мен, Джъстийн.

— Проклет да си!

— Погледни го от хубавата му страна. Може би тя няма да приеме.

— Ами ако се съгласи? — попита старата жена с хладен поглед.

Люк се усмихна мрачно.

— Ако се съгласи, ти ще трябва да се потиш при мисълта за истинските ми намерения чак до деня на сватбата. До последната минута няма да знаеш дали не планирам отмъщение срещу вас, или пък наистина съм влюбен в Кати.

— Ти не си влюбен в нея! — изстреля Джъстийн.

— Защо си толкова сигурна в това? — Категоричността ѝ го заинтригува.

— Защото преди баща ти ми беше казал, че никой мъж от рода Джилкрайстови не може да се влюби в жена като майката на Кати. Каза, че тя е сладка, но в нея няма нищо възбуждащо. Липсвала ѝ всякаква драматичност. Никаква страст. Каза, че му трябвала жена като Клио. А Кати е копие на майка си.

— Но тя не е като майка си, нито аз съм като моя баща.

— Ти приличаш на татко си повече, отколкото можеш да си представиш. И отдаваш предпочитание на същия тип жени като него. Видях снимка на съпругата ти във вестниците. В сравнение с нея Кати наистина изглежда твърде обикновена. Надявам се да не твърдиш, че си влюбен в нея.

Люк сви рамене.

— Добре, няма да го казвам.

— И след като не си влюбен в нея — продължи Джъстийн неумолимо, — има само една причина да желаш да се ожениш за нея.

— Да осъществя последното си отмъщение.

— Именно — отсече Джъстийн. Тя се наклони напред с впити в облегалката на креслото пръсти. — Люк, аз те доведох тук. Кати вярва, че си с нас, за да ни помогнеш, а не да разрушиш компанията и семейството.

— Ще ми е интересно да разбера ти в какво вярваш — отговори Люк и тръгна към вратата. — Ще присъстваш ли на церемонията в църквата, когато ще се женя за Кати?

— Няма да има никаква сватба! — натърти Джъстийн.

— Нима можеш да ми попречиш?

— Ще убедя Кати да отхвърли предложението ти, дори това да ми коства живота.

— Горката Кати! Пак попадна в средата на дуелиращи се Джилкрайстови. Е, нека се надяваме, че ще спечели по-добрият от семейството. Между другото, какво ти говори името Сам Атууд?

Джъстийн се сепна, очевидно изненадана от смяната на темата.

— Атууд ли? — намръщи се тя. — Има ли някаква връзка с онзи отвратителен Нейт Атууд?

— Сам е баща му.

— Не. Никога не съм познавала баща му. Доколкото си спомням, беше ми казано, че е починал.

— Така е — каза Люк. — Самоубил се е преди петнайсет години. Жена му починала от рак, а скоро след това той се е разорил. Това явно е било повече, отколкото е могъл да понесе. Пръснал си е мозъка с куршум.

Джъстийн го изгледа напрегната.

— Какво общо има това с нашия разговор?

— Май нищо — бавно отвърна Люк. — Просто Джилкрайстови са причинили поредното пътно произшествие.

Следобед на другия ден Люк стоеше пред една от големите алуминиеви мивки в модерната кухня на „Пасифик Рим“ и тихичко проклинаше темпераментните готвачи.

— Не, не, не, господин Джилкрайст — мръщеше се облеченият в снежнобяло от главата до петите Бенедикт Далтън и погледна с неодобрение връзката зелени листа, които Люк стискаше в ръката си. — Спанакът трябва да се мие много внимателно. Внимавайте да не разкъсате листата му.

— Как, по дяволите, да му махна жилките, като не ми давате да го пипам?

Бенедикт въздъхна.

— С голямо внимание. И с необходимото уважение към пресния продукт. Още веднъж опитайте. Сложете един лист внимателно в лявата си ръка, нежно хванете стъблото между палеца и показалеца си и старателно го отделете.

Люк дръпна стъблото и листът се разкъса.

— Боже мой, господин Джилкрайст — нервира се Бенедикт, — вие нямате никакъв подход към спанака!

— Щом е толкова дяволски нежен, може би трябва да се откажа да го правя на салатата.

— Това е вашият час по готварство, доколкото си спомням. Вие сте този, който избра салатата от спанак за менюто си, така че ми се струва разумно да се опитате да я направите.

— Голям зор ще видя!

— Ако не желаете да се научите как правилно се почиства спанак, аз, естествено, ще ви оставя да направите салатата си пълна с пясъка, останал неизмит.

Люк хвърли кисел поглед към готвача.

— Не, благодаря.

Бенедикт се усмихна с удовлетворение, щастлив, че е удържал победа над опърничавия си шеф.

— Можете да изберете друг зеленчук, ако искате. Но всички останали салати са много по-крехки от спанака.

— Няма нужда — отговори Люк и изгледа плуващите във водата зелени листа. — Почнал съм с проклетия спанак и ще свърша с него. Наистина ли е необходимо да мия всеки лист?

— Да, за ваше съжаление. — Бенедикт не вложи капка съчувствие в тона си.

— Урокът май ви доставя удоволствие — измърмори Люк.

— Друг път рядко ще ми се удаде възможност да командвам някой Джилкрайст — весело се съгласи Бенедикт. — А сега, решихте ли с каква заливка ще гарнирате салатата си?

— С лимон и оцет.

— Прекрасен избор. Правил ли сте някога подобно нещо?

— Не.

— Сигурен съм, че изживяването ще е интересно за вас. Търпелив човек ли сте?

— Не и когато става дума за готвене — отговори Люк и старателно почна да мие поредния спаначен лист.

— Може би в процеса на работата ще се научите на търпение.

— Много се съмнявам — каза Люк и откъсна стъблото.

— В такъв случай не би трябвало да спирате избора си на зеленчуково суфле.

— Избрах го, защото дамата, която каня на вечеря, ще бъде много впечатлена, ако ѝ приготвя суфле — със стиснати зъби каза Люк и дръпна грубо стъблото на нов лист.

Бенедикт издаде звук на неодобрение.

— Мили боже, колко спанак похабявате!

— Мога да си го позволя — измърмори Люк.

Грабна още един лист от водата и го сложи под крана.

„Това е глупаво — каза си той, — наистина е глупаво! По никакъв начин няма да мога да впечатля Кати с домашно приготвената си вечеря.“ Усилията му щяха да бъдат смешни за нея. Винаги се беше надсмивала на всички Джилкрайстови.

Решението му да приготви и сервира на Кати ефектно меню и после да я помоли да се омъжи за него без съмнение бе обречено на провал. „Тя никога не би се омъжила за един Джилкрайст! Но и никога не би спала с мъж, когото не обича. От друга страна и думичка не ми е споменавала за любов“ — напомни си Люк.

Стисна зъби и изми нов спаначен лист. Това ужасно чувство за несигурност бе нещо ново за него. И никак не му харесваше.

Кати повдигна вежди, когато Лиз ѝ съобщи, че Джъстийн я чака в апартамента си.

— Насаме ли иска да ме види? Без Люк?

— Да — потвърди Лиз и присви очи изпитателно. — Ако питаш мен, не трябва да си изненадана, ако я видиш паникьосана.

— Тя лично ли се свърза с теб? Не беше ли госпожа Игърсън?

— Не. Лично госпожа Джилкрайст! Звучеше така, сякаш има нужда от витамин V.

— Моля?

— Валиум — изсмя се Лиз. — Невинна професионална шега.

— Кога започват новите ти курсове във вечерния колеж?

— След шест седмици — каза Лиз. — Дотогава ще съм плътно до теб.

— Точно от това се опасявах — отговори Кати и погледна към часовника си.

Беше четири и половина, а тя с нетърпение чакаше да стане пет, за да поплува. Люк щеше да намине по-късно за вечеря и тя искаше да изпробва нова рецепта за него и кучето му. Трябваше да измие цял куп спанак, за да направи поредния си макаронен експеримент.

Бързо тръгна към долния етаж.

Мрачното лице на Джъстийн я изненада. Загрижено се вгледа в старата жена.

— Джъстийн, добре ли си?

— Успокой се — уморено се усмихна Джъстийн, — физически се чувствам отлично. Седни, Кати, искам да си поговорим.

— Какъв е проблемът? — Тя седна близо до нея.

— Моят внук, естествено. Като си помисля, от известно време всичките ми проблеми винаги са свързани с него. Понякога ми се иска никога да не бях поемала риска да предам управлението на компанията в ръцете му. Досега си казвах, че той е единственият шанс „Джилкрайст“ и семейството ми да оцелеят... но днес си мисля, че може би съм направила съдбовна грешка.

Кати си отдъхна. Джъстийн винаги роптаеше срещу Люк. Това не означаваше нищо.

— С какво те е разстроил този път?

— Възнамерява да те помоли да се омъжиш за него.

Кати беше изненадана и не знаеше какво да отговори.

Изчака няколко секунди и отново опита.

— Какво иска той?

— Чу ме. Той твърдо е решил да го направи.

— Не вярвам! — възкликна Кати и скочи на крака. Беше шокирана и замаяна. Душата ѝ ликуваше. Но реализмът ѝ подсказваше, че това е някаква ужасна грешка. Имаше и друга изненада.

— Казвам ти истината — потвърди Джъстийн. — Интересува ме твоето мнение по въпроса.

— Не съм сигурна в чувствата си — призна Кати.

— Влюбена си в него, нали? — Очите на Джъстийн помръкнаха.

— Да.

— Точно от това се страхувах! Знаех, че не би се обвързала с него, ако не си влюбена. Той знае ли?

— Не.

— Съветът ми е да не му го казваш. Кати, той е съвсем различен от теб! Ти си честна, откровена и искрена. А Люк е... потаен.

— Знам това. Той е Джилкрайст — отговори Кати и погледна Джъстийн в очите. — Усещам, че се опитваш да ме предупредиш, че той може би ще цели нещо с това свое предложение. Дори да ме помоли да се омъжа за него, намеренията му могат да не се окажат съвсем почтени, така ли?

— Трябва да гледаме реално на нещата. Внукът ми все още е неизвестна величина за всички нас. От самото начало подозирахме, че отмъщението би могло да бъде основен мотив, заради който пое ръководството на компанията.

— По какъв начин женитбата с мен би помогнала на плановете му за отмъщение? — вече с любопитство попита Кати.

— Напълно възможно е той да разруши компанията, като започне своето отмъщение, повтаряйки унизителната ситуация отпреди трийсет и седем години. Но този път не майка ти, а ти ще бъдеш оставена да чакаш сама пред олтара.

Кати бе изумена.

— Не говориш сериозно. Люк никога не би ми причинил такова нещо! Той не ме мрази...

— Разбира се, че не те мрази — тъжно поклати глава Джъстийн. — Той иска да съкруши и унижи единствено мен. И знае, че така ще ме нарани повече, отколкото друг би си представил. Люк е много, много умен... той знае истината.

— Коя истина?

Джъстийн изгледа Кати.

— Люк отдавна е разбрал моята съкровена мечта, въпреки че аз не мога да се реша да си призная. Всъщност бих искала вие двамата да се ожените.

Кати се отпусна безпомощно на стола.

— Нима ти настояваш да се омъжа за него?

— Чувствам се задължена да ти помогна не само защото дядо ти ми е подал ръка, когато отстоявах бизнеса си. Аз бях влюбена в него.

— Джъстийн, изобщо нямах представа за това!

— Нито пък дядо ти. Дори да се е досещал, беше твърде възпитан, за да предприеме нещо — въздъхна Джъстийн. — Той и баба ти имаха щастлив брак. Знаех, че не мога да му дам спокойствието и радостта, които имаха с нея. Затова казвах, че съм приятелка на семейството и се преструвах, че това ми е напълно достатъчно. Хубава приятелка бях, няма що! Накрая изобщо не бях никаква приятелка...

— Това не е вярно, Джъстийн! Ти беше истинска приятелка, когато имах нужда от такава.

— Благодаря ти, Кати. Това означава много за мен. Преди трийсет и седем години си мислех, че ще бъда доволна, ако успея да свържа двете семейства чрез брака на сина ми и твоята майка. С цялото си сърце желяех тази женитба да се осъществи. Това бе за мен почти толкова важно, колкото и компанията „Джилкрайст“.

— Почти — усмихна се горчиво Кати, — но не съвсем.

— Вярно е. Не съвсем. Компанията бе всичко за мен. Беше наследството за децата и внуците ми. Бъдещето на семейството ми зависеше от тези ресторанти. Нямах право да предавам това бъдеще в ръцете на други хора, освен ако те не станат членове на моето семейство.

— И въпреки че си обичала дядо ми, те не бяха от семейството ти?

— Не. А аз изгубих всичките си шансове да ги приобщя към Джилкрайстови, след като големият ми син избяга с онази своя секретарка.

— Искаш да кажеш, че е избягал с майката на Люк — твърдо я поправи Кати.

— Това е без значение. Но никога не се отказах от идеята си за обединяването на двете семейства. По едно време дори си мислех, че вие с Дарън може би ще се ожените.

— Невъзможно — усмихна се Кати. — Дарън и аз никога не бихме могли да сме нещо повече от приятели.

— Бързо разбрах това. Но не се предавах. Когато научих, че Люк е овдовял, ми хрумна, че мечтата ми все пак би могла да се осъществи. В края на краищата трябваше семействата Кинел и Джилкрайст да се свържат чрез брак.

— Джъстийн, ти си невероятна! Проницателна, умна и опасна...

— Отчаяна, скъпа моя! Не опасна. Но сега, след като най-желаната ми мечта е на път да се осъществи, разбирам, че съм много уплашена от това.

— Защото си мислиш, че Люк е прозрял намеренията ти, умишлено е подхранвал надеждите ти и накрая ще ги разбие с гръм и трясък?

— Точно както постъпи баща му! А Люк, като един истински Джилкрайст, ще комбинира унищожаването на компанията със съсипването на тайните ми надежди.

Кати мило се усмихна.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, Джъстийн?

— Какъв?

— Ти също си истинска Джилкрайст. Винаги търсиш тъмната и мелодраматична страна на нещата. Трябва да имаш повече доверие в членовете на семейството си.

— Познавам това семейство доста по-добре от теб — промърмори Джъстийн. — Уверявам те, че ако приемеш предложението на Люк да се омъжиш за него, над всички нас надвисва огромното нещастие на обречените.

ГЛАВА XX

— Сигурен ли си, че не искаш да ти помогна? — попита Кати, облегната на барплота в кухнята на Люк. Тя наблюдаваше хаоса и бе впечатлена — чинии, тигани, телове за разбиване и лъжици с дълги дръжки бяха разхвърляни навсякъде. В една тава лежеше внушителна купчина прясно измит спанак, от който водата все още капеше. Продуктите за салатата бяха сложени наблизко. На печката кипеше тенджерата с вода, а тестото за киселия хляб чакаше реда си на дъската за рязане. Съдейки по количеството белтъци в една купа, Люк май беше се опитвал да приготви суфле.

— Не, благодаря — лицето му беше свирепо от усилията, с които той разбъркваше маслините, магданоза и аншоата. — Всичко е под пълен контрол!

— Не знаех, че обичаш да готвиш.

— А ти какво очакваше? Нали съм израснал в ресторантьорския бизнес — отговори Люк и тихичко изруга, когато една маслина се изплъзна под ножа. Тя се търкулна по дъската за рязане и падна на пода. Зийк се протегна и я изяде.

— Това е голяма изненада за мен — продължи Кати и скри усмивката си, когато видя как нова маслина последва първата. Зийк преглътна и този неуспех. — Не си спомням някой да е готвил специално за мен. Идеите на Мат се изчерпват със замразена пица в микровълновата печка.

— Детска му работа — снизходително каза Люк. — Той е жертва на ресторантите за бързо хранене. Чак ми е жал за него. Чудя се кой ли ще готви за новото поколение?

— Може би хората по-често ще ядат навън — Кати се усмихваше. — Това ще е добре дошло за компанията „Джилкрайст“ и за „Песто Престо“.

— Точно така. По дяволите! — Люк хвърли ножа и отиде до печката.

— Какво има?

— Нищо. Водата ври от час, а аз все не успявам да сложа макароните.

— Ами изключи котлона. Люк, днес имах дълъг разговор с Джъстийн.

— Така ли? Аз също — каза той, изключи котлона и погледна към тефтера, който лежеше на масата. Прочете нещо от него и се намръщи.

— Изглеждаше разстроена — продължи Кати.

— Тя винаги е такава. То е в кръвта ѝ.

Кати примигна от изненада.

— Какво каза?

— Нищо. Подай ми онзи тиган, ако обичаш.

Люк пое тигана от ръцете на Кати, сложи го на печката и сипа зехтин. „Сложи твърде много зехтин“, мислено отбеляза Кати.

— Люк, проблемът е, че тя не е сигурна дали напълно може да ти се довери. Искане ѝ се да вярва, че ти ще спасиш „Джилкрайст“, но една част от нея все още се опасява, че ти си тук единствено, за да си отмъстиш.

— Това си е неин проблем — каза Люк, пак погледна в тефтера и отново се намръщи. Направи още по-мрачна гримаса, когато погледна през рамо зехтина, цвърчащ в тигана.

— Ти каза ли ѝ, че си разрешил проблемите с „Джилкрайст Гумей“?

— Не. Не стана въпрос за това. Когато се видяхме вчера, Джъстийн настояваше да говорим на друга тема — отговори Люк и сипа ситно нарязаните маслини, магданоз и аншоа в тигана.

— От това, което си надробил, ми е ясно, че ти досега не си ѝ дал логично обяснение защо двата ресторанта са губили пари толкова дълго време. Джъстийн няма никаква представа, че ти си спрял саботажа в „Джилкрайст Гумей“.

— Беше поради „грешка в компютъра“, ако си спомняш.

— Не смятам, че е повярвала.

— Не е добре, защото няма друго логично обяснение, освен истината за това, което е ставало в тези ресторанти. Ти ми каза, че не бива да разкривам пред баба ми как внучката ѝ е заделяла от печалбите, за да плаща на един изнудвач.

— Разбира се, че не можеше да ѝ кажеш за Идън! Но защо премълча проблемите с „Джилкрайст Гумей“?

— По въпроса за този ресторант просто не ми бе даден шанс да ѝ отворя очите за саботажа на Станфийлд — отвърна Люк и изгледа продуктите за салатата сякаш бяха части от ядрена бомба. Той внимателно почна да разбива сместа. — Ако нямаш нищо против, сега не ми се говори на тази тема. В момента съм зает.

— Според мен това обяснява защо Джъстийн се тревожи за намеренията ти към компанията „Джилкрайст“. Люк, ако се опиташ да поговориш с нея и да ѝ обясниш, че няма да си отмъщаваш, ще спестиш много от притесненията на баба си.

— Кой е казал, че нямам намерение да си отмъщавам? — Люк взе бутилка зехтин с едната си ръка и се опита да сипе малко в купата със салатата, а с другата яростно бъркаше сместа. Зехтин и лимонов сок пръскаха навсякъде. — Знаеш ли какво, в момента ми иде да извия врата на един главен готвач.

Кати се усмихна.

— Сигурна съм, че не целиш отмъщение, Люк.

— Нима? — изгледа я той начумерено. — И откъде го разбра?

— Защото видях какво направи за Дарън и Идън, както и всичко останало.

— Не разчитай много на това. Спасяването на задниците на Дарън и Идън може да е било част от много специален мой план. По дяволите, може би дори съм решил да размажа всички Джилкрайстови.

— Стига, Люк! Престани да се шегуваш.

— Не се шегувам. Говоря сериозно. Дори да бях казал истината на Джъстийн, тя едва ли щеше да ми повярва. Напълно възможно е единствената причина, поради която съм спасил кожата на братовчедите си от горящия огън, е тази, че съм искал да спечеля още малко време, за да осъществя собствените си планове — Люк внезапно прекъсна думите си и подуши разтревожено наоколо. — Мама му стара!

Той хукна към печката и дръпна тигана от котлона. Миризмата от прегорелите маслини и аншоа изпълни кухнята.

Зийк с надежда побутна стопанина си, когато той се запъти към мивката с тигана в ръка.

— Това ще ти е много горещо, Зийк — обясни му Кати. — Изчакай да изстине.

Люк започна да реже нова порция маслини и аншоа с още по-свирепо изражение и Кати реши да прекрати разговора. Мълчаливо отпи от виното си и се загледа в него. А той продължи да отскача до тефтера за консултации, проклинайки тихичко. Беше мъчително да го гледа как несръчно разбива белтъците за суфлето. „Това е обречено на провал“ — помисли си тя, но не посмя да се обади. Неизвестно защо Люк бе решил да се прави на майстор-готвач.

Когато най-после седнаха на масата, той със стиснати зъби ѝ подаде салатиерата.

— Чудесна е! — похвали го Кати, след като я опита, въпреки че някои от листата не бяха попили зехтина. Люк не беше изсушил продуктите, преди да ги нареже.

— Водниста е! — изруга той, дъвчейки от производението си.

— Просто е влажна. Ароматът ѝ е прекрасен.

Люк внимателно опита основното ястие и лицето му предвеща буря.

— Макароните са станали на каша!

— Нищо подобно. Страхотни са — отвърна Кати и с ентузиазъм почна да рови безформеното тесто.

— Няма защо да лъжеш! — изръмжа Люк. — Виждам, че са на каша.

— Малко си ги преварил, но това не е чак такава беда. Дори не го забелязах, преди ти да споменеш за това.

— Знам какви са на вкус първокласните ястия — каза той. — Ти също знаеш. А това тук е боклук.

— Не се ядосвай!

— Няма да се ядосвам. Но ще уволня онзи кучи син!

— Кого?

— Бенедикт Далтън.

Кати го изгледа с изумление.

— Главният готвач на „Пасифик Рим“? Защо ще го уволняваш?

— Той ме подреди така.

— Боже мой, Люк, това ми звучи странно! Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отвърна той и погледна към чинията ѝ. — Сигурна ли си, че съм го докарал на вкус?

Във въпроса му Кати разпозна отчаяната молба за похвала на готвач, който всичко е оплескал.

— Много ми харесва!

— Наистина ли?

— Да.

Той силно се съмняваше в това, но реши да не спори повече. Няколко минути се храниха мълчаливо.

— Искаш ли да ми кажеш нещо? — не издържа и попита Кати.

— Не.

— Днес ми изглеждаш ужасно напрегнат. Може би трябваше да отложим съвместната вечеря.

— Мат е на работа и ще се прибере чак в полунощ. Реших, че сега е моментът да направя своя опит.

— За какво?

Люк изведнъж стана странно нервен и... неуверен. Кати за първи път виждаше този необичаен израз в очите му. Сякаш трябваше да се справи с нещо, което е извън неговите възможности. Това очевидно бе нещо ново за него.

— Джъстийн каза ли ти нещо днес? — направо попита Люк. — Нямам предвид признанието ѝ, че не ми вярва.

Кати усърдно започна да рови в макароните. И без това не ѝ беше лесно да задържи кашкавата смес на вилицата си.

— Не. Не каза нищо друго. Говореше най-вече за съмненията си. Чуди се дали е постъпила правилно, като те е повикала тук.

— Погледни ме, Кати!

— Ами... — тя с нежелание вдигна очи, но се смути от напрежението в очите му.

— Кажи ми истината. Не те бива да лъжеш дори за невинни неща. Какво друго ти каза тя?

Кати цялата пламна и стисна чашата си.

— Предупреди ме да внимавам. Притеснява се, че съм се привързала твърде много към теб.

— И още какво?

— Моля те, Люк, неудобно ми е да го споменавам.

— Казала ти е, че ще те моля да се омъжиш за мен, нали?

Изчервена до уши, тя се опита да отпие глътка вода, но се задави и мъчително почна да кашля.

— Знаех си! — възкликна Люк, захвърли приборите и скочи, за да я потупа по гърба. — Тази стара вещица наистина почва да ме дразни.

— Тя не е стара вещица — задавено отвърна Кати и се опита да си поеме дъх. — Просто се тревожи, това е всичко.

— Тя е една досадница, която си вре носа навсякъде и си въобразява, че може да управлява живота на всички. По дяволите, тази вечер нищо не върви както трябва! Знаех си, че няма да се получи. — Тупна я за последен път и седна на мястото си. — И какъв е твоят отговор?

— Моля?

— Чу ме добре — каза той и я изгледа свирепо намръщен. — Какъв е отговорът ти?

Кати осъзна, че това е неговият начин да ѝ предложи женитба. Очите ѝ се разшириха от яд.

— Не можах да чуя въпроса!

— Отлично знаеш какъв е той. Ще се омъжиш ли за мен, или няма да се омъжиш?

Кати хвърли салфетката си.

— Люк Джилкрайст, това е най-невъзпитаният начин, по който можеш да предложиш женитба на една жена! Засрами се. Очаквах нещо повече от един Джилкрайст!

— Нима? Какво очакваше?

— Рози и шампанско. Може би разходка на лунна светлина по плажа... Боже мой, откъде да знам. Не аз съм тази, която си пада по драматичното — изгледа го Кати. — Ще ти кажа и още нещо. Схващам това като намек, че не заслужавам истинско предложение. Къде са сърцата и цветята? Защо не си коленичил пред мен? Да не би да смяташ, че не заслужавам такова усилие?

— Усилие ли? Нима мислиш, че това — той посочи към кашкавите макарони и разводнената салата с широко движение на ръката си — ми коства малко усилия? Часове наред бях роб на онзи тиранин Далтън. От него се очакваше да ме научи да готвя изискани блюда. Цял следобед си налягах парцалите при него, за да приготвя тази вечеря! И какво получавам вместо благодарност?

Кати беше заинтригувана.

— Ти наистина нямаш никаква представа от готварството, нали?

— Не познавам нито един Джилкрайст, който да може да готви. Поне не по начина, по който ти схващаш това изкуство. Но поне се опитах и искам да ми отдадеш дължимото.

— Справи се чудесно, Люк!

— Няма нужда да ме галиш по главичката. Просто ми отговори ще се омъжиш ли за мен, за да поднеса суфлето.

— Добре. Ще се омъжа за теб. Но бих искала да ти кажа, че нямаш право да обвиняваш готвачите на „Джилкрайст“. Ти си по-лош от всички тях.

— Наистина ли? Повтори го още веднъж!

— Ще се омъжа за теб.

Разочарованието и несигурността се изпариха от погледа му.

— Мили боже, не мога да повярвам! Ще вдигна заплатата на Бенедикт Далтън! — Той скочи от стола си, отиде до Кати и я привлече към себе си. Вдигна я, завъртя я триумфално и я понесе към дивана.

Кати се разкъсваше между желанието да се разсмее и страстта, когато той я отпусна върху възглавниците. Люк легна върху нея, а в очите му заблестяха зелените пламъци.

— Няма да съжаляваш, Кати — каза той и обгърна лицето ѝ с длани. — Кълна ти се! Мислиш, че нямаме много общи неща, знам това. Знаем и мнението ти за всички Джилкрайстови — че сме отвратително трудни характери. Но бракът ни ще потръгне, обещавам ти!

— Никога не съм казвала, че сте отвратително трудни характери — усмихна се Кати. Тя усещаше как по тялото ѝ се разливат вълните на щастието.

— Това е добре, защото и ние си имаме някои положителни черти.

Тя обви с ръце врата му, а усмивката ѝ стана закачлива.

— Какви например?

— Първо, ние сме изключително верни.

Кати спря да му се присмива и за момент го наблюдаваше внимателно.

— Прав си. Вие, Джилкрайстови, сте страстни и усърдни в браковете си, както се отнасяте и с всичко останало.

— Абсолютно си права. Майка ми и баща ми бяха верни един на друг до деня на смъртта си. Аз никога не изневерих на Ариел. Погледни Морийн и Хейдън. И те са още заедно. Единственият развод в семейството бе този на Идън, но мисля можем да признаем, че там имаше доста оневиняващи решенията й обстоятелства.

— Баба ти също не се омъжи повторно.

Люк изкриви уста в подобие на усмивка.

— Тя бе женена за компанията си. И определено й беше вярна.

— Имала е още една страст в живота си — тихо каза Кати. — Днес следобед Джъстийн ми призна, че тайно е била влюбена в дядо ми.

Люк се намръщи.

— Наистина ли ти го каза?

— Да.

— Дори да е имала някаква тайна страст към Кинел, той определено е бил на второ място. Но това обяснява някои неща.

— Като например желанието й да види баща ти женен за моята майка.

Люк кимна. За няколко секунди погледът му стана замислен, сякаш анализираше нещо или сглобяваше парченца картинна мозайка в съзнанието си. После на лицето му бавно се появи изкусителна усмивка.

— Кати, тази вечер не ми се говори за миналото.

— Защо?

— Искам да говорим за бъдещето — и той се наведе да я целуне нежно. — През последните три години живях на ничия земя. Найлошото бе, че дори не чувствах желание да се измъкна оттам. Тогава се появи ти и ми изнесе лекция за задълженията ми. Ти ме принуди отново да се обърна с лице към бъдещето.

Кати се засмя тихичко.

— Ти бе страшно ядосан, а за кучето ти си помислих, че жива ще ме изяде.

— Грещиш, Кати — каза Люк с блеснал поглед, — аз ще съм този, който ще те изяде. — Ръката му се премести надолу към бедрото й, той пъкна крак между коленете й.

— Като говорим за ядене... — промърмори Кати.

— Да? — пошепна Люк и чувствено целуна ухото й.

— Ти не готвеше ли нещо във фурната?

Люк паникьосан вдигна глава.

— По дяволите! Суфлето!

Кати се заля от смях, а той скочи от леглото и хукна към кухнята. Зийк тръгна с купичката след стопанина си, усетил следващия кулинарен провал.

Кати продължи да се смее, докато ставаше и оправяше дрехите си. После отиде и тя в кухнята. Люк бе сложил пухкави черни домакински ръкавици и внимателно вадеше суфлето от фурната.

— Не дишай — прошепна той и постави тавата на котлона.

— Твърде късно е, то вече спада. Ето, погледни!

Люк изгледа с безсилно разочарование как златистата коричка на суфлето потъва.

— Далтън се закле, че ако точно следвам указанията му, то няма да спадне. А виж проклетото нещо. Ще се превърне на палачинка!

— Хубавото нещо на суфлетата е, че независимо дали са пухкави или не, на вкус са едни и същи — успокой го Кати.

— Глупости. Чашата на търпението преля. Първото нещо, което ще направя утре сутринта, е да уволня Далтън.

— Няма да уволниш горкичкия Бенедикт, така че спри да сипеш закани и го сервирай — усмихна се тя. — А докато го правиш, можеш да ми признаеш, че ме обичаш.

Люк за момент отвлече вниманието си от суфлето и изгледа Кати.

— Май наистина оплесках нещата, нали? Обичам те, Кати.

— И аз те обичам. Сега давай да се справим с десерта.

Доста по-късно двамата лежаха пред камината, сгушени под одеялото. Зийк с достойнство се беше отдалечил с купичката си в кухнята, отегчен от човешките сексуални взаимоотношения.

Дрехите на Кати лежаха захвърлени на облегалката на един стол. Тя беше облякла черната памучна риза, която Люк носеше преди това, и изглеждаше невероятно секси с нея. Той беше гол. С удоволствие се наслади на усещането кракът на Кати да се плъзне до неговия. „Толкова е мека — помисли си. — Сладка, нежна и мека.“ Тя го обичаше. И щеше да се омъжи за него. Още не можеше да повярва на късмета си.

Не се осмеляваше да повярва в късмета си.

С инстинкта, насаден у него преди три години, когато стоеше и се взираше в димящите останки на разбития самолет, Люк търсеше мрачната страна на добрия си късмет.

Кати се прозя и каза:

— Време е да мисля за прибиране в собствения си дом. Мат скоро ще се върне.

Люк погледна черния си метален часовник.

— Имаме още час и нещо на разположение. Кати, искам да се оженим колкото е възможно по-скоро.

Тя се намести в прегръдките му. Косата ѝ, осветена от пламъците, блестеше като слънце.

— Не, няма да стане. Това ще е моята първа и единствена сватба, и аз ще направя всичко така, както трябва да бъде.

— Не ме интересува какво ще правиш, стига само да стане бързо — отвърна той и заплете пръсти в огнените ѝ къдрици. — Говоря ти сериозно, Кати. Искам да си моя час по-скоро.

Тя се облегна на лакти и го изгледа отвисоко. Черната риза се разтвори и загатна млечнобялата извивка на гърдите ѝ. Люк почти усещаше очертанията им.

— Какво има, Люк?

— Нищо — отговори той, посегна към ризата ѝ я погали. — Просто не желая да чакам нито секунда повече от необходимото.

— Мислех си през есента, след като Мат отиде в колежа... — бавно започна тя.

— А аз си мислех да го направим някъде през идната седмица.

— Сериозно ли говориш? Не мога да се приготвя толкова бързо. Трябва да се погрижа за цял куп неща.

— Какви например?

— Например къде ще живеем. В моята къща, където сме двамата с Мат, няма място и за теб.

— Напротив, има. Мат си има стая, а ние ще ползваме твоята. След като той отиде в колежа, ще си намерим собствен дом. Нямам намерение да прекарам живота си близо до Джъстийн.

Кати прецени думите му.

— Мисля, че идеята не е лоша. Но така или иначе се чувствам странно, че се втурвам толкова бързо в сватбени приготовления.

Сигурна съм, че трябва да се погрижим за още много други неща.

— Кажи поне едно.

— „Песто Престо“ — отвърна Кати.

Люк решително обгърна лицето ѝ с длани.

— Женитбата ни няма да попречи на плановете ти за откриването на „Песто Престо“.

— Знам това, но ще имам толкова много работа и грижи по него.

— Ще се погрижиш за тях след сватбата. Съгласна ли си?

— Добре, така да бъде — съгласи се тя и го целуна леко.

Люк се успокои. След като вече имаше Кати, бе сигурен, че „Песто Престо“ не може да му е сериозен съперник.

— Имай ми доверие — прошепна той и я сложи да легне по гръб.

— Аз ще се погрижа за всичко.

— Сигурен ли си? — Кати се усмихна доверчиво, а в очите ѝ блестяха обич и искрици смях.

— Напълно. Просто остави всичко на мен.

Той обгърна тялото ѝ с крака и нежно я затисна под одеялото. После сведе глава, за да усети за пореден път вкуса ѝ.

Спомни си първата нощ, когато я доведе тук, след вечерята у Джъстийн. Тогава се упрекваше за настойчивото си желание и го обясни с това, че дълго време не бе държал жена в прегръдките си. Но още тогава, както и сега, знаеше, че поривът да се слее с Кати е нещо повече от страстта да прави секс с нея.

Някога бе убеден, че за него Ариел е единствената подходяща партньорка. Сигурно е било така — тя беше жената, която отговаряше на сложния му мъжки характер. Но тази вечер Люк осъзна, че при Кати е намерил нещо много по-ценно. Тя не беше негово отражение, а естествената му противоположност. „Така както денят и нощта, слънцето и сянката ние сме еднакви и различни. Двамата заедно образуваме едно цяло. Ето така ме кара да се чувствам тя — помисли си Люк, — цялостен и завършен.“ С Кати той имаше усещането, че е нещо повече от самия себе си.

Плъзна ръка надолу по тялото ѝ и докосна нежната ѝ женственост.

— Вече си влажна — пошепна той и дъхът му погали гърдите ѝ. Погали я с пръсти и тя се изви при допира му.

— Люк, това, което правиш с мен, е невероятно! Чувствам се така освободена, когато ме прегръщаш.

— Ти си тази, която е невероятна — отвърна той и се наведе надолу, докато главата му се намести между бедрата ѝ.

Неповторимо чувственият аромат възбуди всичките му сетива. Обгърна хълбоците ѝ с длани и отпи от влагата ѝ.

Кати нежно изстена и вплете пръсти в косата му.

Люк беше вече твърд от напирещото желание, но мускулите му бяха стегнати и напрегнати от усилията да се контролира. Искаше да устои и да предложи на Кати изкушението да изпита върховната наслада преди него. Сгъна коленете ѝ и раздалечи бедрата ѝ още по-широко. Внимателно плъзна пръсти в нея и започна леко да я разтваря.

Кати дишаше на пресекулки.

— Люк...

През него сякаш мина електрически ток. Отроненото от устните ѝ име бе като зов на морска сирена. И той се почувства неин роб. Не го интересуваше дали тя го съзнава, важното бе, че му принадлежи така, както и той на нея. Целуваше скритото в червените къдрици набъбнало хълмче женска плът, дразнеше го нежно с езика си, докато Кати, останала без дъх, не го привлече още по-силно към себе си. Почувства дълбоко благоговение и гордост, че тя му се отдава всецяло. „Винаги ще се грижа за нея, ще направя всичко, за да я предпазя от неприятности“ — обеща си тържествено Люк. Поверявайки му себе си, в края на краищата, тя му възвърна бъдещето.

Когато Кати почна да го стиска така, сякаш никога нямаше да го пусне, той я отвори малко повече. Тесният ѝ отвор се сви и пръстите му се навлажниха от нейната влага.

— Господи, Люк... Люк!

Той проникна по-дълбоко и усети как плътта ѝ конвулсивно се свива около пръстите му. Тя се изви и изстена. После се разтърси в спазмите на томителното освобождение.

Люк наблюдаваше изблика на насладата ѝ, докато повече сам не можеше да се сдържа. Измъкна ръката си и я замести с болезнено еректиралния си член. Отпусна се с цялата си тежест върху нея, замря за миг, впи устни в нейните и се вряза дълбоко в пулсиращата мекота, потоци се в сладкия ѝ огън и се изгуби в него. Докато се освободи и не откри другата половина на самия себе си.

Люк изчака да стигнат до дома на Кати, преди да ѝ зададе въпроса, който не му даваше мира. Едва на прага я взе в прегръдките си и внимателно се вгледа в обляното ѝ от бледата светлина лице. Тя вдигна глава към него с израз на дълбоко вътрешно задоволство. „Да можех отново да я върна в леглото!“ — пожела си той.

— Кати, през последните няколко години ти се грижеше за всички Джилкрайстови, нали? — почна колебливо.

— През последните няколко години работех за Джъстийн — поправи го тя с усмивка.

— Било е много повече от обикновена работа и ти го знаеш. Искам да разбера едно. — Люк събра цялата си смелост, преди да продължи: — Надявам се, че не се омъжваш за мен от съжаление или нещо подобно...

— Не, разбира се, че не! Не знам откъде ти е влязла в главата идеята, че съм ангел-хранителят ви, но те уверявам в едно: никога не бих се омъжила за някого само за да запазя ореола и крилцата си.

Той опря чело в нейното.

— Обичам те, запомни го!

— Знам. И аз те обичам — прошепна тя. — Въпреки че си темпераментен, упорит и труден характер.

— Обичаш ме въпреки всичко това? — усмихна се Люк.

— Да. Разбираш ли, от самото начало усетих, че се поддаваш на превъзпитание.

Само приближаването на някаква кола осуети намерението му да я повали на земята и незабавно да се люби още веднъж с нея тук, пред прага на дома ѝ. Фаровете ги залепиха и след миг Мат паркира пред тях. Облечен е джинси и дънково яке, той бързо се приближи.

— Какво правите тук вие двамата? — Погледна пламналото лице на сестра си, после Люк и се наведе да погали Зийк.

— Току-що помолих сестра ти да се омъжи за мен — обясни Люк спокойно, но вътрешно се стегна и се приготви да срещне отпора на момчето.

Мат бе убеден, че Кати е отхвърлила предложението му, затова Люк не бе сигурен каква ще е реакцията на брат ѝ, когато разбере, че тя е приела.

— Така ли? Ами добре. Това е страхотно — Мат погледна към Кати. — И ти какво му каза?

Кати се усмихна блажено.

— Казах му, че съм съгласна.

— Сериозно? — Мат я изгледа изненадан. — Но Кати, той е Джилкрайст — кротко каза Мат и с неудобство погледна към Люк.

— Известно ми е. Но може да готви.

Мат остана безмълвен. После се усмихна. Накрая се разсмя с цяло гърло. Кати го последва. Смехът ѝ бе силен и бурен и изкара сълзи на очите ѝ, които тя бършеше с opakото на дланите си.

Люк в началото остана сериозен, но и той се зарази от техния смях. Нощта се изпълни с тяхната неподправена радост. Целият свят и тяхното бъдеще изглеждаха ярки, свежи и блестящи.

„Улових щастието, което Кати ми предлага! — помисли си Люк. — Никога няма да го изпусна.“

ГЛАВА ХХІ

Джъстийн я чакаше в другия край на басейна. Когато я видя, Кати изненадано вдигна глава и заплува към нея. Зелените очи на старата дама я фиксираха с мрачна решителност.

— Той все пак е осъществил последното си отмъщение, нали? — Гласът на Джъстийн предсказваше неизбежна буря. — Знаех, че ще го направи. Той е също като баща си. Ще те остави да чакаш пред олтара сама и после ще разруши всичко. Точно както баща му постъпи с майка ти.

— Не мисля, че ще го стори, Джъстийн.

— Бедно дете, ти имаш същия нереалистичен подход към живота като дядо си. Изпълнена си с оптимизъм. И си толкова наивна.

— Не съм дете — тихо се обади Кати.

— Опитвам се да те спася — прошепна Джъстийн. — Господ ми е свидетел, че наистина направих всичко възможно! Но това е Съдбата. Ти си предопределена да си оръдието на последното ми унижение. Молех се поне ти да не страдаш заедно с мен.

— Няма да бъдеш унижена, Джъстийн!

Старата дама не обърна внимание на думите ѝ.

— Сигурно нямам право да те осъждам за наивността ти. Не знам защо бяха онези мои глупави надежди, когато ти все пак успя да убедиш Люк да поеме компанията. Това бяха детински мечти.

— Мечтите ти не са детински! — възрази Кати. — Имай малко вяра в тях.

— Иска ми се да вярвам, но не смея. Страхувам се, че Люк те използва, за да ме накаже!

Кати прикри усмивката си.

— Няма как да разберем какво крои. Остава ни само да чакаме ще се появи ли на сватбата, или не.

— Сега моите страхове ти се струват забавни, но представяш ли си как ще се чувстваш, изоставена в църквата? Аз бях там, когато това се случи на майка ти. Видях срама и болката в очите ѝ. Никога няма да

го забравя! Както няма да забравя лицето на дядо ти, когато ме погледна в онзи миг.

Кати с ужас видя сълзите по бузите на Джъстийн. Бързо излезе от басейна, грабна халата си и се наметна, преди да прегърне Джъстийн. Трябваше да я успокои.

„Как да успокоиш една Джилкрайст, стигнала до дълбините на мелодрамата?“ — мрачно се запита тя. Но напрегна всичките си сили — въпреки че Джилкрайстови пресилваха емоциите си, те винаги бяха искрени. Това бе една от причините Кати да намира винаги в сърцето си съчувствие към вещерското сборище.

— Успокой се, Джъстийн! Минало е толкова време оттогава.

— В онзи ден аз предадох дядо ти! — съкрушено каза Джъстийн. — И то неведнъж, а два пъти. Не само отменихме сватбата, но се отказах и от сливането на компаниите ни. Накрая не му дадох нищо. След всичко, което той бе направил за мен, аз не му дадох нищо! А го обичах. Как можах да го предам...

— Моля те — успокояваше я Кати, — всичко отдавна е забравено.

— Нищо не е забравено! И благодарение на внука ми аз сега трябва повторно да преживея всяка минута от онзи кошмарен ден!

Идън и майка ѝ веднага заявиха, че ще се погрижат за сватбените приготовления. След няколко безплодни опита да си възвърне контрола над ситуацията Кати се предаде. Скоро откри, че около нея се вихри дейност, включваща абсолютно всичко — от изпращането на поканите до избора на менюто за приема след церемонията.

Лиз ѝ пъхна в ръцете книга за сложността на мъжкото мислене.

— Всяка жена трябва да прочете това, преди да се омъжи — разясни тя.

— На мен ми трябва книга за сложността на Джилкрайстовото мъжко мислене, а не просто обобщено за всички представители на силния пол — възрази Кати.

— Ти вече разбираш Джилкрайстови по-добре от всеки друг на този свят — увери я Лиз.

Няколко дни след като се опита да успокои Джъстийн край басейна, Кати влезе в кабинета си и видя Морийн и Идън, надвесени

над секретарката ѝ. Двете Джилкрайст изстрелваха заповедите си в типичния за тях стил. Лиз послушно записваше всяка дума.

— Церемонията ще е в Сиатъл, разбира се. Така ще е по-удобно за хората от администрацията на компанията. Освен това Джъстийн има цял куп познати в града, които задължително трябва да бъдат поканени — обясняваше Морийн.

Идън кимна.

— Сиатъл ще е най-подходящ. Струва ми се разумно, ако направим там и приема. Ще използваме някой от нашите ресторанти.

— „Пасифик Рим“ е идеален за целта — напомни ѝ Морийн. — Лиз, записвай и гледай да не забравиш да уредиш въпроса с управителя и главния готвач.

— Да, госпожо Джилкрайст. — Лиз умолително погледна Кати.

— Добро утро на всички! — ведро ги поздрави тя и се опита да прекъсне потока от инструкции.

— А, Кати, здрасти. — Идън я изгледа през рамо със склучени в размисъл вежди. — Днес отиваме за роклята ти. Казах на Лиз, че до края на седмицата ще отсъстваш всеки ден. Трябва да намерим най-подходящия тоалет за теб.

— Тъкмо щях да им предложа да те пъхнат в черно, вместо в традиционното бяло — промърмори Лиз. — Би било много подходящо за сватба на Джилкрайстови, не намираш ли?

Като всеки Джилкрайст и Морийн прие забележката сериозно. Тя огледа Кати с критичен поглед:

— Не, не смятам, че черният цвят ще отива на Кати.

— Майка ми е права — намеси се и Идън. — Нямам нищо против да нарушим традицията, разбира се, но черното просто не е цветът на Кати.

В този момент на прага се появи Люк.

— Този, който се опита да облече Кати в черно, ще отговаря пред мен!

— Просто ми хрумна като идея — въздъхна Лиз.

Кати се усмихна.

— Не се тревожи, младоженецът сто на сто ще е в черно!

Два дни преди сватбата Мат влезе в дневната, където Кати разглеждаше някаква нова готварска книга. Беше се задълбочила в рецепта за салата от спагети, подправена със сушени домати.

— Сигурна ли си, че искаш да опиташ това? — внимателно попита той.

Кати не вдигна поглед от книгата.

— Според мен това ще е много подходящо меню за „Песто Престо“. Ароматът на сушените домати ще е приятно разнообразие сред останалите рецепти.

— Боже мой, Кати. Не ти говоря за новата рецепта за „Песто Престо“! Става въпрос за сватбата ти. Наистина ли обичаш този човек? Тя вдигна глава и прочете загрижеността в погледа на момчето.

— Да, братле. Наистина го обичам.

Мат се поколеба.

— Нали не мислиш, че подозренията на Джъстийн могат да се оправдаят? Той не би те изоставил, нали?

— Не.

— И аз смятам така — каза той с облекчение. — Знаеш ли, Люк ми харесва.

— Знам.

— Сериозно ти говоря, харесва ми. Въпреки че е Джилкрайст.

— Радвам се — усмихна се Кати.

— Той обеща, че ще се грижи за теб. Чувствам се по-спокоен, като знам, че Люк ще е с теб, след като аз отида в колежа. Притеснявах се, че ще останеш сама. Знаех, че ще си заета с „Песто Престо“ и всичко останало, но все пак...

Кати остави книгата и се изправи. Прегърна Мат през раменете и силно го притисна към себе си.

— Мат, много ще ми липсваш.

— Просто отивам в колеж — напомни ѝ той начумерено. — Не се каня да се запиляя в другия край на света... или нещо подобно.

Очите на Кати се насълзиха.

— Така е. И точно така трябва да бъде. Искам да ми обещаеш, че ще се радваш на всяка минута там.

В деня на сватбата си Люк стана в ранни зори. Както винаги поглеждаше през прозореца на кухнята, докато приготвяше кафето си — домът на Кати изглеждаше притихнал и спокоен. Снощи Идън и Морийн бяха замъкнали младоженката и брат ѝ в Сиатъл. Хейдън също бе там. Той пък закара Джъстийн и госпожа Игърсън. Всички ношуваха в един хотел, разположен близо до църквата и до „Пасифик Рим“.

Люк бе останал у дома със Зийк. Имаше достатъчно време да се преоблече в апартамента на Дарън и да отиде в църквата за церемонията в единайсет, ако тръгнеше за Сиатъл към осем часа. По обед с Кати най-послед щяха да си принадлежат. Почувства тръпката на задоволство, която го изпълни с прилив на енергия. В живота му всичко се подреждаше идеално.

В седем вече бе твърде нетърпелив и му омръзна да стои вкъщи. Занесе официалните си дрехи в колата, остави ги на задната седалка и се обърна към Зийк:

— Хайде, приятелче! Отиваме да потичаш малко по брега и после заминавам. Довечера Мат ще се върне да те нахрани.

Зийк захвапа купичката си и се втурна надолу по скалистата пътека към плажа, а стопанинът му го последва.

Когато Люк стигна до брега и спря пред водата, го обзе странно чувство на безпокойство. То постепенно надделя над очакването, препускащо във вените му. Потърси с поглед Зийк, но кучето се беше отдалечило. Обикаляше езерцата, останали след прилива, и душеше.

Нещо не беше наред.

Люк огледа скалите, но не забеляза нищо. Наоколо бе пусто. Нямаше причина да се чувства разтревожен. Всички бяха в Сиатъл, снощи дълго бе разговарял с Кати по телефона. Но усещането за предстояща беда не го напускаше. „Ако Кати е тук — помисли си той, — ще се засмее и ще ми каже, че е типичното за Джилкрайстови настроение.“ Но тревогата бе нещо повече от това. Испита внезапно и непреодолимо желание да говори с Кати.

Подсвирна на Зийк да се връща и кучето с неохота тръгна към стопанина си. Люк реши да не го чака — можеше и само да се прибере, знаеше пътя към дома. Изкачи скалистата пътека, вървеше бързо, но когато чувството му за предстояща опасност прерасна в паника, побягна към къщата си.

Мъжът с маска на лицето го чакаше в преддверието. В ръцете си стискаше пистолет.

— Затвори вратата! — заповяда той с дрезгав, стържещ глас. — Не искам да си имам работа с кучето ти.

Люк бавно затвори вратата. Не откъсваше поглед от очите на мъжа.

— За какво е всичко това?

— Спокойно, Джилкрайст. Двамата с теб ще останем тук известно време.

— И какъв е смисълът на това?

— Смисълът е този, че ще пропуснеш собствената си сватба.

— Защо го правиш? — спокойно попита Люк.

— Нима не е ясно? Когато не се появиш в църквата, семейството ти ще си помисли най-лошото. Ще решат, че триумфираш с последното си отмъщение. Джъстийн никога няма да ти го прости. Другите никога повече няма да ти имат доверие. Никой няма да ти даде втори шанс. Пак ще имаш късмет, защото компанията „Джилкрайст“ ще загине, без ти да си начело.

— Ами Кати? — попита Люк. — Тя не е Джилкрайст, Атууд?

Нападателят застина за миг. После с рязко движение смъкна маската от лицето си.

— Не ми пука, че знаеш кой съм! Никога няма да успееш да го докажеш. Ще се погрижа да не оставя никакви следи. Кой ще повярва, че аз съм причината да не се появиш на сватбата си?

— Ще те открия, Атууд. И после ще те съсия.

— Може би. — Атууд се усмихна със задоволство. — А може и да не успееш. Подготвил съм всичко. Днес следобед ще изчезна. Когато отново се появя, ще бъда с ново име и в нов град, далеч от Сиатъл.

— Това няма да ти е за първи път, нали? Често си сменял самоличността си. Бил си Майло Нейл, например.

Атууд вдигна вежди в знак на подигравателно възхищение.

— Браво. Как разбра това?

— Пасваше на ситуацията. Ти искаше да отмъстиш на Джилкрайстови, способен търговец си и си наясно с нещата в бизнеса. След като веднъж се сетих за това, лесно разбрах, че измамата, в която

беше въвлякъл Дарън, носи твоя почерк. Както и сделката, която се канеше да направиш с Фрейзър Станфийлд.

— Научих, че си уволнил Станфийлд и че си го разобличил — каза Атууд с присвити очи. — Ти подсказа на Дарън, че му готвя капан, нали?

— Кати ме помоли да му помогна да се измъкне от тази каша — отвърна Люк, без да сваля поглед от лицето му — и аз го направих.

— Кати винаги е била толкова добра и състрадателна. Сигурно няма да ми повярваш, но ще ти кажа едно — от самото начало ми беше жал за нея.

— Но това не те спря, нали? По дяволите, ти си гонил собствените си пъклени планове. Горял си от нетърпение да унищожиш компанията, а Кати е просто поредната жертва по магистралата към мечтания победен край.

— Тя ми беше необходима, за да ме въведе в семейния кръг — призна Атууд. — Наистина я използвах, но не толкова безсъвестно, както го направи ти.

— Какво искаш да кажеш?

Атууд се усмихна студено.

— Поне не спях с нея и не я изоставих пред олтара, както ще сториш ти.

— Кати знае, че аз не бих я използвал да отмъстя на Джъстийн и останалите.

— Позволи ми да изкажа съмненията си. Тя е жена. А всяка жена, изоставена пред олтара, е глупачка, ако вярва на мъжа, който е постъпил така с нея. Но всъщност мен изобщо не ме вълнува какво би си помислила тя. Единственото, което има значение, е какво ще си помисли Джъстийн. Тя никога няма да ти се довери и ще ти отнеме контрола над компанията. А без теб „Джилкрайст“ ще умре.

— Защо си толкова сигурен в това?

— Познавам Джилкрайстови. Знам начина ви на мислене — отвърна Атууд и посочи с пистолета към всекидневната. — Тръгвай натам. Искам да седнем. Не ми се стои прав още няколко часа.

От входната врата се чу драскане. Зийк лаеше настойчиво.

— Ако това куче влезе, ще го убия — каза Атууд. — Ти също ще отнесеш куршума, ако ми създаваш неприятности. С удоволствие бих превърнал един Джилкрайст в инвалид.

Люк тръгна пред Атууд към стаята. Часовникът над камината отброи осем удара. По това време вече трябваше да е в колата си, на път за Сиатъл. „Все още имам малко, време“ — напомни си Люк.

Но съвсем малко.

Идън закопчаваше малките перлени копчета на гърба на булчинската рокля на Кати, когато вратата на църковното преддверие се отвори рязко без предупреждение. Дарън надникна. Изглеждаше мрачен и внушителен с черния смокинг и черната папийонка. Освен това беше разтревожен.

— Не трябва да влизаш тук — каза Лиз и го избута от стаичката. — Хайде, махай се! Вещае лош късмет.

— Ще е лош късмет за младоженеца — промърмори Кати. — Откога професионален оракул като теб се притеснява от такива предзнаменования?

— Човек трябва да внимава — тросна се Лиз.

Идън се обърна към Дарън:

— Върви да се погрижиш за Люк.

— Това е проблемът. Не мога да го направя, защото Люк го няма! — Брат ѝ беше бесен.

— Какво говориш?! — Морийн остави букета, който подреждаше, и изгледа сина си. — Къде е той?

— Не знам. Когато не се появи в апартамента ми преди час, си помислих, че сме се разминали. Реших, че е дошъл направо в църквата. Но вече проверих — никой не го е виждал. И няма следа от колата му.

— Звъня ли в дома му в Драгън Бей? — попита Идън напрегнато.

— Да. Никой не вдига — отвърна Дарън и погледна към Кати. — Божичко, нали не мислиш, че е способен да го направи?

— Да ме остави пред олтара ли? — усмихна се Кати спокойно. — Не. Не се безпокой, той ще се появи. Може би е попаднал на задръстване по магистралата.

Дарън прокара пръсти през черната си коса и се намръщи.

— Той не би допуснал такова нещо. Винаги може да избегне всякакви задръствания.

— Мили боже — прошепна Морийн, — само не казвайте на Джъстийн! Или поне не ѝ го казвайте веднага.

Идън бе шокирана.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Ще ми помогнеш да свърша с обличането на роклята си — спокойно се намеси Кати. — Отказвам да мина през църквата с гол гръб и разкопчани копчета — добави тя и пресрещна нервния поглед на Идън в огледалото. — Спокойно, Идън, той ще дойде.

— Боже мой — повтори Морийн, — той ще го направи! В края на краищата Джъстийн се оказа права. Той е подготвил всичко това, за да отмъсти на семейството ни. И на компанията не се знае още какво е направил. Сигурно я е докарал до ръба на фалита.

— Той ще бъде тук — отново каза Кати. — А сега, ако обичате, помогнете ми да закопчая тази рокля.

Тримата Джилкрайстови се спогледаха, в очите им се четеше отчаяние и обреченост.

— Защо имам чувството, че съм на път да поставя първата си диагноза за масова истерия? — попита Лиз.

Зийк стоеше от другата страна на прозореца на всекидневната и следеше Атууд през стъклото.

— Винаги ли носи глупавата си чиния в уста? — с раздражение попита Атууд.

— Зийк не ходи никъде без купичката си — отвърна Люк и се облегна на дивана.

Атууд искаше да седне, но през последните трийсет минути само обикаляше из стаята с пистолета в ръка. Явно беше, че е нервен и притеснен. Когато Зийк се появи на прозореца, той подскочи от изненада. Изнудването и хитроумните финансови капани, в които бе ловил жертвите си, му се удаваха с лекота, но когато трябваше да се оправя с пистолети, очевидно никак не му беше лесно.

Погледна към часовника си.

— Още час и всичко ще е свършило. Според теб колко време Джъстийн ще виси пред църквата и ще чака да се появиш отнякъде?

— Ти май наистина я мразиш.

— Мразя цялото ти проклето семейство, Джилкрайст!

— Разбрах го вече. Знаем за баща ти.

Атууд спря, сякаш бяха го ударили в гръб, пистолетът потрепери в ръката му.

— Какво знаеш за баща ми?

— Прегледах книгата по сделката, в която е загубил ресторанта си. Известно ми е, че се е самоубил. А ти обвиняваш моето семейство за неговата смърт, нали?

— Точно така — отвърна Атууд и очите му се изпълниха с мрачна горчивина. — Джъстийн го уби, като затвори ресторанта му. Все едно, че лично е натиснала спусъка! А знаеш ли кое е най-гадното в цялата история?

— Да, известно ми е най-неприятното: тя дори не е разбрала какво се е случило и как някой е пострадал от успешната ѝ сделка — тихо отговори Люк.

— Той се е опитвал да се срещне с нея. Искал е да разговарят. Но не е могъл да убеди проклетата ѝ секретарка — каза Атууд и отново закри из стаята. — Тя дори не е пожелала да го изслуша.

— Знам.

— Тогава не можех да направя нищо, но се заклях, че някой ден ще отмъстя на Джилкрайстови, ако ще това да ми струва живота.

— Знаеш ли, Атууд, едва ли ще ми повярваш, но аз разбирам какво изпитваш в момента.

— Глупости! На вас, Джилкрайстови, изобщо не ви пука за нищо друго, освен за собствените ви желания! Не ви интересува кой застава на пътя ви и кого сте убили.

— Но и ти не си много по-различен от нас.

Лицето на Атууд побледня от ярост.

— Аз изобщо не приличам на вас! Ясно ли ти е?

— Ами Кати? Преди година ти си я използвал, за да се добереш до Идън. А днес отново постъпваш по същия начин и тя ще бъде съсипана заедно с всички нас, виновните.

— Слушай, наистина съжалявам за Кати. Бях принуден да я използвам. Жалко, че днес ще ѝ се наложи да преживее това, което предстои. Но просто нямам друг избор. Това е.

„Тази логика ми е твърде позната“ — отбеляза Люк наум.

— Може би точно това щеше да каже Джъстийн на баща ти, ако се бяха срещнали преди петнайсет години. Нямала е друг избор. Било е просто бизнес, знаеш как стоят нещата там.

— Млъквай! — изръмжа Атууд. Вдигна пистолета и заплашително го размаха. — Всички ще ми платите за това. По един или друг начин, ще ми платите!

— Но нищо няма да върне баща ти.

— Зная това, мамка ти. Но поне ще зная, че съм отмъстил за него! На Джилкрайстови ви пука единствено за парите, затова аз ще ви накажа точно чрез тях. В това има нещо символично, не смяташ ли?

— Може би.

Зийк, оголил зъби, ръмжеше заплашително.

— Какво му става на псето? — тревожно попита Атууд.

— Кой знае? — небрежно отвърна Люк.

В този миг Зийк скочи и удари стъклото с металната си купичка. Звукът прозвуча като изстрел в дневната. Атууд, нервен до краен предел, се обърна към прозореца. Люк скочи. Когато Атууд се извърна с лице към него, вече беше късно — с едно движение Люк изрита пистолета от ръката му. Оръжието отхвъркна, удари се в стената и се плъзна по паркета.

С отчаян вик на разочарование и гняв Атууд се нахвърли върху него. Люк отстъпи встрани и удари с къс премерен удар, който го отпрати на пода. Всичко свърши за секунди. Атууд изстена, опита се да стане, но рухна от болка.

Люк се надвеси над него, после мина през стаята и вдигна пистолета. Извади пълнителя — беше празен! Атууд не беше убиец, въпреки всичко. Бе просто човек, който се опитва да отмъсти.

Люк погледна към часовника над камината. Не разполагаше вече с никакво време. Върна се при Атууд и му помогна да се вдигне на крака. Той бе замаян, но не беше ранен сериозно. Сложи го да седне в креслото.

— Кати винаги ми повтаря да се справям с проблемите без насилие, с повече разум — каза Люк. — Бавно уча такива неща, но поне имам желание да ги усвоя.

— Дрънкаш глупости! Защо се преструваш? Викай ченгетата и давай по-скоро да свършваме с това. — Атууд облегна глава назад в креслото и в очите му се появи изражение на смъртна умора.

— Нямам време да се разправам с ченгета — отговори Люк. — Бързам за сватба. Разполагам с петнайсет минути, преди да съм

безвъзвратно закъснял. Защо, вместо да се държим като мъжкар, каквито и двамата знаем, че сме, не решим въпроса по разумен начин?

— Няма такъв начин.

— Предлагам ти сделка... — сериозно започна Люк.

Стаята на булката бе пълна с мрачни и разочаровани Джилкрайстови. С помощта на Лиз Кати се опитваше да си сложи малкия копринен жартуер, който трябваше да хвърли след церемонията, но не й беше лесно — навсякъде бе пълно с хора.

Хейдън приличаше на вампир. Застанал пред огледалото, той заемаше цялото пространство. Морийн седеше на стола и въртеше в ръцете си черна кърпичка с мълчаливо отчаяние. Идън неспокойно кръстосваше малката стаичка, а Дарън стоеше облегнат на стената с мрачно изражение. Отсъстваше единствено Джъстийн. Тя чакаше пред църквата.

— Кой ще й каже? — попита Хейдън с най-тъжния си погребален тон.

— Божичко, това е точно като миналия път! — прошепна Морийн със съкрушен глас. — Не мога да повярвам, че Люк ще ни причини това. Знаеш ли, аз му се доверих. Повярвах му! Той успя да ме убеди, че иска да е част от това семейство. Че се интересува от нас и ще се грижи за нас.

Идън погледна към Кати.

— Аз пък не мога да повярвам, че причинява това на Кати!

— Ще го убия! — промърмори Дарън за двайсети път. — Няма да му се размине безнаказано! Може би си въобразява, че има право да унижи Джъстийн, но не бива да тормози Кати по този начин.

— Все още нищо не е направил. Просто закъснява малко, това е всичко — каза Кати. Тя оправи жартуера си и пусна разкроените поли на бялата си рокля. Изправи се и изгледа стаята, пълна с мрачни Джилкрайстови. — Всички изглеждате така, сякаш ще присъствате не на сватба, а на погребение!

Хейдън я погледна със съжаление и каза:

— Кати, той няма да дойде!

— Ще дойде — кротко настоя Кати. — А ако не го направи, значи е имал много основателна причина.

Кати се тревожеше единствено от причината за неговото закъснение. За миг си представи, че е катастрофирал и лежи ранен някъде на магистралата. Страхът се прокрадваше постепенно в съзнанието ѝ и тя се замисли дали да не позвъни в полицията.

Когато погледна в огледалото, очите ѝ срещнаха тези на Лиз — дори и секретарката не се забавляваше вече с драматизма на представителите на рода Джилкрайст. Но мислите ѝ бяха като тези на Кати.

— Да донеса ли телефонния указател? — попита тя.

Кати се поколеба.

— Не — тихо ѝ отвърна тя. — Бих почувствала, ако му се е случило нещо. Бих го усетила. С него всичко е наред. Просто малко закъснява.

— На нас ще се случи нещо ужасно — промърмори Хейдън. — Всички сме съсипани, а един Господ знае как ще реагира Джъстийн на цялата история.

— Някой каза ли вече на Мат? — попита Морийн. — Бедното момче, ще бъде толкова наранено. Люк успя да спечели и неговото доверие.

Дарън прокара пръсти през разрошената си коса.

— Казах на Мат да чака пред църквата. Той трябваше да ни повика, когато се появи Люк.

— Божичко, това е ужасно! Само се надявам Джъстийн да не припадне от ужасния шок — каза Морийн. — Какво ще ѝ кажем?

Кати нагласи булото си за последен път.

— Аз ще се оправя с Джъстийн — обади се тя.

— През последните девет години ти беше тази, която неизменно се оправяше с майка ни — решително изправи рамене Хейдън, — няма нужда да го правиш точно сега. Аз ще направя всичко необходимо.

Кати се усмихна спокойно.

— Хейдън, много мило от твоя страна, но се опасявам, че това, което се е случило с Люк е много по-сериозно от решението да ме остави пред олтара.

— Какви ги приказваш? Кое би могло да е по-сериозно от това? — намръщено попита Идън.

— Казвам само, че ако Люк го няма, това се дължи на факта, че с него се е случило нещо. Само някое нещастие би го забавило точно

днес. Въпреки това вярвам, че с него всичко е наред. Люк ще се появи всеки момент, ще видите! — настоя тя и пусна булото пред очите си.

На вратата се почука.

— Хей, Кати — извика Мат, — време е! Готова ли си вече?

— Готова съм! — Кати си проби път през групичката Джилкрайстови, обсадили тясната стаичка за преобличане. Тя отвори вратата и видя Мат нервно да оправя папийонката си.

— Как изглеждам? — попита той, а очите му се разшириха възхитени от булката пред него. — Господи, Кати, приличаш на истинска принцеса!

— Благодаря ти, Мат! Ти също изглеждаш превъзходно.

Мат се усмихна и каза:

— Чакай само да видиш Люк! Казва, че нямал време да се преоблече.

Зад гърба на Кати групичката нададе изумени крясъци.

— Люк дойде, така ли? — възбудено извика Хейдън.

— Естествено! — отвърна Мат и с недоумение изгледа всички Джилкрайстови. — А вие защо не сте вече по местата си? Дарън, нали си кум? Побързай, музиката вече свири.

Джилкрайстови се спогледаха. После в изумруденозелените им очи се появи израз на облекчение и щастие, нещо толкова нетипично за тях. Морийн тръгна към вратата, но спря, за да прегърне Кати. Жестът ѝ бе кратък, но изненадващо любвеобилен. Очите ѝ блестяха от вълнение.

— Кати, изглеждаш прекрасно! Направо прекрасно!

Всички, преди да излязат, спираха за миг при Кати, за да я прегърнат. Мат подаде ръка на сестра си.

— Готова ли си? — попита той.

— Готова съм. — Тя погледна към Лиз. — Ти готова ли си?

— Не бих изтървала това събитие за нищо на света. Винаги съм мечтала да бъда шаферка! — възкликна Лиз и взе букета.

— Не можете да си представите какво стана! — В очите на Мат блестяха искрици смях. — Фотографът чак припадна.

— Джилкрайстови никога не правят нещата по лесен или по незабележим начин — обади се Кати с весела категоричност. — Каква е ситуацията?

— Не е зле. Навън е доста забавно. Да беше видяла лицето на Джъстийн, когато се появи Люк. Господи, тя наистина беше слисана! Но въпреки това мисля, че в момента е страшно щастлива.

— Хайде да приключваме с цялата дандания — каза Кати и хвана брат си под ръка.

Двамата тръгнаха през изпълнената с гости църква по пътеката между редовете. Люк вече я чакаше там където Джилкрайстови бяха толкова сигурни, че няма да го видят — пред олтара.

Кати едва се сдържа да не прихне от смях, когато видя как изглежда и с какво е облечен Люк — беше възможно най-раздърпаният Джилкрайст, когото някога бе зървала. За да срене що-годе гарвановочерната си коса, беше използвал пръстите си вместо гребен, с черните джинси и черния пуловер беше разхождал кучето, а да лъсне ниските черни боти не бе и помислял.

Люк не беше единственият, който чакаше пред олтара. До него стоеше Зийк, а зъбите му здраво стискаха купичката. Кучето щастливо размаха опашка, когато видя Мат и Кати, а в омагьосващите очи на Люк блесна познатото зелено пламъче.

Гостите се усмихваха. Джъстийн беше притеснена, но погледът ѝ бе овлажнял от щастие, когато срещна очите на Кати. Останалите Джилкрайстови вече бяха успокоени, че мрачните им страхове не се оправдаха. Те явно не се притесняваха от външния вид на Люк и от присъствието на кучето му в църквата. Единствено свещеникът гледаше с нямо обвинение.

Люк с усмивка пое ръката на Кати в своята и здраво я стисна.

— Извини ме, че закъснях — прошепна той, — но се наложи да се забавя поради важна бизнес среща, която нямаше как да бъде отменена.

Чак след около час Джъстийн успя да заговори Люк, въпреки че той тъкмо канеше Кати на танц.

— Предполагам, че имаш сериозно обяснение защо на собствената си сватба се появи по джинси — заяви тя с нетърпящ възражение тон.

— Да, госпожо — отвърна Люк и пръстите му стиснаха още по-здраво ръката на Кати.

— Ами... тогава нека да го чуем — настоя Джъстийн с вдигната брадичка.

— Не съм сигурен, че би искала да научиш това точно в този момент — каза Люк.

— Искам да чуя тази история!

— Трябваше да приключи една бизнес сделка — сви рамене той.
— Продадох ресторанта „Пасифик Рим“ на Нейт Атууд за един долар.

— Какво си направил? — възкликна Джъстийн и го изгледа с огромно недоумение.

— Не се тревожи, после го откупих обратно.

— Пак ли за един долар?

— Е, не съвсем — призна той и погледна към Кати. — Договорихме се за сума, която реално отразява търговската цена на ресторанта.

— Мили боже! — прошепна Джъстийн, която още бе като зашеметена. — Не мога да повярвам. Това ще рече неколкостотин хиляди долара! Защо трябваше да го правиш?

— Да кажем, че направих необходимото, за да възмездя една неправда, извършена от Джилкрайстови преди много години.

— Направил си го заради това, което се случи преди петнайсет години, нали? — Джъстийн веднага разбра за какво ѝ говори. — Но аз бях купила този имот и естествено беше да изритаме бащата на Атууд от старата сграда.

— Точно така, Джъстийн. Но вече няма да действаме така, защото ангел-хранителят на Джилкрайстови не одобрява тези наши методи.

„Аз съм най-щастливият мъж на света“ — каза си той, когато видя радостта и любовта в погледа на Кати.

— Не мога да повярвам — кисело повтори Джъстийн. — Това е същинска лудост. Що за идиотски начин да се ръководи една компания?! С този подход скоро ще доведеш компанията „Джилкрайст“ до банкрут.

— Няма такава опасност — усмихнато ѝ отвърна Люк. — Нали помниш, че съм наследил твоя нюх и талант в бизнеса. Последното нещо, което ще се случи на нашата компания, е да фалира. Не се тревожи, Джъстийн! И на следващите поколения Джилкрайстови също няма да им се наложи сами да си готвят вкъщи.

Джъстийн го изгледа внимателно.

— Това означава, че имаш намерение да задържиш директорския пост — констатира тя със задоволство.

— Точно така!

Усмивката му изненада Джъстийн, но тя също се усмихваше. В очите ѝ блеснаха сълзи, а когато се разсмя високо, всички в залата се обърнаха към нея — тя рядко беше правила това.

Кати вдигна очи към Люк, а лицето ѝ се озари от любовта, която изпитваше към него.

— Добре дошъл в семейството, Люк!

— Добре дошла в семейството, ангелче — усмихнато ѝ отвърна той.

После я завъртя в прегръдките на първия им валс и я поведе към тяхното бъдеще, изпълнено с любов и блясък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.